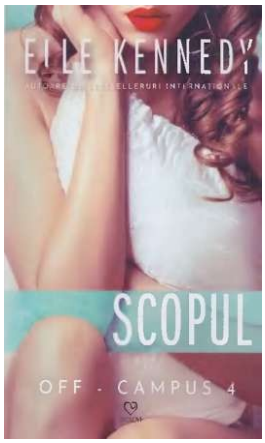
ELLE KENNEDY
SCOPUL
OFF - CAMPUS 4

ELLE
KENNEDY

SCOPU
L

OFF-CAMPUS 4

Traducere din limba engleză şi note de
SORIN PETRESCU

EPICLOVE
Editura Epica, Bucureşti, 2021

Editor: Anca EFTIME
Redactor: Ioana SOCOLESCU DTP: Simona BĂNICĂ
The Goal: An Off-Campus Novel Copyright © 2016 by Elle Kennedy
Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica. © 2021, Editura Epica.
ISBN: 978-606-9713-09-9
București, 2021

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KENNEDY, ELLE
Scopul: Off-campus / Elle Kennedy; trad. din lb. engleză și note de Sorin Petrescu. – București: Epica, 2021
ISBN 978-606-9713-09-9
I. Petrescu, Sorin (trad.; note) **821.111**
1.

Sabrina

— Rahat! Rahat! Rahaaaaat! Unde-mi sunt cheile?

Ceasul din hol anunță că, dacă vreau să ajung la timp la

petrecere, am la dispoziţie douăzeci şi două de minute ca să fac un drum de şaizeci şi opt de minute, cu maşina.

Scotocesc iar în poşetă, dar cheile nu-s aici. Cotrobăi prin comodă, apoi prin baie. Nimic! Oare-or fi în bucătărie? Posibil...

Deodată, aud un clinchet în spatele meu.

— Pe astea le cauţi?

Brusc, mi se face rău. Mă răsucesc pe călcâie şi intru în sufragerie. E aşa de mică, încât mobilierul vechi – două măsuţe, o canapea cu două locuri, o sofa şi un scaun – stă înghesuit aici ca sardinele într-o conservă.

Măgarul de pe canapea scutură provocator cheile. Oftez de iritare. îmi zâmbeşte şi le ascunde sub fund.

— Vino să le iei! mă invită el.

Frustrată, mă apropii de tatăl meu vitreg.

— Dă-mi cheile!

Ray mă cântăreşte din creştet până-n tălpi.

— Uaaau! Ce sexy eşti în seara asta! Ai devenit o gagică pe cinste, Rina. Noi doi ar trebui să ne-o tragem.

încerc să nu iau în seamă mâna mătăhăloasă care coboară spre şliţul lui. N-am mai cunoscut un tip aşa de dornic să-şi atingă ouăle.

— Noi doi nu existăm unul pentru celălalt, îi zic ritos. Aşa că nu te mai holba

la mine şi *nu* îmi mai spune „Rina”! Dă-mi cheile!

Ray e singura persoană care-mi spune „Rina”. Urăsc din tot sufletul chestia asta.

— Vino să le iei!

Strângând din dinţi, strecor o mână sub fundul lui şi orbecăi după chei. Ray geme şi se zvârcoleşte dezgustător – ce om de rahat! –, până când reuşesc să găsesc ce caut.

Scot cheile şi o zbughesc spre uşă.

— Ce-i aşa mare scofală? zice el, în bătaie de joc. Nu suntem rude, aşa că, dacă am face sex, nu-i ca şi cum ar fi incest.

Irosesc treizeci de secunde din timpul meu preţios ca să mă holbez la el, uluită.

— Eşti tatăl meu vitreg. Te-ai însurat cu maică-mea. Şi, pe deasupra... – înghit în sec, încercând să-mi stăpânesc greaţa – te culci cu Nana. Problema nu-i înrudirea, ci faptul că eşti cea mai dezgustătoare persoană de pe planetă. Ar trebui să înfunzi puşcăria!

Ochii lui căprui se întunecă.

— Ţine-ţi gura, domnişoară! Într-o zi, când o să te întorci acasă, o să găseşti încuiată uşa de la intrare.

— Plătesc o treime din chiria pentru locuinţa asta, îi reamintesc eu.

— Păi, poate c-o să plăteşti mai mult.

își îndreaptă din nou atenția asupra televizorului. Pierd alte treizeci de secunde imaginându-mi că-l pocnesc în cap cu geanta mea.

În bucătărie, Nana stă la masă, fumând o țigară și citind un articol din *People.*

— Ai văzut asta? exclamă ea. Kim Kardashian e iar în fundul gol.

— Bravo ei!

îmi înşfac haina de pe spătarul scaunului şi mă grăbesc spre uşa care dă în curte.

Am descoperit că e mai sigur să ies prin spate. Locuim pe o stradă populată de familii sărace, într-o zonă dubioasă din cartierul Southie[1]. De regulă, pe aici e plin de golani.

1 Cartierul South Boston, din oraşul Boston.

în plus, garajul nostru e în partea din spate a casei.

— Am auzit că Rachel Berkovich a rămas însărcinată, mă anunţă Nana. Ar fi trebuit să avorteze, dar am impresia că avortu-i împotriva religiei ei.

Strâng din dinţi şi mă răsucesc spre bunică-mea. Ca de obicei, poartă un halat zdrenţuit şi papuci din pluş roz. Dar părul ei vopsit blond e coafat la marele fix. S-a şi machiat, deşi nu prea iese din casă.

— Rachel e evreică, Nana. Nu cred că avortul e împotriva religiei ei, dar, chiar dacă ar fi, o privește pe Rachel.

— Probabil c-a făcut un copil fiindcă vrea ajutor de la stat, își dă Nana cu părerea, suflând un fuior de fum în direcția mea.

Rahat! Sper să nu miros ca o scrumieră când ajung în Hastings.

— Bănuiesc că nu de-asta vrea Rachel să păstreze copilul.

Cu o mână pe clanță, mă foiesc agitată, pândind o ocazie

să-mi iau rămas-bun de la Nana.

— Maică-ta a vrut să te avorteze, fetiţo.

Uite ocazia pe care o aşteptam!

— Bine, bine. Ajunge! mârâi eu. Plec la Hastings. O să mă întorc târziu.

Bunică-mea ridică brusc capul din revistă şi mijeşte ochii. Se uită la fusta mea neagră tricotată, la jerseul cu mâneci scurte, cu decolteu rotund, la pantofii cu tocuri de şapte centimetri. Mai că ghicesc cuvintele care se conturează în mintea ei.

— Te-ai împopoţonat. Mergi la colegiul ăla de fiţe? Ai cursuri sâmbătă seară?

— Mă duc la o petrecere mai simandicoasă, îi răspund fără chef.

— Vai, ce să-ți povestesc! Sper să nu-ți crape buzele de la câte funduri o să pupi acolo.

— Mda, mersi, Nana.

înainte de a ieși pe ușă, mă forțez să adaug:

— Te iubesc!

— Şi eu te iubesc, fetiţo!

Chiar ţine la mine, dar uneori dragostea ei se exprimă în moduri ciudate.

Ajung foarte târziu în Hastings. îmi ia o oră şi jumătate, pentru că vremea e nasoală şi şoselele de-aici sunt într-o stare deplorabilă. Când ajung la casa profesoarei Gibson, sunt foarte încordată.

Un bărbat cu ochelari îmi deschide uşa. E soţul profesoarei Gibson.

— Bună ziua, domnule Gibson! îmi pare rău c-am întârziat.

El îmi zâmbeşte blând.

— Nu-ţi face griji, Sabrina! Ştiu că vremea e urâtă.

întinde o mână, aşteptând răbdător să mă dezbrac.

Soțul ei atârnă haina mea ieftină în cui, printre ale altora. Toate par scumpe. încerc sâ scap de stânjeneală şi mă străduiesc să zâmbesc larg.

Profesoara Gibson îşi face apariţia.

— Sabrina! strigă ea veselă. Mă bucur c-ai ajuns cu bine. A început să ningă?

— Deocamdată doar plouă.

Profesoara se strâmbă, apoi mă ia de braţ.

— Ce aiurea! Sper că n-ai de gând să te întorci acasă astă-seară. Şoselele vor fi un adevărat patinoar.

Mâine-dimineaţă trebuie să muncesc, deci, indiferent de starea asfaltului, o să mă duc acasă. însă nu vreau ca profesoara să se îngrijoreze, aşa că zâmbesc.

— N-o să păţesc nimic. Ea încă e aici?

Profesoara mă strânge de braţ.

— Este. Şi abia aşteaptă să te cunoască.

Super! Ne îndreptăm către o femeie scundă, căruntă, îmbrăcată cu un sacou pastelat. Poartă o pereche de pantaloni negri. Ţinuta e cam ternă, dar diamantele care strălucesc la urechile femeii sunt uriaşe. Pare foarte prietenoasă, deşi e profesoară de Drept. Dintotdeauna mi-am închipuit că profesoarele universitare sunt persoane severe şi foarte serioase. Ca mine.

— Amelia, ţi-o prezint pe Sabrina James. Ea e studenta despre care ţi-am vorbit. E prima din grupa ei, are două slujbe şi a obţinut o sută şaptezeci şi şapte de puncte la Testul de Admitere la Facultatea de Drept. Sabrina, dumneaei este Amelia Fromm, expertă în Drept constituţional.

— Mă bucur să vă cunosc.

îi întind o mână. în gând, mă rog să nu am pielea umedă. Am repetat o oră întreagă cum să dau mâna cu ea.

Amelia îmi apucă uşor degetele, le scutură şi face un pas în spate.

— Bănuiesc că mamă ta e italiancă şi că ai un bunic evreu. De aici vine combinaţia ciudată de nume, nu? James" e un nume scoţian de familie... De acolo se trag ai tăi?

Ochii ei strălucitori mă cercetează. Mă împotrivesc nevoii de a mă foi.

— Nu ştiu, doamnă.

Ai mei se trag dintr-un ghetou. Scoţia e frumoasă şi elegantă. Imposibil să fie ţara noastră natală.

— Ei, nu contează..., spune doamna Fromm. Deci ţi-ai trimis dosarul la Harvard, pentru admitere? Aşa mi-a zis Kelly.

Cunosc vreo Kelly ? ***mă minunez eu.***

— Sabrina, eu sunt Kelly, mă lămureşte râzând profesoara Gibson.

Roşesc.

— Aha... Scuze! Mă gândeam la dumneavoastră ca la o profesoară, nu ca la o... Kelly.

— Sabrina, ai mai trimis dosarul şi la alte universităţi? întreabă profesoara Fromm.

— La Universitatea din Boston, la Universitatea SufFolk şi la Yale. Dar să învăţ la Harvard este visul meu.

Auzind numele acestor instituţii, Amelia ridică o sprânceană.

Profesoara Gibson îmi sare în apărare:

— Sabrina vrea să înveţe aproape de casă. Şi, evident, merită să meargă la o universitate mai bună decât Yale.

Cele două pufnesc dispreţuitor. Profesoara Gibson a absolvit Dreptul la Harvard. Se pare că, dacă eşti absolvent de Harvard, e de la sine înţeles că ai alergie la tot ce ţine de Yale.

— Din câte mi-a spus Kelly despre tine, Sabrina, Harvard ar fi onorat să te aibă ca studentă.

— Eu aş fi cea onorată să fie studentă la Harvard, doamnă.

Ochii Ameliei licăresc poznaş.

— Scrisoarea ta de confirmare a admiterii o să sosească curând, Sabrina. O să pun şi eu o vorbă bună pentru tine.

Zâmbeşte din nou. Mai că leşin de uşurare şi de fericire. N-am minţit; să învăţ la Harvard chiar e visul meu.

— Mulţumesc, îngaim eu.

— Du-te să mănânci ceva, îmi propune profesoara Gibson. Amelia, vreau să vorbim despre eseul ăla publicat de cei de la Brown. Ai reuşit să arunci o privire pe el?

Cele două se adâncesc într-o discuţie despre intersectarea dintre feminismul afro-american şi teoria rasei, o temă în care doamna Gibson este expertă.

Mă apropii de masa cu gustări. Două dintre cele mai apropiate prietene ale mele, Hope Matthews şi Carin Thompson,

sunt aici. Una este afro-americancă, iar cealaltă e albă. Sunt doi îngeraşi. Cei mai frumoşi şi mai isteţi din lume.

Dau fuga la ele.

— Ei, cum a mers? întreabă nerăbdătoare Hope.

— Bine, cred. Mi-a spus că cei de la Harvard vor fi onoraţi să mă aibă drept studentă şi că se pregătesc să trimită prima tranşă de scrisori de confirmare a celor admişi.

Iau o farfurie şi încep s-o umplu cu mâncare. Sunt aşa de înfometată, că aş înfuleca un calup întreg de brânză. Toată ziua n-am putut mânca, fiindcă mi-am făcut griji la gândul întâlnirii cu profesoara Fromm. Acum, după ce s-a terminat discuţia noastră, vreau să mănânc pe săturate.

— Pun pariu că deja te-au primit la Harvard! declară Carin.

Suntem toate trei sub îndrumarea profesoarei Gibson, care

crede cu tărie în ajutorarea tinerelor femei. Profesoara se folosește de influența ei doar pentru a stimula evoluția studentelor. Un lucru pentru care sunt foarte recunoscătoare.

Petrecerea din seara asta are scopul de a-i ajuta pe studenţii ei să întâlnească profesori de la cele mai prestigioase universităţi din ţară. Hope speră să prindă un loc la Facultatea de Medicină de la Harvard, iar Carin vrea să ajungă la MIT.

în locuinţa profesoarei Gibson este o mare de femei. în afară de soţul ei, sunt prezenţi doar doi bărbaţi. Chiar o să-mi lipsească locul ăsta, după absolvire. E ca a doua mea casă.

— Ţineţi-mi pumnii! o rog pe Carin. Dacă nu sunt admisă la Harvard, va trebui să învăţ la Universitatea din Boston sau la Suffolk.

Asta n-ar fi o problemă, dar, dacă aş absolvi Universitatea Harvard, sigur aş obţine jobul pe care mi-l doresc: o slujbă la una dintre firmele de avocatură de top.

— O să fii admisă, mă asigură Hope, încrezătoare. Şi să sperăm că, după ce primeşti confirmarea că ai fost

acceptată, n-o să te mai omori aşa de tare cu învăţatul! B., pari superîn- cordată!

îmi rotesc încet capul şi constat că e ţeapăn. Aşa e. Chiar *sunt* încordată.

— Ştiu. Zilele astea am avut un program de groază. Azi-noapte m-am culcat la două, pentru că fata care trebuia să închidă şandramaua la Boots&Chutes a dat bir cu fugiţii şi a trebui să închid eu, după care m-am trezit la ora patru, ca să sortez corespondenţa la Poştă. Am ajuns

acasă pe la prânz, terminată de oboseală. Dormeam pe mine.

— încă ai ambele joburi? se miră Carin. Spuneai că renunţi la slujba de chelneriţă!

— Deocamdată nu-mi permit s-o las baltă. Profesoara Gibson spunea că în anul întâi la Facultatea de Drept n-o să ne lase să avem un job. Şi singura soluţie să mă descurc în primul an e să am destui bani puşi deoparte pentru mâncare şi chirie, înainte de începutul lui septembrie.

— Te înţeleg perfect, zice Carin. Ca să mă ţină la facultate părinţii mei fac un împrumut aşa de mare, că aş putea să-mi cumpăr o ţărişoară cu banii ăia.

— Ce mult aş vrea să te muţi cu noi! spune Hope, pe un ton tânguitor.

— Pe bune? Nu ştiam, glumesc eu. Nu mi-ai spus asta decât de o sută ori pe zi, de când a început semestrul.

Strâmbă din nasul ei drăgălaş.

— Ai *adora* apartamentul pe care l-a închiriat tata pentru noi. Are ferestre din podea până-n tavan şi e foarte aproape de metrou. Nu-i aşa că sună bine?

Hope joacă ademenitor din sprâncene.

— E prea costisitor, H.

— Ştii că aş acoperi eu diferenţa... Sau părinţii mei, se corectează ea.

Familia lui Hope are mai mulţi bani decât un magnat al petrolului, dar când vorbeşti cu ea, n-ai bănui asta. Hope e o fată cu picioarele pe pământ.

— Ştiu, spun eu între două înghiţituri delicioase de cârnă- cior. Dar m-aş simţi vinovată, după care vina s-ar preface în resentiment, ier pe urmă n-am mai fi prietene. Şi ar fi naşpa să nu-ţi mai fiu prietenă.

Prietena mea clatină dezaprobator din cap.

— Dacă până la urmă îţi calci pe mândrie şi ceri ajutor, să ştii că sunt aici.

— *Noi* suntem aici, intervine Carin.

— O să mă descurc. Mai am zece luni ca să fac economii înainte să înceapă cursurile, toamna viitoare. O să fie OK.

— Măcar vino să bei ceva cu noi după ce se termină petrecerea, mă roagă Carin.

Mă strâmb.

— Trebuie să mă duc acasă. Mâine am de sortat pachete.

— Duminica?! se miră Hope.

— Lucrez ore suplimentare. N-am putut să refuz. De fapt, cred c-o s-o şterg de-aici curând. Cu cât sunt pe drum mai devreme, cu atât mai bine.

Las farfuria pe masă şi încerc să trag cu ochiul la ceea ce se întâmplă dincolo de fereastra uriaşă. Văd doar întuneric şi dâre de ploaie pe geam.

Profesoara Gibson a apărut lângă mine. Are în mână un pahar de vin.

— Nici să nu te gândeşti să pleci pe vremea asta, Sabrina! Prezentatorul de la Meteo a zis c-o să fie polei pe şosele.

Ştiu că trebuie să cedez, dar o fac fără tragere de inimă.

— Bine, dar să ştiţi că nu-mi convine. Iar tu – zic îndreptând furculiţa spre Carin – ai face bine să ai îngheţată în frigider, în caz c-o să fiu nevoită să stau la tine peste noapte. Dacă n-ai îngheţată, o să-mi ies din minţi.

Toate trei izbucnesc în râs. Profesoara Gibson se îndepărtează. După o oră de sporovăială, eu, Hope şi Carin ne îmbrăcăm şi ne pregătim de plecare.

— Unde mergem? le întreb pe fete.

— D'Andre e la Malone's. I-am zis că ne vedem acolo, îmi zice Hope. Barul e la vreo două minute de mers cu maşina.

— Pe bune? La Malone's? E un bar de hocheişti, mă vait eu. Ce face D'Andre acolo?

— Bea şi mă aşteaptă. Unde mai pui că tu ar trebui să ţi-o tragi, iar sportivii sunt genul tău.

Carin pufneşte şi completează:

— Singurul ei gen.

— Am un motiv întemeiat să prefer sportivii, le zic eu.

Carin își dă ochii peste cap.

— Ştiu. Ne-ai mai zis: dacă vrei să primeşti răspuns la o întrebare de statistică, du-te la tocilarii de la Mate! Dacă ai vreo nevoie fizică, du-te la sportivi. Trupul e instrumentul unui sportiv de elită. Au grijă de propriul corp, ştiu cum să-şi depăşească limitele, bla-bla-bla.

Îi arăt degetul mijlociu.

— Dar sexul cu un tip care-ţi place e mult mai bun, spune Hope, care e împreună cu D'Andre, iubitul ei fotbalist, încă din anul întâi de facultate.

— îmi plac tipii sportivi, protestez eu. Mă rog, îmi plac vreo oră, cât timp se dovedesc folositori.

Chicotim toate. Brusc, Carin aduce vorba despre o anumită persoană:

— Vi-l mai amintiți pe Greg Zece-Secunde?

Mă înfior.

— Să ştii că nu-mi faci o favoare amintindu-mi de el. N-am spus că nu există şi tipi jalnici la pat. Pur şi simplu printre sportivi ai şanse mai mari să găseşti pe cineva de calitate.

— Şi jucătorii de hochei sunt jalnici la pat? întreabă Carin.

Dau din umeri.

— N-am de unde să ştiu. Nu i-am pus pe lista mea neagră pentru performanţele lor la pat, ci pentru că sunt nişte ticăloşi care se bucură de prea multe privilegii şi primesc favoruri din partea profilor.

— Sabrina, trebuie să termini odată cu ideea asta, îmi recomandă Hope.

— Nu! Hocheiştii nu îndeplinesc cerinţele mele.

— Dumnezeule! Gândeşte-te la ce pierzi! îmi zice Carin, apoi îşi linge buzele cu lascivitate exagerată. îl ştii pe hocheistul ăla cu barbă? Tare-aş vrea să ştiu cum se simte barba lui pe piele!

— N-ai decât să-ncerci! i-o întorc eu. Faptul că-i boicotez pe jucătorii de hochei nu te afectează deloc. Dimpotrivă.

— Sunt de acord, dar... Trebuie să-ţi aduc aminte că ai făcut sex cu fustangiul ăla de Di Laurentis?

Bleah! Iată o amintire despre care nu mai vreau să aud *niciodată*.

— Eram beată, mormăi eu. În plus, s-a întâmplat în al doilea an de facultate. Din cauza lui am renunţat la jucătorii de hochei.

Deşi Universitatea Briar are o echipă de fotbal care a câştigat campionatul, este cunoscută mai mult ca o şcoală în care hocheiul e pe primul loc. Aici, tipii care-şi

pun patinele sunt trataţi ca nişte zei. De exemplu, Dean Heyward-Di Laurentis. Se specializează în Ştiinţe Politice, ca şi mine, aşa că avem câteva cursuri împreună. Am frecventat amândoi Statistica, în al doilea an. Un curs al naibii de greu! Toţi studenţii s-au dat de ceasul morţii pentru examenul ăla.

Mai puţin Dean, care i-o trăgea asistentei profesorului.

Tipa i-a dat un zece, pe care Dean *nu* îl merita defel! Ştiu asta fiindcă eu şi Dean

am lucrat împreună la proiectul de final de an, aşa că am văzut ce nasol era materialul pe care l-a predat.

Când am aflat că a luat zece, mi-a venit să-i tai scula. A fost aşa de nedrept! Eu am muncit pe rupte pentru cursul ăla. De fapt, muncesc pe rupte pentru toate cursurile. Fiecare realizare academică de-a mea e obţinută cu sânge, sudoare şi lacrimi, între timp, căcăciosul de Dean primeşte totul pe tavă! S-o ia dracu' de treabă!

— Iar s-a înfuriat, îi şopteşte Hope lui Carin.

— Şi-a amintit cum a luat Di Laurentis zece la cursul ăla, răspunde Carin. B. chiar trebuie să şi-o tragă. De când n-ai mai făcut sex?

Sunt cât pe ce să-i arăt iar degetul mijlociu, dar apoi îmi dau seama că nu-mi pot aminti când am făcut sex ultima oară. încep să bâigui:

— Păi... ăăă... a fost tipul ăla, Meyer. Joacă lacrosse. S-a întâmplat prin septembrie. Şi după aia mi-am tras-o cu Beau...

Ha! Vedeţi? Asta a fost acum mai puţin de-o lună. Deci nu stau chiar aşa de rău la capitolul sex.

— O fată care are programul tău nu trebuie să stea o *lună* f&ră sex, contraatacă Hope. Eşti superstresată, ceea ce înseamnă că ai nevoie de sex cel puţin zilnic, declară ea.

— O dată la două zile, susține Carin. Lasă-i vaginului o zi de odihnă!

— OK, se învoiește Hope. Dar în seara asta vaginul lui B. nu va șoma…

Izbucnesc în râs.

— Ai auzit, B.? zice Carin. Ai mâncat, ai tras un pui de somn, iar acum a venit timpul pentru sex.

— Bine, dar de ce ne ducem la Malone's? protestez eu. Tocmai am stabilit că pe acolo mişună hocheişti.

— Nu doar ei. Pun pariu că şi Beau e acolo. Vrei să-l întreb pe D'Andre dacă l-a văzut?

— Nu.Nu vreau să repet experienţa cu Beau. O singură partidă de sex cu el îmi ajunge. îi place să vorbească în timp ce face sex. Eu vreau să termin treaba şi să plec.

— Aoleu! Tipul vorbeşte! mă ironizează Hope. înspăimântător!

— Gura!

— Obligă-mă să tac!

Hope scutură sfidător din cap şi iese din casa profesoarei Gibson.

Carin o urmează. După o secundă de ezitare, mă duc după ele. Când ajungem la maşina lui Hope, hainele noastre sunt leoarcă. Dar ne-am tras glugile pe cap, aşa că părul meu supravieţuieşte ploii.

N-am deloc chef să trăncănesc cu vreun tip în seara asta, însă prietenele mele au dreptate. De săptămâni întregi sunt încordată, iar în ultima vreme am simțit acel... neastâmpăr. Genul de neastâmpăr de care scapi cu un trup tare, bine făcut şi – să sperăm – dotat cu un penis de mărime peste medie. Dar sunt foarte pretențioasă când vine vorba despre tipii cu care ajung în pat.

Aşa cum mă temeam, cinci minute mai târziu, când intrăm în Malone's, locul e plin de hocheişti.

O să văd ce iese... Mă apropii de tejgheaua barului. Adevărul e că n-am mari aşteptări.

Tucker

în momentul în care intru în Malone's, prin ploaia torenţială, Dean tocmai le împărtăşeşte coechipierilor noştri din înţelepciunea lui:

— Nu te apropia de tipa asta! E toxică, îi vorbeşte lui Hunter Davenport, bobocul din aripa stângă a echipei noastre.

Drumurile sunt ca naiba şi nu prea am chef să fiu aici în seara asta, dar Dean insistă că avem nevoie să petrecem. Toată ziua a fost neliniştit, plimbându-se prin casă încoace şi în colo, morocănos şi supărat. Când l-am întrebat ce-a păţit, a ridicat din umeri şi mi-a răspuns că e agitat.

Ştiu că minte. Poate că lumea mă consideră un tip liniştit, în comparaţie cu coechipierii mei cu gură bogată, dar nu sunt încet la minte. Nu trebuie să fii detectiv ca să pui lucrurile cap la cap.

Allie Hayes, cea mai bună prietenă a iubitei colegului nostru de cameră, a înnoptat la noi aseară. Dean este un mare afemeiat.

Fetele îl iubesc.

Allie este fată.

Prin urmare, Dean s-a culcat cu Allie.

Pe deasupra, în sufragerie erau împrăştiate o mulţime de haine. Dean pare incapabil să facă sex în camera lui.

Nu a mărturisit încă, dar sunt sigur că, în cele din urmă, o să-şi dea drumul la gură. Am senzaţia că, indiferent ce s-a întâmplat între ei azi-noapte, Allie nu are de gând să repete isprava. Totuşi nu pricep deloc de ce asta l-ar deranja pe Dean, care oricum şi-o trage cu cine apucă, unde apucă.

— Mie nu mi se pare toxică, spune Hunter tărăgănat.

îmi scutur apa din păr. Dean mă ceartă:

— Hei, scutură-te în altă parte!

Privirea lui Hunter s-a lipit de o brunetă slăbuță și înaltă, care stă sprijinită de tejghea. Văd o fustă scurtă, picioare bestiale și păr negru, bogat, care-i cade pe spate. Are cel mai rotund, cel mai ferm și mai sexy fiind pe care am avut vreodată plăcerea să-l admir.

— Frumos! comentez eu, apoi îi adresez un rânjet lui Dean. Deja ai făcut cuceriri?

Dean se albește de groază.

— Nici gând! Aia-i Sabrina, frate. Mă sâcâie în fiecare zi, la cursuri. N-am chef s-o facă şi în timpul meu liber.

***Asta* e fata pe care Dean o consideră duşmanca lui?**

— Stai puţin! Ea e Sabrina? mă minunez eu. O văd prin campus tot timpul, dar n-am realizat că de *ea* te tot plângi.

— Ea e, mormăie Dean.

— Ce păcat! Arată al naibii de bine.

De fapt, arată mai mult decât „bine”. În dicţionar, lângă cuvintele „superbă” şi „spectaculoasă” ar trebui să apară o poză cu fundul Sabrinei.

— Care-i treaba cu tipa asta? se interesează Hunter. E fosta ta iubită?

— La naiba, nu! se scandalizează Dean.

Bobocul zice:

— Deci pot să mă dau la ea?

— N-ai decât! Dar te previn că ticăloasa asta o să te mănânce de viu.

îmi feresc faţa, ca să-mi ascund zâmbetul. Am impresia că fata asta l-a refuzat pe Dean. Categoric s-a întâmplat ceva între ei doi, dar, în ciuda insistenţelor lui Hunter, Dean nu suflă o vorbă. în partea cealaltă a camerei, Sabrina se răsuceşte spre noi. Probabil că simte trei perechi de ochi lipiţi de fundul ei.

Privirile noastre se intersectează. în ochii ei citesc o provocare. Latura mea competitivă se trezeşte la viaţă.

Sabrina pare să întrebe: *Eşti suficient de bun pentru mine}*
Răspunsul meu: *Mai mult ca sigur, scumpo.*

O scânteie se aprinde în ochii ei... dar apoi fata îl observă pe Dean. Imediat, buzele ei ademenitoare se strâng sever. Apoi Sabrina ne arată degetul mijlociu.

Iritat, Hunter mormăie că Dean i-a distrus orice şansă de-a da lovitura cu Sabrina. Dar Hunter e un puşti, iar fata asta pare atât de aprigă, încât ar putea pune întreaga lume pe jar. Nu cred că-şi doreşte în pat un băiat de optsprezece ani, mai ales unul care se consideră învins încă de la primul obstacol pe care-l întâlneşte în cale. Puştiul trebuie să se maturizeze dacă vrea să aibă parte de fete.

Scotocesc în buzunar după bancnote şi îi anunţ:

— Mă duc să-mi iau o bere. Mai vreţi şi voi una?

Amândoi clatină din cap că nu. Mă îndrept spre bar. Ajung

lângă Sabrina exact când barmanul îi aduce băutura comandată.

Pun pe tejghea o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Plătesc eu! Adu-mi o bere Miller, te rog!

Barmanul înşfacă bancnota şi se îndreaptă către casa de marcat. Sabrina nu apucă să se împotrivească. îmi aruncă o privire meditativă şi ridică sticla de bere la buze.

— N-o să mă culc cu tine pentru că mi-ai cumpărat de băut, spune ea.

— Sper că n-o s-o faci, i-o întorc eu. Am pretenţii de la fetele cărora le-o trag.

O salut politicos şi mă întorc la masă. Au mai venit câţiva coechipieri de-ai mei. Simt cum ochii Sabrinei îmi sfredelesc spatele. Deoarece nu mă poate vedea, îmi permit să zâmbesc cu toată gura. E o fată obişnuită să fie vânată de băieţi, ceea ce

înseamnă că trebuie s-o surprind, dacă vreau rezultate.

La masă, Hunter a luat în vizor un alt grup de fete, iar Dean stă cu ochii în ecranul mobilului. Probabil că-i scrie mesaje lui Allie. Mă întreb dacă ceilalţi prieteni ai noştri ştiu că Dean şi Allie au făcut sex. Probabil că nu. Garrett şi Logan vor sta în Boston până mâine, cu iubitele lor. Garrett l-a avertizat pe Dean, cât se poate de serios, să nu se atingă de Allie în weeken- dul ăsta. Nu voia să se işte vreun scandal care să dea peste cap relaţia lui perfectă cu Hannah, cea mai bună prietenă a lui Allie.

Având în vedere că aseară nu au fost nici explozii, nici apeluri telefonice disperate, pun pariu că Dean şi Allie vor să ţină secret faptul că noaptea trecută s-au combinat.

Chiar în clipa când Hunter deschide gura, pregătit să agaţe o fată care se îndreaptă spre masa noastră, luminile din bar pâlpâie rău prevestitor.

încruntat, Dean întreabă:

— A venit Apocalipsa?

— Se pare că da, îi zic eu.

Dean se hotărăşte să plece. Eu rămân, în ciuda faptului că nici măcar nu am vrut să vin la bar în seara asta. Nu ştiu de ce, conversaţia aia scurtă cu Sabrina m-a cam stârnit.

Nu duc lipsă de fete. Nu mă laud cu cuceririle mele, aşa cum fac Dean, Logan şi ceilalţi coechipieri ai mei, dar am destulă activitate erotică. îmi îngădui chiar şi o aventură de-o noapte, dacă am chef.

Iar acum am chef.

O vreau pe Sabrina sub mine. Peste mine. Oriunde va vrea să stea. Şi o doresc atât de tare, încât trebuie să-mi fac de lucru cu mâinile, ca să nu cedez dorinţei de a-mi aranja dotările în pantaloni.

încă nu sunt sigur ce părere am despre barba mea. Am lăsat-o în pace în timpul sezonului de primăvară, dar a crescut nebunește, de parcă eram Omul Cavernelor, așa că în vară m-am bărbierit. Apoi a crescut din nou, pentru că sunt al naibii de leneș, iar s-o scurtez mi-e mai ușor decât s-o rad de tot.

— Ia loc, omule! mă îndeamnă Hunter.

Din ochi, îmi transmite că fetele sunt trei și noi suntem doar doi. Dar, deși tipele

astea sunt drăguţe, nu mă interesează deloc.

— Sunt ale tale, puştiule.

îmi termin berea şi mă întorc la bar. Sabrina e tot în picioare. Doi tipi îi dau târcoale ca nişte prădători. Le arunc o privire dură şi mă strecor lângă ea. îmi sprijin un cot de tejghea.

Fata asta îmi aminteşte puţin de caii sălbatici: ochi mari, picioare lungi şi promisiunea nerostită că-mi va oferi cea mai bună „cursă” din viaţa mea. Dar, dacă mă grăbesc, tipa o să fugă şi nu o s-o mai prind din urmă.

— Deci eşti prieten cu Di Laurentis? se interesează Sabrina.

Vorbeşte pe un ton normal, însă, având în vedere că ea şi

Dean nu se înghit, probabil că există un singur mod corect de a-i răspunde: să neg.

Dar nu i-aş face aşa ceva unui prieten nici măcar ca să mă culc cu o tipă. Indiferent ce râcă există între Sabrina şi Dean, nu mă influenţează, la fel cum nici părerea lui Dean despre Sabrina n-o să-mi schimbe intenţiile faţă de ea.

— Eu şi Dean locuim în aceeaşi casă.

Nu face niciun efort să-şi ascundă dezgustul şi se pregăteşte să mă expedieze.

— Mersi de băutură. Cred că prietenele mele mă cheamă.

Gesticulează către un grup de fete, deşi nimeni nu se uită

în direcţia noastră. Mă răsucesc spre ea, cu o mutră dezaprobatoare.

— Dacă vrei să plec, nu trebuie decât să zici! Pari o fată care ştie ce vrea şi căreia nu-i e teamă s-o spună.

— Asta ţi-a zis Dean? Pun pariu că m-a numit „scârbă”

De data asta, îmi ţin gura. Comand încă o bere.

— Dean are dreptate, continuă Sabrina. Sunt o scârbă, şi nu regret.

îşi împinge bărbia în faţă, cu un gest de sfidare. E adorabilă. Aş ciupi-o de obraji, dar mi-e teamă că fata asta m-ar lăsa fără degete.

Soarbe din nou din berea pe care i-am cumpărat-o. Privesc mişcarea muşchilor ei delicaţi. Ce frumoasă e! Chiar dacă Dean mi-ar fi zis că Sabrina e o vrăjitoare care se hrăneşte cu bebeluşi, tot nu m-ar fi convins să stau departe de ea. Mă atrage ca un magnet.

Nu doar eu am constatat asta. Jumătate dintre băieţii din bar îmi aruncă priviri invidioase. Mă mut puţin într-o parte, ca s-o ascund de ochii lor curioşi.

— OK, îi spun pe un ton vesel.

— Adică?

Mirarea de pe chipul ei e adorabilă.

— Adică replica ta ar trebui să mă sperie?

Sprâncenele ei perfecte se ridică.

— Nu ştiu ce altceva ţi-a îndrugat Dean, dar să ştii că nu-s uşuratică. N-am nimic împotriva aventurilor de-o noapte, dar sunt pretenţioasă cu privire la persoana pe care o aduc în patul meu.

— Dean n-a pomenit nimic despre asta. A zis doar că-ţi place să-l sâcâi. Dar orgoliul lui poate suporta o lovitură din când în când. întrebarea e dacă tu eşti obsedată de el. Se pare că da, fiindcă, din

câte văd, doar despre el vorbeşti. Dacă aşa stă treaba, o şterg chiar acum.

Dean a zis că nu are sentimente pentru Sabrina, iar eu vreau să mă asigur că nici ea nu simte nimic pentru el. A vorbit despre el pe un ton supărat, dar nu cu amărăciune. E un semn bun. Supărarea ar putea proveni din multe chestii. Pe de altă parte, de obicei amărăciunea e rezultatul unor sentimente rănite.

Când – nu *dacă* – ajungem împreună în pat, trebuie să se întâmple pentru că ea

vrea, nu fiindcă vrea să se răzbune pe Dean.

Privirea Sabrinei alunecă dincolo de umărul meu, către locul unde Hunter stă la masă, apoi se întoarce la mine. Amândoi bem în liniște pentru un timp. Expresia din ochii ei ciocolatii e greu de interpretat. Am senzația că îmi cântărește cuvintele cu atenție. Poate că se așteaptă să vorbesc, să umplu liniștea, dar eu mă mulțumesc să aștept. Pe deasupra, așa am timp s-o privesc pe îndelete, de aproape. De la distanța asta, e și mai frumoasă.

Nu numai că are un fiind extraordinar şi picioare care parcă nu se mai termină, dar sânii ei mă dau gata. Mă străduiesc din răsputeri să nu mă uit la rotunjimile ei ademenitoare.

în cele din urmă, îşi aşază sticla pe tejghea.

— Faptul că arăţi bine nu înseamnă că mă interesezi, mi-o trânteşte ea.

Zâmbesc şi comentez:

— Orice tip trebuie să înceapă de undeva.

Un zâmbet reţinut îi joacă pe buze. îşi şterge palma de fustă şi mi-o întinde.

— Mă cheamă Sabrina James. Umblă vorba că-ş fi o scorpie. Şi nu, nu sunt obsedată de Dean Di Laurentis.

îi iau mâna într-a mea şi profit de ocazie ca s-o trag cu un centimetru mai aproape de mine. Nu e cazul să mă grăbesc.

— Eu sunt John Tucker. Să ştii că Dean mi-e ca un frate. De patru ani jucăm pe gheaţă. Locuim în aceeaşi casă de trei ani. Vreau să fiu prezent la nunta lui şi sper ca el să fie prezent la a mea. Acestea fiind

spuse, Dean e prietenul meu, nu tăticul meu.

— Stai aşa! Adică te însori? izbucneşte Sabrina, zăpăcită. E amuzant că, din tot ce-am spus, a reţinut tocmai partea

cu nunta. îmi las mâna să alunece de-a lungul braţului ei şi îi cuprind încheietura între degete.

— în viitor, scumpo. în viitorul îndepărtat.

— Aha!

Ia sticla de bere şi o duce la gură. Apoi, când constată că e goală, o pune iar pe tejghea.

— Adică tu chiar vrei să te însori?

— Da, la un moment dat. Uimirea ei mă amuză.

— Nu azi. Dar vreau să mă însor într-o zi şi să am copii. Tu? Barmanul trece pe lângă noi. împing pe tejghea o bancnotă

de douăzeci de dolari, în direcţia lui. Sabrina clatină din cap.

— Nu-i nevoie. Am venit cu maşina. O bere îmi ajunge. Comand apă pentru amândoi. Barmanul revine într-o clipă,

cu două pahare înalte.

Becurile din bar pâlpâie din nou. Trebuie să înscriu puncte cât mai repede; altfel, o să pierd „meciul”

— Mulţumesc, zice ea. Nu mă văd cu copii sau cu un soţ în viitorul apropiat. Credeam că vouă, hocheiştilor, vă place doar să agăţaţi.

— La un moment dat, chiar şi cei mai mari jucători se retrag.

îi zâmbesc pe deasupra paharului.

Sabrina râde.

— Așa-i. Care e specialitatea ta la facultate, John?

— Toată lumea îmi zice „Tucker” sau „Tuck”. Studiez administrarea afacerilor.

— Vrei să ştii cum să administrezi toţi banii pe care o să-i câştigi din hochei, când ajungi în liga profesioniştilor?

în continuare, încheietura ei e între degetele mele. Cu fiecare schimb de replici, micşorez din ce în ce mai mult distanţa dintre noi.

Fac semn către genunchii mei.

— Nu. Sunt prea lent ca să fiu cooptat de profesionişti. M-am rănit când eram în liceu. Sunt destul de bun la hochei ca să obţin o bursă la Briar, dar îmi cunosc limitele.

— Ah! îmi pare rău!

În vocea ei simt un regret sincer.

Dean e un fraier. Fata asta e cât se poate de dulce. De-abia aştept să-mi pun gura pe ea.

Şi mâinile.

Şi dinţii.

Şi scula.

— Nu trebuie! Eu nu regret.

întind o mână de-a lungul tejghelei, până când Sabrina ajunge aproape încercuită de braţele mele. Picioarele noastre sunt foarte apropiate. Dacă mi-aş mişca puţin coapsele, aş obţine atingerea după care tânjesc. Totuşi după atâţia ani de jucat hochei am învăţat că răbdarea e răsplătită. Nu loveşti îndată ce crosa ta atinge pucul. Aştepţi un prilej bun.

— De fapt, dorința mea n-a fost să trec la profesioniști. Trebuie să-ți dorești cu adevărat să ajungi acolo.

Și apoi Sabrina îmi oferă prilejul pe care-l pândesc:

— Și atunci ce dorești cu adevărat?

— Pe tine, răspund eu direct.

Două lucruri se petrec în următoarea clipă. Luminile se sting complet şi Sabrina mai că scapă paharul din mână. Muzica se întrerupe. În jurul nostru izbucnesc râsete şi câteva exclamaţii de uimire.

— Nu vă agitaţi! ne strigă un barman. O să vedem ce s-a-ntâmplat. Generatorul o să intre în funcţiune din clipă-n clipă.

Ca la un semn, se aude un bâzâit şi apoi o lumină slabă luminează sala aglomerată.

— îţi mai e sete? o întreb pe Sabrina, mângâindu-i interiorul încheieturii, cu mişcări prelungi şi blânde.

Privirea ei poposeşte pe mâinile noastre unite. Face ochii mari, de parcă abia acum realizează că ne atingem de mai bine de zece minute. Mă aplec şi-mi frec nasul de urechea ei. Inspir parfumul ei picant.

Aş putea sta aici toată ziua. E nemaipomenit de plăcut să prelungeşti aşteptarea până devine aproape dureroasă. După aceea, plăcerea este explozivă. Presimt că sexul cu Sabrina James o să mă dea pe spate.

Abia aştept!

După ce trage adânc aer în piept, se îndepărtează puţin. Nu prea departe, dar destul cât să creeze distanţă.

— Nu-mi plac relaţiile, mă anunţă ea fără ocoliş. Dacă facem chestia asta...

Nu mă pot abţine s-o tachinez:

— Ce anume?

— N-o face pe prostul, Tucker! Pari prea deştept pentru prostii de-astea.

Mă apucă râsul.

— OK, am priceput. Zi mai departe!

— Dacă facem chestia asta – repetă ea –, o să fie doar sex. Fără dimineaţa stânjenitoare de după. Şi nici n-o să facem schimb de numere de telefon.

Îi mai ofer o ultimă mângâiere, după care mă desprind de ea. O las să-mi interpreteze tăcerea cum doreşte. Mă îndoiesc că o singură partidă de sex va fi suficientă pentru noi.

— Hai să mergem!

Buzele ei se arcuiesc.

— Acum? se miră ea.

— Acum.

îmi umezesc buza de jos.

— Sau poate preferi să rămâi aici şi să te prefaci că nu dorim să smulgem hainele de pe noi?

Râsetul ei gutural mă face să mă înfior.

— Ai dreptate, Tucker.

Sfinte Sisoe! îmi place felul în care numele meu se rostogolește de pe buzele ei pline. Poate o s-o rog să-l strige când o s-o aduc la orgasm.

Dorința pe care o simt este atât de puternică, încât trebuie să fac eforturi ca s-o controlez. O apuc pe Sabrina de cot și mă îndrept spre ușă. Câțiva tipi mă strigă pe nume sau mă bat pe spate, spunându-mi că am jucat bine în cel mai recent meci. îi ignor pe toți.

Afară încă plouă cu găleata. O trag pe Sabrina mai aproape. Ridic geaca mea deasupra ei, s-o feresc de şuvoaiele de apă. Din fericire, camioneta mea nu e departe.

— Pe aici!

— Mişto loc de parcare, comentează ea.

— Nu pot să mă plâng. E un avantaj al faptului că sunt titular într-o echipă de hochei câştigătoare a campionatului universitar.

O ajut să urce în camionetă, apoi mă aşez la volan şi pornesc motorul.

— încotro?

Tremură. Habar n-am dacă e din cauza frigului sau din alt motiv.

— Locuiesc în Boston, îmi răspunde ea.

— Atunci mergem la mine.

în niciun caz nu pot aştepta o oră, cât mi-ar lua să conduc până în oraş. Penisul meu ar exploda.

Nu apuc să ating schimbătorul de viteze, fiindcă mâna Sabrinei poposeşte pe încheietura mea.

— Locuieşti cu Dean. Dacă mergem la tine, n-o să ţi se pară aiurea?

— Nu. De ce-ar fi aiurea?

— Nu ştiu.

Arătătorul ei alunecă mângâietor peste articulaţiile mele.

Strâng din dinţi. Erecţia mea aproape că-mi străpunge fermoarul. Singurul motiv pentru care nu am sărutat-o imediat ce-am ieşit din bar e deoarece, dacă aş fi început, probabil că am fi făcut sex chiar acolo, lipiţi de perete. Acum, când mă atinge, stăpânirea mea de sine slăbeşte tot mai mult.

— Hai s-o facem aici! zice ea cu hotărâre.

— în camionetă?

— De ce nu? Ai nevoie de lumânări şi petale de trandafiri? E doar sex, insistă ea.

— Scumpo, îmi tot repeţi chestia asta. încep să mă întreb dacă, de fapt, nu cumva *pe tine* încerci să te convingi.

Respiraţia mi se opreşte în gâtlej când degetul ei mare schiţează cerculeţe în palma mea. O doresc prea mult.

— OK, scumpo. Dacă vrei s-o facem în camionetă, atunci în camionetă să fie!

Fără alte cuvinte, întind mâna sub mine şi împing scaunul cât de mult se poate. Apoi ies din jachetă şi o arunc pe scaunul din spate.

— Ai vreo regulă pentru sexul ocazional? o întreb. De exemplu, fără săruturi pe gură?

— în niciun caz! Ți se pare că sunt Julia Roberts?

Ridic din sprâncene.

— N-ai auzit de *Frumușica*? zice ea. Prostituata cu inimă de aur, care nu-i sărută pe bărbați.

Zâmbesc cu toată gura.

Sabrina declară:

— Dacă nu mă săruți, o să mă supăr. Am nevoie de săruturi. Altfel, aș sta acasă, cu vibratorul meu.

îmi sprijin spinarea de geam şi proptesc un picior în bord. îi fac semn să se apropie şi îi adresez o invitaţie:

— Vino-ncoace!

3.

Sabrina

Tucker are un zâmbet uşor şi o erecţie uriaşă. îmi umezesc buzele. Sunt nemaipomenit de excitată. Dumnezeule! O să fie grozav!

Mă uit la barba lui tunsă cu grijă şi mă întreb dacă n-ar trebui ca prietena mea Carin s-o încerce. La urma urmei, s-a declarat interesată de bărbi. Dar acum mă întreb cum ar fi să simt între picioare barba lui Tucker. O fi moale sau aspră? Coapsele mele se strâng de dorinţă.

Hope şi Carin nu se înşală: chiar am nevoie să fac sex. Hocheist sau nu, cred că Tucker e tipul potrivit. Are încredere în el, însă fără orgoliu exagerat – ceea ce mi se pare incredibil de atrăgător. Când a rostit „pe tine”, ca răspuns la întrebarea mea despre ce-şi doreşte, mai că am avut orgasm.

Pare foarte echilibrat. Admir până şi felul în care i-a luat partea lui Dean. însă ştiu că Tucker e loial cui nu trebuie. Tucker sigur e conştient că, dacă ar fi minţit despre prietenia lui cu Dean, ar fi avut mai multe şanse să mi-o tragă, dar a ales onestitatea, pe care eu o apreciez mai mult decât orice.

— Ai nevoie de indicaţii ca să ajungi aici? glumeşte Tucker, cu voce joasă şi gravă.

Doamne! Ce-mi place accentul lui!

îi răspund:

— Pur şi simplu îmi analizam opţiunile.

îmi place la nebunie că stă acolo, liniştit, invitându-mă să iau ce-mi doresc. De parcă penisul lui mă aşteaptă doar pe mine. Sunt nerăbdătoare, dar nu mă pot hotărî ce vreau să fac mai întâi. Ameţesc de plăcere la gândul sculei lui alunecându-mi pe limbă, dar, pe de altă parte, vreau să-i simt penisul în mine.

— De ce nu începem cu săruturile alea care-ţi plac aşa de mult? sugerează el.

Privirea lui arzătoare mă cercetează.

— Unde să te sărut? întreb cu sfială.

E de-a dreptul ciudat. De obicei nu sunt timidă.

Se bate uşurel, cu arătătorul, pe buza de jos.

— Chiar aici.

Cu mişcări seducătoare, mă târăsc dincolo de consolă şi aterizez în poala lui. Mă descalţ de pantofii cu toc şi îi las să cadă pe podeaua camionetei. Gura lui se deschide, dar nu-l sărut imediat.

în schimb, îmi trec degetele prin barba lui, murmurând:

— Ce moale e...

Ochii lui se umplu de dorinţă. Apoi mă înşfacă, sătul de aşteptare şi de vorbe. Gurile noastre se strivesc una de cealaltă, îşi strecoară degetele în părul meu. Limba lui îmi stârneşte fiori în pântece. Nici nu-mi mai amintesc de ce aproape că l-am refuzat. E înalt, arătos, are păr roşcat-închis şi o barbă sexy. De ce am ezitat

oare? Aha! Mi-am adus aminte: pentru că este hocheist.

— Să fie clar: urăsc hocheiștii! declar eu, după ce reușesc să-mi desprind buzele de ale lui. Ce se-ntâmplă acum e o chestie unică.

— Am înţeles. Când o să mă rogi s-o mai facem o dată, nici măcar n-o să-ţi aduc aminte c-ai zis asta.

Izbucnesc în râs. Îi cuprind capul în palme. Limba lui îşi croieşte drum pe gâtul meu, apoi spre sâni.

— S-o crezi tu c-o să te rog!

— Să nu spui niciodată „niciodată”. Aşa, e mai uşor să dai înapoi. Şi mai elegant.

Cuvintele sună înfundat, fiindcă gura lui a plonjat în decolteul meu. O mână bătătorită trage de puloverul meu. Mârâie de frustrare când țesătura i se împotrivește și nu lasă la vedere ceea ce vrea el să vadă.

Strecor o mână între noi și îmi scot puloverul. Gura lui îmi cuprinde un sfârc înainte să apuc să-mi scot sutienul. Când încerc să desfac închizătoarea, mâinile lui mi-o iau înainte.

Râd de nerăbdarea lui, însă râsul mi se oprește în gâtlej în clipa când o palmă îmi cuprinde un sân dezgolit. Spinarea mi

se arcuieşte sub mângâiere. Iisuse! A trecut mult, *mult* prea mult timp de când n-am mai făcut sex. în timp ce gura lui Tucker este ocupată cu suptul unui sfârc, degetele lui îl ciupesc pe celălalt.

Se pricepe. Ştie cât de tare să sugă sau să muşte, cât de blând să sărute. în ciuda faptului că are o erecţie cât se poate de vizibilă, se poartă de parcă ar fi în stare să continue toată noaptea cu jocul sfârcurilor.

îmi frec coapsele de erecţia lui. îmi dau fusta la o parte, ca să-l pot simţi mai

bine. Fir-ar să fie! Vreau să-şi scoată hainele! Vreau ca trupurile noastre goale să se unească. îl vreau în mine.

Bâjbâi după poalele tricoului lui. Nu mă ajută deloc, pentru că în momentul ăsta este foarte concentrat asupra sânilor. Găsesc

tivul tricoului şi trag tare de el. Abia acum Tucker se dezlipeşte de mine. Aerul rece din camionetă îmi face sfârcurile să se întărească şi mult tare.

— N-am nevoie de mai mult preludiu, zic eu, în timp ce îi trag tricoul peste cap.

O, Dumnezeule! O mulţime de muşchi încordaţi, netezi şi bine lucraţi alunecă sub palmele mele. Imposibil să nu-i adori pe sportivi!

Mâinile lui îşi croiesc drum sub fusta mea.

— Serios? se amuză Tucker.

Vâră degetele în chiloţii mei şi, fără niciun avertisment, strecoară două în mine. E un gest murdar şi atât de sexy. Trag adânc aer în piept.

— îţi place, nu? murmură el.

— Mda, merge..., mint eu.

Imediat, sunt pedepsită pentru replica asta. Tucker îşi retrage degetele.

— Bine, recunosc: e mişto.

Degetele umede încep să descrie cerculeţe în jurul clitorisului. Corpul mi se înfioară. Vreau mai mult.

— Doar mişto? mă ironizează el.

Cedez:

— Grozav. E grozav!

— Ştiu.

Are o mutră arogantă.

— Regret să-ţi spun, Sabrina: ai făcut o mare greşeală.

— Poftim? De ce zici asta?

Degetele alunecă peste chiloţii mei.

— Pentru că, după ce-o să-ți fac acum, niciun alt tip n-o să te mai poată satisface. îmi cer scuze anticipat.

Apoi trage țesătura deoparte și înfige trei degete în mine. Gestul ăsta e șocant. O simt... îl simt... peste tot. Până în degetele

de la picioare. Un val de excitație mă cutreieră. La naiba! O să am orgasm în curând. Cum se poate așa ceva?

Mă zgâiesc la el, cu gura căscată. îmi rânjește. Dinții albi contrastează cu pielea lui bronzată. E conștient că-mi sucește mințile. Degetele se mișcă din nou, iar două dintre ele freacă acel loc dinăuntrul meu pe care, în afară de mine, cu greu l-a mai găsit cineva.

Tucker continuă să-l frece în timp ce-și mișcă degetele în interiorul meu. Orgasmul sosește. îmi las capul pe spate și închid ochii. Mă las în voia plăcerii care se răsucește prin trupul meu.

Când revin pe pământ, mă trezesc prăvălită la pieptul lui, gâfâind. În viaţa mea n-am avut un orgasm atât de puternic, deşi tipul nici măcar nu m-a penetrat. Inima îmi bate nebuneşte. Mintea mea înceţoşată cu greu reuşeşte să se dezmeticească.

E doar un tip. Un tip ca oricare altul, **îmi zic eu. Un penis şi două testicule. N-are nimic special.**

— N-am făcut sex de ceva timp, bolborosesc eu, aşteptând să-mi trag sufletul. Am fost superstresată în ultima

vreme. Chiar aveam nevoie de o „eliberare”.

— Cum zici tu, scumpo.

Tonul lui e amuzat şi plin de satisfacţie arogantă, dar, având în vedere că tipul m-a adus la orgasm numai cu degetele (ceea ce nu mi se întâmplă *niciodată*), nu pot să-l condamn. îşi mişcă vârfurile degetelor de-a lungul unei zone foarte sensibile dinăuntrul meu, smulgându-mi un tremur involuntar.

Mâna lui iese la iveală. Deşi interiorul camionetei e întunecos, pot să văd că degetele strălucesc. Mă ia complet prin surprindere când începe să le sugă.

înghit în sec.

Cu o singură mişcare a unei pârghii, scaunul lui se lasă complet la orizontală. Tucker se întinde şi-mi face semn să mă apropii.

— Vino aici şi aşază-te pe faţa mea! Vreau să te gust.

Doamne!

Poate că n-ar trebui să-mi ridic fusta şi să mă târăsc spre el, dar o fac. Parcă m-a vrăjit, iar eu sunt incapabilă să mă împotrivesc.

— Să te ţii bine – mă avertizează el –, fiindc-o să ai încă un orgasm!

— Eşti foarte arogant.

— Nu sunt arogant. Sunt încrezător. Acum lasă-mă să te gust!

Dumnezeule! Sexul cu Tucker este mai murdar şi mai ameţitor decât mi-am închipuit. N-am crezut c-o să fie aşa, dar de obicei ai astfel de surprize cu băieţii liniştiţi.

îmi place un pic cam mult.

Respiraţia lui fierbinte îmi încălzeşte pielea. îmi cobor corpul peste faţa lui. Gura lui mă atinge.

îşi foloseşte buzele şi dinţii, tachinându-mi clitorisul super- sensibil. Cu o mână mă ţin de şold, iar pe cealaltă o foloseşte ca să mă penetreze cu degetele. Mă linge cu mişcări prelungi, până când încep să gem. Apoi, din senin, îşi înfige adânc limba în mine.

Are dreptate. Trebuie să mă ţin bine. Apuc marginile scaunului şi în secunda următoare explodez.

încă tremur după al doilea orgasm din seara asta, când Tucker mă înşfacă şi mă pune în poala lui. Deodată, scula lui e la vedere, întind o mână întind şi o apuc.

— Aşteaptă! mârâie el, dar e prea târziu.

Vârful penisului se strecoară în mine. Mă împing mai mult, plină de dorinţă. Tucker mă apucă de şolduri. Când mă împinge uşor, scot un sunet de exasperare.

— Avem nevoie de prezervativ, spune el zâmbind.

Uimită, arunc o privire în jos. Niciodată nu fac greşeala asta.

Niciodată!

— îmi pare rău. Nu m-am gândit că...

**Scotoceşte prin buzunarele jeanşilor,
găseşte portofelul şi mi-l aruncă.**

— Nicio problemă. A intrat doar vârful.

**îmi face cu ochiul, iar eu izbucnesc în râs.
Rup cu dinţii ambalajul prezervativului şi îl
potrivesc la locul lui.**

Mă simt obligată să precizez:

— Sunt sănătoasă. Mi-am făcut analizele după ce...

Mă întrerup. Nu-i o idee bună să pomenesc despre fostele mele aventuri tocmai acum, când sunt aproape goală şi gata să mi-o trag cu el.

în cele din urmă, adaug:

— Iau pilule anticoncepţionale.

— Şi eu sunt sănătos. Eşti gata?

Un sunet îmi scapă din gâtlej. Probabil că sună a aprobare, aşa că Tucker se împinge brusc, penetrându-mă până la capăt.

— Doamne! Ce strâmtă eşti! şuieră el printre dinţi.

— Iar tu o ai al naibii de mare, gem eu, foindu-mă deasupra lui.

Mă apucă de coapse ca să mă ţină bine şi se opinteşte.

— Nu te mişca! îmi cere Tucker.

— Nu mă pot opri.

Senzaţia e incredibil de plăcută. Am zis că degetele şi limba lui sunt magice, însă penisul lui e de-a dreptul incredibil. îl simt *peste tot.*

îmi apăs genunchii în tapiţeria scaunului şi-mi sprijin palmele pe pieptul lui. Muşchii se flexează. îi privesc abdomenul musculos, părul de pe piept – deschis la culoare – şi dunga subţire de păr de pe abdomen, care duce direct spre... rai.

Tucker e minunat şi de pipăit, şi de privit. Mă întreb ce gust are băiatul ăsta. O să aflu mai târziu. Acum am nevoie să mi-o tragă

până când neliniştea mea cu privire la Harvard, la bani şi

la viaţa mea de acasă dispare complet, măcar pentru o vreme. Vreau să fac sex sălbatic, iar el e tipul perfect pentru treaba asta.

îmi apăs coapsele pe el. O privire sălbatică se aprinde în ochii lui, apoi o palmă mare îmi cuprinde fundul. Corpul lui saltă cu putere. Cumva, Tucker reuşeşte să-şi păstreze echilibrul. Chiar dacă eu sunt deasupra, e clar că el deţine controlul, exact cum îmi doresc.

Strânge din dinţi şi degetele lui se încleştează pe pielea mea. Mă trage spre el cu fiecare zvâcnire a şoldurilor. îl strâng tare între coapse şi îl las la cârmă, lăsându-l să mă penetreze ca un nebun.

— Dă-ţi drumul, murmură el. Ia ceea ce-ţi trebuie! Penisul pulsează în interiorul meu. îmi freacă şi îmi tachinează clitorisul cu degetele, până când explodez ca o rachetă. Corpul meu se scutură violent. Tucker se ridică pe jumătate. Mă strânge la piept. Şoldurile lui zvâcnesc aşa de puternic, încât trebuie să-mi proptesc palmele în plafonul camionetei ca să nu mă izbesc cu creştetul.

Mă penetrează încă o dată şi încă o dată până când, brusc, corpul lui tremură invadat de plăcere. Se lasă să cadă în scaun.

Pentru câteva momente, aştept să-mi recapăt suflarea. Zac pe pieptul lat de sub mine.

Tremurul extazului lasă loc satisfacţiei. Aş vrea să prelungim la nesfârşit momentul ăsta, când stau ghemuită în poala tipului, iar mâna lui îmi mângâie uşor spinarea.

— Sigur nu vrei să rămâi peste noapte la mine? întreabă el. Pentru o clipă, aproape că accept să merg la el, să am parte

de încă o rundă de sex. Mi-ar plăcea să luăm împreună micul dejun, să chiulesc de la muncă şi să petrecem toată ziua în pat. Nevoia asta mă surprinde şi mă sperie totodată.

Inspir adânc. îmi recapăt stăpânirea de sine pe care, adineauri, Tucker a făcut-o fărâme.

— Nu. Trebuie să ajung acasă.

Doar sex.

Corect. E vorba doar despre sex. John Tucker e bun la pat. Atât de bun, că ar trebui să primească un premiu. Totuşi nu e mai priceput la sex decât tipii cu care m-am culcat înainte. E doar o impresie, din cauză că sunt atât de stresată. Şi chiar dacă Tucker ar fi cel mai bun la pat dintre toţi băieţii, asta nu ar însemna decât că teoria mea cum că sportivii sunt amanţi buni se confirmă încă o dată. Sunt rezistenţi. Au degete şi limbă dibace. Plus scule grozave.

Bâjbâi după fusta şi haina mea. Mă îmbrac la repezeală. Trebuie să ies din camioneta asta şi să mă duc la maşina mea.

— Sunt gata! anunţ eu. Maşina mea e la doi paşi de-aici.

Trăsăturile lui frumoase se destind.

— Pari puţin şifonată.

Mă foiesc cuprinsă de agitaţie. Tucker pare că-şi face griji pentru mine.

— Sunt bine, îl asigur eu.

Se ridică, îşi scoate prezervativul şi—1 aruncă într-o grămadă de şerveţele. Caută cheile şi porneşte camioneta.

— încotro vrei să te duc?

îmi scapă un suspin de uşurare.

— Spre Forest. La Big Victorian.

— Am înţeles.

Parcurgem drumul scurt în tăcere. Cum îmi văd maşina, simt impulsul de-a o lua la fugă. Deschid portiera înainte ca maşina să se oprească de tot.

— Ne mai vedem, îi spun eu.

— Te conduc la maşină.

îşi trage jeanşii în sus, pe şolduri, ceea ce mă face să conştientizez că e pe jumate dezbrăcat. Mă străduiesc să nu mă holbez. Observ că încă poartă cizmele. îmi vine să râd. A făcut sex ca un nebun, şi nici măcar nu şi-a scos cizmele?

Corpul meu tânjește după mai multe atingeri. încerc să-l ignor. Cobor din camionetă. Când Tucker mi se alătură, e complet îmbrăcat.

— Te conduc până acasă, spune el.

— Ți-am spus că locuiesc în Boston.

Ridică din umeri.

— Şi ce dacă? A plouat cu găleata, şoselele sunt aproape inundate. Vreau să mă asigur că ajungi cu bine.

— Mă descurc. Am făcut drumul ăsta de sute de ori.

— Atunci, dă-mi un mesaj când ajungi acasă!

Simt că mă cuprinde o panică bizară.

— Am zis că nu facem schimb de numere de telefon, îi reamintesc eu.

— Ori îmi dai mesaj când ajungi acasă, ori vin cu tine.

A spus-o foarte ferm. Se pare că am avut o aventură de-o seară cu ultimul gentleman de pe planetă.

Mă înduplec. Scot mobilul din buzunarul hainei şi declar:

— OK, dar să ştii că nu-mi convine.

Ochii lui căprui strălucesc.

— N-ar trebui să conteze, nu? Parc-ai zis că n-o să se mai repete.

Are un răspuns pentru orice replică.

— Dă-mi numărul tău, îi cer eu.

îl înregistrez în telefonul meu, apoi deschid portiera maşinii şi mă trântesc pe scaunul şoferului. Din fericire, deşi de multe ori motorul îmi face figuri, acum porneşte imediat. Cobor puţin geamul maşinii şi îi zic „noapte bună”. Tucker dă scurt din cap.

îl urmăresc îndelung în oglinda retrovizoare, apoi mă silesc să mă uit în faţă.

Drumul spre casă trece ca prin vis. Derulez în minte scenele fierbinţi de adineauri. Minte proastă!

Dar... sexul a fost bestial. Chiar ar fi aiurea să ne întâlnim din nou?

Parchez pe asfaltul crăpat din garaj. Rămân nemişcată un moment. îmi trec degetele prin părul ciufulit şi mă întind după telefon. Trimit un mesaj.

Eu: *Am ajuns.*

Răspunsul sosește imediat.

El: *Bine. Mă bucur. Nu ezita să folosești numărul ăsta din nou.*

Vreau oare să folosesc numărul lui – şi să-l folosesc pe Tucker – din nou? Ideea mă tentează enorm. John Tucker e arătos, face sex dumnezeieşte şi e atât de relaxat, că nimic nu pare să-l descumpănească. Nu mi-a pus întrebări stânjenitoare şi nici nu a părut interesat să ceară mai mult decât eram dispusă să-i ofer. De câte ori îţi iese în cale un tip ca el? Eu: *OK.*

El: *Perfect, scumpo!*

îmi amintesc cât de plăcut era când mă săruta. Of! Poate chiar voi folosi numărul ăsta din nou.

în clipa în care cobor din maşină, mă loveşte oboseala. Am nevoie să dorm. Mâine va fi o zi la fel de lungă şi de epuizantă precum cea de azi.

Când intru, văd că Nana stă în acelaşi loc unde era când am plecat. Cred că s-a urnit de acolo numai ca să se ducă la baie. Are în faţă o altă revistă mondenă.

Observă înfăţişarea mea răvăşită şi rânjeşte.

— Am crezut c-ai fost la o petrecere simandicoasă, dar se pare că *tu* ai fost în meniu.

Mă înroşesc la faţă. Mda. E de-ajuns ca Nana să deschidă gura, şi imediat cobor cu picioarele pe pământ.

Ignor împunsătura şi mă îndrept spre camera mea.

— Noapte bună! mormăi eu.

— Noapte bună! răspunde Nana.

După ce închid şi încui uşa, scot telefonul şi caut în agendă. Mă opresc la numele lui Tucker. Mă zgâiesc la el pentru un timp. Sunt tentată să-i trimit un mesaj. Orice fel de mesaj, în schimb, îi blochez numărul.

Indiferent cât de sexy este sau câte orgasme mi-a oferit, în viața mea nu e loc pentru o a doua partidă de sex cu el.

4 -

Tucker

Sunetul unui motor de mașină mă trezește din somn. Afară încă este întuneric, dar la orizont disting o fărâmă de lumină – o fâșie cenușie pe fundalul negru. Mă ridic și văd o Honda Civic care iese de pe aleea casei Sabrinei James.

Cu ochi înceţoşaţi, mă uit la ceasul din tabloul de bord. Patru dimineaţa. Când maşina ei trece pe lângă mine, surprind o străfulgerare de păr negru. Mă strecor în trafic, în spatele ei.

Seara trecută am urmărit-o până-n Boston, pentru că şoselele erau acoperite de polei şi mi-am făcut griji pentru ea. Nu eram convins că o să-mi trimită mesaj când ajunge acasă. Aseară, după ultimul ei orgasm, a devenit distantă. Era evident că intimitatea o stânjeneşte. Aş fi putut să-i spun orice obscenitate, că nu ar fi deranjat-o, dar un cuvânt tandru ar fi făcut-o s-o ia la fugă ca un iepure speriat.

Sfinte! Atât de tare se grăbea s-o şteargă, încât aproape c-a ţâşnit din camionetă. Dar nu m-am simţit jignit.

îmi îndrept spatele înţepenit. De mult timp n-am dormit în camionetă. Nu prea am avut de ales. Fie dormeam pe scaunul şoferului, fie încercam să conduc până acasă, pe şoseaua alunecoasă. Am ales să dorm în maşină.

Honda Sabrinei trece pe galben, apoi virează la stânga. Opreşte în parcarea unui oficiu poştal din sudul Bostonului. O secundă mai târziu, iese poticnit din

maşină. Poartă uniforma de lucru. Şi-a strâns în coadă părul lung.

Zâmbesc. E al naibii de sexy, strălucitoare ca soarele şi munceşte din greu. Uau! Maică-mea ar adora-o pe fata asta.

Conduc înapoi spre Hastings şi mă arunc în pat. Dorm trei ore, apoi sar din nou în camionetă şi mă îndrept spre campus. Am stabilit o întâlnire cu grupul de studiu din care fac parte. Mâine am un test important la cursul de Marketing. Cu toate astea, nu sunt sigur că porţia de

tocealã de la nouã dimineaţa o sã-mi fie de mare ajutor, având în vedere starea mea de ameţealã. Douã ceşti de cafea reuşesc sã mã trezeascã niţel, iar pe la ora unsprezece mã simt mult mai vioi. Tot atunci se încheie şi şedinţa noastrã de învăţat.

În loc sã mã întorc imediat acasã, îmi comand o a treia ceaşcã de cafea şi scot telefonul din buzunar. E timpul sã fac nişte cercetări. Prefer sã mã ocup de treaba asta în cafenea, nu acasã, unde colegii mei bãgăreţi ar pune întrebări.

Ştiu că Sabrina are cursuri în comun cu Dean, dar el nu-i tocmai de încredere când vine vorba despre ea, aşa că o abordez pe singura studentă de la Ştiinţe politice pe care-o ştiu: Sheena Drake. Este o fostă iubită de-a mea şi încă suntem buni prieteni. De fapt, sunt prieten cu toate fostele mele iubite.

Eu: *Ce ştii despre Sabrina James?*

Sheena răspunde imediat. Asta sugerează fie că nu a petrecut la greu aseară, fie că a petrecut la greu, dar nu s-a dus deloc la culcare.

Ea: *Ah! O urăsc.*

Mă încrunt.

Eu: *De ce?*
Ea: *Pentru că e mai sexy decât mine. Nemernica!*

Râsul meu zgomotos atrage atenţia unor studenţi de la masa vecină. Apare un alt mesaj de la Sheena.

Ea: *Dar Sabrina e mai sexy decât TOATE fetele, deci n-am motive să mă supăr. De ce mă întrebi de ea?*
Eu: *Am întâlnit-o aseară. Pare o tipă mişto.*
Ea: *Habar n-am. Am 2 cursuri cu ea, dar nu-i vorbăreaţă. E superdeşteaptă. Umblă vorba că se combină doar cu sportivi.*

Sorb din cafea şi meditez la aceste informaţii. E logic. La urma urmei, aseară s-a combinat cu mine.

încă un mesaj de la Sabrina: *Ţi-a căzut cu tronc?*

Având în vedere că am făcut sex cu ea azi-noapte, s-ar putea să-mi fi căzut cu tronc.

Ea.- *Deci am dreptate!!! Spune-mi tot!!!*
Eu: *Nimic de spus. Ne vedem mâine, la Economie?*
Ei-Da.
Ea- *OK. Ms, scumpo!*

Ea:*

Caut în agenda mobilului pe cineva care ar putea s-o cunoască pe Sabrina. Ar fi

cineva... Probabil cu el ar fi trebuit să vorbesc de la bun început.

Termin de băut cafeaua, apoi mă îndrept spre ieşirea din cafenea. Trimit un mesaj scurt. Nu primesc instantaneu un răspuns. în loc să aştept, trimit un alt mesaj, de data asta lui Ollie Jankowitz, colegul de cameră al tipului de care încerc să dau.

Eu: *Eşti cu Beau?*
El: *Nu.*
Eu: *Ştii unde e?*
El: *La sala de fitness.*

Ei, a fost uşor.

îmi las camioneta în parcarea studenţilor şi hotărăsc să merg pe jos. Stadionul de fotbal nu e departe de cafenea. Din fericire, ajung la uşă în acelaşi timp cu un înaintaş din anul al doilea. Tipul mă lasă să intru.

îl găsesc pe Beau Maxwell în sala de forţă. Trage de fiare pentru braţe şi piept. Beau este cel mai tare atacant al Universităţii Briar. Din câte ştiu, Sabrina a fost interesată de el pentru un timp.

Eu şi Beau suntem amici. E mai apropiat de Dean decât de oricare hocheist, dar încă suntem tovarăşi. Vreau ca Beau să afle de la mine că umblu după Sabrina, şi nu din zvonuri. La fel ca oricare alţii – ba poate chiar mai mult decât alţii –, sportivii bârfesc despre combinaţii, iubite şi viitoare iubite.

— Salut, Maxwell! Poţi să te opreşti un minut?

Beau nu-şi desprinde privirea din oglindă.

— Sigur. Acum o să ridic greutăţi, la bancă. O să mă asişti.

— Bine.

Mă aşez pe banca de lângă el. Număr în minte repetările, pe măsură ce le execută. După ce face zece repetări, lasă jos gantera de douăzeci şi cinci de kilograme şi se răsuceşte spre mine.

— Azi fac exerciţii cu greutăţi uşoare. Repetări duble, explică

el.

Probabil simte nevoia să justifice faptul că foloseşte gantere de doar douăzeci şi cinci de kilograme.

— E OK să lucrezi cu gantere? întreb.

Nu ştiu multe despre atacanţi, dar cred că o musculatură a braţelor prea dezvoltată le-ar putea afecta felul în care pasează.

— Numai cu unele uşoare, repetă el.

Când se lasă pe spate şi întinde mâna deasupra lui, mă mişc spre capătul băncii. Mă îndoiesc că s-ar putea răni cu ganterele astea, aşa că nu prea am motiv să-l asist.

— Am auzit că astă-toamnă i-ai tras-o Sabrinei James, zic eu, stânjenit. încă eşti în limbă după ea?

Beau dă capul pe spate şi se uită la mine. Sunt sigur că jumătate dintre studentele

de la Briar s-au pierdut în ochii lui albaştri
sau au visat s-o facă.

— Nu, răspunde el, în cele din urmă.
De ce? Ai în gând să i-o tragi tu?

Deja i-am tras-o, omule.

— Poate că da.

— Am priceput. Păi, dacă tu cauţi mai mult decât sex, fata nu-i pentru tine.

— Serios?

— O, da. Pe bune, Tuck, n-o interesează relaţiile serioase. N-are timp de ele.

Beau se încruntă şi adaugă:

— Are vreo patru sau cinci joburi şi trebuie să te potriveşti cu programul ei. Ca şi cum ai fi un medic de gardă.

— E bine de ştiut.

îşi termină exerciţiile în linişte. Se ridică, iar eu îi arunc o sticlă cu apă găsită lângă bancă.

— Mai ai nevoie să te-ajut? îl întreb.

— Nu.

— Bine. Ne mai vedem!

Dau să plec, apoi mă uit din nou la el.

— Te rog, Maxwell, conversația asta a fost doar pentru urechile tale.

Amicul meu dă din cap.

— Am priceput.

Când ajung la ieşire, Beau îmi strigă:

— Ei, şi dacă ţi-aş spune că încă sunt interesat de ea? Mă întorc pe călcâie şi-l privesc în ochi.

— Ar fi tare nasol. Beau chicoteşte.

— Mă gândeam eu... Bravo, omule! Dar te previn: cu multe fete ţi-ar fi mult mai uşor decât cu Sabrina.

Zâmbesc.

— Da, dar n-ar fi deloc distractiv.

5.

Sabrina

Azi e una dintre zilele alea când alerg dintr-un loc în altul fără să-mi acord niciun moment de răgaz.

Ei, de fapt, stau jos destul de mult la cursurile de dimineaţă, dar nu e deloc relaxant, pentru că ne pregătim pentru testele de Drept constituțional, care contează pentru nota mea finală. Din prostie, am ales unul dintre subiectele cele mai grele: standardele legale diferite aplicate la analiza constituţionalităţii legilor.

Micul meu dejun constă dintr-un corn cu brânză pe care-l înfulec în drumul de la cursul de Teorie Politică Avansată spre cel de Mass-media şi Guvernare. Şi nici măcar n-apuc să-l termin de mâncat. în graba mea, mă împiedic pe aleea pietruită şi scap cornul într-o băltoacă.

Stomacul meu chiorăie în timpul cursului de Mass-media, apoi devine mai zgomotos când mă întâlnesc cu îndrumătoarea mea, să vorbim despre aspectul financiar al studiilor viitoare, în dimineaţa asta n-am găsit în cutia mea poştală nicio scrisoare din partea vreunei universităţi, care să confirme că am fost admisă. Dar vreau din toate puterile să cred că am fost acceptată la cel puţin *una* dintre şcolile cărora le-am trimis dosarul meu. Chiar şi taxele pentru universităţile mai puţin renumite sunt mari, deci am nevoie de o bursă. Dacă nu sunt admisă la

0 Facultate de Drept de top, nu voi primi oferte de angajare de la firmele mari de avocatură, deci nu voi avea parte de un salariu bun. Iar asta ar însemna să rămân cu o mulţime de datorii toată viaţa.[1]

După întâlnire am un seminar pentru cursul de Teoria Jocului. Este ţinut de asistentul profesorului, un tip slăbănog, cu păr â la Albert Einstein. Are obiceiul enervant de a folosi vorbe foarte pompoase în fiecare propoziţie.

I Referire la taxele pe care universităţile din SUA le percep. Problema studenţilor care se îndatorează făcând împrumuturi pentru a plăti acest taxe, pe care apoi sunt nevoiţi să le ramburseze de-a lungul a zeci de ani, este foarte răspândită în Statele Unite. (N. red.)

Sunt inteligentă, dar de fiecare dată când mă aflu în preajma asistentului, caut pe ascuns, într-o aplicaţie-dicţionar, sensul cuvintelor pe care le spune. Nu-i nevoie ca o persoană să zică *parcimonios*, când există cuvântul *cumpătat*. Poate doar dacă respectivul e un mare dobitoc. Steve se crede grozav. Umblă vorba că încă este asistent pentru că a ratat de două ori susţinerea disertaţiei şi nu poate obţine nicăieri un post de profesor universitar.

Odată ce întâlnirea cu îndrumătoarea mea ia sfârşit, bag laptopul şi caietul în geantă şi o zbughesc.

Mi-e aşa de foame, că am ameţit. Din fericire, în holul clădirii există un butic unde se vând sendvişuri. Zbor pe uşă, dar în clipa următoare mă opresc brusc. Văd o faţă cunoscută.

Inima îmi tresare. De ieri încoace mă forţez să nu mă gândesc la tipul ăsta, şi acum este aici, în carne şi oase. Îl devorez din priviri. Părul brun-roşcat este zburlit de vânt. Are obrajii rumeni de parcă tocmai a intrat înăuntru de la frig. Poartă jeanşi decoloraţi.

— **Tucker! îngaim eu.**

— **Bună, Sabrina!**

— **Ce... ce faci aici?**

O, Doamne! Am început să mă bâlbâi. Ce mi se întâmplă?

Nu prea ştiu ce să spun, însă ştiu ce aş vrea să *fac.* Vreau să mă arunc pe tipul ăsta, să-i cuprind gâtul cu braţele şi să-l sărut nebuneşte.

Dar n-o fac.

— Observ că-mi ignori mesajele, spune el fără ocoliș.

Simt împunsătura vinovăției. Nu-i ignor mesajele. Pur și

simplu nu le-am primit pentru că i-am blocat numărul. Inima mea mai face o tumbă când aud că mi-a trimis mesaje. Aș vrea să știu ce a scris în ele, dar n-am de gând să-l întreb. Ar însemna s-o caut cu lumânarea.

Mă trezesc mărturisind:

— Ți-am blocat numărul.

În loc să fie ofensat, Tucker chicotește.

— M-am gândit că s-ar putea s-o fi făcut. De-asta te-am căutat.

Mijesc ochii.

— Şi cum m-ai căutat, mai exact? De unde ai ştiut c-o să fiu aici?

— L-am rugat pe îndrumătorul meu să-mi dea orarul tău.

Rămân cu gura căscată.

— Şi ţi l-a dat?

— Da.

Simt un amestec de neîncredere şi indignare. Ce naiba?! Angajaţii universităţii nu au dreptul să dea orarul unui student oricui îl cere, nu? Asta-i o încălcare a vieţii private. Scrâşnesc din dinţi şi decid ca, atunci când voi trece examenul de barou, primul lucru pe care o să-l fac în calitate de avocată va fi să dau în judecată universitatea asta idioată.

— Ţi-a dat şi o copie? mormăi eu.

— Nu. Nu-ţi face griji! Sunt sigur că orarul tău nu circulă prin campus. Mie mi l-a dat pentru că joc hochei.

— Şi ţi se pare că asta ar trebui să mă liniştească? Pur şi simplu mi-ai reamintit că eşti un nesimţit care e tratat altfel pentru că patinează pe gheaţă şi câştigă campionate.

Mă îndepărtez iute. Picioarele lui sunt imposibil de lungi, aşa că Tucker ajunge lângă mine într-o clipă.

— îmi pare rău.

Chiar cred că regretă sincer.

— Să ştii că, de obicei, nu mă folosesc de avantajul de a fi sportiv ca să obţin favoruri. L-aş fi putut întreba pe Dean ce orar ai, dar m-am gândit că nu ţi-ar fi convenit deloc.

Are dreptate. Ideea că Tucker vorbeşte cu Dean Di Laurentis despre mine mă face să mă înfior.

— OK. Acum m-ai găsit. Ce vrei, Tucker?

Iuţesc pasul.

— Care-i graba, scumpo?

— Ăsta-i stilul meu.

— Poftim?

— Sunt mereu grăbită. Am douăzeci de minute la dispoziţie să mănânc ceva înainte de cursul următor.

Ajungem în hol. Mă aşez la coadă, la standul cu sendvişuri. înaintez grăbită, ca să comand. Când scotocesc după portofel, mâna lui Tucker o îndepărtează uşor pe a mea.

— Plătesc eu, declară Tucker.

Scoate o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel.

Gestul ăsta mă enervează şi mai mult. Izbucnesc:

— Mai întâi îmi cumperi de băut la Malone's, iar acum îmi faci cinste cu prânzul! încerci s-o faci pe grozavul? Vrei să ştiu că ai destui bani de cheltuit?

Ochii lui căprui se întristează.

Fir-ar să fie! Nu ştiu de ce sunt atât de ostilă cu el. M-a scos din sărite c-a apărut aici. A recunoscut că a cerut favoruri ca să mă găsească, pe urmă s-a oferit să-mi plătească prânzul.

Ar fi trebuit să fie doar o aventură de-o noapte. Acum tipul e în faţa mea, şi nu-mi place.

Nu, nu-i adevărat. îmi *place* să-l am atât de aproape. Tucker e sexy şi miroase foarte bine: a lemn de santal şi a portocale. Vreau să-mi îngrop nasul în pielea gâtului său puternic şi să-l adulmec până mă ia cu ameţeală.

Dar n-am timp de aşa ceva. Timpul e foarte preţios în viaţa mea, iar John Tucker îmi distrage atenţia mult prea mult.

— Plătesc pentru prânzul tău fiindcă mama m-a crescut ca pe un gentleman,

spune el încet. N-ai decât să crezi că sunt de modă veche. Ăsta-s eu.

Din nou, vinovăţia îşi iţeşte capul.

— îmi pare rău, Tucker. Mulţumesc! Apreciez gestul.

Ne îndreptăm spre celălalt capăt al tejghelei. Aşteptăm în

tăcere în timp ce o fată cu părul creţ pregăteşte sendvişul meu cu şuncă şi caşcaval. Desfac sticla de Cola dietetică pe care am comandat-o. Tucker mă urmează afară. Priveşte amuzat cum încerc să jonglez cu sticla şi cu geanta mea, încercând să desfac sendvişul în acelaşi timp.

— O ţin eu!

îmi ia sticla din mână. Expresia lui e blândă.

Mușc din pâinea de secară. Când iau a doua îmbucătură, Tucker izbucnește în râs.

— Ți-e foame?

— Foarte foame! recunosc eu.

Cobor repede treptele. în continuare, se ține după mine.

— N-ar trebui să mănânci în timp ce mergi, mă sfătuiește el.

— N-am timp. Următorul meu curs se ține tocmai în celălalt capăt al campusului, așa că...

Brusc, mă apucă de braț și mă trage după el.

— Hei! Ce faci?

Mă conduce spre băncile de pe peluză. încă nu a nins în iarna asta, dar iarba e acoperită cu un strat argintiu de chiciură. Tucker mă forțează să mă așez, apoi se așază lângă mine și-și pune o palmă pe genunchiul meu, ca și cum i-ar fi teamă c-o să fug. Chiar asta mă gândeam să fac înainte ca mâna lui mare să mă atingă. Căldura ei se strecoară în mine și-mi înmoaie inima.

— Mănâncă! mă îndeamnă Tucker cu blândețe. Scumpo, ai voie să-ți tragi sufletul două minute.

Mă supun, la fel cum am făcut acum două nopţi, când mi-a spus să mă urc pe el, când mi-a ordonat să-mi dau drumul. Un fior îmi scutură spinarea. Doamne! De ce nu pot să mi-l scot din cap pe tipul ăsta?

— Ce mesaj mi-ai trimis?

îmi zâmbeşte enigmatic.

— Ei, n-o să ştii niciodată.

Fără să vreau, îi zâmbesc şi eu.

— Mi-ai scris ceva sexy, nu?

Tucker face o mutră nevinovată.

— Deci am dreptate! exclam.

Sunt sigură că mi-a scris nişte cuvinte murdare, delicioase, minunate.

— N-o să te reţin prea mult, spune el. Ştiu că eşti ocupată. Ştiu că faci naveta de la Boston. Şi că ai câteva joburi...

— Da, am două joburi. Cum de ştii asta?

Ridică din umeri.

— Am făcut cercetări.

Rahat! Oricât de flatant ar fi să aud asta, mi-e frică să aflu pe cine a întrebat despre mine şi ce i s-a zis. în afară de Hope şi de Carin, nu petrec mult timp cu colegii mei. Ştiu că par distantă câteodată...

De fapt, par afurisită. „Distantă" e un eufemism pentru „afurisită" Chiar dacă nu mă încântă că sunt considerată aşa în campus, nu prea am ce să fac. N-am nici timpul, nici energia să stau la taclale sau la cafea, după cursuri, să mă prefac că am

ceva în comun cu puştii bogaţi care formează majoritatea studenţilor din universitatea asta.

— Te înţeleg, Sabrina. Eşti copleşită. Dar nu-ţi cer să te ţii de fundul meu sau să fii iubita mea.

— Atunci *ce* îmi ceri?

— O întâlnire, spune el simplu. Una singură. Poate că o să ne-o tragem din nou...

Corpul meu începe să vibreze de plăcere.

— ... sau poate că nu, adaugă el. Oricum, vreau să te văd din nou.

îşi trece degetele prin părul roşcovan.

— N-are importanţă când ne vedem,zice. îmi convine dacă vrei să mâncăm împreună în seara târziu. E-n regulă şi dacă ne întâlnim dimineaţa devreme, atâta timp cât n-am antrenament la ora aia. Sunt dispus să joc după regulile tale, să mă adaptez la programul tău.

Plăcerea şi bănuiala se luptă în mintea mea. Cea din urmă câştigă.

— De ce, Tucker? Ştiu că ne-am simţit grozav împreună, dar de ce vrei atât de mult să ne întâlnim din nou?

Mă fixează cu privirea. înghit în sec.

Următoarea lui replică mă sperie şi mai mult:

— Crezi în dragoste la prima vedere?

Dumnezeule!

Țâșnesc în picioare.

Mă trage înapoi pe bancă și izbucnește în râs.

— Potoleşte-te, Sabrina! N-am zis că sunt îndrăgostit de tine.

Sper că nu e îndrăgostit! Respir adânc ca să mă calmez, îmi

pun în poală jumătatea de sendviş rămasă nemâncată şi încerc să vorbesc pe un ton care nu-mi trădează groaza.

— Şi atunci, ce vrei să spui?

— Te-am văzut prin campus şi înainte de seara aia, la Malone's. M-am gândit că eşti sexy, dar nu eram disperat să aflu cum te cheamă.

— Vai, ce drăguţ! Mulţumesc!

— Hotărăşte-te, iubito! Vrei să fiu înnebunit după tine sau să nu-mi pese deloc?

Amândouă. Le vreau pe amândouă, asta-i problema!

— Da, te-am văzut şi înainte. Dar în seara aia, în bar, când ne-am privit în ochi, s-a întâmplat ceva magic, continuă el. Ştiu că şi tu ai simţit-o.

Iau o mușcătură mică de sendviș. Mestec foarte încet, ca să amân să-i dau o replică. Iar mă sperie. Are o privire încrezătoare și tonul lui e relaxat. N-am întâlnit niciodată un tip care poate folosi expresii ca „dragoste la prima vedere” și „s-a întâmplat ceva magic” fără să aibă decența de a roși sau de a părea super- stânjenit.

Mă căznesc să-i răspund:

— Singurul lucru magic care s-a întâmplat a fost că ne-a plăcut ce am

văzut. Feromoni,Tucker. N-a fost nimic mai mult.

— Da, a fost atracţie fizică. Dar a fost mai mult de-atât. S-a creat o conexiune în momentul în care ne-am uitat unul la celălalt. Ar fi o prostie să nu profităm de chestia asta.

— Eu cred..., bâigui, chinuindu-mă să găsesc cuvintele. Cred...

Cred că eşti cel mai tare tip pe care l-am întâlnit vreodată.
Cred că eşti formidabil la pat şi vreau să mi-o tragi din nou.
Cred că doar tu ai putea să-mifrângi inima.

— ... cred că m-am exprimat clar în noaptea aia. Nu vreau o relaţie sau un tip la care să apelez regulat pentru tăvăleală. Am vrut sex şi tu mi l-ai oferit. Asta-i tot.

Dezamăgirea îi inundă ochii. îmi pare rău, dar am stabilit de mult ce drum am de urmat. Şi acum trebuie să mă ţin tare pe poziţii şi să merg înainte. Sunt foarte bună la a menţine direcţia.

— Știu că sportivii sunt al naibii de încăpățânați și că nu renunță când vor ceva, dar... îți cer s-o lași baltă.

— Sabrina...

— Te rog!

Tonul disperat din vocea mea mă înfioară.

— Las-o baltă, Tucker! Nu vreau să mă complic. Nu vreau să merg la întâlniri. Vreau...

Mă ridic.

— Vreau să ajung la următorul curs, atâta tot.

După o tăcere care pare interminabilă, se ridică şi el.

— Sigur, scumpo. Dacă asta vrei...

Nu-i o tachinare. Nici măcar nu sună jucăuș, de parcă ar zice: *Sigur, scumpo, o s-o las baltă... deocamdată. Dar o să te urmăresc până obosești.* Vorbele lui par definitive, ceea ce mă întristează. Categoric, John Tucker este un om de cuvânt. Ar trebui să apreciez acest lucru, însă dintr-odată am devenit ipocrită: acum *eu* mă simt dezamăgită.

— Pe curând! zice el, morocănos.

Pleacă în tăcere. Mă uit cu tristețe după el.

Am făcut ce trebuia să fac. *Știu* asta. Chiar dacă aș avea o grămadă de timp liber ca să înfirip o relaţie cu el, în viaţa mea nu e loc pentru un tip ca Tucker. Este drăguț și cinstit și, în mod clar, are bani, în timp ce eu sunt o afurisită stresată care locuiește într-o șandrama. Poate să zică ce-o zice despre legături care se creează la prima vedere, dar asta nu schimbă realitatea.

Nu sunt și nu voi fi niciodată fata potrivită pentru John Tucker.

6.

Tucker

Antrenamentul de azi e jalnic. Echipa noastră pur şi simplu nu joacă bine în sezonul ăsta. Antrenorul Jensen ne munceşte ca pe hoţii de cai pentru că am pierdut câteva meciuri. Eşecul de ieri ne-a morcovit rău de tot. Am jucat împotriva unei echipe de divizia a doua, care *nu* ar fi trebuit să ne înfrângă zdrobitor, aşa cum s-a întâmplat.

Noul antrenor pe partea de apărare, Frank O'Shea, înrăutăţeşte situaţia. I-am mulţumit stelei mele norocoase că nu joc în apărare. O'Shea pare să-i poartă sâmbetele lui Dean: îi face observaţie foarte des şi insistă asupra greşelilor pe care le face.

De fiecare dată când O'Shea deschide gura, Dean se înroşeşte. Logan mi-a zis că omul a fost antrenorul principal la şcoala unde a învăţat Dean. Categoric au ceva de împărţit. Dean păstrează tăcerea în privinţa asta, însă e evident că nu-i convine deloc. Nu numai că jucătorii din apărare sunt puşi să stea până târziu, dar se pare că Dean a fost forţat să antreneze echipa de copii de la şcoala primară din oraş.

Patinez spre bancă şi mă aşez. Beau puţină apă şi mă uit cum linia de apărare a lui Garrett zboară peste linia albastră. Până acum, în meciul de antrenament de astăzi nu s-a marcat niciun punct. Pe bune, atât de jalnici suntem! Nu suntem în stare să marcăm nici măcar când suntem între noi, la antrenament. Explicaţia nu e că portarii noştri sunt în formă maximă. Pur şi simplu niciunul dintre atacanţi – deci nici eu – nu se poate concentra.

Se aude fluierul. Antrenorul începe să ţipe la unul din apărătorii noştri, care a degajat pucul.

— Ce dracu a fost asta, Kelvin? Ai avut patru ocazii de pasă, şi tu decizi să degajezi nenorocirea aia!

Antrenorul e cât pe ce să-şi smulgă părul din cap.

îl înţeleg perfect.

— Eu aş fi putut face pasa aia, dacă eram acolo, mormăie Dean lângă mine.

îl compătimesc pe Dean. Una dintre primele decizii ale lui O'Shea, după ce a început să lucreze cu noi, a fost rearanjarea liniilor de apărare. L-a cuplat pe Dean cu Brodowski şi pe Logan cu Kelvin, deşi cu toţii ştim că, împreună, Logan şi Dean sunt de neoprit.

încerc să-l consolez pe Dean.

— Sunt sigur că O'Shea o să-şi dea curând seama de greşeală.

— Da, cum să nu... Mă pedepseşte. Nenorocitul ăsta mă urăşte.

Curiozitatea mea creşte din nou.

— De ce zici asta?

Expresia lui Dean se întunecă. încearcă să se eschiveze.

— Nu-ţi bate capul!

— Poate nu ştii – spun eu blând – că secretele ucid prieteniile.

Prietenul meu chicoteşte şi contraatacă:

— Tocmai tu vorbeşti despre secrete? Unde dracu ai fost tot weekendul?

îmi înghit cuvintele pe loc. Nu mă deranjează să vorbesc cu prietenii mei despre viaţa mea amoroasă, dar nu vreau să discut cu Dean despre Sabrina, mai ales fiindcă ştiu ce părere are despre ea. în plus, ce naiba aş putea să-i zic lui Dean? Tipa m-a refuzat. Am invitat-o în oraş, dar mi-a zis din prima că n-o să se întâmple.

Dacă aş fi crezut că Sabrina vrea să mă ţin de capul ei, poate că n-aş fi acceptat refuzul. Aş fi venit de câteva ori s-o iau de la cursuri, i-aş fi cumpărat alte câteva

sendvişuri, aş fi vrăjit-o cu farmecul meu şi aş fi scos la bătaie accentul sudist ori de câte ori aş fi simţit că Sabrina se retrage.

Dar i-am văzut privirea. A vorbit serios. Nu vrea să mă mai vadă. Şi, chiar dacă nu mă deranjează să fiu insistent, n-am de gând să mă ţin de capul unei tipe care nu este interesată de mine.

Şi totuşi e tare nasol. Când stăteam unul lângă celălalt pe banca aia, ieri, nu voiam nimic mai mult decât s-o pun pe genunchii mei şi să i-o trag chiar acolo, indiferent dacă am fi avut martori. Am făcut apel la toată stăpânirea mea de sine ca să-mi înăbuş pornirea.

Fata asta are ceva...

Nu-i vorba doar de frumuseţea ei, deşi felul în care arată nu e de lepădat. Este... este... Fir-ar să fie! Nici măcar nu pot să mă exprim. Este dură în aparenţă, dar pe dinăuntru e moale ca untul. Văd frânturi de vulnerabilitate în ochii ei căprui. Vreau să am grijă de ea.

Băieţii ar râde dacă ar şti ce gândesc acum. Sau poate că nu. Acasă, mă iau zilnic peste picior din cauza laturii mele „grijulii". Eu sunt bucătarul casei, fac curăţenie mai tot timpul, mă asigur că toate lucrurile sunt în ordine.

Aşa m-a crescut mama. N-am avut tată. A murit când aveam trei ani. De-abia mi-l amintesc. Dar mama s-a asigurat că nu-i duc lipsa. Antrenorii mei de hochei mi-au ţinut loc de tată.

Texanii preferă fotbalul. Poate că aş fi ales sportul ăsta dacă nu aş fi mers în Wisconsin într-o vacanţă, când aveam cinci ani. O dată pe an, eu şi mama o vizitam pe sora tatei, în Green Bay. Sau măcar încercam să mergem acolo. Câteodată nu aveam bani, dar ne dădeam silinţa să nu ratăm vizita anuală.

în anul acela, mătuşa Nancy m-a înfofolit şi m-a dus la patinaj. în Green Bay este al naibii de frig. Probabil că pentru majoritatea oamenilor clima asta e un

coşmar, dar mie mi-a plăcut frigul care-mi înţepa obrajii, aerul glacial care-mi şuiera pe lângă urechi în timp ce patinam pe lac. Câţiva puşti mai mari jucau hochei. M-a încântat să-i privesc cum zburau pe gheaţă. Părea atât de distractiv! Peste o săptămână, când m-am întors în Texas, am anunţat-o pe mama că vreau să joc hochei. A râs, dar mi-a făcut pe plac. A găsit un patinoar disponibil tot anul, la o oră distanţă de casa noastră.

Probabil a crezut că pasiunea mea pentru sportul ăsta avea să se stingă. Dar hocheiul a început să-mi placă şi mai mult.

Acum sunt aici, la o universitate de pe Coasta de Est. Facem parte din Liga Universitară şi jucăm hochei pentru o

echipă care a câştigat consecutiv trei campionate naţionale. Dar, după cum ne descurcăm în ultima vreme, presimt că n-o să mai câştige şi un al patrulea.

— Ce, ţi-ai înghiţit limba?

Ridic privirea şi—1 văd pe Dean că se holbează la mine cu o expresie îngrijorată. Vrea să ştie ce am făcut weekendul ăsta.

— Am ieşit cu nişte amici de-ai mei, spun eu vag.

— Ce amici? Toţi prietenii tăi sunt aici... Ştiu că n-ai fost cu niciunul dintre ei.

Ridic din umeri.

— Nu-i cunoşti.

Mă uit iar la colegii noştri, care se agită pe gheaţă. Dean bombăne lângă mine:

— Iisuse! Eşti mai rău decât Antoine şi Marie-Thérèse[1].

Răsucesc capul spre el.

I Referire la *Adevărul,* volumul 3 din seria „Off-Campus". Personaje dintr-o telenovelă franţuzească pe care Dean o urmăreşte împreună cu Allie.

— Poftim?

— Las-o baltă! mormăie Dean.

Cine naiba sunt Antoine şi Marie-Thérèse? Aşa cum Dean îi cunoaşte pe toţi prietenii mei, şi eu îi ştiu pe ai lui. Nu cunosc pe nimeni cu numele astea. Mă rog... Nu vreau să mai insiste cu întrebările, aşa că n-o să-l descos nici eu.

— Fir-ar să fie! Aşa! strigă o voce de la celălalt capăt al băncii.

Garrett a trimis pucul în plasă, trecând de Patrick, portarul

nostru. Este primul şi singurul gol din sesiunea asta de antrenament. Toţii colegii care asistă de pe bancă îşi izbesc mănuşile de perete, în semn de bucurie.

Antrenorul fluieră şi ne expediază acasă. Terminăm antrenamentul într-o dispoziţie bună. Băieţii din apărare sunt rugaţi să rămână, ca de obicei. Observ frustrarea din ochii lui Dean şi ai lui Logan. O'Shea trebuie s-o lase mai moale dacă vrea să câştige respectul acestei echipe.

în vestiar, îmi scot tricoul transpirat şi apărătorile. Baza noastră de antrenament e o operă de artă. încăperea este imensă, vestiarele sunt tapiţate cu piele, iar sistemul de ventilaţie e de top. Aproape că nu miroase deloc a transpiraţie şi a şosete murdare.

Garrett apare lângă mine. îşi scoate casca. Părul lui negru este ud de transpiraţie. Când ridică braţul ca să-şi dea

o şuviţă la o parte de pe frunte, mă uit la flăcările tatuate pe bicepşii lui. Arată grozav. De fiecare dată când le văd, îmi zic că vreau să mă tatuez şi eu, dar apoi îmi amintesc de tatuajul nasol de pe gamba lui Hollis. Şi l-a făcut după ce echipa noastră a câştigat primul campionat. De atunci au trecut trei ani, iar el încă poartă şosete lungi, ca să-şi ascundă tatuajul.

— Crezi c-o să ne mai amintim vreodată cum se joacă hochei? spune Hollis pe un ton necăjit.

— De-abia a început sezonul. O să fie bine, îl consolez eu.

Nu pare convins. Hunter Davenport se apropie greoi de noi,

cu o mutră acră.

— Suntem din ce în ce mai slabi, mârâie el.

Pe urmă, înciudat, azvârle o mănuşă în perete. Privesc împrejur şi oftez de uşurare când nu-l zăresc pe antrenor, fiindcă s-ar face foc şi pară dacă ar vedea că unul dintre noi face urât în vestiar.

— Linişteşte-te, puştiule! îi spune Mike Hollis lui Hunter. Cui îi pasă dacă pierdem un meci de antrenament?

— Problema nu-i meciul! izbucneşte Hunter. Problema e că suntem *de rahat.*

— Ai făcut sex azi-noapte, nu-i așa? se interesează Hollis.

Bobocul se încruntă.

— Ce legătură are asta cu meciul?

— O mare legătură, îi zice Hollis. Chiar dacă ne-am făcut de rahat la meci, fetele

tot stau la coadă. N-are importanţă dacă pierdem sau câştigăm. Tot hocheişti suntem. Noi facem legea în universitatea asta, omule!

— Ai vorbit ca unul care n-are ambiţie, i-o trânteşte Garrett, strâmbându-se.

Hollis contraatacă:

— Hei, nu toţi suntem disperaţi să ajungem la profesionişti, ca tine. Unii dintre noi sunt mulţumiţi să joace hochei ca să aibă parte de sex.

Colin Fitzgerald – poreclit „Fitzy” –, un student mătăhălos, cu păr ciufulit şi o puzderie de tatuaje, se apropie şi—1 pocneşte pe Hollis peste fiind.

— Se-ntâmplă vreodată să *nu* vorbeşti despre sex? îl întreabă Fitzy.

— De ce aş vorbi despre altceva? se minunează Hollis. Să le-o tragi tipelor e grozav.

Are dreptate. Din păcate, eu n-o să am parte de sex pentru cel puţin... o lună. Sau, poate, două. Nu ştiu după cât timp o s-o uite scula mea pe Sabrina James. Dacă m-aş combina cu oricare altă fată acum, aş compara-o cu Sabrina, şi n-ar fi corect.

— Heeei! exclamă deodată Hollis. Că tot veni vorba de sex... Mă duc la Boston în weekendul ăsta. O să stau la frate-meu. Băieţi, veniţi şi voi? O să batem barurile, o să dansăm în cluburi, o să avem parte de fete sexy. O să fie foarte mişto.

Garrett, căpitanul echipei se încruntă şi-i aduce aminte:

— Avem meci sâmbătă.

— Ne întoarcem la timp, îl asigură Hollis.

— Aşa să faci! zice Garrett. Eu nu pot să merg la Boston, în weekend am planuri cu iubita mea.

Pe faţa lui apare o expresie visătoare – un amestec de uimire şi fericire pură. Pe urmă se duce să facă duş.

îmi înăbuş invidia. Deşi Garrett şi Hannah sunt împreună de un an, pasiunea lor nu dă semne că s-ar ofili. E atât de îndrăgostit de prietena lui, că ţi se face greaţă, nu alta! La fel şi Logan. De curând, s-a împăcat cu iubita lui – o prietenă de-a lui Grace – şi şi-a declarat dragostea pentru ea în direct, la radio.

Mi se pare aiurea că doi dintre cei mai buni hocheiști pe care-i cunosc și-au pus pirostriile. în grupul nostru, eu sunt tipul care crede în relații serioase. Când am venit la Briar, în primul an de facultate, m-am gândit c-o s-o întâlnesc aici pe fata visurilor mele – *aleasa*, așa cum se spune –, că o să fim împreună în următorii patru ani și că, după absolvire, o s-o cer de soție. Dar nu s-a întâmplat așa. Am ieșit cu o mulțime de fete, m-am culcat cu multe dintre ele, dar niciuna nu a fost *aleasa.*

Când colo, Garrett și Logan și-au găsit alesele, deși nici măcar nu le căutau. Ce norocoși sunt ticăloșii ăștia!

— Tuck, te bagi? mă întreabă Hollis. Vii la Boston pentru un weekend de dezmăţ?

Pornirea mea e să refuz, dar în următoarea clipă îmi pică fisa: e vorba despre o călătorie la *Boston.* Sabrina a spus că nu vrea să mă mai vadă, dar... chiar m-ar trimite la plimbare dacă s-ar întâmpla să ne intersectăm prin oraş? Ea locuieşte în Boston şi am adresa ei, aşa că... Cine ştie? Poate că eu şi băieţii o să ne ducem la un bar beton, aflat chiar aproape de casa Sabrinei. Poate c-o să ne întâlnim din întâmplare. Poate.

Nu crezi că te transformi într-un hărţuitor obsedat?

îmi înăbuş oftatul. Da, categoric, am început să mă port ca un obsedat.

— Sigur! Mă bag, îi confirm lui Hollis. Nu m-ar deranja să văd un meci al echipei Bruins, la un bar.

— Şi eu vin! anunţă Fitzy. Vreau să intru într-un magazin cu jocuri pe calculator, în Boston. Au un joc pe care nu-l găsesc nicăieri pe internet. Va trebui să strâng cureaua şi să cheltui ceva bani pe el.

îngrozit, Hollis se uită când la mine, când la Fitz.

— Un meci al celor de la Bruins? exclamă el. Un magazin cu jocuri pe computer? De ce dracu' sunt prieten cu voi doi?

— Ai prefera să nu mai venim deloc la Boston? îl provoc eu, ridicând dintr-o sprânceană.

Hollis oftează.

— Nu. Dar cel puţin *încercaţi* să vă prefaceţi că vă interesează tipele!

— Dacă asta te ajută să te simţi mai bine, aşa o să facem.

7.

Sabrina

Sunt moartă de oboseală când ajung acasă, de la Briar.

Nu ştiu ce urăsc mai mult. Să fie weekendurile, când lucrez în club până la două sau trei dimineaţa şi apoi, de la patru la unsprezece, trebuie să sortez corespondenţa şi pachetele; zilele când am cursuri dimineaţa şi după aceea muncesc la oficiul poştal; sau o tură inuman de matinală, lucrată la oficiul poştal, urmată de cursuri?

Sunt frântă. Imediat ce intru în hol, îmi arunc rucsacul pe podea.

Chiar dacă aş vrea să mai petrec timp cu Tucker (corpului meu sigur i-ar plăcea), sunt prea extenuată ca să fac altceva decât să zac în pat. Deşi... nici asta n-ar fi rău. Ar putea să-mi facă masaj, să mi-o tragă, iar eu aş sta întinsă pe spate şi aş savura totul.

încerc să-mi vin în fire. Tucker şi scula lui sunt ultimele lucruri la care ar trebui să mă gândesc.

în bucătărie, Nana amestecă într-o oală pusă pe aragaz. E îmbrăcată cu jeanşi strâmţi, cu un maiou din lycra şi poartă veşnicii ei papucii roz, pufoşi.

— Miroase grozav, îi zic eu.

Mirosul de sos umple bucătăria. Stomacul meu bolboroseşte, îmi aminteşte că n-am mâncat nimic în afară de cornul ăla, la micul dejun, înainte de muncă.

— Arăţi de parcă mai ai puţin şi leşini, îmi zice Nana. Aşază-te! Cina e gata într-o clipă.

Nu-i nevoie să-mi spună de două ori. Mă duc să iau farfurii şi tacâmuri. Pe uşa deschisă observ capul lui Ray, care se uită la televizor.

— Vrei lapte sau apă? o întreb, în timp ce pun masa.

— Apă, scumpo. Mă simt balonată. Ştiai că Anne Hathaway are intoleranţă la lactoză? Nu mănâncă deloc lactate. Poate c-ar trebui să renunţi şi tu la ele.

— Nana, asta ar însemna să nu mănânc brânză şi nici îngheţată. Dacă doctorul nu-mi spune că lactatele o să mă omoare, atunci sunt complet în favoarea lor.

— Poate din cauza lactatelor eşti obosită tot timpul, îşi dă ea cu părerea.

— Nu. Sunt obosită din cauză că am două joburi şi mă duc la toate cursurile, răspund sec.

— Dacă nu mai mănâncă lactate, Rina o să fie mai puțin nesuferită? întreabă Ray, intrând în bucătărie.

Poartă vechii lui pantaloni de trening. Țesătura lor este atât de roasă între picioare, încât jur că văd o fâşie subţire de piele roz.

Mai că mă-nec de greaţă. întorc capul. Sper să nu-mi piară pofta de mâncare.

— Ray, nu începe! îl avertizează Nana. Dragă, dă-mi stre- curătoarea!

Tatăl meu vitreg mă înghiontește când trec pe lângă el și-mi atrage atenţia:

— Cu tine vorbeşte.

— Serios? Nu mi-am dat seama! Nana ştie că, dacă te roagă să faci ceva, e ca şi cum ar vorbi cu pereţii.

Pun paharul cu apă aproape de farfuria Nanei şi apoi mă grăbesc să scot strecurătoarea. Nana varsă sosul într-un castron, în timp ce eu mă îngrijesc de paste.

Ray se sprijină de frigider, ca un broscoi leneş, şi se uită cum ne agităm prin bucătărie.

îl urăsc pe omul ăsta cu toată fiinţa mea. Din prima clipă când mama l-a adus acasă, când aveam opt ani, am ştiut că Ray e piază rea. l-am spus-o şi mamei, dar niciodată nu şi-a ascultat fiica. Şi nici n-a rămas prin preajmă. Mama a plecat de acasă cu o altă scursură, când aveam şaisprezece ani, şi de atunci n-am mai văzut-o. Sună de câteva ori pe an, ca să afle ce mai facem. Din câte ştiu, nu plănuieşte să se întoarcă în Boston.

Habar n-am unde locuieşte. Ştiu însă că Ray nu are niciun motiv să locuiască

aici. **Nu este tatăl meu – titlul ăsta îi e rezervat ticălosului care a abandonat-o pe mama după ce a lăsat-o gravidă – şi categoric nu face parte din familia noastră. Cred că singurul motiv pentru care Nana îl ţine aici e pentru că cecurile pe care le primeşte ca ajutor de invaliditate plătesc o treime din chiria noastră. Probabil că Nana face sex cu el din acelaşi motiv: pentru că e convenabil.**

Oricum, omul e un zero barat.

Ray se aşază doar când masa este pusă, iar pastele aburinde sunt gata de servit.

— Unde-i pâinea? întreabă el.

Nana se ridică brusc de pe scaun.

— La naiba! E în cuptor.

— Mă ocup, îi spun eu. Tu stai liniştită!

Oricât de mult mă deranjează comentariile stupide ale Nanei, totuşi femeia asta m-a crescut, m-a îmbrăcat şi m-a hrănit în timp ce Ray stătea degeaba, fuma iarbă şi se masturba uitân- du-se la TV.

Observ un plic alb vârât în pantalonii lui. Probabil e o factură. Ultima oară când a ascuns de noi o factură (pentru că se uitase la câteva filme porno cu plată) am avut de plătit o penalizare pentru trei luni, pentru întârziere. Bugetul nostru funcţionează doar dacă nu avem asemenea surprize neplăcute.

Scot chiflele din cuptor, le pun într-un coş şi le aduc la masă. Când mă aplec, înhaţ plicul din treningul lui Ray.

— Ce-i asta? întreb eu. Vreo factură?

Colţurile buzelor subţiri ale Nanei coboară.

— Of, Ray! Iar te-ai uitat la filme murdare?

El se înroşeşte.

— Bineînţeles că nu. Ţi-am zis că nu mă mai uit la mizeriile alea.

Apoi Ray se foieşte pe scaun şi-mi aruncă un zâmbet mieros. îmi smulge plicul din mână şi—1 adulmecă.

— E pentru tine, Sabrina. îmi miroase a afurisită cu nasul pe sus.

O sclipire stacojie pe marginea plicului îmi face inima să bată mai tare. Mă reped spre plic, dar Ray ţine braţul ridicat. Sunt nevoită să mă înghesui în el. Dumnezeule, îl *urăsc*

— Dă-i scrisoarea şi hai să mănânci! îl ceartă Nana. Se răceşte mâncarea.

— Mă amuzam şi eu, zice Ray, lăsând plicul să cadă lângă farfuria mea.

Privesc sigiliul roşu din colţul de sus, în stânga.

— Desfa-1! mă îndeamnă bunica.

Simt o uşoară nerăbdare în tonul ei. Mă ia peste picior când vine vorba despre educaţie şi despre visurile mele – pe care le consideră ridicole –, dar cred că, de fapt, este foarte entuziasmată.

Cel puţin ar avea cu ce să se fălească la coafor, în faţa babelor ale căror nepoate au copii, în loc să fie admise la Harvard.

Doar că... plicul este subţire cât o unghie. La sfârşitul liceului, toate scrisorile de acceptare din partea universităţilor au sosit în plicuri enorme, pline de broşuri drăguţe şi cataloage.

Ray se bagă în discuţie:

— Îi e frică. Probabil că n-au primit-o.

Cuvintele lui au un ton dispreţuitor. În acelaşi timp, pare vesel.

Desfac plicul. Din el cade o singură coală. Conţine câteva paragrafe. Le citesc pe sărite. Caut cuvintele acelea atât de importante: *Felicitări pentru admiterea ta la Facultatea de Drept a Universităţi Harvard! Aşteptăm să ni te alături în Cambridge, ca...*

— Deci? întreabă Nana.

Zâmbesc cu toată faţa. Foamea, oboseala şi iritarea provocată de Ray dispar complet.

— Am... fost admisă, îngaim eu.

Apoi repet vestea. De data asta urlu:

— Am fost admisă! Sfinte Sisoe! Am fost admisă!

Flutur scrisoarea în aer şi ţopăi prin bucătărie. De obicei nu

las garda jos în faţa lui Ray, dar acum nemernicul nici nu mai există pentru mine. Emoţia îmi pulsează în sânge. Sunt atât de uşurată, încât mi se înmoaie genunchii. Mă prăbuşesc pe umerii Nanei şi o îmbrăţişez tare.

— Probabil că de-acum înainte o să fii şi mai arogantă, se plânge ea.

Dar mie nici că-mi pasă.

— Da' de unde! Nu-i cu nimic mai specială, zice Ray. Tot două găuri are, la fel ca oricare tipă.

Aştept ca Nana să-mi ia apărarea, dar se pare că acum gelozia ei a învins mândria pentru reuşita mea. Râde la auzul comentariului dezgustător. Uite de ce nu pot să sărbătoresc cu ei. De-abia *aştept* să plec din casa asta.

Refuz să permit ca atitudinea lor să-mi umbrească fericirea. Mă răsucesc pe călcâie şi mă îndepărtez în paşi de dans. Vreau să vorbesc cu prietenele mele.

— Şi cum rămâne cu cina? ţipă Nana în urma mea.

O ignor. în dormitorul meu, mă arunc pe pat şi le trimit mesaje prietenelor mele:

M-au acceptat.

Hope i-o ia înainte lui Carin cu o milisecundă:

Dumnezeule! Felicitări!!!

Carin răspunde:

Vreau o poză! POZA! POZA'! POZA'!

Pozez scrisoarea de confirmare şi le-o trimit. în timp ce aştept răspunsurile lor, fug în hol, îmi umplu farfuria cu paste,

îndes o chiflă în gură şi alerg înapoi în dormitor. Nana şi Ray spun ceva, dar nu aud nimic. Sunt plină de o bucurie pură.

Observ că am o mulţime de mesaje noi

Hope: V

Carin : *SUPERI Eşti extraordinară!*

Hope: *Suntfoarte mândră de tine. O săfii cea mai bună avocată. Te rog, spune-mi c-o să lucrezi pentru mine dacă voi fi dată în judecată pentru malpraxis.* ***Carin:*** *CE FRUMOS!*
Hope: *Când putem să te scoatem în oraş? Să nu-ţi treacă prin cap să refuzi!*

Mestec chifla şi le răspund.

Eu: *A) Amândouă o să primiţi gratuit consiliere juridică, pe viaţă. B) Hai să sărbătorim mâine! Promit să comand un munte de mâncare.*
Hope: *Fac rezervări la Santino's.*
Carin: *E nevoie de rezervări ca să mănânci acolo?*
Hope: *Nu ştiu. Aşa se zvoneşte. Dar; dacă vrei să sărbătoreşti făcând sex, trebuie să mergem la Malone's din nou.*
Eu: *Mai am încă numărul tipului de sâmbăta trecută. Tu ai avut parte de sex azi-noapte?*

Amândouă au fost la o petrecere, acasă la Beau Maxwell. Mă întreb dacă era şi Tucker acolo. Dacă era, oare pe cine a luat în

camioneta lui de data asta? Gândul că mâinile lui mângâie sânii altei fete mă face să scrâşnesc din dinţi de invidie, dar n-am dreptul să fiu geloasă. Până la urmă, i-am blocat numărul de telefon. I-am spus verde-n faţă că nu sunt interesată să ieşim în oraş.

Şi atunci de ce i-ai deblocat numărul?

Vocea ironică din capul meu îmi face în ciudă. Adevărat, i-am deblocat numărul. însă n-am făcut-o fiindcă vreau să ieşim la întâlniri. Pur şi simplu m-am gândit că e mai bine aşa. în caz de... urgenţă.

La naiba! Sunt de-a dreptul jalnică!

Telefonul meu bâzâie, dezmeticindu-mă din gânduri.

Carin: *Nu. Am fost cuminte ca un înger.*
Hope: *Mincinoaso! Dumnezeule, ce mincinoasă eşti! A coborât cu părul vâlvoi, ca după tăvăleală. Trimite-i lui B. o poză cu sănii tăi! Dacă nu, îi trimit eu una.*
Carin: *OK. Te urăsc!*

înfulec paste în timp ce aştept poza de la Carin. Când o primesc, mai că mă înec.

Eu: *Ai făcut sex cu un vârcolac?*
Carin: *Nu. Cu BradAllen.*

E tipul ăla de un metru nouăzeci, cu o faţă rotundă, drăguţă.

Eu: *Fundaşul? Arată ca un heruvim!*
Carin: *Da. Se pare că e obsedat de suptul sfârcurilor. Mi le-a făcut harcea-parcea.*
Eu: *în afară defaptul că a încercat să-ţi sugă sângele prin sâni, ţi-a plăcut?*
Carin: *N-a fost rău. Ştie cum să-şi folosească „echipamentul*
Eu: *Ha! Deci teoria mea despre sportivi se confirmă!*
Hope: *După ce s-a întâmplat cu Tuckerşi cu BradAllen, se pare că ipoteza luiB. e corectă. B., asta înseamnă c-o să repeţi experienţa cu Tucker?*
Eu: *Mă îndoiesc. Se pricepe la pat, dar n-am timp de el.*

Schimbăm mesaje alte câteva minute. Explozia mea de adrenalină se atenuează. Pun farfuria pe noptieră şi strâng la piept scrisoarea de la Harvard. În sfârşit! Toate eforturile mele dau roade. Nimic nu mă poate opri acum.

Adorm cu un zâmbet larg pe buze.

Le trimit mesaj fetelor a doua zi, după ce Hope scrie să mă întrebe dacă vreau să iau prânzul cu ele.

Eu: *Trebuie să amânăm, dragile mele.*
Hope: *De ce??*
Eu: *Profa Fromm m-a invitat să vizitez campusulHarvardului. M-am întors în Boston şi am sărit peste ultimul curs.*
Hope: *Pupici! Să ne povesteşti cum e treaba acolo. De-abia aştept anul viitor. O să fim toate trei în Boston!!!*

Carin este la facultate. Ştiu că o să primesc un mesaj de la ea îndată ce cursul ei se termină.

Iau metroul spre Piaţa Harvard. Jur că până şi staţia de acolo miroase bine, spre deosebire de celelalte, care duhnesc a gunoi, a pipi şi a transpiraţie.

Campusul este superb. De fericire, îmi vine să deschid braţele larg şi să fac piruete.

Cele optsprezece clădiri care alcătuiesc Facultatea de Drept de la Harvard sunt în capătul opus al campusului. Nu mă grăbesc. Profit de plimbare ca să admir clădirile din cărămidă masivă, zecile de copaci care încă au câteva frunze şi peluza pe alocuri verde. Este mult superior campusului de la Briar. Aici, chiar şi studenţii par mai deştepţi, mai bogaţi, mai importanţi.

Majoritatea fetelor poartă ceea ce eu numesc „uniforma fetei bogate”: pantofi Sperry, jeanşi marca Rag&Bone şi pulover Joie – genul care arată de parcă au fost culese dintr-o pubelă, dar care costă câteva sute de dolari. Ştiu această informaţie fiindcă am văzut garderoba lui Hope.

Dar faptul că mi-am cumpărat fusta neagră şi bluza albă – pe care le port azi – de la un magazin cu reduceri nu înseamnă că locul meu nu-i aici. Nu am la fel de mulţi bani ca studenţii de la Harvard, dar mintea mea se poate măsura cu a oricăruia dintre ei.

Deschid uşile clădirii Everett, unde se află biroul profesoarei Fromm. Mă prezint la biroul de recepţie. Recepţionera îmi spune să-mi scriu numele într-un registru şi-mi face semn să iau loc.

După câteva minute, un tip tânăr iese dintr-un hol lateral. Poartă o cămaşă în carouri alb şi albastre şi o cravată bleumarin.

— Bună! Eu sunt Kale Delacroix.

îmi întinde mâna.

O strâng automat. Habar n-am de ce e aici. Mă întreb de ce ar vrea un părinte să-şi boteze copilul *Kale.*

— Eu sunt Sabrina James.

— Super! Bine ai venit la biroul de Asistenţă Juridică de la Harvard! Ăsta-i formularul nostru de înscriere. Dacă ai nevoie de ajutor, cheamă-mă!

îmi întinde o mapă. Nu înţeleg de ce trebuie să completez un formular ca s-o văd pe profesoara Fromm. Iau pixul agăţat de mapă şi încep să-mi scriu numele. Apoi mă opresc. Deşi nu-mi place să par proastă, mă gândesc că e mai bine să întreb ce naiba se întâmplă.

— Aici e Biroul de Asistenţă Juridică? Pentru că eu nu…

Kale mă întrerupe:

— Nu-ţi face griji că nu poţi plăti! Pentru asta există consiliere juridică gratuită. Pentru cei nevoiaşi.

Ultimul cuvânt e rostit plin de condescendenţă.

Mă zbârlesc.

— Ştiu ce...

— Nu înţelegi textele scrise în engleză?
Hablas espanol?

Smulge mapa din mâinile mele, întoarce hârtia şi apoi o

împinge înapoi spre mine.

Pe cealaltă parte a foii văd varianta în spaniolă a formularului.

— înţeleg engleza, mârâi eu printre dinţi.

— Aha! Bun. O să completez eu formularul în locul tău, dacă nu poţi să scrii sau să citeşti. Ai o problemă legată de violenţa domestică? Eşti proprietară sau chiriaşă? Să ştii că nu ne ocupăm de prejudicii.

îmi aruncă din nou un zâmbet plin de superioritate.

— Sunt studentă, îi zic eu. De fapt, voi fi studentă.

Ne holbăm unul la altul. Aştept ca vorbele mele să-şi facă efectul.

Deodată, tipul păleşte.

— Serios? bâiguie el. Sfinte! Am crezut că...

Ştiu ce a crezut. A aruncat o privire la pardesiul meu ponosit şi mi-a pus eticheta de fată săracă, în căutare de consiliere juridică gratuită. Partea cea mai umilitoare este că nu greşeşte. Dacă aş avea nevoie de un avocat, n-aş putea să-l plătesc.

— E vreo problemă? ne întrerupe o voce.

O femeie foarte înaltă apare în spatele lui Kale.

— Nu, doamnă profesoară Stein. Nu e nicio problemă.

Kale îmi aruncă un zâmbet scurt. Ochii lui mă avertizează

să nu-l bag în bucluc.

îi răspund cu un surâs uriaş.

— *Dale* a crezut că sunt o clientă, dar de fapt am venit să vorbesc cu profesoara Fromm.

Femeia mă studiază din cap până-n picioare. A înţeles repede situaţia. îmi ia mapa din mână şi îmi zice:

— O găseşti la al doilea etaj. Prima uşă pe stânga.

îi întinde mapa lui Kale.

— Mă cheamă *Kale,* îmi şuieră el, după care se îndepărtează înţepat.

Profesoara clatină dezaprobator din cap.

— Aşa-i când lucrezi cu studenţi, spune ea, în chip de scuză.

Se îndepărtează în direcţia opusă.

O voce piţigăiată îl ironizează pe Kale:

— Doamne! Ce amuzant! Chiar ai crezut că fata e o emigrantă care vorbeşte doar spaniola?

Ar trebui să-mi văd de drum, dar picioarele mele parcă au prins rădăcini. Recepţionera îmi aruncă o privire mâhnită.

Kale încearcă să se justifice:

— Ai văzut cum e îmbrăcată? Arată ca un rebut de la colecta de haine pentru victimele violenţei domestice. Aia pe care o organizăm în fiecare an.

Un alt glas intervine:

— De ce râdeţi?

— Kale a crezut că o studentă care a venit să discute cu Fromm e o persoană fără adăpost.

Cu obrajii în flăcări, mă uit la recepţioneră.

— Ar trebui să faceţi ceva cu acustica holului, comentez eu.

Fata ridică din umeri.

— Dacă crezi că ăsta-i cel mai nasol lucru pe care-l aud zilnic, te înşeli.

Ce gând îmbucurător! Ideea de a zăbovi aici nu mă mai atrage, aşa că urc treptele câte două odată. Uşa profesoarei Fromm e la capătul scărilor. Vorbeşte la telefon. Mă observă imediat.

— Sabrina, intră! Durează un minut. Trebuie să închid. A intrat o studentă. Nu uita să iei hainele de la curăţătorie!

Biroul ei geme de cărţi. Majoritatea sunt publicaţii juridice.

Mă aşez pe scaunul aflat în faţa biroului şi mă întreb cum ar fi să stau în locul profesoarei. Ar însemna că am devenit o persoană cu adevărat importantă. Nimeni nu m-ar mai confunda vreodată cu o fată săracă, în căutare de consiliere juridică gratuită.

îmi zâmbeşte.

— Felicitări! Am vrut să-ţi spun încă de ieri-seară, dar n-am vrut să stric surpriza.

— Mulţumesc. Nici nu pot să vă spun cât de încântată sunt!

— Calificativele tale sunt impecabile, dar...

Face o pauză. Inima îmi bate cu putere.

Doar nu poate să-mi revoce admiterea! Odată ce am fost admisă, comisia nu-şi poate anula decizia, nu?

— Kelly mi-a zis că ai două joburi, continuă ea.

— Da. Sunt chelneriţă şi sortez corespondenţa la un oficiu poştal.

Profesoara Gibson ştie foarte bine în ce fel de local lucrez, dar mi-a atras atenţia că nu e cazul ca informaţia asta să se afle la Harvard, aşa că sunt discretă.

— Dar plănuiesc să renunţ la ambele slujbe în toamnă, înainte de începerea cursurilor.

Vestea o bucură.

— Perfect! Speram să aud asta. în fiecare generație, câțiva studenți renunță după primul an de facultate. Nu vreau să fii unul dintre ei. La toamnă, trebuie să te concentrezi asupra studiilor. Va trebui să asimilezi mai multe informații într-o singură zi decât asimilează alți studenți într-un semestru.

Scoate două cărți dintr-un teanc de pe podea și le împinge spre mine. După titluri, una este despre dreptul administrativ și cealaltă, despre arta scrisului.

— Când ai timp – şi-ţi sugerez să-ţi faci timp –, exersează scrisul! Aici, cea mai puternică armă este exprimarea în scris. O să ajungi departe dacă o stăpâneşti. Cealaltă armă este dreptul administrativ. O mulţime de studenţi se încurcă, amestecă practicile de reglementare, dreptul corporativ şi cel civil. E bine să fii cu un pas înainte.

Trag cărţile spre mine.

— Mulţumesc!

— Cu plăcere! Transmite-i lui Kelly că o salut.

Stânjenită, iau cărţile şi mă ridic.

Oare de ce am chiulit de la un curs, am călătorit o grămadă cu metroul şi am suportat o interacţiune umilitoare cu dobitocul de Kale? Pentru o conversaţie de cinci minute şi două cărţi?

înainte să ies pe uşă, profesoara Fromm mai adaugă ceva.

— Sabrina, permite-mi să-ţi dau un sfat. Foloseşte o parte din banii pe care-i primeşti pentru împrumutul de studii universitare ca să-ţi cumperi haine noi. Te vor ajuta să te simţi mai în largul tău aici, iar locul ăsta n-o să-ţi mai pară intimidant. Se zice că e bine să te îmbraci pentru jobul pe care-l vrei, nu pentru cel pe care-l ai.

Dau aprobator din cap. Sper că obrajii mei nu sunt roşii ca sfecla. Am crezut că mi-am primit deja porţia de umilinţă.

Pe drumul de întoarcere, în campus toate par puţin mai terne. Acum observ că porţiuni mari de peluză au o nuanţă maro şi copacii sunt golaşi. Studenţii pe care-i văd par foarte diferiţi de mine – bogaţi şi privilegiaţi.

Când ajung acasă, arunc cărţile pe comoda din camera mea şi mă întind pe pat. într-un colţ, lângă fereastră, tencuiala e crăpată şi îngălbenită. Apa se infiltrează pe-acolo de o veşnicie. Dar după ce i-am spus Nanei o dată, fără să primesc nicio reacţie, nu am mai abordat subiectul.

Mă rostogolesc pe spate şi mă uit în tavan. Şi acolo sunt crăpături şi pete gălbui. O fi vreo spărtură în acoperiş?

Un val de ruşine mă cuprinde, însă nu prea ştiu de ce anume mă ruşinez. De casa mea urâtă şi dărăpănată? De hainele mele ieftine? De mine, în general?

Poţi să-ţi plângi de milă mai târziu. Acum e timpul să munceşti.

Doamne! Ultimul lucru pe care vreau să-l fac acum e să plec dintr-un loc de care mi-e ruşine şi să ajung în altul de care mi-e şi mai ruşine. Dar nu am de ales. Tura mea la Boots&Chutes începe într-o oră.

Mă forţez să mă ridic în picioare. Iau pantalonii scurţi şi sutienul, care reprezintă uniforma mea de lucru. *Trebui*

să mai lucrezi acolo doar zece luni, **încerc eu să mă încurajez, în timp ce mă machiez. Mă încalţ cu pantofii cu platforme de doisprezece centimetri, îmi iau pardesiul ponosit şi mă îndrept spre clubul de striptease. Din păcate, este singurul loc în care chiar mă potrivesc.**

Viaţa mea e de doi bani. Trăiesc cu oameni de doi bani. Mi se potriveşte un loc de doi bani, murdar.

Voi reuşi vreodată să scap de miasma trecutului meu şi să-mi găsesc locul la Harvard? Am crezut că pot.

Dar în seara asta nu mai sunt la fel de sigură.

8.

Tucker

— Suntem de tot rahatul, se plânge Hollis.

— Mda, n-aş zice că suntem nemaipomeniţi, recunosc eu.

Antrenamentul de azi a fost iarăşi un dezastru. Asta nu

prevesteşte nimic bun pentru meciul nostru de mâine, împotriva echipei de la Yale. Am sperat că excursia la Boston o să ne distragă atenţia de la cât de prost jucăm, dar, deşi stăm în barul ăsta de aproape o oră, până acum am vorbit numai despre hochei. Meciul echipei Bruins, proiectat pe ecrane de jur împrejurul nostru, nu ajută deloc. Să urmăreşti o echipă bună, care joacă hochei ca lumea, este cireaşa de pe un tort de rahat.

Mă uit la sticla goală din faţa mea. O clatin în aer, făcându-i semn chelneriţei să-mi aducă alta. O să am nevoie de încă cinci beri dacă vreau să scap de dispoziţia asta acră.

Hollis bodogăneşte:

— Dacă nu începem să jucăm bine în apărare, putem să ne luăm adio de la campionatul Frozen Four.

— Va fi un sezon lung. Hai să nu ne dăm bătuţi deocamdată, spune Fitzy, din celălalt capăt al separeului.

Pe urmă soarbe dintr-o sticlă de Cola. El conduce în seara asta, deci nu bea alcool.

— Băieţi, aveţi de gând să vorbiţi despre hochei toată seara? se plânge Brody, fratele lui Hollis.

Are douăzeci şi cinci de ani, dar pare mult mai tânăr.

— Despre ce altceva să vorbim? În locul ăsta sunt numai tipi, îi zice Hollis, aruncând un şerveţel spre frate-său.

Nu greşeşte. Sunt doar două femei în barul ăsta. Adevărat, al naibii de sexy, dar se mozolesc în colţul separeului. Nouăzeci şi cinci la sută dintre bărbaţii de aici – inclusiv eu – le aruncă priviri pe ascuns. Restul de cinci la sută sunt gay.

Brody oftează din rărunchi şi face o propunere:

— Bine, rataţilor. Nu vă place aici? Hai să ne cărăm!

— Unde? întreabă fratele lui mai mic.

— într-un loc cu fete.

Trei minute mai târziu, urcăm în maşina lui Fitzy şi pornim după Audiul lui Brody, prin oraş.

— Mişto! comentez eu, arătând spre maşina argintie, strălucitoare, din faţa noastră.

— A luat-o în leasing, mă informează Hollis. îi place s-o facă pe barosanul, deşi nu e.

— Măi să fie! comentează Fitzy, care conduce. Nu ţi se pare că seamănă cu cineva cunoscut?

Hollis îi arătă degetul mijlociu, apoi ripostează:

— Frate, sunt mai tare decât tine. Nici măcar nu ți-ai tras-o de ziua ta, săptămâna asta.

— Nu mă interesa să mi-o trag. Dacă voiam, nu m-ai fi văzut deloc toată noaptea.

— Oricum de-abia te-am văzut! Te-ai cărat acasă devreme, ca să te joci pe calculator!

— Ca să testez varianta *demo* pe care am conceput-o eu, îl corectează Fitzy. Nici *tu* nu faci ceva productiv.

— De fapt, faptul că-mi pun scula la treabă este o activitate *foarte* productivă.

îmi ascund zâmbetul. Cum de ăştia doi sunt prieteni aşa de buni? Hollis are gura mare şi un singur lucru în minte – fetele –, în timp ce Fitzy este serios şi pasionat de jocurile pe computer.

Cumva, deşi se dondănesc la greu şi se scot reciproc din pepeni, prietenia lor rezistă.

Oprim într-o parcare cu pietriş, lângă Brody. O firmă cu neon, montată pe o clădire ca oricare alta, afişează cuvintele „Boots&Chutes” poziţionate sub imaginea unei fete pe jumătate goale, călare pe taur.

Hollis cască gura.

— Pe bune? Un bar de striptease western, în *Boston*? O să fie nasol.

Pare cât pe-aci să-l pocnească pe frate-său.

— Mamă, dar ce figuri ai! comentează Brody, apoi îşi petrece un braţ pe după gâtul lui Hollis şi ne face semn să ne

apropiem. Băieţi, aţi vrut fete... Ei bine, iată-le!

Hollis se declară dezamăgit:

— Asta se-ntâmplă după ce termini facultatea? Trebuie să plăteşti ca să ai parte de gagici? N-o să plec niciodată de la Briar, fraţilor! Niciodată.

Pufnesc în râs.

— Hei, gândeşte-te cât de multe admiratoare o să rămână la dispoziţia ta, după ce Garrett şi Logan o să treacă la profesionişti, îi sugerez eu.

Gândul ăsta îl binedispune imediat.

— Corect! Uite – îmi zice Hollis, arătând spre cuvintele luminoase –, nu mai trebuie să pleci din Boston. De ce să te întorci în Texas, când ai văcărițe aici?

îi răspund:

— Sună tentant, dar o să mă țin de planul meu.

Dacă mama nu își descoperă pe neașteptate o pasiune pentru Coasta de Est, după absolvire mă voi muta înapoi în Patterson. Nu sunt convins că orășelul nostru e potrivit să începi o afacere în el, dar aș putea deschide o firmă în Dallas și aș veni acasă în weekenduri. Mama a dat totul pentru mine ca să ajung unde sunt acum, iar eu n-am de gând să o las singură.

Clubul de striptease duhnește a transpirație, a fum și a testosteron. În fruntea grupului nostru, fratele lui Hollis strecoară o bancnotă în palma unui bodyguard. Cei doi poartă o conversație scurtă.

— Fără atingeri! Dansurile private costă de la cincizeci de dolari în sus.

Bodyguardul îi face semn unei chelneriţe.

— Du-i în rândul din faţă, în dreapta scenei, îi spune el.

Băieţii încep să se pună în mişcare.

Nu şi eu.

Vocea ascuţită a bodyguardului mă face să tresar:

— Ai o problemă?

— Nu, zic eu repede.

Dar adevărul e că am o mare problemă. Una enormă.

în ciuda machiajului exagerat şi a părului tapat, recunosc cine e chelneriţa. La naiba!

Privirea uimită a Sabrinei o întâlneşte pe a mea. Toată culoarea i se scurge din obraji.

— P... pe aici, se bâlbâie ea.

înainte să se răsucească pe călcâie, văd o sclipire de avertizare din ochii ei. Am

priceput. Nu vrea să le spun băieţilor că ne cunoaştem. Nu o condamn. Probabil că situaţia asta e foarte stânjenitoare pentru ea.

— Ce fel de tipe lucrează în locul ăsta? spune Hollis.

Se uită lasciv la fundul Sabrinei, abia acoperit de şort.

— Unele sexy, răspunde sec Fitzy.

Puțin spus! Fetele de-aici sunt mai mult decât sexy. Sunt de-a dreptul spectaculoase. înalte, scunde, cu forme, blonde, cu păr negru, șatene. Dar privirea mea alunecă tot spre Sabrina, ca și cum ar fi legată cu un fir invizibil de fundul ei perfect.

— Retrag mitocăniile pe care le-am zis despre văcărițe, declară Hollis. M-aș bucura să fiu călărit de oricare dintre fetele astea.

Stomacul mi se întoarce pe dos. Nu-mi place ideea ca Hollis – sau oricare alt tip de aici – să fie călărit de Sabrina. Ea e a mea.

— Eşti bine? întreabă Fritz. Pari supărat.

Trag aer în piept.

— Mda, scuze! Mă gândeam la echipă.

— în cazul ăsta, chiar că ai de ce să fii supărat. Hai să bem ceva şi să uităm de hochei.

Sunt vrăjit de fundul Sabrinei. Este aproape dezgolit, cu excepţia unei amărâte de sfori care arată ca şi cum o să pice din clipă-n clipă. Privirea mea coboară mai mult. Observ linia elegantă a coloanei vertebrale.

înainte să ajungem la scenă, deja am o semierecţie. E al naibii de jenant. Din liceu nu mi s-a mai întâmplat să mă excit doar privind fundul unei tipe. Ridic privirea tocmai la timp ca să evit o masă plină de tipi. Par să facă parte dintr-o frăţie studenţească. Când Sabrina trece pe lângă ei, unul dintre băieţi se întinde ca s-o plesnească peste fund.

Simt o săgetare de furie. Mă reped spre masa lor. Un body- guard care stă lângă scenă mi-o ia înainte.

— Fără atingeri, boule! ţipă omul.

îl ridică pe puşti cu forţa.

— Afară cu tine!

Idiotul protestează:

— Hei, îmi pare rău! Nu m-am putut abţine.

Dar bodyguardul nu-l ascultă şi îl târăşte afară. Prietenii lui se uită după el.

— Aici sunt doar destrăbălaţi, zice Hollis, amuzat.

— Avem nevoie de tipul ăla în echipa noastră, spune Fitzy.

— Aşa-i!

Sabrina ne întrerupe discuţia:

— Pot să vă servesc cu ceva, băieţi?

Vocea ei de-abia se aude peste muzica asurzitoare din club.

— Dă-ne orice bere ai la *draft*| îi zic.

Nu-mi scapă nefericirea de pe chipul ei. Nu trebuie să fii un geniu ca să-ţi dai seama că se simte jenată. Aş vrea să-i spun că locul unde lucrează nu are nicio importanţă pentru mine.

Brody se trânteşte pe scaunul de lângă mine. îşi sprijină braţele pe tăblia mesei şi se uită la fata pe jumătate goală care dansează la doi metri de noi. Roşcata înaltă tocmai îşi scoate chiloţii-tanga. Acum poartă doar un toc de piele în jurul taliei, completat cu două pistoale de jucărie.

— Ce să-ţi aduc de băut? întreabă Sabrina.

Fratele lui Hollis îşi dezlipeşte privirea de la fata goală şi se uită la Sabrina.

— Whisky sec.

— Imediat.

— Mersi, scumpo!

Cu un zâmbet forţat, Sabrina dispare. Habar n-am cum de-am reuşit să nu mă reped la Brody. Sabrina nu e „scumpa” lui.

Dacă-i mai spune aşa încă o dată, nu sunt sigur c-o să mă abţin să-l bat măr.

— Chelenriţa mi se pare cunoscută, ţipă Hollis la urechea mea. Nu crezi?

Ridic din umeri.

— Nu ştiu.

Fitzy se răsucește și o studiază. Sabrina vorbește cu clienții de la o altă masă.

— Seamănă puțin cu Olivia Munn, nu?

— în niciun caz! E de un milion de ori mai sexy decât ea, declară Hollis. Mă rog, poate n-o știu.

Rânjind, Brody declară:

— O s-o întreb mai târziu de ce mi se pare c-o cunosc. Atunci când o să fie în genunchi, în faţa mea.

Strâng din pumni şi îi apăs pe coapsele mele. Trebuie s-o fac, căci altfel l-aş pocni pe fratele lui Hollis, şi apoi Hollis s-ar supăra.

Din fericire, Brody se hotărăşte să nu mai fie nemernic, de parcă a simţit că a fost cât pe ce să-l omor. Se întoarce către mine şi spune:

— Mikey mi-a zis că o să-ţi deschizi propria afacere. Aşa-i?

Dau din cap.

— Da. Asta-i planul.

— Ce fel de afacere?

— Am câteva idei, dar nu m-am hotărât încă. M-am concentrat pe hochei.

— Da, te înţeleg.

— Dar imediat ce termin facultatea, o să mă gândesc serios la asta.

— Dacă ai nevoie de ajutor, zi-mi! Am ponturi pentru nişte oportunităţi noi. Chestii mişto. Oportunităţile astea de investiţii nu sunt publice. într-o zi ai două sute de miare, iar trei ani mai târziu eşti miliardar, după ce Facebook îţi cumpără compania.

O zice de parcă e floare la ureche.

Decid să-l expediez elegant:

— Sună interesant. Poate-o să te sun când o să fiu gata să iau o hotărâre.

De fapt, nu am deloc de gând să-l sun pe Brody Hollis ca să-mi dea sfaturi despre investiţii. N-aş vrea să fiu păcălit cu o afacere de tip schemă piramidală.

Sabrina se întoarce cu o tavă în mână. Instantaneu, toată atenţia mea se îndreaptă spre ea. Pune pe masă băuturile noastre. Stă foarte aproape de umărul meu drept. Mă gândesc că a ales poziţia asta nu pentru că vrea să-şi frece sânii de pieptul meu, ci pentru că ştie că sunt singurul de la masa asta care nu o s-o pipăie.

— Mă întorc imediat să văd ce faci, murmură ea înainte să dispară.

Sfinte Sisoe! Mă uit la ea cu admiraţie. Aş vrea să fug după ea şi s-o îmbrăţişez. îmi închipui că nu-i e uşor să servească un grup de tipi de la Briar, darămite pe unul cu care s-a culcat. Ar fi putut să-l roage pe şeful ei să-i repartizeze alte mese, dar n-a făcut-o. A continuat să-şi facă meseria de parcă prezenţa noastră n-o afectează deloc.

în următoarea jumătate de oră, eu şi băieţii urmărim programul fetelor care fac striptease. De fapt, amicii mei le urmăresc. Eu sunt cu mintea la Sabrina. Arunc priviri furişe spre ea din două în două secunde, fără să dau atenţie la ce se întâmplă în jurul meu. Aud vag râsete, fluierături şi fragmente de conversaţie, dar întreaga mea lume se concentrează asupra Sabrinei James. Tocurile înalte îi fac picioarele – deja lungi – să pară interminabile. De fiecare dată când trece pe lângă masa noastră, mă lupt cu dorinţa de-a o trage în poala mea şi de-a o săruta nebuneşte.

— Cât costă o fată ca tine? întreabă o voce din spatele meu.

— Nu sunt dansatoare, îi zice Sabrina.

Umerii mei înțepenesc. Femeia de pe scenă tocmai și-a terminat numărul. Volumul muzicii a scăzut, iar următoarea fată se pregătește să intre în scenă. Mă răsucesc pe scaun, ca să văd cine a vorbit. Cretinii din frăție au început iar cu măgăriile.

— Dar ai dansa pentru suma potrivită, zice unul dintre dobitoci.

— Nu. Eu doar îi servesc pe clienţi.

Umerii ei mici sunt tensionaţi.

— Şi dacă eu vreau mai mult decât o băutură? insistă nesimţitul.

— Crede-mă, nu vrei să-ţi iroseşti banii cu mine. Sunt o dansatoare groaznică.

Tonul Sabrinei e relaxat, dar glacial.

— Mai ai nevoie să-ţi aduc altceva de băut?

— Iubito, nu-ţi cer un spectacol ca pe Broadway. Vreau doar să-ţi vânturi ţâţele şi

fundul în faţa mea. Poate chiar să te freci puţin de mine...

Gata! Mi-e de-ajuns!

Când mă ridic şi mă apropii de masa dobitocului, Fitzy mă priveşte mirat.

— A spus „nu”! mârâi eu.

Dobitocul îmi rânjeşte.

— E doar o dansatoare, frate.

îmi încrucişez braţele la piept şi repet:

— A spus”nu”

Cu colţul ochiului, văd că Sabrina bate în retragere.

— De ce nu te cari? mă întreabă tipul. Vezi-ţi de treaba ta, sau o să...

Dobitocul se face mic când observă că un grup de hocheişti masivi şi furioşi îl străpung cu privirea. Fitzy pare deosebit de amenințător: are ambele antebraţe tatuate, iar deasupra unei sprâncene poartă urma unei tăieturi cu care s-a ales la cel mai recent meci.

— Ce ziceai c-o să faci? îl provoc eu.

— Nimic, spune bosumflat tipul.

— Bănuiam eu.

Mă încrunt la idioţii ăia, după care eu şi băieţii ne aşezăm din nou pe scaunele noastre.

Sabrina se răsucește și se uită spre masa noastră. Când privirile noastre se întâlnesc, în a ei văd o tristețe nemărginită. Scot telefonul și-i trimit un mesaj scurt. Nu știu dacă mi-a deblocat numărul, dar nu strică să încerc.

Eu: *îmi pare rău că ți s-a întâmplat asta.*

Nu mă aștept la un răspuns. Trei minute mai târziu, când telefonul meu bâzâie, sunt surprins.

Ea: *M-ai urmărit până aici?*

îmi trebuie un minut ca să mă adun. Sorb din bere, inspir profund şi-i răspund.

Eu: *Putem să vorbim ?*

De data asta, îmi răspunde imediat.

Ea: *în 5 minute.*

în următoarele patru minute, mă forţez să nu mă holbez la mobilul meu. Nerăbdarea fierbe în pieptul meu, mărindu-se cu fiecare secundă care trece. Când vine vremea să mă ridic, sunt ridicol de tensionat.

îi anunţ pe băieţi că mă duc la toaletă. Nimeni nu-mi acordă atenţie. Hollis şi Brody sunt prea ocupaţi să îndese dolari în chiloţii unei dansatoare. Fitzy îi priveşte cu o expresie plictisită.

îmi fac loc prin mulţimea de bărbaţi, spre uşa din partea cealaltă a sălii întunecoase. Boots&Chutes au exagerat cu tematica westernului: uşi ca la vestitele saloane din Vestul Sălbatic separă toaletele de încăperea barului. Pe plăcuţele din lemn agăţate pe uşi stă scris *Pistolari* (pentru bărbaţi) şi *Iepe* (pentru femei). Din spatele uşii *Iepelor se.* aud înfundat gemete de femeie acompaniate de mormăitul unui tip. Câtă eleganţă!

— Deci ai făcut-o? întreabă Sabrina.

Mă răsucesc la vocea Sabrinei. Se apropie de mine, cu braţele încrucişate la piept.

Strâng din buze.

— Ce anume? Să te urmăresc până aici? Nu, scumpo.

Mă măsoară din ochi câteva secunde, apoi dă din cap.

— Bine. Te cred.

Se răsucește și dă să plece.

La naiba, nu!

— Sabrina...

Se opreşte.

— C-ce-i?

Inima mi se înmoaie când aud cum i se frânge vocea. Stă cu spatele la mine. Spinarea ei e ţeapănă. Mă apropii de ea. Până mai adineauri, eram supărat fiindcă a crezut că am pândit-o, dar acum orice urmă de indignare a dispărut. O ating uşor pe braţ şi o răsucesc spre mine. Ne privim.

— Sabrina, ce s-a întâmplat?

Tonul meu e blând.

— Aici lucrez eu.

— Da. Aici lucrezi tu.

— Asta-i tot? N-ai altceva de zis?

Mângâi un umăr gol cu buricul degetului mare. Îi simt tremurul.

— Ăsta-i locul tău de muncă. Primeşti bani ca să lucrezi aici. Şi probabil că-i foloseşti ca să-ţi plăteşti facturile. Ce-ar mai fi de spus?

Ştiu ce reacţie se aşteaptă să primească.
Judecată. Dispreţ. Poate un comentariu vulgar.

Dar eu nu sunt aşa.

în cele din urmă, un zâmbet apare pe buzele ei superbe.

— Aştept să zici că nu vii *niciodată* în genul ăsta de locuri, că prietenii tăi au insistat, bla-bla-bla...

— Aş minţi dacă aş spune că n-am fost niciodată într-un club de striptease. Dar în seara asta chiar am fost târât până aici. Aş fi vrut să mergem să bem ceva într-un bar obişnuit. Singurul motiv pentru care am venit la Boston a fost că...

Nu vreau s-o sperii.

— Da?

— Fiindcă speram să te întâlnesc din întâmplare.

Sabrina râde.

— Bostonul e mare. Chiar te aşteptai să ne intersectăm?

— De fapt, nu m-am aşteptat. Am sperat!

Sabrina râde.

— Văd că mi-ai deblocat numărul.

— Da.

își umezește buza de jos cu vârful limbii. La naiba! Vreau s-o sărut.

— Ar trebui... să mă întorc la treabă.

în cuvintele ei disting o fărâmă de ezitare. Pentru mine e de ajuns.

— Când termini programul?

— La două.

— Vrei să stăm împreună după aia?

**Nu răspunde imediat. îmi ţin respiraţia.
Sper că dorinţa copleşitoare pe care o simt
pentru ea nu se oglindeşte pe chipul meu.
Mă rog să spună...**

— Da.

9-

Tucker

O aştept pe Sabrina în parcare. Aproape toate maşinile au dispărut, cu excepţia celor care probabil sunt ale angajaţilor. Acum două ore, băieţii s-au întors la apartamentul lui Brody, unde probabil vor sta toată noaptea la taclale şi la bere. Le-am spus că mă întâlnesc cu o fată, pentru o cină târzie. Hollis a bătut cuba cu mine, apoi a declarat că sunt naşpa, fiindcă nu m-am interesat dacă fata are o prietenă, ca să se cupleze şi el.

După ce m-au lăsat la un mic restaurant deschis non-stop, la câteva străzi distanţă de clubul de striptease, mi-am făcut de lucru cu un burger şi nişte cafea pentru o oră, ca să nu adorm. Apoi m-am întors la Boots&Chutes.

Acum mă sprijin de Honda Sabrinei şi nu scap din ochi intrarea principală.

Când apare, excitarea mea creşte. Poartă un pardesiu lung până la genunchi. Dedesubt, gambele ei sunt goale.

Scula mea zvâcneşte. Mă întreb dacă încă poartă şortul ăla. Apoi îmi regret gândul, pentru că am văzut cât de tare s-a ruşinat de hainele pe care le purta.

— Bună! mă salută ea.

— Bună!

Vreau s-o sărut, dar nu-mi trimite niciun semnal de încurajare. Simt nevoia s-o ating, aşa că mă apropii de ea şi-i petrec după ureche o şuviţă de păr.

Sabrina întreabă:

— Unde mergem?

O las pe ea să hotărască.

— Tu unde vrei să mergem?

— Ți-e foame?

— Nu. Tocmai am mâncat. Ţie ţi-e foame?

— Am mâncat un baton energizant în timpul pauzei.

Îi fac cu ochiul.

— Te gândeai că ai nevoie de energie, nu-i aşa? De ce?

Obrajii ei capătă o nuanţă frumoasă de roz.
Se luptă să-şi

stăpânească un zâmbet. Când pierde lupta,
mă bucur, fiindcă e minunată când
zâmbeşte. Mi-aş dori s-o facă mai des.

Se uită împrejur.

— Camioneta nu-i aici.

— E în Hastings. Am venit cu maşina lui Fitzy.

— Păi... atunci ce să facem?

— Nu-i nicio grabă.

Mă apropii mai mult. îi cuprind un şold în palmă, iar cu cealaltă mână îi mângâi

maxilarul. Nu se retrage. Pulsul meu se accelerează.

— Ne-am putea plimba. Sau ne relaxăm în maşină şi stăm de vorbă. Orice vrei tu.

Sabrinei îi scapă un oftat care stârneşte aburi albi în aerul rece al nopţii.

— N-am chef de plimbare. E frig afară şi mă dor picioarele. Maşina mea e mult prea mică pentru tine. în cinci secunde te-ai simţi ca-n cuşcă.

— Vrei să ne ducem la tine acasă?

Sabrina se încordează.

— Nu.

Inspiră adânc. Pare jenată.

— Nu vreau să... Să vezi unde locuiesc. E un loc de rahat, înțelegi?

Mi se strânge inima. Nu răspund, pentru că nu știu ce să spun.

— Mă rog... Dormitorul meu nu-i de rahat, adaugă ea.

Sabrina tace ca şi cum ar duce o luptă lăuntrică.

— Chiar am vorbit serios mai devreme, îi spun cu blândeţe. Nu-i nicio grabă. Dar, dacă-ţi faci griji c-o să te judec după locul unde locuieşti, să ştii că nu e cazul. Nu-mi pasă dacă locuieşti într-o vilă sau într-o cocioabă. Vreau să fiu cu tine. Nu contează unde sau când.

Când degetul meu mare îi mângâie buzele, tensiunea din umerii ei se topeşte.

— Bine, şopteşte ea. Hai să mergem la mine acasă.

Îi privesc chipul.

— Eşti sigură?

— Da. Acum prefer un loc cald şi confortabil. Nu că la mine ar fi foarte

confortabil, dar categoric e mai cald decât aici, afară.

Sabrina deschide portiera şi se aşază la volan. Mă strecor pe scaunul de lângă ea. Are dreptate. Picioarele mele nu încap în vehiculul ăsta. Chiar şi după ce împing scaunul în spate la maximum, tot n-am loc să le întind.

Ieşim din parcare.

— Nu locuiesc departe de-aici.

Asta-i singura ei replică pentru tot restul drumului. Nu știu dacă e tulburată sau dacă regretă că a acceptat să rămână cu mine. Sper tare mult să nu fie ultima variantă. N-o presez să vorbească, pentru că știu c-o să se eschiveze. Trebuie să am răbdare. Iar când ai răbdare cu Sabrina James, ești răsplătit. Ca să se lase dusă de val, trebuie s-o ajut să se simtă în largul ei.

Când cotim pe strada ei, mă prefac că e prima oară când sunt aici, că nu recunosc casele dărăpănate, că nu am dormit în mașina mea chiar acolo, lângă trotuarul spart, în noaptea în care am urmărit-o până acasă deoarece voiam să mă asigur că ajunge cu bine.

Maşina Sabrinei se opreşte pe aleea de lângă casă. Coborâm din maşină.

— Pe aici, îmi şopteşte ea.

Urcă treptele verandei din spate. Descuie uşa.

O clipă mai târziu, pătrundem într-o bucătărie micuţă. Are un tapet urât, galben

cu roz, şi în centru se află o masă pătrată, înconjurată de patru scaune. Electrocasnicele par vechi. Pe plită stau înşirate oale şi tigăi murdare. Sabrina păleşte la vederea dezordinii.

— Bunica mereu uită să facă ordine după ce găteşte, spune ea, evitându-mi privirea.

Privesc bucătărioara îngustă.

— Doar voi două staţi aici?

— Nu. Şi tatăl meu vitreg locuieşte cu noi.

Nu spune mai mult şi nici eu nu cer detalii.

— Nu-ţi face griji! Vineri seara joacă poker. De obicei e plecat până târziu şi se întoarce acasă pe două cărări, a doua zi pe

la prânz. Nana ia un somnifer în fiecare seară, înainte de culcare. Doarme bușteаn.

Am senzația că nu vrea să mă liniștească pe mine, ci pe ea însăși.

— Camera mea e aici.

Observ cât de îngust e coridorul, cât de murdar e covorul. Pe pereți nu sunt

fotografii de familie. Mă doare sufletul, pentru că umerii ei cocâijaţi dau de înţeles că-i este ruşine de locul ăsta.

Fir-ar să fie! Nu-mi place deloc s-o văd aşa de abătută. Aş vrea să-i povestesc despre vopseaua scorojită din casa noastră din Texas, despre cum am dormit aproape tot liceul în cea mai mică încăpere din casă, fiindcă mama – care lucrează în oraş, la un salon de coafură – să poată folosi dormitorul mai mare pentru salonul ei de acasă, care îi completează veniturile.

Dar nu spun nimic.

Intrăm în camera ei.

Odaia este mică, ordonată. Probabil că aici se refugiază Sabrina. Patul dublu e făcut impecabil, acoperit cu o cuvertură bleu. Biroul e încărcat cu manuale frumos aranjate. Aici miroase a curat şi a proaspăt, a aromă de brad şi a lămâie.

Sabrina îşi scoate haina şi o aruncă pe scaunul de birou.

îmi lasă gura apă. Şi-a pus un tricou peste sutienul minuscul – uniforma ei de lucru. încă poartă şortul scurt. Şi tocurile! Sfinte Sisoe, tocurile alea!

— Aşa..., începe ea.

îmi scot geaca.

— Aşa..., o imit eu.

Ochii ei întunecaţi urmăresc mişcarea mâinilor mele, când arunc geaca deoparte. Apoi scutură din cap, ca şi când încearcă să-şi revină. îmi vine să zâmbesc.

— Am vorbit serios când am spus că nu vreau să mă implic, spune ea.

— Ştiu. De-asta nu te-am sunat.

Mă apropii de birou. Citesc titlurile manualelor.

Pe perete văd un panou mic, de plută, cu fotografii prinse pe el. Zâmbesc privind o poză în care Sabrina apare între două fete. Cea din stânga e roşcată şi scoate limba. Cea din dreapta are codiţe lungi, subţiri şi a fost surprinsă în timp ce sărută obrazul Sabrinei. E clar că amândouă o adoră. Mă bucur că există cel puţin alte două persoane care au grijă de ea.

— Sunt prietenele mele, explică Sabrina. Ea este Hope... – arată spre tipa din dreapta –, iar ea e Carin. Ele sunt îngerii mei păzitori. Vorbesc serios.

— Par foarte de treabă.

Mă uit la celelalte fotografii. Pe urmă ochii mei poposesc pe o coală de hârtie care poartă într-un colţ emblema Universităţii Harvard.

— Dumnezeule! E ceea ce cred eu că e? şoptesc eu.

Se luminează la faţa.

— Da. Am fost acceptată la Facultatea de Drept de la Harvard.

— Uau!

O trag spre mine şi o îmbrăţişez.

— Felicitări, scumpo! Sunt mândru de tine.

— Şi eu sunt mândră de mine.

Vocea ei răsună înăbuşit, fiindcă gâtul meu îi apasă gura.

Ah, frate! îmbrăţişarea asta a fost o idee proastă. Acum nu mă pot concentra decât

la sânii ei plini şi rotunzi, care-mi apasă pieptul. Jur că sfârcurile i s-au întărit.

Sabrina îşi ţine respiraţia când îmi simte erecţia.

— îmi pare rău, spun eu, îndepărtându-mi uşor coapsele de corpul ei. Scula mea s-a zăpăcit.

Pufneşte în râs. Se uită la mine cu amuzament. Şi cu excitaţie. Văd o scânteie în ochii ei.

— Sărăcuţa scul! glumeşte ea. Trebuie să-i explic care e diferenţa dintre îmbrăţişare şi regulat?

Fata asta nu are voie să spună cuvântul *regulat.* Sună prea mult a promisiune când îl rostesc buzele alea cărnoase.

— Ar fi o idee bună, răspund eu. Scula mea nu-i tocmai deşteaptă... S-ar putea să aibă nevoie de un curs practic.

Sabrina ridică dintr-o sprânceană.

— Parcă spuneai că nu-i nicio grabă...

— Ei, am glumit. Nicio grabă, scumpo.

Doar că, bineînțeles, reacția din pantalonii mei mă contrazice.

Acum nu ne mai îmbrățișăm. Stăm la câțiva centimetri distanță unul de celălalt.

— Sinceră să fiu, de obicei reacționez mai bine când sunt sub presiune, recunoaște Sabrina. Câteodată, am nevoie de... un mic imbold.

înţeleg întrebarea ei nerostită. Chiar dacă penisul meu e şi mai aţâţat, mă forţez să-mi păstrez cumpătul.

— Nu insist să facem sex dacă nu sunt sută la sută sigur că asta doreşti.

Îi cercetez faţa.

— Asta vrei?

Sabrina își umezește buzele. Ezită.

— Da...'

— Nu-i destul. Spune-mi exact ce vrei!

— Pe tine, răspunde Sabrina. Te vreau pe tine.

— Vorbeşte mai clar!

Trebuie să mă asigur că suntem pe aceeaşi lungime de undă.

— Te vreau pe tine. Vreau *asta.*

Palma ei îmi acoperă fermoarul umflat. Erecţia mea aproape că-l străpunge.

— Unde-o vrei?

— în gura mea.

Adio, stăpânire de sine! Sabrina James a demolat-o cu doar trei cuvinte lascive.

Buzele mele se lipesc de ale ei. E genul de sărut care devine incendiar într-o secundă. Limba îmi alunecă printre buzele ei

desfăcute, cu o mişcare lacomă. Ea geme de plăcere. Limba ei se împleteşte cu a mea pentru câteva secunde fierbinţi. Pe urmă începe să mă sărute pe gât. Când inspiră profund, sânii i se ridică. Oftatul ei îmi trimite un fior direct în testicule.

— Miroşi atât de bine..., şopteşte ea.

Şi apoi buzele ei mă copleşesc. Coboară de-a lungul gâtului, îmi ating claviculele, mă gâdilă pe bărbie. Mă înnebuneşte pur şi simplu.

Strecoară o mână între noi şi mă freacă pe deasupra pantalonilor. Nu deschide fermoarul. Nu ştiu dacă vrea să mă tachineze sau dacă aşteaptă îmboldul de care zicea că are nevoie. Nu mai am răbdare.

— Scoate-o! spun eu răguşit.

Buzele ei surâd jucăuş.

— De ce?

— Ai spus că mă vrei în gura ta. Ia-mi scula în gură!

Scoate un sunet drăgălaş – un amestec între un scâncet,

un geamăt şi un oftat. Îi simt tremurul degetelor când îmi descheie jeanşii. E excitată la culme.

— Am vrut s-o fac în noaptea aia, în camioneta ta, mărturiseşte Sabrina. Dar eram prea neră bdătoare să te simt în mine.

Scoate din boxeri penisul ţeapăn şi-l cuprinde cu degetele, îmi arunc bocancii din picioare, îmi scot iute jeanşii şi boxerii. Le împing deoparte cu piciorul.

— Tricoul! ordonă ea amuzată. Vreau să-ţi văd pieptul.

îmi scot tricoul şi rămân gol în faţa ei.

în timp ce privirea ei fierbinte mă devorează, le mulţumesc zeilor că au inventat hocheiul. E un sport dur, periculos, care cere sute de ore de antrenament. Acum am muşchi în locuri unde nici măcar nu ştiam că există. Timpul petrecut la sala de forţă şi la antrenamente a dat roade. Mă simt foarte satisfăcut când simt privirea aţâţată a Sabrinei plimbându-se pe trupul meu.

— Corpul tău e demențial, mă informează ea.

Chicotesc.

— Și al tău e la fel.

Palmele mele îi cuprind sânii pe deasupra maioului. Sabrina le plesnește.

— Nu mă distrage! Am o treabă de făcut.

— Având în vedere că eşti mereu atât de ocupată, am crezut că te pricepi să faci multe lucruri în acelaşi timp.

— O, pot să fac multe lucruri deodată, dar acum vreau să mă bucur de „activitatea” mea pe îndelete.

Sună seducător.

Sabrina îngenunchează. Părul îi cade peste un umăr. Ridică ochii spre mine. Să fiu al naibii! N-am văzut niciodată o privelişte atât de sexy. Mă întind spre ea şi-i mângâi gura cu degetul meu mare. Vreau să văd buzele alea în jurul penisului meu.

— Fă-o! bâigui eu, văzând că încă nu mă atinge.

Simte nerăbdarea din vocea mea. I se face milă de mine şi se apleacă uşor. îmi sărută vârful penisului. O mişcare foarte rapidă a limbii e suficientă să-mi trimită un fior electric pe şira spinării. Frate, n-o să pot rezista mult!

O apuc de ceafa şi o apropii de mine. Sabrina deschide gura şi penisul meu alunecă înăuntru. O fierbinţeală umedă mă cuprinde, făcându-mă să gem. Senzaţia e extraordinară. Apoi începe să-şi mişte limba.

— Dumnezeule! bâigui eu.

Sabrina râde. Sunetul se unduieşte prin scula mea şi-mi pulsează în testicule. Mă tachinează cu mişcări prelungi, leneşe, în tot acest timp scoate cele mai sexy sunete pe care le-am auzit vreodată. Scâncete de aţâţare şi gemete.

îi mângâi părul moale, mătăsos. Nu vreau să-mi dau drumul prea repede, dar când gura ei alunecă brusc în faţă, până când îi simt buzele la baza penisului, nu-mi pot stăpâni orgasmul. Explodez ca un foc de artificii. Se întâmplă atât de repede, că nici n-am timp s-o avertizez.

— Sabrina..., îngaim eu, încercând să mă retrag din gura ei.

Ea geme şi suge mai tare.

Plăcerea este atât de intensă, că aproape mă doboară. Genunchii mi se înmoaie. Din momentul în care Sabrina a început să-mi facă sex oral, mintea mea nu a mai produs gânduri coerente.

La un moment dat, simt mângâierea blândă a mâinii ei pe coapsele mele. Degetele ei îmi mângâie penisul o ultimă oară, apoi se ridică în picioare.

— A fost mişto, îmi spune ea.

Pufnesc în râs. „Mişto” e puţin zis.

— A fost de-a dreptul incredibil, o corectez eu, trăgând-o spre mine.

O sărut până-şi pierde răsuflarea. Picioarele mele încă tremură, dar mâinile mele ştiu ce fac. îi scot încet maioul şi trag

de sfoara care-i ţine legat sutienul minuscul. O împing spre pat. Mă apropii de ea. Se sprijină în coate şi se întinde pe saltea.

îi scot sandalele şi îi sărut pe îndelete gleznele. Apoi o dezbrac de şort, îl arunc cât colo şi mă întind din nou după sandale.

Surprinsă, Sabrina ridică o sprânceană.

— Mi le pui la loc?

— Bineînţeles. Habar n-ai cât de sexy eşti încălţată cu ele.

îi strecor o talpă în sanda, apoi pe cealaltă. O privesc îndelung şi mă minunez cum de sunt atât de norocos. Este toată numai picioare lungi, forme dulci şi piele catifelată, aurie. Părul ei brun stă răsfirat pe saltea, buzele roşii sunt strălucitoare şi întredeschise. Şi sandalele alea înnebunitoare... Dumnezeule!

Mă ridic în genunchi şi mă trag şi mai aproape. Penisul meu se trezeşte din nou la viaţă, dar nu-l bag în seamă. Poate să aştepte cât timp mă joc puţin.

— Nu-mi vine să cred cât eşti de frumoasă, declar eu.

Strecor o mână printre coapsele ei. Când îi frec clitorisul cu

buricul degetului mare, şoldurile ei zvâcnesc.

Zâmbesc. O simplă mângâiere, şi deja e udă. Sau poate că s-a excitat când mi-a făcut sex oral.

Degetul meu coboară către intrarea în vagin. Gem când descopăr că e fleaşcă.

— Eu am făcut asta? murmur eu.

Ochii ei sunt poznaşi.

— îmi pare rău, dar nu! Cât ţi-am făcut sex oral, mă gândeam la Tom Hardy.

— Pe naiba!

Strecor un deget înăuntrul ei. Sabrina scoate un mic țipăt.

— Știai foarte bine scula cui era în gura ta.

Sabrina se zvârcolește, pipăită de degetul meu iscoditor. Strecor încă unul, le încovoi și încep să-i masez vaginul, în timp ce degetul meu mare desenează mici cercuri în jurul clitorisului.

— OK, aşa-i. Ştiam, gâfâie ea. Cine are nevoie de fantezii cu actori, când tu eşti un vis devenit realitate?

Să fiu al naibii! Cât de mult îi place orgoliului meu să audă aşa ceva! Şi scula mea e încântată de felul în care vaginul ei îmi strânge degetele. îmi amintesc cât de strâmtă e, cât de bine m-am simţit în ea. Iar uit că încerc să fiu răbdător.

îi desfac coapsele şi mă aplec. îmi îngrop faţa acolo unde penisul meu ar vrea să fie. Când limba mea o atinge, Sabrina geme atât de tare, încât ar putea să trezească şi morţii.

Să sperăm că somniferul pe care l-a luat bunica ei este eficient; altfel, am avea parte de o situație superstânjenitoare.

Sărut, ling și sug și mă joc cu ea până când corpul meu nu mai rezistă. Mintea mea se blochează din nou. Am un singur gând: *trebuie săfiu înăuntrul ei.* Când îmi desprind gura de ea, Sabrina exclamă, dezamăgită. Barba mea a zgâriat-o, lăsându-i pete rozalii pe coapse.

— Tucker! mă imploră ea.

— Aşteaptă, scumpo!

Mă aplec să-mi pescuiesc pantalonii de pe podea, apoi scot la iveala prezervativul pe care-l ţin în portofel. Se uită la mine cât timp îl potrivesc la locul lui. Privirea ei nu mai este umbrită de frustrare. E arzătoare, plină de nerăbdare.

— Intră în mine! comandă ea.

— Da, să trăiţi!

Zâmbind, mă apropii de ea. îmi călăuzesc penisul înăuntrul ei. Gemem amândoi când pătrund adânc. Dar se pare că nu e suficient de adânc. Picioarele ei lungi, mătăsoase şi extraordinare se încolăcesc instantaneu în jurul meu. îşi înfige tocurile în fundul meu şi-şi saltă brusc coapsele.

Mă las în jos. Coatele mele se sprijină de saltea.

— Minunat..., mormăi eu, zgâindu-mă la faţa ei înroşită de plăcere.

O sărut din nou, în timp ce penisul meu pulsează în fierbinţeala strâmtă. încerc să mă mişc lent. încerc cât pot de tare. Dar Sabrina are alte planuri. îşi înfige degetele în părul meu şi trage până ce gurile noastre se despart.

— îmi trebuie mai mult.

— Spune-mi ce vrei!

— Asta.

îmi apucă mâna şi o împinge. Degetele ei acoperă încheieturile mele, călăuzindu-le. Mă îndeamnă să-i mângâi clitorisul.

— Şi asta.

Se opinteşte şi începe să se frece de mine.

Se alege praful de ritmul meu lent, măsurat. în schimb, avem parte de o împreunare frenetică. O penetrez ca un posedat. Degetul meu mare parcă s-a lipit de clitorisul ei umflat. îl frec încontinuu. în câteva secunde, suntem amândoi transpiraţi şi cu respiraţia întretăiată. Tăblia patului izbeşte peretele într-un ritm care se potriveşte cu bătăile inimii mele.

Sabrina are orgasm înaintea mea. Se agaţă de umerii mei şi se cutremură sub mine. Sexul oral mi-a mai domolit focul, aşa că rezist mai mult. Ba chiar mai mult decât mi-aş dori. Abia aştept să-mi dau drumul din nou. Fiecare muşchi imploră să aibă parte de eliberare.

— Relaxează-te, şopteşte Sabrina.

Şi apoi îşi strecoară un deget în fundul meu.

Asta e.

Cu un țipăt, ejaculez. Am uitat până și cum mă cheamă. Probabil că mi-am pierdut cunoștința pentru câteva minute. Mă simt ciudat, minunat. Testiculele încă mă furnică. Am impresia că s-ar putea s-o strivesc, așa că mă ridic de pe Sabrina. Mă răstorn pe spate.

— Doamne! mormăi eu, zgâindu-mă în tavan. A fost...

O bătaie în ușă mă întrerupe. Se aude o voce de bărbat.

— Vă distraţi? Aşa mi se pare.

Sabrina înţepeneşte ca o căprioară în lumina unor faruri. Strălucirea pe care faţa ei a căpătat-o după sex dispare instantaneu. Păleşte. Degetele ei strâng spasmodic cuvertura.

— Pleacă! ţipă ea.

— N-ai de gând să mă prezinţi amicului tău? Nu fi necioplită, Rina!

— Cară-te, Ray!

Dar nemernicul nu pleacă nicăieri. Bate din nou în uşă. Râsetul lui de beţiv stârneşte ecouri în hol.

— Lasă-mă să fac cunoştinţă cu prietenul tău! O să mă port frumos.

Sabrina sare din pat şi începe să înhaţe hainele împrăştiate pe podea. O imit. Evident că nu putem sta goi. Se îmbracă în grabă cu maioul şi cu şortul. Se apropie de uşă şi o deschide larg.

— Pleacă, naibii, de la uşa mea, Ray! Vorbesc serios.

Bărbatul din prag o împinge deoparte şi îşi lungeşte gâtul, ca să mă vadă. Când privirile noastre se întâlnesc, izbucneşte în râs.

— A, ţi-ai găsit un sportiv! Ia uite ce muşchi are! Şuviţe unsuroase de păr i se răsfiră pe frunte. Ray se răsuceşte

spre Sabrina.

— Deci îţi plac muşchii. Da, sigur că-ţi plac. Te-am auzit schelălăind ca o căţea în călduri.

— *Ieşi de-aici!* mârâie Sabrina.

— Eşti sexy când ai orgasm...

Să-l ia dracu'! **Fierb de furie. Nu-mi pasă deloc că omul ăsta este tatăl ei vitreg. Nenorocitul n-are voie să-i vorbească aşa! îi vorbesc lui Ray cu voce scăzută, ameninţătoare:**

— Destul! Ţi-a zis să pleci. Sprâncenele lui saltă de mirare.

— Cine dracu' eşti tu să-mi dai ordine? Asta-i casa *mea,* băiete.

— Şi asta-i camera ei.

— Rina, spune-i sportivului tău să-şi ţină fleanca! Altfel, îi închid eu gura.

Da, cum să nu! Aş putea să-l pun la pământ dintr-o lovitură. E atât de beat, că se clatină pe picioare.

— Ray...

Vocea Sabrinei este înşelător de liniştită.

— Ray, aş vrea să pleci, te rog.

Se aşterne liniştea între noi trei. în cele din urmă, Ray, îşi dă ochii peste cap şi se apropie de uşă.

— Dumnezeule! Chiar eşti o scârbă cu nasul pe sus, aşa-i? Am glumit, atâta tot.

— Glumeşte în altă parte! îi spun lui Ray cu răceală.

— Tacă-ţi gura, sportivule!

Paşii lui nesiguri se îndepărtează pe coridor. Mă răsucesc spre Sabrina. Stomacul mi se strânge de neliniște. Mă sperie gândul că ticălosul ăla doarme la doar două uşi distanţă de ea.

— Sunt foarte obosită. Ar trebui să pleci.

Privirea mea fuge imediat spre coridor.

— Ray n-o să mă deranjeze, şopteşte ea. Noaptea, îmi încui uşa.

Parcă mi-a citit gândurile.

Nu sunt convins că o uşă încuiată o să-l oprească pe ticălosul ăsta. Ray nu e la fel de înalt şi de solid ca mine, dar nu-i nici firav. Nu i-aş subestima forţa.

— O să fiu OK, insistă Sabrina.

Privirea ei îmi spune că e nerăbdătoare să plec.

Eu, unul, îmi doresc mai mult decât orice să rămân.

— Eşti sigură c-o să fii bine?

Sabrina dă aprobator din cap.

— Bun. O să plec.

Comand un Uber, fără să mă grăbesc. Mă asigur că durează destul de mult, deoarece sper că Sabrina o să se răzgândească.

Dar nu se răzgândeşte. Aşteaptă în tăcere, apoi mă conduce spre bucătărie, îmi deschide uşa şi-mi urează „noapte bună”

Nu mă sărută de rămas-bun.

10.

Sabrina

EI: *Nu-s sigur dacă mi-ai blocat numărul din nou. Dacă n-ai făcut-o, să ştii că eşti supertare în pat. Ai un corp beton, nu doar o minte sexy. Vreau să ne vedem din nou. Pt sex oript orice altceva.*

îmi place să cred că sunt imună la lucrurile banale. De pildă, la sentimente. îmi place să pretind că am o hotărâre şi o putere de concentrare aşa de mari, încât nimic nu mă poate abate de la drumul pe care mi l-am stabilit încă din clasa a şasea. Dar acum, când mă holbez la fata care se freacă de Tucker, gândurile mele despre Harvard, despre note mari şi despre cum să le dau cu tifla *hater*-ilor sunt măturate de un val de gelozie.

îmi vine să mă duc la ei, să scot mobilul şi să-i arăt fetei mesajul de la el. *Vezi? E al meu.* Asta i-aş zice tipei, iar după aceea l-aş lua pe Tucker de-aici. Sau poate că l-aş pune la pământ şi l-aş călări în faţa întregului campus.

Hope râde.

— B., am impresia că nu ştii dacă s-o ucizi pe Amber Pivalis sau să ţi-o tragi cu Tucker. Niciuna dintre variante nu e legală aici, în campus.

— N-am vreme di prostiile astea, mârâi eu, strângându-mi cărţile la subsuoară.

— Cum să definim „prostiile astea”? întreabă Hope. Obsesia ta pentru Tucker sau refuzul tău de a te bucura de viaţă?

încerc să mă eschivez:

— Dacă mai ridici mult din sprâncene, o să le pierzi în păr.

Hope joacă din sprâncene.

— Am ticurile astea ciudate din cauză că stau pe lângă tine, declară ea.

— Te strâmbi aşa şi când eşti în pat cu D'Andre? E vreun fetiş pervers de-al lui?

— Ştii foarte bine care-i fetişul lui D'Andre şi că n-are legătură cu sprâncenele mele.

— O, Doamne! Aşa e! îmi pare rău c-am adus vorba despre asta.

Preferinţa lui D'Andre pentru funduri de fete nu le-a scăpat prietenelor lui Hope. Nu-mi place să-mi aduc aminte de aşa ceva nici măcar dacă m-ar ajuta să-mi iau gândul de la Amber.

Momentan, tipa pipăie brațul lui Tucker, în vreme ce el soarbe fiecare vorbuliță idioată care iese din gura ei cretină. Amber ar putea să-i vorbească şi despre teoria lui Nietzsche despre nihilism, că Tucker tot ar fi fascinat.

— O să stăm aici toată ziua, să privim spectacolul Amber- Tucker, sau mergem să mâncăm ceva?

De ce flirtează Tucker cu altă tipă, după ce mi-a trimis un mesaj erotic?

— Mergem să mâncăm, îi răspund.

Dar picioarele mă poartă către vest. în direcţia aia nu e niciun restaurant.

— B., să ştii că, dacă vrei să mergem la Carver s, trebuie s-o luăm la dreapta...

Hope pare cât pe ce să izbucnească în râs.

Mă opresc din mers. Exact în clipa asta, Tucker mă observă. Pot simţi de aici căldura emanată de zâmbetul lui.

Drace! Să facem sex acum trei nopţi a fost o greşeală. S-o facem acum o săptămână a fost o greșeală. Și, categoric, să tun și să fulger prin campus, ca o iubită geloasă, e o greşeală.

O înşfac de braţ pe Hope şi dau zor în direcţia opusă.

— Ştii că alerg doar pe banda de la sală, cu tenişi în picioare şi în echipament de sport, da? întreabă prietena mea.

O ia la goană lângă mine. încearcă să ţină pasul. Poartă cizme scumpe, din velur, cu tocuri înalte.

Măresc viteza.

— Nu te-aud, Hope. Jena mi-a prăjit sistemul nervos.

— Mi-ar plăcea să aflu de ce-ai luat-o la goană.

Ca şi cum n-ar şti! Nu apuc să-i răspund, fiindcă în dreapta mea se iveşte Tucker.

— Arde undeva? zice el, cu accentul lui sudist.

Hope se oprește. își șterge fruntea cu o mișcare teatrală.

— Slavă Domnului că ne-ai prins din urmă! exclamă ea. Nu-s făcută pentru asemenea eforturi.

— Ajunge! îi şuier printre dinţi.

Prietena mea îmi zâmbeşte larg, fără jenă.

— Intru să caut o masă liberă. Când termini de vorbit, vino după mine!

Trece pe lângă mine şi trage un pumn în bicepsul lui Tucker.

— Poţi să vii şi tu, frumosule!

Aud un mârâit. Sper ca toată lumea să creadă că sunetul e scos de stomacul meu, dar, judecând după zâmbetul larg al lui Hope şi după strâmbătura lui Tucker, ştiu că nu s-au lăsat păcăliţi. Tucker are decenţa să aştepte până când Hope dispare. Abia apoi deschide gura:

— Iar îmi ignori mesajele?

— Mi-ai trimis un singur mesaj, acum trei zile.

Mă încăpăţânez să privesc în faţă, nu la chipul lui superb sau în ochii lui căprui şi adânci.

Nici măcar nu trebuie să mă uit la el ca să ştiu că zâmbeşte.

Probabil că se holbează la mine. Eu mă uit la orice altceva, în afară de el. În cele din urmă, îmi fac curaj şi-i arunc o privire.

Zâmbetul i-a pierit. Acum se încruntă. Pare nedumerit, ca şi cum a hotărât că sunt un puzzle şi încearcă să-l rezolve. Prin minte mi se învârt o mulţime de întrebări. Mă sâcâie scena oribilă cu Ray, înainte ca Tucker să plece de la mine.

încep să povestesc:

— Alaltăieri am fost la Harvard. Stăteam în hol. Un student a crezut că sunt o fată săracă şi că aveam nevoie de asistenţă juridică gratuită. »

— Rahat!

— După ce i-am spus că din toamnă o să învăţ la Harvard, m-am dus s-o văd pe profesoara care e bună prietenă cu îndrumătoarea mea de la facultate. Mi-a spus să-mi cumpăr haine noi. înainte de weekendul ăsta, a fost cel mai umilitor moment din viaţa mea. Bine, dacă nu punem la socoteală ziua aia din gimnaziu, când mi-a venit ciclul chiar în timpul orei de sport, în timp ce mă căţăram pe o frânghie.

El chicotește.

— Hopa!

— Dar... ai auzit ce rahaturi spunea tatăl meu vitreg?!

Mă înfior.

— E o scenă pe care aș vrea să mi-o șterg din minte.

— Sabrina...

îi fac semn să tacă.

— Viaţa mea este îngrozitoare. Dacă nu iau în continuare note bune, dacă nu sunt la înălţime...

Vocea mi se frânge.

Tucker nu zice nimic. Mă priveşte cu o expresie indescifrabilă.

îmi dreg glasul.

— Dacă nu sunt la înălțime, atunci nu pot să plec de-acasă, iar asta-i inacceptabil pentru mine. Da, sexul cu tine este uluitor, dar mă și distrage. Tu mă distragi, îi mărturisesc eu.

Tucker expiră încet și prelung, apoi vorbește:

— Scumpo, crezi că eşti singura care are rude de tot rahatul? Unchiul meu, Jim, este un tip scârbos: pipăie fete din familia lui. Niciuna dintre verişoarele mele nu vrea să-i stea prin preajmă. Dacă te-aş aduce cu mine la o reuniune de familie, Jim ar face o remarcă grosolană şi ar încerca să te pipăie.

— Dar...

Vreau să spun că nu e acelaşi lucru, însă amândoi ştim adevărul: este acelaşi lucru. Ray nu-i tatăl meu. E un nemernic cu care s-a măritat mama. Iar mama l-a lăsat în urmă, ca pe un gunoi. Aşa a făcut şi cu mine.

— în ciuda a ceea ce crezi, nu sunt bogat. învăţ la Briar fiindcă am o bursă completă, datorită hocheiului. Dacă universitatea nu mi-ar fi oferit posibilitatea asta, acum aş fi la o universitate de stat din Texas. Am ceva economii, dar mă gândesc să le folosesc ca să-mi lansez propria afacere, după ce termin facultatea. Nu sunt un nemernic, aşa cum crezi.

— Nu cred că eşti un nemernic.

însă nu neg că sunt suspicioasă când vine vorba despre tipii cu bani.

Tucker mă studiază o clipă.

— Dă-mi voie să te întreb ceva. Dobânda trimestrială a fondului fiduciar al lui Dean îi oferă mai mulţi bani decât toată moştenirea pe care o am eu de la tata. Când te-ai culcat cu el, ţi s-a părut că scula lui e altfel?

Partida de sex cu Dean Di Laurentis, care a avut loc la beţie, nu e un lucru cu care mă mândresc. Totodată, gândul că banii lui Dean ar face ca scula lui să mi se pară altfel e aşa de ridicolă, că pufnesc în râs.

— Nu-mi aduc aminte. Eram criţă, la fel ca el.

— A doua zi te-ai simţit ca şi cum aveai un milion de dolari?

— Doamne! Nu!

Tucker trage o concluzie:

— Deci banii nu contează. Nu contează cât de subţire sau de umflat este portofelul cuiva. Toţi suferim. Toţi iubim. Suntem la fel. Iar trecutul tău – cu cine locuieşti, de unde vii – nu ar trebui să conteze. Tu îţi creezi viitorul, iar eu vreau să văd unde te duce drumul care ţi se deschide în faţă.

Tucker îşi strecoară palma sub rucsacul meu.

— Ar trebui să mănânci ceva. Ce-ar fi să-ţi duc eu geanta? Hai să mergem să mâncăm!

Se pare că lecţia de filosofie s-a încheiat. Mă bucur! Nu eram pregătită să dau o replică micului discurs al lui Tucker.

îl las să-mi ia rucsacul. Mergem tăcuţi, după care îl întreb:

— Pe tine nu te deranjează nimic, niciodată?

Dă din cap, săltând rucsacul pe umăr. Oricine altcineva ar arăta ridicol ducând un rucsac în spate şi un altul pe umăr, dar, probabil din cauza pieptului masiv şi a staturii lui impresionante, Tucker nu pare caraghios.

— Ba da. Mă deranjează tot felul de lucruri, dar mă străduiesc să nu le las să mă deprime. Mi-aş irosi energia.

— Zi-mi un singur lucru! îl rog eu. Un lucru stânjenitor. Un defect omenesc. Ceva care te deranjează.

— Mă deranjează când nu mă suni.

— Asta nu-i ceva stânjenitor.

— M-ai refuzat de două ori, îmi aminteşte el. Cum să nu mă deranjeze că nu mă suni?

— Pentru că am avut parte de sex reuşit, deci ştii că m-aş culca din nou cu tine. Cu altă ocazie. Una normală.

îmi dau seama că această discuţie a ajuns la un nivel grotesc. Mă cert cu un tip cu care mi-am tras-o. De ce mă cert? Fiindcă nu pot să mi-o trag iar cu el, pentru că e prea bun la pat. Oare am luat-o razna?

— Pentru tine care ar fi o ocazie normală? întreabă el curios, potrivindu-şi pasul lung după al meu.

— Habar n-am. Nu mă gândesc aşa de departe în viitor.

Tucker se opreşte în faţa intrării în Carver Hali.

— Nu-mi turna gogoşi!

— Poftim?

— Sabrina, ştii foarte bine unde vrei să fii în următorii cincizeci de ani, nu doar în următorii cinci.

Mă înroşesc. Are dreptate.

Tucker întinde mâna, apucă între degete o buclă din părul meu, după care mi-o petrece după ureche.

— Uite cum stau lucrurile. îmi place să mă culc cu tine. îmi place să aud micile tale gemete sexy şi să simt cum tremuri ca o frunză când ai orgasm.

Cuvintele astea lascive sunt în contrast total cu tonul lui potolit şi cu privirea lui calmă.

— Dar nu-mi place felul în care tatăl tău...

— Tatăl vitreg, îl corectez eu.

— ... tatăl tău vitreg te tratează. Urăsc chestia asta. Urăsc faptul că trebuie să suporţi aşa ceva şi mă bucur că vrei să ieşi din situaţia asta. Asta vrei, nu-i aşa? Munceşti pe rupte ca să iei note mari, să fii admisă la cea mai bună universitate. Şi faci toate astea ca să scapi.

îmi mângâie obrazul.

— Nu vreau să-ţi distrag atenţia de la învăţat, însă te vreau pe tine. Cred că între noi ar putea fi ceva frumos. Dar sunt un tip răbdător şi o să mă mulţumesc cu ceea ce-mi poţi oferi. Nu-s aici ca să te presez. Vreau să-ţi uşurez povara.

Inima mea bate tare. Tucker face un pas spre mine.

— Tata a murit când aveam trei ani, spune el mohorât, într-un accident de maşină. Nu am nicio amintire despre el. Mă trezeam noaptea şi o auzeam pe mama plângând. Nu pot să uit expresia ei atunci când îşi dădea seama că nu-şi poate permite să-mi cumpere o altă pereche de patine sau un joc video nou. O dată, s-a supărat pe mine când am făcut o boacănă

în sufragerie: am spart ecranul televizorului cu o veioză. M-a făcut cu ou şi cu oţet.

Expresia lui e tristă.

— Avea două slujbe ca să pot juca hochei în continuare. După ce absolv facultatea, în primăvară, am de gând s-o scutesc de trudă. Pe de altă parte, vreau pe cineva cu care să-mi împart viaţa. Mama e singură. Nu vreau să ni se întâmple asta nici mie, nici ţie.

Când mă sărută, nu seamănă cu săruturile noastre de dinainte. Acelea erau îndârjite, fierbinţi şi pasionale. Sărutul de acum este moale ca o petală şi dulce precum vorbele lui. Simt ca şi cum mă scald în tandreţe. Cu fiecare apăsare a buzelor, Tucker repetă o promisiune: că nu-mi va oferi nimic mai mult decât ce-i cer.

Acest sărut dulce, tandru şi profund mă sperie la culme.

11.

Tucker

La câteva zile după discuţia mea cu Sabrina în campus, mă ridic de pe canapeaua lui Fitzy şi mă pregătesc pentru antrenamentul meu matinal. Aseară nu-mi propusesem să rămân la Fitzy, dar am jucat jocuri pe calculator până la două dimineaţa. N-avea niciun rost să mă întorc acasă; trebuie să ne trezim la cinci şi jumătate dimineaţa, pentru antrenamentul de la ora şase.

Fitzy locuieşte singur, într-un apartament cât o cutie de chibrituri, în oraşul Hastings. „Dormitorul" lui este separat de sufragerie printr-o draperie pe care a atârnat-o de tavan. Ca să ajung la baie, trebuie să sar peste patul lui.

Matahala doarme buştean. Îi trag o palmă peste fund şi o şterg la baie.

— Hopa sus, amice! Avem antrenament! îi strig eu.

Fitzy bolboroseşte ceva şi se întoarce pe o parte.

într-un sertar de lângă chiuvetă găsesc o periuţă nouă de dinţi şi o scot din ambalaj. în vreme ce mă spăl pe dinţi, verific dacă am primit vreun mesaj de la Sabrina. Nimic. Drace!

Sperasem că discursul meu – şi sărutul ăla uluitor – o s-o convingă să iasă cu mine, dar n-am reuşit. în schimb, dau peste cea mai năucitoare conversaţie pe grupul de *chat* al colocatarilor mei. Conversaţia a avut loc azi-noapte şi e superciudată.

Garrett: *Ce naiba, D.U*
Dean: *Nu e ce pare!!*
Logan: *Ba e foarte clar! Făceai baie cu chestia aia uriaşă, roz! în fundul tău!*
Dean: *Nu era în fundul meu!*

Garrett: *Nici măcar nu vreau să întreb unde ţi-ai băgat-o.*
Dean: *Aveam o fată la mine!*
Garrett: *Vezi să nu!*
Logan: *Vezi să nu!*
Dean: *Vă urăsc!*

Garrett: ***<3***

Logan: ***<3*** ***»***

După ce termin cu periatul dinţilor, tastez iute un mesaj în *chat.*

Eu: *Staţi aşa... Ce-ampierdut?*

Cum antrenamentul începe abia peste douăzeci de minute, băieţii sunt treji. Două poze apar simultan. Garrett şi Logan tocmai mi-au trimis fotografii cu un vibrator roz. Acum sunt şi mai nedumerit.

Dean reacţionează imediat.

Dean: *Băieţi, de ce aveţi poze cu vibratorul?*
Logan: *MNEÎFM.*

Dean: f?

Eu:??

Garrett: *Adică JAăcar Nu E în Fundul Meu.*

Mă apucă râsul, pentru că încep să pricep care-i faza.

Logan: *Bravo, G.! Te-aiprins din prima!*
Garrett: *Cred că noi 2 petrecem prea mult timp împreună.*
Eu: *VA ROG, spuneţi-mi că l-aţi prins pe D. jucându-se cu vibratorul!*
Logan: *Asta s-a întâmplat.*

Dean protestează din nou: ***AVEAM O FATALA MINE!***

Pentru câteva minute, îl tachinăm la greu. Trebuie să pun capăt distracţiei când Fitzy intră împleticit în baie. Are părul ciufulit şi e gol.

— Trebuie să mă uşurez, mormăie el.

— 'Neaţa, iubire! îi spun vesel. Vrei să-ţi fac nişte cafea?

— O, da! Te rog!

Chicotind, ies din baie şi intru în chicinetă. Când apare Fitzy, îi întind o cană cu cafea. Sorb dintr-a mea şi îi spun:

— Aseară, Dean şi-a băgat în fund un vibrator.

Fitzy dă aprobator din cap şi comentează:

— Are noimă.

Pufnesc în râs. Cafeaua mea aproape că se varsă peste buza cănii.

— Categoric că are!

Sunt deja îmbrăcat şi gata de plecare, aşa că-mi termin liniştit cafeaua. Fitzy scotoceşte după haine. Cinci minute mai

târziu, ieşim în răcoarea dimineţii şi ne îndreptăm spre maşinile noastre. Din fericire, am echipamentul de hochei în portbagaj, aşa că nu trebuie să mai trec pe-acasă. Eu şi Fitz facem întrecere, gonind spre campus ca nişte apucaţi. Fitzy câştigă cursa, deoarece camioneta mea e veche şi abia se târăşte.

Mai avem zece minute la dispoziţie. Telefonul meu sună taman acum. Pulsul mi se accelerează la gândul că ar putea fi Sabrina.

Dar nu e. Sunt puţin dezamăgit când văd pe ecran numărul mamei. După aia mă simt vinovat. La urma urmei, o iubesc pe mama.

— Ne vedem acolo! îi strig eu lui Fitzy, care coboară din maşină.

O ia alene înainte.

— Bună, mamă! Trebuie să-ncep antrenamentul, aşa că n-am timp de vorbit.

— N-o să te reţin. Voiam doar să ştiu ce mai faci şi să-ţi urez o zi bună.

Vocea ei familiară mă înmoaie pe dinăuntru. Jur că mama are mereu efectul ăsta asupra mea. Chiar dac-aş fi încordat ca un arc, o vorbă din partea ei mă relaxează. S-ar putea spune că sunt băiatu' mamei, dar nu-i de mirare. Am crescut fără tată.

— Te-ai trezit devreme, comentez eu.

în Texas e abia cinci dimineaţa.

— N-am putut dormi, recunoaşte ea. în dimineaţa asta am de coafat şi de machiat o mulţime de fete, pentru o nuntă. Am emoţii.

— N-ai de ce. Eşti maestră la coafat, ai uitat?

Mama râde.

— Sunt, ce-i drept. Dar nu şi într-ale machiajului. Cursurile alea pe care le-am făcut vara trecută m-au ajutat, dar acum am intrat puţin în panică. M-aş simţi tare vinovată dac-aş distruge ziua cea mare a unei mirese, pictând-o ca pe un clovn.

— O să te descurci. Garantez.

— Hopa! Garantezi? Ai multă încredere în mama ta, John.

— Bineînţeles că am. Mama mea e o vedetă.

— Văd că am crescut un as într-ale vrăjelii...

— Aşa-i.

Zâmbind, cobor din camionetă.

— Zi-mi pe scurt ce-ai mai făcut, îmi cere ea.

— Nu prea multe. Hochei, şcoală, prieteni... ca de obicei.

— Tot fără iubită?

Simt că mă tachinează.

— Tot. Dar am cunoscut pe cineva.

— Aha! Spune-mi tot!

Râzând, scotocesc în buzunar după legitimaţia de student. Doar aşa pot să intru. Siguranţa e la mare preţ pe-aici.

— Nu-ţi pot spune nimic deocamdată. Când o să am mai multe amănunte, o să fii prima care află. Trebuie să-nchid. începe antrenamentul.

— Bine. Sună-mă când ai mai mult timp de vorbit. Te iubesc, scumpule!

— Şi eu te iubesc!

închei conversaţia. Intru grăbit în holul elegant, dotat cu aer condiţionat. Pe pereţi sunt etalate tricouri înrămate şi din tavan atârnă fanioane colorate.

Mi-aş dori să fi putut vorbi mai mult cu mama, dar când vine vorba despre hochei, nu mă pot lăsa pe tânjală. Antrenorul Jensen ne impune un program foarte strict, care cere multe eforturi. Faptul că echipa noastră a jucat jalnic în ultimul timp nu înseamnă că antrenorul a renunţat la exigenţe.

Mă îndrept în pas vioi către vestiare. încă ţin mobilul în mână. După o clipă de ezitare, cedez tentaţiei şi-i trimit un mesaj Sabrinei.

Eu: *'Neaţa, scumpo! Te-ai mai gândit la discuţia noastră? Am o propunere pentru prima noastră întâlnire oficială.*

Apoi las telefonul deoparte şi plec la antrenament.

Sabrina

Deja am întârziat la întâlnirea cu fetele. Ies în grabă din sală, după seminarul de seară. Ştiu c-o să întârzii şi mai mult.

Beau Maxwell şi câţiva dintre amicii lui s-au adunat în capătul scărilor, înconjuraţi de suporteri. E limpede că băieţii se bucură de atenţia care li se acordă. Deşi la Briar se joacă mult hochei, şi fotbaliştii sunt populari în campus.

— Sabrina!

Când mă vede pe trepte, Beau se desprinde de grup. Ochii lui albaştri se luminează. Reacţia asta atrage strâmbături nemulţumite din partea fetelor care-l înconjoară. Evident, nu le convine că am distras atenţia fundaşului cu care sperau să facă sex la noapte, dar nici că-mi pasă. N-am mai vorbit cu Beau de săptămâni întregi. Trebuie să recunosc că mă bucur să-l văd.

Ne întâlnim la mijlocul scării şi ne îmbrăţişăm. Braţe puternice mă cuprind şi mă ridică de la pământ. Fetele îmi aruncă priviri ucigătoare.

— Bună, Beau! Cum îţi merge?

— Nu grozav. Patul meu e rece fără tine.

îmi dau seama că glumește, pentru că îmbufnarea lui e exagerată. Dar nici măcar expresia aia caraghioasă nu știrbește atracția pe care o emană. Beau e chipeș. Cu păr negru și un chip parcă sculptat în piatră, Beau e frumos de pică. Ne-am cunoscut primăvara trecută, la o petrecere. în câteva secunde, m-a ademenit cu zâmbetul lui cu gropițe și cu farmecul său degajat. M-am culcat cu el cât si clipi din ochi. Se numără printre puținii tipi cu care mi-am permis să mă văd de câteva ori.

însă acum, când stăm față-n față, prezența lui nu stârnește nimic în mine.

Nicio tresărire. Niciun val de fierbinţeală. Nu-mi zic că aş vrea să repet experienţa aceea. Chiar dacă Beau e superb, nu cu el vreau să fiu goală, în pat.

Onoarea asta îi revine lui John Tucker, cel mai dulce, mai sexy şi mai răbdător tip de pe planetă. Băiatul care m-a invitat la o întâlnire printr-un mesaj, în dimineaţa asta, şi căruia încă nu i-am răspuns.

— Pe bune, iubito, ce-am făcut să merit pedeapsa asta? se lamentează Beau.

Duce teatral o mână la piept, prefacându-se cuprins de suferinţă. Pe loc, fetele încruntate şi furioase devin şi mai încruntate, şi mai furioase.

— Vai de mine! Sunt convinsă că patul tău a fost gol de când nu ne-am mai văzut. Pariez că trăieşti trist şi singur ca un călugăr.

îmi face cu ochiul.

— Nu chiar. Ai putea cel puţin să te prefaci că-ţi lipseşte să ai parte de toate astea...

Beau gesticulează spre sine.

Da, „toate astea” sunt foarte atrăgătoare: pieptul lui lat, braţele musculoase, picioarele lungi. Dar şi Tucker are aşa ceva.

îl iau peste picior:

— Observ că orgoliul tău e enorm, ca întotdeauna.

— Chiar e. Evident, nu la fel de mare ca scula mea...

— Firește!

— ... dar n-am motive să mă plâng.

— în afară de orgoliul şi de scula ta enorme, cum o mai duci? Ce mai face Joanna?

Joanna e sora mai mare a lui Beau. Am cunoscut-o la o petrecere. Să-i vezi cum se ciorovăiesc e o adevărată distracţie.

— Joanne e bine. Tot cu spectacolul ăla de pe Broadway. Are mare succes. Mă întreabă tot timpul de tine.

— Zău?

— Da. Zice că sunt un idiot că nu te-am făcut iubita mea.

— Să mă *faci* iubita ta? repet eu sec.

— Am încercat să-i spun că sunt prea bărbat pentru tine, dar ea susţine că, de fapt, *tu* eşti prea femeie pentru *mine.* Greşeşte, evident!

Sunt amuzată.

— Cum merge cu fotbalul?

Expresia lui relaxată se înnegurează.

— Deja am pierdut două meciuri.

îmi pare tare rău. Ştiu cât de important este fotbalul pentru el.

— Sunt sigură că încă poţi îndrepta lucrurile, îl asigur eu, deşi habar n-am dacă e adevărat.

— Nu. Suntem în pom, spune el posomorât. Două înfrângeri sunt de-ajuns ca să nu mai prindem play-off-ul.

Drace! Unde mai pui că e ultimul lui an la Briar.

încerc să-l consolez: ^

— Păi, cel puțin ți-ai ajutat echipa să câștige *un* campionat. Contează, nu?

— Sigur.

Nu pare convins.

îşi drege vocea şi-mi oferă un zâmbet din care strălucirea de adineauri s-a stins.

— Mă bucur că te-am văzut. Ştii, am promis să nu pomenesc nimic despre chestia asta, dar cred că e-n regulă să-ţi zic, din moment ce tu eşti obiectul...

Mă încrunt.

— Care obiect?

De data asta, zâmbetul i se oglindește *și* în ochi.

— Obiectul vânătorii lui Tucker, îmi explică Beau.

Dumnezeule!

— **Ce tot spui acolo?**

— Ei! Nu te face că nu ştii, scumpo! Acum o săptămână, Tuck m-a căutat. Eram la sala de sport. II ştiu pe tip... N-ar rezista o săptămână fără să te caute şi *pe tine.*

Inima mea se strânge de neliniște. Beau şi cu mine am rupt-o în termeni foarte amiabili, dar asta nu înseamnă că mă simt în largul meu discutând cu el despre alți tipi.

Beau îşi înmoaie tonul.

— E-n regulă, Sabrina. Nu ești obligată să-mi dai detalii. Voiam doar să te asigur că Tuck e de treabă.

Ia stai! Poftim?

— Cum adică?

Beau râde.

— Tucker, mă lămureşte el, de parcă habar n-am despre cine vorbeşte. Zic asta fiindcă ştiu că le porţi pică hocheiştilor.

— Nu-i adevărat!

Se prăpădeşte de râs.

— Ba îi urăşti cu spume! Vrei să-ţi reamintesc de câte ori a trebuit să ascult cum îl vorbeai de rău pe Di Laurentis?

— Da, l-am înjurat de vreo două ori, zic eu fără tragere de inimă.

— N-o să-i iau apărarea lui Dean – care, apropo, e supermişto –, fiindcă ştiu că n-o să-ţi schimbi părerea despre el. Dar Tucker chiar e de treabă. Unul dintre cei mai ca lumea tipi pe care-i cunosc.

Şi eu cred acelaşi lucru, **îmi zic în gând. întreb cu voce tare:**

— Şi de ce-mi spui mie asta?

— Pentru că te cunosc.

în joacă, mă trage de o şuviţă de păr. Dinspre admiratoarele lui răzbat exclamaţii de furie.

— Probabil deja ai găsit un milion de motive pentru care să nu-i acorzi lui Tucker o şansă. Dacă nu te interesează tipul, e perfect! Nu ieşi cu el. Dar dacă te *interesează,* nu-ţi lăsa creierul ăla superisteţ…

Ciocăneşte uşor în tâmpla mea.

— ... să te influenţeze.

— Ar fi o idee bună să nu mă mai atingi. Fanele tale au luat foc.

El pufneşte.

— Tu chiar crezi că, dacă te ating, una sau două dintre tipe n-o să mi-o sugă la noapte?

Pălesc.

— Eşti bădăran, Beau!

— Ăsta-i adevărul, Sabrina, zice, mişcând din sprâncene. Sunt un zeu. Aici nu dau greş.

Probabil că e plăcut să trăiești într-o lume în care totul ți se aduce pe tavă și greșelile tale nu au consecințe.

îmi păstrez gândurile pentru mine.

— Și ce ți-a spus Tucker, mai exact? *

— Că te place. Voia să ştie dacă ce-a fost între noi o să fie o problemă. I-am spus că nu.

Sunt uluită.

— Deci, într-un fel, ţi-a cerut permisiunea ca să se întâlnească cu mine?

Beau pufneşte.

— Permisiunea? Nu! Nu mi-a cerut voie. Ba chiar m-a anunţat că te vrea şi că, dacă ideea asta mă deranjează, cu atât mai rău!

Mă străduiesc să-mi stăpânesc zâmbetul care dă să iasă la suprafaţă. în ciuda cuvintelor lui tandre şi a zâmbetelor aproape sfioase, Tucker chiar este un mascul alfa.

— în fine... Să nu faci prostii! mă avertizează Beau, pe un ton sever. Un tip ca Tuck ar putea fi bun pentru tine. O să te împiedice să mori de la atâta învăţat.

— Ah! exclam eu. Să nu uit... Am fost admisă la Harvard!

— Pe bune?

Pe faţă i se lăţeşte un zâmbet.

— Felicită-fute-rile mele!

Mă ia iarăşi în braţe şi mă strânge tare, în vreme ce admiratoarele lui superbe mă nimicesc din priviri.

12.

Sabrina

BMW-ul lui Hope mă aşteaptă în parcare. Pe bancheta din spate le găsesc pe Hope şi pe Carin. Cântă la unison o melodie pop. Nu mă mai simt vinovată că le-am făcut să aştepte. E limpede că se simt în al nouălea cer.

— Care-i locul ăla nou unde vreţi să mergem? întreb când cântecul ia sfârşit.

— O să vezi, zice Hope, aşezată pe locul şoferului.

Prietenele mele schimbă priviri amuzate. Dintr-odată, devin

foarte bănuitoare.

— Dacă vreți să mă duceți în barul ăla ciudat de hipioți, unde se servesc *shot*-uri cu suc din germeni de grâu, cobor imediat. Nu glumesc.

— N-o să regreți, mă asigură Hope. Are tot ce-ți place ție.

Nu trebuie să le văd moacele ca să ştiu că se hlizesc.

— Mă încred în tine, o avertizez eu. Să nu încâlci codul prieteniei!

Carin se întoarce spre mine.

— Las-o baltă cu codul prieteniei! Despre ce aţi vorbit tu şi Beau?

Le pun la curent cu discuţia pe care am purtat-o cu fotba- listul-vedetă de la Briar.

— Frate, băiatul ăsta e serios! exclamă Hope.

— Beau sau Tucker?

— Tucker. Uau! Deci a vorbit cu un fost de-al tău şi şi-a declarat intenţiile? B., tipul ăsta e în limbă după tine.

— Ciudat, nu? Chiar mă urmăreşte. E *bizar.*

O spun mai mult pentru Carin. Hope e o romantică. Ea crede că toţi băieţii din emisiunea *Burlacul* participă ca să-şi găsească marea dragoste, deşi toată lumea ştie că sunt nişte anonimi în căutare de celebritate.

Dar replica lui Carin mă dezamăgeşte.

— Nu e ciudat. E grozav. Am mai avut şi eu aventuri de-o noapte, dar niciunul dintre tipii ăia nu s-a ţinut de capul meu.

— Nici mie nu mi s-a întâmplat, spune Hope, aruncându-mi o privire în oglinda retrovizoare. D'Andre m-a invitat la o întâlnire când eram pe banda de alergare, la sala de fitness. Mi-a spus că n-a văzut niciodată o fată transpirată care să arate atât de drăguţ ca mine. Am acceptat imediat invitaţia. Dacă stau să mă gândesc, nu mi-a făcut curte mai mult de cinci minute. M-am culcat cu el de la a doua întâlnire.

— Şi cum e? se interesează Carin, holbându-se la mine ca şi cum aş fi un organism fascinant pe care îl studiază la microscop.

— Cum e când Hope face sex de la a doua întâlnire? Păi, ştie să sărute, dar cu restul mai are de muncă.

Gluma mea e de doi bani. Nu sunt pregătită să recunosc cu voce tare că mă simt entuziasmată de faptul că Tucker se ţine după mine cu atâta încăpăţânare.

Hope îmi arată degetul mijlociu şi mă contrazice:

— Ba sunt foarte pricepută la sex. Tehnica mea e perfectă. Dac-aş fi mai bună de-atât, D'Andre nu s-ar mai da jos din pat. Chiar şi aşa, trebuie să-l alung din aşternut.

— Aşa e, confirmă Carin. Dimineaţa, când trebuie să coboare din patul ei, D'Andre se milogeşte mereu.

— Aşa face şi Tucker? mă tachinează Hope.

Expir prelung. Sunt hotărâtă să fiu sinceră cu prietenele mele... şi cu mine însămi.

— Chiar vreţi să ştiţi cum mă simt în privinţa lui Tucker? Mă simt caraghioasă şi slabă. Nu-mi place. Ar trebui să fiu imună la prostiile astea. Tucker e doar un tip. M-am culcat cu o grămadă de băieţi înainte de el şi sunt sigură că vor urma alţii. Şi atunci de ce Tucker mă zăpăceşte şi mă dă peste cap?

— De când e o slăbiciune să ai sentimente pentru cineva? mă dojeneşte Hope. *Pe mine* nu mă consideri caraghioasă şi slabă.

— Doamne, nu! Dar tu eşti...

Eşti bogată, superbă şi isteaţă, iar eu trebuie să muncesc pe rupte pentru fiecare lucru pe care mi-l doresc.*

Frustrată, îmi masez tâmplele.

— Tu eşti mai cu capul pe umeri decât mine. Eu mereu simt ca şi cum aş fi pe marginea prăpastiei. Azi-noapte am visat că profesoara Fromm a intrat în Boots&Chutes, în timp ce eu eram pe scenă. Purtam doar sclipici şi chiloţi tanga. M-am trezit panicată. Eram convinsă că am primit un e-mail prin care sunt informată că admiterea mea la Harvard a fost anulată.

Hope clatină din cap.

— Scumpo, ai spus-o cu gura ta: ai un program prea încărcat. Eşti aşa de stresată pentru că nu-ţi acorzi decât o oră sau două pe săptămână pentru relaxare.

— Are dreptate, o aprobă Carin. E super că te întâlneşti cu noi o dată pe săptămână, dar nu-i de-ajuns. în ritmul ăsta, o să cedezi nervos înainte să începi facultatea la Harvard. *Asta* îţi spune, de fapt, visul ăla.

Hope mă fixează cu o privire severă.

— La Briar e plin de studenţi de top. Facultatea de Drept de la Harvard nu poate fi mai dură decât cursurile de aici. Las-o mai moale, B., cât încă poţi!

Carin intervine:

— N-a zis nimeni să te măriţi cu Tucker. Să mergi la o întâlnire sau să te bucuri de sex nu e un angajament pe viaţă. Şi el e student, deci are mult de învăţat. Joacă hochei, ceea ce înseamnă că tre' să meargă la antrenamente şi la meciuri. Dacă ai alege să te întâlneşti cu cineva, e mai bine să alegi un tip care are un program aglomerat, nu?

— În seara asta Tucker are meci, zice Hope.

Mă zgâiesc la ea cu gura căscată.

— îl pândeşti? De unde ştii că are meci?

— Am văzut programul echipei de hochei pe site-ul universităţii.

— Cine sunteţi voi, fetelor? Ce-aţi făcut cu prietenele mele? întreb eu. Nici măcar nu vă place hocheiul.

— Mie-mi place, mă contrazice Carin. Tata organiza anual o petrecere, cu ocazia Cupei Stanley!

Hope spune:

— Mi-e indiferent hocheiul. Nu mă deranjează să merg la un meci de hochei, dacă așa văd că te distrezi.

— Haideţi! ne zice Carin. Nu-i obligatoriu să stăm până la sfârşit. Urmărim puţin meciul, după care te duci la Tucker şi-i spui ce bine joacă şi cât de sexy arată în echipamentul lui. De fapt, uite c-am ajuns!

— Aici luăm cina?

Suntem în faţa clădirii impunătoare care adăposteşte patinoarul Universităţii Briar. O mulţime de studenţi stau la coadă, aşteptând să intre.

— Ne vedem cu D'Andre înăuntru, anunţă Hope.

Oftez.

— Deci şi el e implicat în planul vostru diabolic?

— Bineînţeles.

Hope opreşte motorul. Ea şi Carin îşi decuplează centurile de siguranţă.

— Să intrăm! mă îndeamnă Hope. Timpul trece, B.

Mă simt ciudat de agitată.

— Ştiu şi eu...

— Ei, haide! mă îndeamnă Carin. Locul ăsta e plin de sportivi. Adică preferaţii tăi—

Scot limba la ea.

Carin mă tachinează:

— Păi, dacă nu-l vrei pe Tuck, ar trebui să mă folosesc de el ca să elimin tipii *cu*

barbă **de pe lista mea de dorinţe. Dacă nu te interesează tipul ăsta sexy şi bine făcut, care ţi-a oferit cea mai tare partidă de sex din viaţa ta, atunci ar trebui să fii de acord ca eu şi cu Tucker să ne-o tragem.**

Imaginea trupului mic al lui Carin sub cel masiv al lui Tucker îmi întoarce stomacul pe dos.

— II cheamă Tucker, nu Tuck!

Roşesc când îmi dau seama că m-am răţoit.

Hope se amuză copios. Şi Carin râde de se prăpădeşte.

— Doamne! comentează ea. Dac-ai vedea ce privire urâtă mi-ai aruncat! Scumpo, eşti îndrăgostită lulea.

Hope scoate o sticluţă din poşetă.

— Dacă meciul e groaznic, o să ne pilim în timp ce ne holbăm la nişte băieţi albi care umblă de nebuni după un puc.

Felul în care descrie hocheiul ne face pe mine şi pe Carin să izbucnim în râs. Prietenele mele coboară din maşină. Le urmez exemplul şi înaintez spre intrarea în patinoar.

Au dreptate în multe privinţe. Am nevoie de relaxare. Poate că am nevoie şi de Tucker.

Nu sunt amatoare de sporturi. Nu că nu mi-ar plăcea, dar nu am niciodată timp să merg la meciuri. Ştiu câte ceva despre fotbal, de la Beau. Şi am cunoştinţe despre baseball pentru că e singurul sport de care Ray este interesat.

Despre hochei nu ştiu multe.

Dar trebuie să recunosc că e plăcut să asist la meciul echipei de la Briar.

Stau înghesuită între Hope şi Carin. D'Andre s-a aşezat de partea cealaltă a lui Hope. Habar n-am dacă avem locuri bune sau nu. Carin zice că da. Eu aş fi preferat să stau în spatele băncii rezervelor, ca să stau cu ochii pe Tucker. În schimb, trebuie să mă mulţumesc să-l privesc de la depărtare.

Hope mi-a spus că Tucker poartă numărul 46. Prin urmare, nu-mi desprind ochii de tricoul negru cu argintiu, pe care scrie #46. Mă uimeşte cu câtă siguranţă mânuieşte crosa. Nici nu cred c-aş putea ţine în mână o crosă de hochei dacă aş purta mănuşile alea uriaşe, de box.

Când le spun asta prietenelor mele, D'Andre se strică de râs.

— Sunt mănuşi de hochei, scumpo. Nu de box.

— Aha!

Mă simt ca o nătângă. Până acum n-am mai fost la un meci de hochei, aşa că de

unde să ştiu cum se numesc toate elementele echipamentului? Ştiu că există crose, pucuri şi plase. Ştiu că unii jucători sunt înaintaşi. Tucker este înaintaş. Şi mai ştiu că alţi jucători sunt fundaşi.

În rest, habar n-am cu ce se mănâncă hocheiul. N-am avut motive să studiez îndeaproape sportul ăsta, fiindcă până de curând hocheiştii au fost pe lista mea neagră.

La fel şi relaţiile serioase.

Uf! Nu-mi vine să cred că le-am lăsat pe prietenele să mă aducă aici. N-am timp pentru un iubit. Chiar de-aș avea, nu Tucker este alesul. E prea frumos. Și prea dulce. Și prea uluitor.

Fiorul acela de rușine pe care l-am simțit când Ray ne-a întrerupt în timp ce faceam sex mă cuprinde ori de câte ori mă gândesc la scena aceea. Cât de umilitor a fost! Deși Tucker m-a asigurat că incidentul cu Ray nu i-a știrbit respectul față de mine, *eu* am început să mă respect mai puțin.

Urăsc locul de unde mă trag. Îl urăsc pe Ray. Uneori, o urăsc până și pe mama. Știu că ar trebui s-o iubesc, dar femeia m-a abandonat. *A plecat* pur și simplu.

— Bravo, băieţi! strigă un fan entuziast, dezmeticindu-mă din gândurile mele deprimante.

Mă uit din nou la Tucker. în seara când am făcut cunoştinţă, a zis că se mişcă mai încet din cauza unei răni mai vechi de la genunchi, dar nu pare deloc lent. Alunecă pe gheaţă ca o nălucă. Ajunge dintr-o parte în alta a patinoarului cât ai zice peşte.

Coechipierii lui sunt la fel de rapizi, şi cu greu pot urmări pucul. Pentru o clipă, cred că e la Tucker, dar apoi, când mulţimea scoate strigăte de dezamăgire, văd micul disc negru ricoşând din bara porţii. Bănuiesc că acum a ajuns la alt jucător, dar Tucker îl recuperează. îl

pasează unuia dintre coechipierii săi. Când tipul i-l pasează înapoi, mă trezesc că sar în picioare, ca să văd mai bine cum va şuta.

Ratează. Gem de frustrare. Carin râde de reacţia mea, dar nu mă ia peste picior fiindcă mă port ca un suporter entuziast.

Scorul rămâne nul până în repriza a treia. Nu-mi vine să cred că deja am asistat la treizeci de minute de meci, dar nimeni nu a marcat vreun gol. Am crezut c-o să mă plictisesc, dar stau ca pe ace, întrebându-mă care echipă va înscrie prima.

înscriu ai noştri!

Când se aprinde becul de deasupra plasei, din difuzoare izbucneşte o melodie rock. Suporterii echipei locale izbucnesc în urale. Crainicul anunţă că golul a fost marcat de Mike Hollis, dintr-o pasă a lui... John Tucker.

Sar iarăşi în picioare, ovaţionând. De data asta, prietenele mele se hotărăsc să vorbească.

— E amorezată rău, zice D'Andre.

— Ți-am spus eu! îi zice Hope iubitului ei.

— Ce aveți de comentat? sar eu, contrariată. A fost o manevră de punctare foarte reușită.

Carin pufnește în râs.

— Manevră de punctare? repetă ea, printre hohote. B., se numeşte *pasă de gol.*

— Ba nu! Tu îi spui aşa, ripostez eu, îmbufnată ca un copil.

D'Andre râde.

Mă aşez şi urmăresc meciul cu răsuflarea tăiată. La fluierul final, Briar a câştigat cu l-0. Suporterii părăsesc fericiţi patinoarul.

Sunt bucuroasă că am venit la meci. Indiferent cât de nesigură sunt în legătură cu implicarea într-o relaţie cu Tucker, nu pot să neg că abia aştept să-l văd, să-l îmbrăţişez şi să-i spun că a jucat excelent. îmi închipui că el m-ar îmbrăţişa la rândul lui. Mi-ar mulţumi. Poate că mă va ruga să urc în camioneta lui, să sărbătorim prin sex...

De data asta, nu cred că l-aş refuza.

— Se pare că toţi iepuraşii s-au strâns în faţa vestiarelor, îmi şopteşte Carin, când pătrundem pe holul principal. Hai să-l aşteptăm pe Tucker afară. E mai puţină aglomeraţie.

— Iepuraşii?

— Fanele. Admiratoarele hocheiştilor. Oricum vrei să le numeşti. Ştii tu, fetele care vor să şi-o tragă cu hocheiştii.

— Aha! M-am prins!

Nu am nimic împotriva fetelor care vor aşa ceva. La urma urmei, şi eu îmi doresc să fac sex *doar cu sportivi.*

Când sportivul pe care-l aştept eu iese în sfârşit din clădire, nu este singur.

încremenesc când îl văd pe Tucker: s-a oprit pe trepte, cu braţul petrecut pe după talia unei blonde scunde. El poartă jacheta de hochei, iar ea este înfofolită într-un hanorac roşu. Judecând după cât de geloasă mă simt, ai crede că sunt goi puşcă şi şi-o trag pe scări.

— Să plecăm! le zic prietenelor mele.

O mână fermă mă apucă de încheietură.

— Care-i problema? Doar stau de vorbă, zice Hope.

Scrâşnesc din dinţi:

— O ţine de mijloc.

***Refuz* să pic de proastă în faţa unui jucător de hochei – mai ales a unuia care îmi repetă cât de mult vrea să ieşim împreună, dar**

apoi, la sfârşitul meciului, sărbătorește victoria cu braţul trecut pe după mijlocul altei fete.

Mai rău: Tucker râde la orice cuvânt de-al blondinei.

Strâng din dinţi, mai-mai să-i sfărâm. Nu-mi pot lua ochii de la ei. Blondina cuprinde mijlocul lui Tucker şi-l îmbrăţişează strâns. Ridică ochii spre el. Tucker îi zâmbește.

Apoi inima mi se sfărâmă, pentru că Tucker îşi apleacă gura spre ea. Buzele lui coboară tot mai mult, până când, în cele din urmă, o sărută...

13-

Sabrina

... pe frunte!

Tucker o sărută pe frunte.

După care îi ciufulește părul.

— Drace! A primit temutul sărut pe frunte? murmură D'Andre. Naşpa!

Nu contează. Tot un sărut fost! Nici măcar nu mai vreau să ştiu cine e fata. Sunt o proastă că am venit aici astă-seară.

Tucker este domnul Popularitate. Are un alai de admiratoare şi maniere impecabile. Pare desprins dintr-un *sitcom* în care viaţa e perfectă.

Eu sunt studenta silitoare, scorpia care învaţă de-i iese pe nas şi care trudeşte în fiecare secundă, încercând să se ridice din noroiul în care s-a născut, ca să poată sta alături de cei de la Briar fără să se simtă inferioară.

— Hai să mergem!

Prietenele mele şi-au dat seama că vorbesc serios. Ne vedem de drum. Ajungem la jumătate de metru de baza scărilor, când mă aud strigată pe nume.

— Sabrina! Aşteaptă! Aoleu! M-a văzut.

Mă întorc spre Carin, cerându-i din ochi ajutorul. Ea îmi zâmbeşte. Când mă răsucesc spre Hope şi D'Andre, se prefac amândoi absorbiţi de telefonul ei. Trădătorii! Suspinând, mă întorc spre Tucker.

E încântat că mă vede. Ochii-i strălucesc şi gura lui sexy surâde.

— Ce-i cu tine pe-aici?

Rostesc prima propoziţie care-mi trece prin capul meu sec:

— Eram prin preajmă. Zâmbetul lui se lăţeşte.

— Serios? Şi ai prins ceva din meci, dacă tot erai prin preajmă?

— De fapt, am văzut tot meciul. Ai dat o pasă grozavă.

— Credeam că nu ştii nimic despre hochei.

— Aşa-i. Doar am repetat ce-a spus crainicul.

— Tuck! Vii? strigă cineva din grupul de hocheişti. Tucker îi răspunde:

— Ne vedem acolo!

îmi zâmbește din nou și îmi adresează o invitație.

— Vrei să vii acasă la mine, să sărbătorim cu toții victoria?

— Nu. Trebuie să merg acasă. Mâine lucrez. În plus...

N-o spune!

— ... nu-mi convine...

La naiba, Sabrina! N-o spune!

— ... să fiu a cincea roată la căruță, îmi închei eu ideea. Imediat, îmi vine să-mi trag un pumn. Sprâncenele lui se ridică.

— Ce tot vorbești acolo? Strâng din dinți.

— Scumpo! Ce s-a întâmplat?

— Mă refer la micuța Scufiță Roșie de-acolo, mormăi eu, dând din cap spre blondina care sporovăiește cu unul dintre prietenii lui Tucker. Mi s-a părut că aveți o întâlnire de amor.

Tucker izbucnește în râs.

— De amor? Hm... nu! Ea e Sheena. E o prietenă de-a mea. în acelaşi timp, o fostă iubită de-a mea.

— Vezi?

— Ce să văd? E o fostă iubită şi totodată o prietenă. Sunt prieten cu multe dintre fostele mele iubite.

Normal! Nicio fată de pe planeta asta nu i-ar putea purta pică. E al naibii de arătos. Este imposibil să-l urăşti.

— Eşti geloasă, mă tachinează el.

— Deloc.

E o minciună neruşinată.

Tucker afişează o expresie de încântare.

— Ba eşti. Mă placi!

— Ba nu! Ţi-am explicat... Eram prin apropiere. Am venit să te salut.

— Poţi să minţi mai convingător de-atât, scumpo. De ce nu laşi deoparte grijile astea şi nu accepţi?

— Ce să accept?

— O întâlnire cu mine. Spune „da”!

Vreau să accept. Pe bune, chiar vreau! Dar urăsc să fiu strânsă cu ușa. Simt privirile amuzate ale prietenelor mele. Câțiva dintre amicii lui sunt cu ochii pe noi. Tucker este prea bun şi prea dulce, iar eu sunt săracă, afurisită şi prea ocupată. Tatăl meu vitreg e un gunoi.

Toate gândurile astea mă copleşesc.

Când îi răspund, nu rostesc cuvintele pe care vrea să le audă.

— Te aşteaptă prietenii tăi, murmur eu, după care mă grăbesc să le ajung din urmă pe fete.

Carin mă conduce spre parcare, unde şi-a lăsat D'Andre maşina.

— Uf! mormăi eu, când sunt sigură că Tucker nu mă mai poate vedea. Sunt al naibii de proastă!

— Nu eşti proastă, mă contrazice Hope.

— De fapt, problema ta e că eşti prea deşteaptă, spune Carin. Cel mai mare inamic al tău este propriul creierul.

— Adică?

— Adică gândeşti prea mult. Ţi-am văzut cu toţii faţa. E clar că-ţi place tipul. Chiar ţii la el.

— Tucker mă sperie! izbucnesc eu.

Trei perechi de ochi clipesc surprinşi.

— E prea perfect, fetelor. Iar eu sunt un dezastru total. Mă sperie gândul că, dacă apucă să mă cunoască mai bine, o să-şi dea seama de asta.

— Şi ce dacă? întreabă Hope.

Carin mă sfătuieşte:

— Trebuie să ieşi cu el. Pe bune, Sabrina! O să regreţi dacă n-o faci. Ştiu că urăşti regretele.

Are dreptate. De fiecare dată când las să-mi scape o ocazie, îmi vine să-mi dau palme.

— Ştii ce? zice Carin, văzând că ezit cam mult. Hai să organizăm o întâlnire dublă.

— O întâlnire dublă?

Hope joacă sugestiv din sprâncene.

— Oho! Sex în trei! Pervers!

— Termină, Hope! îi ordonă Carin. Vorbesc despre o întâlnire dublă normală, între două cupluri.

Cântăresc propunerea ei. Dacă am ieşi în patru în oraş, chiar că n-aş mai avea atâtea emoţii. Mă învoiesc.

— OK... De ce nu?

Carin zâmbește.

— Super! Trimite-i un mesaj lui Tucker, până nu te răzgândești! Indiferent cu cine vrei să mă cuplezi, asigură-te că tipul e sexy și că știe cum să-și folosească limba.

D'Andre ridică o mână în aer.

— Sunt încă aici, să ştii! Ce-ar fi ca voi, perverselor, să nu mai trataţi bărbaţii ca pe nişte obiecte?

Hope chicoteşte.

— Cine-a zis că sunteţi obiecte? răspunde Carin. Am zis că vreau un tip care ştie să-şi folosească limba. Ar trebui să fie o condiţie de la sine înţeleasă pentru toţi băieţii. La fel ca la gimnaziu: ar trebui ştie să citească, să scrie şi să aibă o limbă cât mai iscusită.

— Eu zic să termini cu gândurile astea! o avertizează D'Andre.

Hope mai că leşină de râs. După ce îşi revine puţin, îmi zice:

— O să-ţi prindă bine să ieşi cu Tucker.

— Dacă se alege praful, pot să-ţi zic „ţi-am spus eu”?

— Cum să nu! O să-mi scriu pe frunte propoziţia asta, cu marker negru.

Prietenele mele se duc spre maşina lui Hope. îmi iau inima în dinţi şi-i trimit lui Tucker un mesaj: *Dacă accept o întâlnire, să ştii că nu înseamnă nimic.*

Răspunsul lui vine numaidecât.

El: *înseamnă că accepţi.*
Eu: *Dar nu te aştepta să fac cine ştie ce după aia!*
El: *Hei, nu ţi-o lua în cap! Ţi-am cerut o simplă întâlnire.*

Mă zgâiesc la ecranul mobilului. Am înţeles greşit? Tipul îmi vorbeşte despre dragoste la prima vedere, susţine că vrea să se însoare şi să aibă copii, iar acum vrea să mă mai vadă o dată ca să mi-o trag㠆?

El: *Am glumit, scumpo. O să amân cererea în căsătorie până la a treia întâlnire. Când ne vedem ?*
Eu: *O s-o iau cu mine pe Carin, o prietenă de-a mea, iar tu trebuie să-l aduci pe cel mai sexy tip pe care-l cunoşti.*
El: *Eu sunt cel mai sexy tip pe care-l cunosc. O să-l caut pe cel de pe al doilea loc. Prietena ta are vreo preferinţă}*
Eu: *Cineva care ştie să-şi folosească limba.*
El: *Din nou, eu sunt ăla. Nu-s sigur cum aş putea afla cât de buni sunt alţi tipi la chestia asta. Nu-i un subiect care apare des în discuţiile între băieţi.*
Eu: *Asta-i condiţia mea, dacă vrei o întâlnire.*
El: *OK. O să rezolv.*

După câteva secunde, primesc un alt mesaj.

El: *Nu vei regreta.*
După o oră, Carin îmi trimite un mesaj: *Am o idee despre întâln irea perfectă.*

E ora unsprezece. Mă pregătesc de culcare, pentru că trebuie să mă trezesc la patru dimineaţa, să sortez colete.

Mesajul lui Carin e însoţit de o poză uşor înceţoşată. Dau *zoom* până reuşesc să disting câteva cuvinte.

Eu: *O seară de pictură? Nu am talent la desen. O dată ai râs de omuleţul pe care l-am desenat, cândjucam Spânzurătoarea.*
Ea: *Ăla NU era un spânzurat. Braţele ar fi trebuit să fie lipite de corp, nu de gât. în fine, o să vezi că e uşor! Pictăm după model. Bem, pictăm şi ne distrăm. Dacă întâlnirea o săfie naşpa, atunci noi două ne facem criţă.*
Eu: *Bine. Când? Eupot doar dum, luni, miere şi joi.*
Ea: *Ştiu. De aia am şi ales activitatea asta, deşteapto. Atelierul de pictură are loc la 2 duminici odată. Adică mâine-seară.*
Eu: *Să văd dacă poate şi T.*
Ea: *Pun pariu că poate.*
Îi trimit un mesaj lui Tucker: *Vrei întâlnire în 4? O să pictăm un model.*

Telefonul mă anunţă că am primit un mesaj.

El: *O săfie ca la Tuuister pe dezbrăcatelea?*
Eu: *Habar n-am.*

Îi trimit poza. Poate că-şi dă el seama ce vrea să spună, pentru că eu una sunt pe lângă.

El: *Poza aia efăcută cu o cameră foto? Nu se vede nimic.*
Eu: *Carin se pricepe la ştiinţe exacte, nu la pozat. Apropo, ai găsit vreun tip pt ea?*
El: *Da. Vine şi amicul meu, Fitz, săfim 4, cum ai cerut. Nu ştiu nimic despre talentele lui orale. Dar e isteţ foc, şuteazăimpecabil şi nu am auzit ca vreo fată să se plângă de el.*

Fac o captură de ecran cu răspunsul lui Tucker şi i-o trimit lui Carin.

Eu: *îţi convine?*
Ea: *Poate să-mi trimită o poză?*

Îi scriu lui Tucker: ***Carin cere o poză.***

El: *Ce să pozez?*

Doamne! Cât de enervant!

Eu: *Tucker mă întreabă ce să pozeze.*
Ea: *Faţa tipului, abdomenul şi fundul. Dar nu şi scula.*

Fac o altă captură de ecran cu răspunsul ei şi i-o trimit lui Tucker. Pe urmă intru în baie, mă spăl pe faţă şi pe dinţi. Când mă bag în pat, am deja un mesaj. Poza unui tip şaten, superb, care-i arată lui Tucker degetul mijlociu.

Frate! E incredibil cât de sexy sunt hocheiştii de la Briar! Asta o fi condiţia ca să fie admişi în echipă? Să fii capabil să trimiţi pucul cu o sută de kilometri la oră şi să pozezi într-un calendar?

îi trimit poza lui Carin. Drept răspuns, îmi trimite un emoji cu degetul mare ridicat. îi scriu lui Tucker.

Eu: *E-n regulă.*
El: *Când? Unde? Pe bune, nu înţeleg ce-i în poza aia.*
Eu: *Mâine, la 8 seara. Carin spune că o să bem.*
El: *OK*

Sunt pe cale să pun telefonul deoparte, dar apar trei puncte mişcătoare. Apoi dispar. Şi apar iarăşi. în cele din urmă, soseşte mesajul.

El: *Pozele cu scule chiar sunt aşa de naşpa?*

Chicotesc.

Eu: *De ce? Vrei să-mi trimiţi una?*
El: *Pare o întrebare-capcană. Vrei o poză cu scule?*
Eu: *Depinde de context. Nu vreau poze cu penisuri primite nitam-nisam. în rest, nu ştiu ce să zic. Nu am primit vreuna care să-mi placă. Tu ai trimis aşa ceva vreodată?*
El: *Mă dor degetele de la scris. Aşteaptă puţin!*

O secundă mai târziu, telefonul meu sună.

— Salut!

— Bună, Sabrina! Ce te-a convins să-ţi schimbi părerea despre întâlnire?

— Prietenele mele au zis c-o să-mi prindă bine.

— Prietenele tale au dreptate.

Simt un zâmbet în vocea lui.

— În fine, cred că ar trebui să purtăm între patru ochi discuția despre pozele cu scule, ca să-ți pot vedea expresia feței.

Izbucnesc în râs.

— Ai dreptate.

— S-ar putea să fi trimis o asemenea poză, dar numai fiindcă mi-a fost cerută. De altfel, tipa a fost prima care mi-a trimis o poză deocheată.

— Pe bune? Nu-s înnebunită după așa ceva. E prea periculos să trimiți cuiva genul ăsta de fotografii.

Mulți tipi le postează pe internet, în chip de răzbunare. Unde mai pui că niciodată n-am stat prin preajma unui tip îndeajuns de mult ca să am chef să-i trimit o poză în care apar dezbrăcată. Dar nu-i împărtășesc această informație lui Tucker.

— Vasăzică pe internet circulă poze cu atotputernica sculă a lui Tucker.

— încă nu mi-a dat nimeni *tag* pe Instagram, aşa că sper că poza cu scula mea nu-i postată pe-acolo. Oricum, mersi că mi-ai numit scula „atotputernică”. Noi apreciem comentariul.

— „Noi”? Adică tu şi penisul tău?

— Da, spune el vesel.

Mă cuibăresc sub cuvertură.

— Ţi-ai botezat penisul?

— Păi, nu îşi botează toţi tipii penisul? Băieţii botează toate lucrurile pe care le consideră importante – cum ar fi maşinile şi penisurile. Unul dintre coechipierii mei de la echipa de juniori şi-a botezat crosa. E o tâmpenie, pentru că se rup repede. Până la încheierea sezonului a schimbat vreo douăsprezece.

— Şi cum le-a botezat?

— Adăuga o cifră la sfârşitul numelui. Ca la iPhone 6, iPhone7, doar că în cazul ăsta era Henriettal, Henrietta2 şi aşa mai departe.

Izbucnesc în râs.

— Ar fi trebuit să folosească nume de uragane.

— Scumpo, nu era îndeajuns de isteț să găsească două nume, darămite douăsprezece!

Scumpo! **Inima-mi tresaltă la auzul cuvântului de alint.**

Mă abţin să despic firul în patru, ca să nu ajung într-o zonă periculoasă.

E doar un flirt. Păstrează un ton nepăsător, Sabrina!

— Şi scula ta ce nume are?

— A, nu! bombăne Tucker. Numai viitoarea mea soţie are voie să ştie informaţia asta. Nu-ţi pot spune decât în luna de miere.

Ar trebui să mă simt jenată, dar se pare că glumiţele despre căsătorie nu mă mai irită, ca înainte.

— Cum trebuie să arate o poză cu o sculă ca să fie considerată reuşită? mă întreabă el. N-am zis c-o să-ţi trimit una.

— Nu tot viitoarea ta soţie trebuie să ştie asta? îl tachinez eu.

— Nu neapărat. E o informație potrivită pentru o logodnică.

Mă gândesc la întrebarea lui.

— Un penis fotografiat oricum nu mă impresionează. Am nevoie de un context, cum am mai spus. Dacă l-ai ține în mână, ar fi sexy. Ai mâni frumoase.

Aud un foşnet, sunet de paşi, apoi o uşă care se închide. S-a dus într-un loc unde poate fi singur. Gândul acesta trezeşte o pulsaţie fierbinte într-o anumită zonă a corpului meu.

— A trebuit să plec din sufragerie. Avem musafiri. Mă excită la culme să ştiu că te gândeşti la penisul meu. Am o erecţie de zile mari, şi se vede.

îmi simt sânii grei. Mă foiesc sub pătură când îi aud respiraţia precipitată.

— La ce te gândeşti? murmură el.

Trag aer în piept. Ştiu încotro ne îndreptăm. Dacă mai lungim conversaţia asta, voi fi nevoită să mă masturbez. îmi strecor o mână între picioare, ca şi cum aşa aş putea face excitarea să dispară. în schimb, atingerea nu face decât să mă stârnească şi mai mult.

— Mă gândesc că-ţi ţii penisul în mână. îl strângi între degete şi îl mângâi.

Replica lui întârzie. Simt că roşesc. Oare am mers prea departe?

Dar cuvintele pe care le aud mă anunţă că am nimerit-o.

— Mă omori cu zile!

îmi muşc buza de jos şi îmi frec clitorisul.

— Şi eu sunt excitată.

— Asta nu mă ajută. Acum mi te imaginez îmbujorată şi stârnită. Te-ai umezit, Sabrina?

— Da. Foarte tare.

— Drace! Ce-aş face dacă aş fi acolo?

— Mi-ai face sex oral.

Fiindcă tipul are o limbă de nota zece.

Aud foşnete.

— Ai nevoie de o jucărioară? se interesează Tucker, în şoaptă.

— Da. Aşteaptă o secundă.

Scotocesc în sertarul comodei şi dau peste cutia unde-mi ascund lucrurile, ca să nu le găsească Ray: nişte bancnote făcute sul, puse într-o cutiuţă goală pentru tampoane, şi vibratorul meu. îl pornesc.

— Gata!

Lipesc de clitoris jucărioara care vibrează. îmi arcuiesc şoldurile. Un mic strigăt îşi ia zborul de pe buzele mele.

— Dumnezeule! geme Tucker. Bagă-l înăuntru încet. închi- puie-ţi că pe vibrator e mâna mea, iar pe clitoris – limba mea.

Pe măsură ce descrie o scenă incredibil de erotică, mişc vibratorul. Ce uşurare că nu trebuie să gândesc şi că mă las complet în seama lui! Nu spun nimic. Nici n-aş putea vorbi. Mă concentrez asupra cuvintelor lui Tucker. Accentul

sudist picură în urechea mea ca un sirop cald. Ascult instrucţiunile murdare, rostite cu voce răguşită. Tucker îmi spune să iuţesc ritmul. Mi-l imaginez spunându-mi că sunt superbă şi ademenitoare, că niciodată nu a fost aşa de excitat.

Am orgasm pe fondul gâfâielilor lui Tucker, care se masturbează şi el. Sunetele pe care le scoate îmi umple lumea.

— Noapte bună, scumpo! îmi urează el, după ce reuşesc să-mi trag sufletul.

— Noapte bună! reuşesc să îngaim.

Şi apoi, complet satisfăcută, mă scufund într-un somn adânc.

14.

Sabrina

— Picturi nud?! exclam eu.

Când deschid uşa localului numit „Wine and Brush”, sunt bănuitoare. Afişul

zugrăveşte o pereche de păpuşi surprinse într-o îmbrăţişare lascivă.

— Mi-ai trimis dinadins o poză neclară, o acuz pe prietena mea.

— Bineînţeles! confirmă Carin, foarte mulţumită de ea însăşi. Nu voiam să refuzi.

Carin intră. Când vede cine stă la tejghea, în partea cealaltă a încăperii, fluieră admirativ şi zice:

— Bravo! Bună treabă, B.!

Zâmbesc.

— Îţi accept laudele, deşi meritul nu-i al meu.

Luăm amândouă câte un pahar cu vin, după care ne apropiem de tejghea. Băieţii stau la taclale. Chiar şi aplecaţi unul spre celălalt, sunt cu un cap mai înalţi decât oricare altă persoană din încăpere. Fiecare fată se uită la iubitul ei, apoi aruncă priviri jinduitoare spre Tucker şi Fitz.

Mă ridic pe vârfuri şi—1 sărut pe Tucker.

îmi surâde.

— Mă bucur să te văd, scumpo. Ai dormit bine azi-noapte?

— Da. Tu?

— Ca un prunc.

Lui Carin nu-i scapă schimbul nostru de replici.

— Ai dormit în Boston noaptea trecută? îl tachinează ea.

Tucker clatină din cap.

— Nu. însă la culcare mi s-a spus o poveste frumoasă.

îmi ascund zâmbetul în spatele paharului meu cu vin.

Tucker face prezentările:

— Carin, el e Colin. Toată lumea îi zice „Fitzy”

— „Fitzy” îmi place mai mult decât „Colin”, declară ea.

Tipul înalt de peste un metru optzeci surâde sfios şi ia mâna

lui Carin într-a lui, scuturând-o cu grijă, ca şi cum i-ar fi frică să n-o rănească. Nu are motiv de îngrijorare. Carin e minionă, dar dură.

Prietena mea nu se osteneşte să ascundă faptul că-l cântăreşte pe Fitzy din creştet până-n tălpi. Şi eu fac acelaşi lucru. Fitzy este incredibil de atrăgător. Are păr întunecat, ciufulit, prin care ai vrea să-ţi răsfiri degetele. Şi ce tatuaje! Uau! Fitzy poartă un tricou care-i scoate în evidenţă

antebraţele cu tatuaje complicate. Şi pe gât are câteva. De obicei Carin nu se dă în vânt după băieţii tatuaţi, dar nu-şi poate lua ochii de la el.

— Voi doi sunteţi colegi de cameră? îi întreabă ea.

— Nu. Eu locuiesc singur, îi spune Fitzy. Tuck locuieşte cu legendele.

— Legendele? pufnesc eu.

Expresia lui Tucker e poznaşă.

— Garrett şi Logan sunt vedete, îmi explică el. Amândoi o să treacă în liga profesioniştilor. Iar pe Dean îl ştii.

Strâmb din nas când pomeneşte numele ăsta.

— N-o provoca! îl previne Carin.

Fitzy zâmbeşte în colţul gurii, după care comentează:

— Am văzut-o şi pe asta! Am întâlnit o fată care nu e în limbă după Dean! Nu ştiam că există o asemenea persoană.

— Dean a luat zece la un curs pentru că s-a culcat cu asistenta profesorului! mă lamentez eu.

Palma lui Carin îmi acoperă gura.

— Băieți, v-am avertizat să nu-i dați Sabrinei apă la moară. Fitzy, hai să ne așezăm! Am mai auzit povestea Sabrinei. Nu e distractivă.

Prietena mea se îndepărtează, însoțită de Colin.

Cum jumătate dintre „spectatorii” mei au dispărut, mă întorc spre singura persoană care a rămas lângă mine.

— Tucker, o să-mi spui şi tu s-o las baltă?

— Nu. Poţi s-o ţii aşa cât vrei. Nu-i treaba mea să-ţi dictez ce să te enerveze şi ce nu.

O palmă mare îmi cuprinde ceafa. Se apleacă şi-mi şopteşte la ureche:

— Dar ceva mai încolo, diseară, mi-ar plăcea să-ţi zic ce să faci...

Sexul cu Tucker este cea mai puţin stresantă şi cea mai plăcută activitate pe care am făcut-o vreodată. Mă sprijin de el. îmi dau seama că nu mai vreau să mă împotrivesc atracţiei dintre noi. Prietenele mele au dreptate. Am nevoie nu doar de sex, ci şi de companie. Am nevoie să ies la întâlniri cu un băiat isteţ şi drăguţ, care nu vrea nimic mai mult decât să stea în preajma mea.

O să mă las dusă de val. Mai vedem noi ce-o să se întâmple.

— OK, Tucker. De acord cu tine.

îmi face cu ochiul.

— Am câteva idei noi despre ce-am putea face împreună.

— De parcă nu le-ai avut şi până acum! îl ironizez eu.

— Am şi mai multe. Mă inspiri.

Mă priveşte pătrunzător. Fac un pas spre el şi îmi sprijin o palmă pe pieptul lui musculos. Sub atingerea mea, muşchii i se încordează. Simt că inima îi bate mai tare. Mă ridic pe vârfuri şi...

O tuse zgomotoasă izbucneşte în spatele nostru.

— Ce-i? îl întreabă Tucker pe Fitzy, fără să-şi ia ochii de la mine.

— Ce-ar fi să vă aşezaţi şi voi?

Mă răsucesc şi observ că majoritatea celor de aici aşteaptă fie ca eu şi Tucker să ne luăm scaunele în primire, fie să ne mozolim în faţa tuturor. Mesele lungi sunt aşezate în forma literei C, iar în centru se află un mic podium, pe care bănuiesc că va urca modelul nostru. Avem fiecare propriul şevalet, propria pânză, plus o mulţime de pensule şi vopsele acrilice. E ca lumea.

— Dacă nu aveţi de gând să vă despuiaţi şi să serviţi drept modele, aşezaţi-vă! ordonă Carin.

Palma lui Tucker coboară pe brațul meu, înfiorându-mi pielea. Mă ia de mână. O strâng într-a mea. Ne apropiem de scaunul ocupat de Carin.

— Am crezut c-o să sari pe el abia după întâlnire, îmi şopteşte ea după ce mă aşez.

Las paharul cu vin la o parte şi iau o pensulă.

— Regulile sunt pentru rataţi şi pentru oamenii plicticoşi, Carin.

Profesoara noastră începe să ne vorbească, aşa că întrerupem conversaţia.

— Salutare! Mă cheamă Aria şi în seara asta voi fi profesoara voastră. Mă bucur că aţi venit într-un număr atât de mare!

Femeia e ca un vârtej de energie. Nu poate sta locului nicio clipă. În timp ce vorbeşte, şuviţele ei se leagănă şi se agită ca nişte şerpi. Ai crede că e însăşi Meduza!

— înainte de toate, o să vi-l prezint pe modelul nostru. îl cheamă Spector...

Spector?

Tucker se foieşte pe scaun. Vad că se căzneşte să nu râdă. Probabil că-l amuză

numele „Spector”. îi pun o palmă pe genunchi, ca să-l potolesc.

— Poartă-te frumos!

— încerc.

în fața noastră apare un tip înalt, într-un halt alb de baie. Părul lui negru e mai lung decât al meu. Are ochii ușor mijiți, ca ai actorului James Franco, ceea ce-l face să pară permanent drogat.

— Salut!

Doar atât spune.

Pe urmă se dezbracă de halat.

Icnesc de uimire. Dumnezeule! Penisul lui se arată *în toată splendoarea.* E impresionant.

Lângă mine, Carin îl mângâie cu privirea.

— Aşa mai vii de-acasă! exclamă prietena mea. Uau! Dragule, ai un adevărat şarpe boa între picioare! îi strigă ea lui Spector, după care se uită la fetele din sală. Doamnelor, eu zic că merită aplauze. Nu credeţi?

Acum eu sunt cea care abia îşi stăpâneşte râsul. Tipele încep să aplaude. Foarte curând, izbucnesc ovaţii, fluierături şi strigăte. Faţa lui Spector se înroşeşte.

Tucker pufneşte zgomotos, iar Fitzy se apleacă spre mine şi-mi şopteşte:

— Prietena ta se poartă aşa tot timpul?

— De obicei, şi mai rău.

între timp, profesoara noastră începe să se enerveze. Bate din palme ca să ne atragă atenţia.

— Oameni buni, concentraţi-vă! Trebuie să creăm nişte picturi frumoase!

Expresia ei severă se îndulceşte. Aria zâmbeşte larg.

— Picturi care vor include, bineînţeles, şi „dotările” lui Spector!

E cea mai trăsnită întâlnire la care am fost vreodată.

Aria ne explică pe scurt cum trebuie să decurgă totul. Nu e foarte complicat: bem vin şi pictăm penisul lui Spector. în mod surprinzător, Tuck, Fitzy şi ceilalţi băieţi din încăpere nu se împotrivesc. Lumea desface capacele tuburilor cu vopsea şi îşi pregătesc pensulele. Ne apucăm să pictăm.

Plimb cu stângăcie pensula pe pânză. încerc să amestec galbenul, albul şi maroul, pentru a obţine o nuanţă piersicie

care să redea nuanța pielii lui Spector, dar nu reușesc. Culoarea mea e prea închisă.

— Aș putea găsi vreo zece utilizări deocheate pentru pensula asta, zice Tucker. Poate c-o s-o iau acasă.

— Pensulele nu sunt jucării pentru sex, Tucker.

— Cine spune că nu sunt?

în următoarea oră, lucrăm concentraţi. Carin se pricepe de minune la pictură. La fel şi Fitzy. Tuck mi-a spus că amicul lui creează jocuri video. Şi Tucker este surprinzător de talentat. Mi se pare că evită să zugrăvească penisul modelului.

îl iau peste picior:

— Până la urmă, tot va trebui să-i pictezi scula.

— Las ce-i mai bun la sfârşit.

Un tip cu păr blond şi lung ridică un braţ şi anunţă:

— Doamna profesoară, nu pot să-i desenez părul pubian. Mi-a ieşit ciudat!

în încăpere izbucneşte un val de râsete. Cred că şi tipul ăsta a ieşit la o întâlnire dublă, pentru că el şi însoţitoarea lui stau lângă un alt cuplu, care se prăpădeşte de râs.

— Chiar aşa, Spec! strigă prietena tipului blond. N-ai putut să te epilezi înainte să vii încoace?

— Nu pot să mă epilez, răspunde Spector. Contractul meu nu mi-o permite.

Are un *contract* ca să pozeze nud, la un eveniment artistic organizat într-un bar din campus?

— Părul pubian adaugă textură picturii, ne explică Aria. Dar nu uitaţi că arta este interpretare! Pictaţi ce vedeţi aici...

îşi atinge pieptul, în dreptul inimii.

— Nu ceea ce vedeţi aici... Gesticulează spre ochii ei.

— Ce naiba vrea să zică? îi şoptesc lui Tucker, care s-a înroşit de atâta râs.

— *Aşa!* exclamă Aria. *Asta* înseamnă interpretare! înşfacă pânza lui Fitzy de pe şevalet. Hocheistul bombăne

în chip de protest, dar ea nu-l ia în seamă. Ridică la vedere pictura lui.

Când văd ce a desenat prietenul lui Tucker, îmi pică faţa. Este Spector, dar o versiune beton: în desenul lui Fitzy, Spector poartă coif şi mânuieşte un scut. în locul penisului, Fitzy a pictat o spadă ornamentată care se iţeşte din vintrele tipului. Una demnă de recuzita din *Urzeala tronurilor.*

— Uau! exclamă Tucker.

— Cât de tare! sare şi Carin, căscând ochii la însoţitorul ei. Hocheistul ridică din umeri şi declară:

— Mda, pictura e bunicică.

Modestia lui mă face să zâmbesc. Mă distrez enorm când Aria îl roagă pe Fitzy să-i lase ei pictura, în loc să o ia cu el acasă.

Terminăm de pictat glumind şi bând vin. Când şi când, Tucker se apleacă spre domnul mai în vârstă aşezat lângă el şi îi dă sfaturi.

— Nu aşa! E bine să adaugi o umbră *aici*, îi zice el. Ima- ginează-ţi că lumina cade pe braţul lui din direcţia asta. Deci umbra va trebui să fie acolo.

Bărbatul protestează:

— Chestia asta e o pierdere de timp.

— Hiram! îl dojenește doamna de lângă el.

Bănuiesc că e soţia lui.

— Ce? E adevărat, mormăie morocănos Hiram, după care ne aruncă o privire neprietenoasă. *Ea* a venit cu propunerea să venim aici.

— Pentru că am crezut c-o să-ţi placă! zice femeia căruntă. Mereu îmi spui că-mi invidiezi talentul artistic.

Cuplul pare trecut de şaizeci de ani. Poate chiar şi de şaptezeci. Niciodată n-am putut să apreciez corect vârsta celorlalţi. În plus, persoanele mai în vârstă arată aşa de tinere în ultimul timp! De pildă, Nana ar putea trece drept sora mea mai mare.

— Să-mi fie cu iertare, Doris, dar n-am învăţat cum să desenez bărbaţi despuiaţi când se trăgea în mine, în Vietnam!

Doris îşi azvârle pensula pe masă.

— Am mai avut discuţia asta! Doctorul Phillips spune că nu mai ai voie să vorbeşti despre Vietnam. Ne afectează relaţia.

— A fost perioada cea mai grea din viaţa mea, spune înverşunat Hiram.

— Şi crezi că pentru mine a fost uşor să stau acasă şi să cresc doi copii mici cât timp tu luptai în Vietnam? contraatacă ea.

Hiram se răsteşte:

— Tu-i ştergeai pe copii la fund! Eu ucideam oameni!

îmi muşc buzele ca să nu izbucnesc în râs, deşi nu e o discuţie

amuzantă. Poate că vinul mi s-a urcat la cap.

— Ia-o mai uşor! îi spune Tucker. Hiram, nevasta ta e super şi se vede că ţi-e devotată. Doris, Hiram a luptat ca să-i apere pe copiii voştri şi pe tine. Gândeşte-te la cât de mult te iubeşte, dacă a făcut asta. Nu vă mai certaţi. Hai să ne concentrăm pe pictat! Să-l onorăm pe flăcăul ăla frumos, cu tot cu dotările lui!

Fitzy pufneşte în râs.

La fel şi Hiram.

— Iartă-mă, Dorrie! Ai dreptate. A fost o idee minunată să venim aici.

— Iar tu ai fost foarte curajos în război, spune soţia lui.

Hiram se răsuceşte spre Tucker şi îl roagă:

— Arată-mi şmecheria cu umbrele!

Inima mi se topeşte când privesc cum Tucker îl ajută. În răstimp, Doris se îmbujorează de încântare. Probabil se gândeşte că Tucker a zis că e super.

— îmi placi, puştiule, îi spune bătrânul iubitului meu.

Da. Şi eu îl plac.

Tucker

Când ieşim toţi din bar, cu pânzele noastre sub braţ, suntem bine-dispuşi şi ne purtăm caraghios.

Hiram are o propunere.

— Am văzut o gelaterie în capătul străzii. Hai să vedem dacă mai au deschis!

întâlnirea noastră dublă s-a transformat într-una triplă. Iată că mergem să mâncăm îngheţată cu un veteran de război şi cu soţia lui.

Mergem agale pe trotuar. O ţin de mână pe Sabrina. Nu m-am aşteptat să mă distrez aşa de mult în seara asta. Aş fi preferat să fac un milion de lucruri – unele mai obscene – cu ea, dar cursul de pictură n-a fost rău deloc. Chiar şi Fitzy a râs pe rupte.

Gelateria tocmai se închide când ajungem acolo, dar puştiului care se pregătea să pună lacătul pe uşă i se face milă de noi şi deschide iar casa. Mulţumindu-i în cor, comandăm îngheţată la cornet şi ne întoarcem în parcarea barului. Acum, că au dat uitării gâlceavă, Hiram şi Doris ne povestesc despre căsnicia lor de patruzeci şi şase de ani. Au trecut prin momente cumplite, dar eu sunt mai interesat de amintirile fericite pe care le descriu ei.

Patruzeci şi şase de ani! E ireal să te gândeşti că o persoană e căsătorită de atâta timp. Oare sunt dus cu capul fiindcă îmi doresc acelaşi lucru pentru mine?

Şi Sabrina pare fermecată de ceea ce aude. Când cei doi soţi vârstnici urcă în maşina lor micuţă şi pleacă, pare dezamăgită să-i vadă dispărând.

— O să ne terminăm de mâncat îngheţata în maşina mea, anunţă Carin.

Fata asta nu-i deloc subtilă.

Cu un zâmbet poznaș, îl ia de mână pe Fitzy și—1 conduce spre breakul albastru oprit din parcare.

Amicul meu îmi aruncă o privire peste umăr, zâmbindu-mi cu toți dinții.

— E clar că se duc să facă prostii, glumește Sabrina.

— Da.

Ne apropiem de mașina mea. Imediat cum ne așezăm, pornesc motorul și dau drumul la căldură. Sabrina tremură. Așteptăm să se încălzească interiorul camionetei.

— Deci..., spun eu.

— Deci ce?

— A fost distractiv.

— Care parte? întreabă Sabrina. Când tipul blond a zis că nu reuşeşte să picteze părul pubian al lui Spector sau când Hiram şi Doris ne-au povestit despre nebunia implantului mamar, în anii '80?

— Ce amuzant a fost când ne-a spus că i-a trecut prin cap „să-şi aranjeze pieptul”!

— Dumnezeule!

Sabrina râde lângă mine. Chicotele ei îmi stârnesc un val de căldură în piept.

Chiar îmi place fata asta! E incredibilă. Nicidecum o afurisită, după cum susține Dean. Este isteață, amuzantă și afectuoasă.

Cred că sunt pe cale să mă îndrăgostesc de ea.

Râsul meu se stinge.

— S-a-ntâmplat ceva? întreabă numaidecât Sabrina.

— Nu. Nimic.

Ori spun o minciună, ori îi mărturisesc ce-mi trece prin cap. Dar sunt sigur că nu are chef să audă aşa ceva. Nici nu vreau să-mi imaginez cum ar reacţiona dacă aş recunoaşte că mă îndrăgostesc de ea. Am făcut sex de două ori şi am ieşit la o *singură* întâlnire. E mult prea devreme să aduc în discuţie cuvântul care începe cu „i”

— Eşti sigur că te simţi bine? Ai o cută adâncă... chiar aici.

îmi atinge fruntea.

— Nu-i nimic. Sunt bine.

Mă foiesc în locul meu, mutându-mă mai aproape de ea.

— M-am distrat grozav, îi zic eu.

— Şi eu. Aş vrea...

Sabrina oftează.

— Aş vrea să mergem la mine, dar trebuie să mă trezesc la patru dimineaţa. Nu-i o idee bună să stau trează până târziu.

— De acord. Am antrenament la ora şapte.

— Deci fără sex, spune ea cu năduf.

— Doar dacă vrei s-o facem în camionetă.

în ochii ei apare o scânteie de interes, însă se stinge repede.

— E tentant, dar m-aş simţi ciudat să facem sex când Carin e la trei metri de noi.

— Sunt convins că în clipa asta lui Carin puţin îi pasă de

Sabrina clatină din cap şi chicoteşte.

— Crede-mă, n-o să stea mult acolo. Carin are o regulă foarte strictă: fără sex la prima întâlnire. Fitzy va trebui să se mulţumească doar cu mozoleală. Şi probabil cu nişte testicule albastre.

— Şi cu testiculele mele cum rămâne?

— Habar n-am. Tu să-mi zici!

Se pleacă şi mă sărută.

Când limba ei se mişcă ispititor, lipită de a mea, simt un fior de dorinţă.

— Da, mormăi eu. Scula mea va trebui să-şi pună pofta-n cui la noapte.

— Vai! Bietul de tine!

începe să mă chinuie cu săruturi nesăţioase, plimbându-şi leneş palma peste partea din faţă a blugilor mei.

Ne sărutăm pentru un timp, dar nu împingem lucrurile mai departe. Chiar şi aşa, momentul e sexy rău. Geamurile camionetei mele se aburesc. Când ne desprindem unul de celălalt, penisul meu e tare ca oţelul.

— Trebuie să merg acasă, spune ea cu părere de rău.

— Hai să tragem la sorţi cine le bate porumbeilor în geam!

Dar nu e nevoie s-o facem. Dintr-odată, se aude un ciocănit

în geamul *meu.* îl cobor şi dau de figura lui Carin. Are buzele înroşite şi părul ciufulit.

— Scuze că vă întrerup. B. a spus că trebuie să plece la zece şi jumătate. Deja e târziu.

Fără tragere de inimă, cobor din camionetă şi mă grăbesc să deschid portiera Sabrinei. Nici ea nu are chef să plece. Fitzy se sprijină de capota maşinii mele. Carin îl plesneşte peste fund, apoi se întoarce la maşina ei.

— Repetăm experienţa şi altă dată? îi murmur Sabrinei.

— O seară de pictat un model nud? Nu ştiu. Cred că o dată e destul.

— Mă refeream la o altă întâlnire, o corectez eu. Mă suni când ai timp liber?

Se ridică pe vârfuri, mă sărută şi se trage înapoi.

— Bineînţeles.

15.

Tucker

Decembrie
Eu: *Mi-e dor de tine.*
Ea: *Şi mie.*
Eu: *Vreo şansă să ne întâlnim? îmi aduc şi scula...*
Ea: *LOL. Nu e de la sine înţeles? Voi doi oricum veniţi la pachet.*
Eu: *„Pachet” e cuvântulpotrivit. Am unul cu adevărat mare. ©*

La naiba! Mi-e dor de fata asta. Nu am mai văzut-o de o săptămână. De la întâlnirea

noastră dublă, luna trecută, am încercat să ne vedem măcar de două-trei ori săptămânal. Dat fiind că avem un program foarte încărcat, e un miracol că am reuşit să ne găsim timp.

În ultimele două săptămâni, amândoi am fost ocupaţi cu şcoala. Eu am avut câteva antrenamente şi meciuri importante, apoi a venit Ziua Recunoştinţei. Am promis mai demult c-o să petrec vacanţa cu Hollis şi familia lui. Am fost tentat să renunţ şi, în schimb, să mă întâlnesc cu Sabrina, dar trebuia să lucreze. în plus, a zis că nu vrea să fiu la clubul de striptease, în vreme ce-i serveşte pe clienţi.

Mor de nerăbdare s-o văd, așa că, atunci când citesc următorul ei mesaj, mă entuziasmez.

Ea: *Dacă nu te deranjează să conduci, vrei să vii diseară în Boston? Am de scris o lucrare pt drept constituțional, dar pot săfac și pauze, dacă vrei să-mi ții companie.*

Nu șovăi nicio clipă.

Eu: *Sunt pe drum.*

Deja am făcut duş şi mi-am schimbat hainele. Tare voiam să am întâlnire cu ea în seara asta. Cobor în grabă şi mă străduiesc să mă strecor neobservat din casă.

Aud vocea lui Garrett.

— Tuck, vino aici! Avem nevoie de părerea unui adult.

Intru în sufragerie, unde-i găsesc pe el şi pe Hannah. Ea stă

în poala lui, iar el o ţine în braţe. Par aşa de fericiţi, că simt o înţepătură de invidie. Dar nu sunt doar ei aici. Pe canapea stau Logan, Fitzy şi prietenul lui Logan, Morris.

încerc să-mi ascund nerăbdarea.

— Ce-i? Tre'să ies.

Logan ridică dintr-o sprânceană şi comentează:

— Ai tot ieşit în ultimul timp. ,

— Trebuie să ajung în multe locuri şi să mă văd cu mulţi oameni.

— Ne spui cum o cheamă? întreabă Hannah, cu voce veselă.

O fac pe neştiutorul.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

Garrett flutură din mână.

— în clipa asta, puţin îmi pasă de cine e gagica lui. Am nevoie de cineva care să mă susţină.

Rânjesc.

— Să te susţină în legătură cu ce?

— Dean şi Allie.

Aha! Chiar mă întrebam când o să purtăm discuţia asta. Când ne-am întors cu toţii din mica vacanţă de Ziua Recunoştinţei, am descoperit că Dean şi Allie au devenit un cuplu. Vestea nu m-a surprins, fiindcă bănuiam că-şi fac de cap împreună, dar sunt puţin uimit că s-au cuplat. De când îl ştiu, Dean nu a avut niciodată o iubită.

— Doar eu cred că relaţia lui Dean cu Allie e o idee super- naşpa? zice Garrett enervat.

— Poate că Dean şi Allie n-o să se despartă, subliniază Wellsy.

Mă declar nedumerit:

— Şi, mă rog, pe tine de ce te afectează relaţia lor?

Văzând că nu pricep logica, Garrett explică:

— E vorba pe cine susţii, amice! Cuplurile se despart, iar prietenii lor aleg să ţină partea lui sau partea ei. Dean e prietenul meu, iar bunul-simţ dictează că trebuie să fiu de partea lui. Dar fata asta… – arată spre Hannah —… e iubita mea. Wellsy va fi de partea lui Allie, iar eu trebuie s-o susţin pe Wellsy. Deci se-nţelege de la sine c-o să iau partea lui Allie.

— Nu mă aştept să o susţii pe Allie de dragul meu, intervine Hannah în discuţie. Să ştii că n-ai dreptate. Suntem adulţi. Dacă ei doi se despart, putem coexista cu toţii în mod paşnic.

Garrett se uită urât la Hannah.

— Nu-mi vine că cred că povestea asta îți convine. Allie e cea mai bună prietenă a ta. Dean o s-o dea în bară.

Hannah dă din umeri.

— Allie e fericită. Iar dacă Allie e fericită, şi eu sunt.

— Tuck, tu ce zici? întreabă Garrett.

Şovăi. Pe de-o parte, Dean pare îndrăgostit de Allie. Pe de altă parte, nu-i genul de tip căruia îi plac relaţiile de lungă durată. Allie e o fată de treabă. N-aş vrea s-o văd suferind.

Dar nu e treaba mea, aşa că îmi dau cu părerea:

— Wellsy are dreptate. Allie şi Dean sunt adulţi. Dacă vor să fie împreună, foarte bine!

Garrett mă străpunge cu privirea.

— Trădătorule!

— Ieri, Allie l-a lăsat lat pe Dean, spune Logan. Ştii ce orgolios e. Dacă după ce a încasat lovitura aia în freză încă vrea să fie iubitul lui Allie, atunci relaţia lor e serioasă.

Izbucnesc în râs. Aş fi vrut ca şi ceilalţi băieţi să fi fost aici aseară, ca să asiste la toată tevatura. După ce ne-am întors de la meciul din Scranton, eu şi Dean am găsit casa în întuneric. Allie şi sora lui Dean se uitau la un film horror. Când am dat să intrăm, fetele s-au speriat, iar Allie l-a lovit

pe Dean cu un prespapier. Acum am suficientă muniţie încât să-l iau peste picior pentru tot restul vieţii.

— Sora lui Dean s-a întors cu bine la Brown? se interesează Hannah. Aş vrea să fi apucat să vorbesc cu ea.

Fitzy mormăie:

— Crede-mă, eşti norocoasă că n-ai văzut-o.

Logan îl ia peste picior:

— Bietul băiat! O blondă mişto s-a dat la tine. Cum de-a-n- drăznit?

Fitz roşeşte.

— A cerut să-mi vadă scula!

— Şi de ce-ar fi o problemă?

Morris şi Garrett se strică de râs. Fitzy explică:

— Tipele agresive nu sunt genul meu. Nu-mi place să fiu presat.

Sunt tentat să-i spun că vorbeşte prostii. N-a părut deranjat când prietena Sabrinei, Carin, l-a tras în maşina ei. Dar eu şi Fitzy n-am stat de vorbă despre seara aceea, aşa că-mi ţin gura. Unde mai pui că, dacă aduc vorba despre întâlnirea noastră dublă, toată lumea va vrea să ştie cu cine am fost *eu* la întâlnire.

Ultima oară când ne-am văzut, Sabrina m-a tachinat. Cică nu le spun celorlalţi despre noi doi pentru că mi-e ruşine cu ea. Nu e deloc adevărat. însă prietenii mei au prostul obicei de a-şi băga nasul în treburile celorlalţi. Dovada e chiar obsesia lui Garrett pentru relaţia dintre Dean şi Allie. Prefer ca relaţia mea cu Sabrina să nu fie discutată de toată lumea. încă suntem la început.

Ştiu că, de fapt, Sabrinei îi convine că relaţia noastră e discretă. Singura dată când am folosit cuvântul „relaţie" pentru a descrie legătura dintre noi, s-a zbârlit şi a început să se agite.

— Trebuie s-o iau din loc, le spun prietenilor mei. Mai e vreo problemă de adulţi pe care vreţi s-o discutăm sau pot să plec?

— Şterge-o! mormăie Garrett. Oricum, n-ai fost de ajutor.

Sabrina

Nici n-apuc să închid uşa, că limba lui Tucker e în gura mea. în ciuda fiorului de fierbinţeală care-mi cotropeşte trupul,

mă forţez să mă desprind din sărut. Nana e în bucătărie şi n-am chef să se holbeze la noi.

— Bunica e acasă.

— Super! Nu vrei să ne faci cunoştinţă?

Din întâlnirile cu Tucker am învăţat că pe tipul ăsta nu-l poţi descumpăni. Tratează totul cu seninătate, adaptându-se la orice. Nici măcar nu ştiu cum arată când e cu capsa pusă.

— Trebuie să te avertizez că Nana e puţin cam... gură-slo- bodă.

E modul meu diplomatic de a spune că e o *nenorocită de cată.*

Intrăm în bucătărie, iar eu mă rog ca bunica să nu se poarte aiurea cu Tucker. Nana e la masă. Răsfoieşte *US Weekly.*

— Iar şi-a uitat Ray cheile? întreabă ea, fără să ridice privirea.

— Ăăă... nu. Nana, el e Tucker.

Ridică repede capul. Numaidecât, privirea i se umple de interes. II studiază pe Tucker din cap până-n picioare. E atât de evident că-l soarbe din ochi, încât simt că mă înroşesc.

— Nana! o dojenesc eu.

— Mă bucur mult să te cunosc, Tucker!

Nana rostește apăsat cuvântul *mult.*

Grozav! Bunica mea flirtează cu... Nu prea știu cum să-l etichetez pe Tucker. Chiar și așa, faptul că Nana îi vorbește pe un ton voit seducător e foarte nepotrivit.

— Eu sunt Joy, bunica Sabrinei.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă.

El întinde mâna, iar ea i-o reţine cam prea mult. Stânjenit, Tucker face un pas în spate.

— Sabrina nu mi-a spus că are un iubit.

— Suntem doar prieteni, îi zic eu.

Observ că umerii lui Tucker se încordează. N-am vrut să-l jignesc. Pur şi simplu nu vreau ca Nana să-şi dea drumul la gură şi să ne întrebe când ne căsătorim sau altă prostie de genul ăsta.

— Credeam că eşti prea ocupată ca să-ţi faci timp pentru prieteni.

Bunica ridică o sprânceană. Are o expresie ironică.

Strâng din dinți.

— Nu-s chiar atât de ocupată. Doar ies în oraș cu Hope și Carin, nu?

în loc să-mi răspundă, se întoarce spre Tucker.

— Şi ce plănuiţi să faceţi în seara asta?

Răspund înainte ca Tucker să deschidă gura:

— O să stăm o vreme la mine în cameră. Poate o să ne uităm la un film.

Nana râneşte cu subînţeles.

— Bine. încercaţi să nu daţi sonorul prea tare!

Amândoi ştim că nu se referă la televizor.

Cu obrajii în flăcări, îl trag pe Tucker după mine.

— îmi pare rău. Vorbește gura fără ea.

Tucker se uită în ochii mei.

— De ce zici asta? Pur și simplu fiindcă ne-a întrebat ce e între noi?

îmi feresc privirea. M-a prins la înghesuială.

Nu vreau ca Nana să pună întrebări pentru că nu am răspunsuri. Nu ştiu ce fel de relaţie există între mine şi Tucker. Tot ce ştiu e că-mi lipseşte când nu e cu mine. De fiecare dată când pe ecranul telefonului apare un mesaj de la el, inima mea îşi ia zborul, aidoma unui mănunchi de baloane umplute cu heliu. Când mă priveşte, uit şi cum mă cheamă.

Mergem în camera mea. Se aşază pe marginea patului. încui uşa. Se scurg

câteva secunde. îşi bate uşurel coapsele şi spune:

— Vino aici, scumpo!

într-o secundă sar pe el, cu picioarele petrecute pe după mijlocul lui şi cu degetele în părul lui.

— Chiar mi-a fost dor de tine, îi şoptesc.

Să-l sărut pe Tucker este ca şi cum m-aş scufunda într-o baie fierbinte. Pielea începe să mă furnice, membrele îmi amorţesc. Sunt înfăşurată într-un cocon de căldură din care nu vreau să ies. Limba lui îmi dezmiardă buza de jos, după care se strecoară în gura mea. Palmele lui calde mi se strecoară sub bluză, îmi mângâie şoldurile goale.

Cât ai clipi, ne trezim îmbrăţişaţi pe pat. Ne dezbrăcăm reciproc, fără să ne desprindem din sărut. Odată goi, trupul

meu se lipeşte cu disperare de al lui. Nu mai e loc de preludiu sau de vorbe. Iau un prezervativ din sertarul noptierei.

Este cea mai tăcută partidă de sex de care am avut parte vreodată. Trebuie să fie aşa, pentru că Nana e la doi paşi de noi. Felul ăsta de a face sex are ceva foarte sexy şi murdar. Coapsele lui Tucker se mişcă într-un ritm domol şi dulce, care mă scote din minţi.

— O să-mi dau drumul curând, îmi şopteşte la ureche.

Deschid ochii şi-i văd trăsăturile încordate. Strânge din dinţi, ca să nu scoată niciun zgomot. Priveliştea asta superbă mă excită la culme. în timp ce orgasmul izbucneşte în mine, icnesc şi mă agăţ de umerii lui puternici. Corpul lui se cutremură deasupra mea.

După aceea se rostogoleşte pe o parte şi mă trage aproape de el. Degetele lui se împletesc în părul meu. O vreme, stăm cuibăriţi unul lângă celălalt, fără să vorbim. în cele din urmă, Tucker rupe tăcerea. îmi povesteşte ce-a mai făcut în ultimul timp. Ne trimitem mesaje destul de des, aşa că nu-mi e necunoscut ceea ce-mi spune, dar vocea lui este aşa de sexy, că l-aş asculta citind şi un meniu de restaurant, doar ca să aud accentul lui sudist.

Când îmi povesteşte cum iubita lui Dean l-a lovit cu un prespapier aseară, izbucnesc în râs. îmi mărturiseşte cât de nerăbdător e să-şi vadă mama în vacanţa viitoare. înduioşată, îl sărut pe un umăr. Iar când recunosc ce stresată sunt din cauza examenelor de absolvire, mă mângâie pe spate şi mă asigură că o să le trec cu brio.

Ne îmbrăcăm şi punem un film, dar numai el îl urmăreşte. Deschid un manual şi încep să subliniez pasajele pe care vreau să le folosesc în lucrarea mea. Tuck chicoteşte încetişor. Se uită la o comedie.

Când şi când, se apleacă şi mă sărută pe tâmplă, îmi mângâie obrazul, mă ciupeşte de sfârcuri.

Când şi când, mă întind şi—1 muşc de gât, îi mângâi barba, îl ciupesc de fund.

Este o seară perfectă. în mintea mea, o voce îmi tot repetă: *M-aş putea obişnui cu aşa ceva...*

16.

Tucker

Cobor din avion în Dallas. Mama aşteaptă la capătul scării rulante. Ţine în mână trei baloane. Ai crede că mă întorc acasă de pe câmpul de bătălie, nu de la o universitate de pe Coasta de Est.

— Uită-te la tine! strigă ea.

O ridic în braţe şi o rotesc. Se apleacă spre mine. Simt mirosul bine-cunoscut de fixativ şi de amoniac.

— La ce să mă uit?

îmi aruncă un zâmbet siropos, după care îşi petrece braţul subţirel pe după mijlocul meu şi mă strânge.

— La cât de chipeş eşti. Arăţi minunat. Cum eşti?

Dau din umeri şi ne îndreptăm spre ieşire.

— Mă simt destul de bine.

— Slavă Domnului! Credeam că eşti deprimat din cauza sezonului de hochei.

Meciurile noastre nu sunt televizate, dar ea urmăreşte rezultatele pe internet.

— De-asta mi-ai adus baloane?

— Credeai că baloanele sunt pentru tine? Nici vorbă!

— Păi, pe cel argintiu scrie: „Bine-ai venit acasă, fiule”!

— Era la reduceri. L-aş fi cumpărat pe cel cu „Sunt cea mai grozavă mamă din lume”, dar m-ar fi costat cu cinci dolari în plus.

Iau baloanele şi mă aplec să-i sărut creştetul.

— Chestia asta pare suspectă, la fel ca incidentul cu şorţul roz, comentez eu, prefacându-mă indignat.

Aşa cum s-a întâmplat cu şorţul roz, pe care mi l-au oferit amicii cu care locuiesc, să mă plimb cu câteva baloane prin aeroport, în public, n-o să-mi ştirbească orgoliul.

— Dac-aş fi în locul tău, le-aş oferi şi eu băieţilor ceva roz, mă sfătuieşte mama.

Mă gândesc la jucărioara roz pe care lui Dean îi place s-o ia cu el când face baie.

— Nu-i o idee rea. Va trebui să cumpăr câteva cadouri înainte să mă întorc la Briar. O să mă asigur că tot ce cumpăr e ori roz, ori plin de sclipici. Ambele, dacă se poate.

Garrett şi Logan ar muri de râs la gândul de a-i oferi lui Dean un vibrator roz, cu sclipici. îmi zic să le trimit un mesaj mai târziu, să le fac propunerea asta.

— N-ai bagaj de cală? mă întreabă mama, când trecem pe lângă banda rulantă plină cu valize.

îmi dau seama că e dezamăgită.

— Nu, mamă. Ştii că trebuie să mă întorc la facultate, pentru antrenamente. Chiar dacă sezonul ăsta echipa şchioapătă, tot trebuie să particip. Doar aşa îmi păstrez bursa.

Programul meu încărcat din timpul vacanţelor a fost mereu o sursă de nemulţumire pentru mama, care adoră sărbătorile. Crăciunul o umple de bucurie. De aceea bat atâta amar de drum până acasă, deşi o mulţime de studenţi rămân la Briar în timpul vacanţei de iarnă.

— Credeam că, fiindcă eşti în ultimul an de facultate şi cum nici echipa voastră n-o duce prea bine, o să petreci toată vacanţa cu mine.

— Nu. în plus, curând o să te împiedici de mine prin casă şi-o să mă rogi să plec înapoi, o avertizez eu.

Imediat, mintea îmi zboară la Sabrina. O să petreacă următorii trei ani în Boston. Mă întreb cum o să ne descurcăm cu relaţia noastră.

Mă întreb dacă ea vrea să fim împreună.

Ar fi fost mult mai uşor dacă ne-am fi întâlnit anul trecut. Sau măcar semestrul trecut! Mai avem doar câteva luni de petrecut împreună în acelaşi oraş. Din motive pe care nu sunt pe deplin pregătit să le analizez – mai ales acum, cu mama lângă mine –, faptul că eu şi Sabrina vom locui departe unul de celălalt mă nelinişteşte la culme.

Mă stăpânesc cu greu să urc în alt avion şi să revin la Boston. Va trebui să mă mulţumesc cu mesaje, convorbiri

telefonice şi, dacă am noroc, cu o mică discuţie pe *videochat.* Mi-ar plăcea s-o văd folosindu-şi vibratorul.

Pierdut în gândurile mele despre Sabrina şi vibratorul ei, aproape că mă lovesc de SUV-ul mamei. îmi dreg vocea.

— Pot să conduc eu?

îmi aruncă cheile.

— John, niciodată nu m-am plâns că stai prea mult pe-aici. Ştii doar că mi-ar plăcea să te întorci acasă şi să locuieşti cu mine.

— Da, dar n-o să se întâmple. Nicio femeie nu vrea să aibă de-a face cu unul care locuieşte cu mă-sa, zic eu.

îi deschid portiera.

Mama îmi aruncă o privire încruntată.

— Care-i problema dacă stai cu maică-ta?

— E o problemă mare! Doar ştii asta.

O sărut pe frunte, ca să îndulcesc efectul replicii mele.

Călătoria de la Dallas până acasă durează patru ore. în tot acest timp, mama mă pune la curent cu bârfele care circulă prin Patterson.

— Fiica Măriei Solis s-a întors din Utah. Acum se duce la coafor în Austin. E la fel de manierată. Alaltăieri, a trecut pe la mine ca să mă salute.

Dau din cap, dar sunt distrat. Oare Sabrina ar fi acceptat să vină cu mine, în vacanţa de acasă, dacă aş fi rugat-o? îmi închipui că invitaţia n-ar fi fost bine primită, şi nu doar pentru că ar fi considerat-o un semn că relaţia noastră avansează prea repede, ci şi pentru că Sabrina are nevoie să lucreze ca să facă rost de bani. înainte să plec spre Dallas, mi-a spus că e bucuroasă că va lucra ore suplimentare.

Vocea mamei îmi destramă din nou reveria.

— Ar trebui s-o invităm la o întâlnire.

— Pe cine?

— Pe fiica Măriei Solis, răspunde ea, iritată.

îi arunc o privire neîncrezătoare.

— Vrei să mă întâlnesc cu Daniela Solis?

— De ce nu? E superbă şi isteaţă.

Mama se lasă pe spate, în scaun. îşi încrucişează braţele la piept.

— Pe lângă asta, mai e şi gay, o informez eu.

Mama rămâne tablou.

— Dani Solis e gay?

— Cred că termenul corect este *lesbiană*.

— Nu se poate! exclamă mama. E mult prea frumoasă.

— Mamă, fetele frumoase pot fi lesbiene.

— Eşti sigur? Poate că e bisexuală. Ştiu cum e: tinerii experimentează mult când sunt la facultate.

— Dani şi Cassie Carter au mers împreună la balul de absolvire a liceului! Tu le-ai coafat pe amândouă, îţi aminteşti?

— Credeam că sunt doar prietene.

— A trebuit să meargă ca prietene, pentru că organizatorii nu ar fi acceptat să vină la bal drept cuplu.

Micul orăşel din vestul Texasului, unde am crescut, este destul de conservator. Dani şi Cassie *erau* prietene în liceu, dar se sărutau şi se pipăiau pe holurile şcolii. Toţi băieţii se holbau la ele, excitaţi la culme. în adolescenţă, am petrecut multe nopţi visând la lucrurile pe care fetele astea două le făceau când rămâneau între patru ochi.

Mama se afundă şi mai mult în scaunul ei. E limpede că şi-a făcut speranţe în legătură cu mine şi cu Dani.

— Ţi-am spus că am cunoscut o fată. Mai ţii minte?

îmi zic că e mai bine s-o informez acum, ca să nu încerce

să mă cupleze cu toate fetele celibatare din Patterson.

— Zău? Credeam că nu e serios.

Tonul ei e precaut.

— Acum este. O s-o placi. Ia note foarte bune, are două slujbe și tocmai a fost admisă la Facultatea de Drept de la Harvard.

— Harvard? Universitatea asta nu-i în Boston?

îngrijorarea din vocea ei este evidentă. Pricep. își face griji

că, dacă mă îndrăgostesc de o fată din Boston, n-o să mă întorc acasă. Tocmai din acest motiv a vrut să mi-o bage pe gât pe Dani Solis.

— Ba da. E în Cambridge.

N-am cum să-i potolesc îngrijorarea. în acest moment, nici eu nu ştiu ce-o să fac, dacă o să mă mut în Boston, în Patterson sau în altă parte. Singurul lucru de care sunt sigur e că vreau să fiu împreună cu Sabrina.

— Cât durează Facultatea de Drept?

— Trei ani.

Nu vreau ca eu şi Sabrina să stăm despărţiţi atât de mult timp.

— Planul tău e să te întorci acasă şi să te apuci de o afacere, nu? Alaltăieri am vorbit cu Stewart Randolph. II mai ştii? Are o afacere imobiliară în Pleasant. Se gândeşte să se pensioneze, iar fiul lui nu vrea să plece din Austin. Cred că Randy ar fi interesat să primească oferte.

Strâng volanul între degete. Mai demult, Sabrina m-a întrebat dacă mă deranjează ceva vreodată. S-o fac pe mama nefericită e în capul listei de lucruri care mă deranjează. Pe de altă parte, nici ideea de a prelua afacerea cu imobiliare a lui Stewart Randolph nu-i departe de capul listei. De fapt, simpla idee de a sta în biroul lui Randolph şi de a purta cravată în fiecare zi îmi dă fiori reci. Am câteva idei despre ce aş vrea să fac după absolvire, iar afacerile imobiliare nu se numără printre ele.

— O să vorbesc cu Randy, îi zic mamei.

— OK.

Ce bine că măcar unul dintre noi e mulţumit!

— Aapropo: diseară, familia Solis vine la cină.

— Iisuse Hristoase, mamă!

— Nu lua numele Domnului în deşert, John!

Trag adânc aer în piept şi apelez la toate rezervele mele de răbdare. Mă întreb când voi apuca să-i trimit un mesaj Sabrinei.

— Maică-mea te-a numit o „partidă bună”, îmi zice Dani. Se aşază lângă mine, pe scara din spate a casei cu etaj în care am locuit aproape toată viaţa.

îmi ciocnesc paharul plin cu sangria de al ei.

— Ce tare! mă amuz eu. O să postez chestia asta pe profilul meu de Tinder[1].

I Aplicaţie digitală al cărui scop principal este găsirea unui partener de sex sau un potenţial partener pe termen lung. (N. red.)

— Mama a spus şi că ai ceva bani puşi deoparte şi că o să mi-i dai când o să-ţi fac un copil.

Dani zâmbeşte cu toţi dinţii. E limpede că se distrează de minune.

— Iar maică-mea mi-a spus că eşti superbă şi isteaţă, îmi înăbuş un oftat, gândindu-mă la cealaltă fată superbă

şi isteaţă, căreia nu am mai apucat să-i trimit decât un singur mesaj: *Am aterizat.*

Răspunsul Sabrinei – *Ura! Mă bucur*— nu mi-a fost de ajuns. Am nevoie de multă interacţiune cu Sabrina, în fiecare zi. Iar acum mi-e tare dor de ea.

— Şi tu ce i-ai zis?

îmi îndrept din nou atenţia spre prietena mea.

— Că eşti lesbiană. Iar mama a zis că, poate, eşti bisexuală. Dani pufneşte în râs. Hohoteşte aşa de tare, încât varsă

puţină sangria pe trepte.

— Uau, Tuck! icneşte ea. E superhaios că mama ta speră să fiu bisexuală, ca să ne cupleze.

— Bine că am încredere în farmecul meu! Dacă aş fi fost mai nesigur pe mine, faptul c-ai râs mi-ar fi şifonat puţin mândria.

Dani adoptă o mină serioasă.

— Aoleu! Te-am supărat? Ai... sentimente pentru mine?

— Nu. Nu spun că nu arăţi mişto, dar încă de când eram în gimnaziu am văzut că preferi tipele.

— Da. Am ştiut dintotdeauna care-mi sunt preferinţele, recunoaşte Dani. Mama ta s-a supărat când i-ai spus că-s gay?

— Nu are o părere proastă despre tine, dacă asta vrei să ştii. Pur şi simplu e dezamăgită.

Dani cade pe gânduri.

— Oamenii din oraşul ăsta sunt tare înguşti la minte. Nu mă deranjează să vin în vizită, dar n-aş putea să trăiesc aici.

îşi întăreşte declaraţia cu un fior de dezgust.

— Sunt surprinsă că tu vrei să te întorci în Patterson.

— De ce?

— Tuck, tu joci hochei.

Rosteşte ultimul cuvânt ca şi cum ar avea un sens dublu. Dar eu mă prind mai greu, aşa că-i cer să mă lămurească.

— în Dallas există o echipă de hochei, îi reamintesc eu. Nu ar fi neobişnuit să mă mut aici.

— Ba ar fi. Asta-i un stat unde fotbalul e la putere. Iar tu, un texan, iubeşti gheaţa şi frigul. Mă mir că nu te stabileşti în Boston.

îmi întind picioarele. Privesc cerul care se întunecă. Patterson este unul dintre oraşele americane care, pe vremuri, erau autonome. Dar aproape toate micile afaceri au fost strivite de marile magazine regionale, care ofereau preţuri mai mici şi o gamă mult mai largă de produse. Cei mai mulţi locuitori de aici muncesc la ferme sau în uzina de tractoare, aflată la două localităţi distanţă de aici. Mi-a trecut de multe ori prin minte să mă mut în Boston, dar, ori de câte ori am adus subiectul ăsta în discuţie, mama a respins ideea.

încerc să-i explic lui Dani situaţia.

— Mamei îi place aici. Asta-i casa tatei. A cumpărat-o când s-au căsătorit. Nu vrea s-o părăsească.

— Nu ai întâlnit nicio fată la Briar? Ai petrecut patru ani acolo, şi totuşi vrei să te stabileşti în Patterson, ca să fii agentul imobiliar numărul unu al oraşului?

Trebuie să recunosc că nu sună grozav.

— Ştii şi tu despre planurile astea? mă minunez eu.

— Da, mi-a spus maică-mea, când mi te-a lăudat. Cică ai un cont bancar uriaş. Chipurile, ca viitor agent imobiliar în orăşelul ăsta, o să mă ţii în puf pentru tot restul vieţii. Din fericire pentru maică-ta, orice fată din Patterson şi-ar da şi mâna dreaptă ca să fie iubita lui John Tucker.

Există o singură fată care aş vrea să-mi fie iubită. însă nu-s sigur că şi ea doreşte acelaşi lucru.

— Am pe cineva la Briar, mărturisesc eu.

Faptul că vorbesc despre Sabrina mă ajută s-o simt mai aproape. Frate! Am devenit sentimental. Dar nu are importanţă.

Scot mobilul din buzunar.

— Vrei s-o vezi?

Dani dă din cap.

Găsesc o poză cu Sabrina. Am făcut-o într-un pub unde-am mâncat împreună. Părul închis la culoare i se revarsă pe umeri, iar ochii ei lucesc poznaş. Tocmai îmi trăsese o palmă peste fund.

Dani îmi ia telefonul şi măreşte poza, ca să vadă mai bine.

— Uau! exclamă Dani. Fata e sexy! Eşti sigur că nu e bisexuală? Ar fi o crimă să stea toată viaţă alături de un bărbat.

— Ce pot să spun? Mă pricep să-mi folosesc limba!

Dani îmi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Niciun bărbat nu e mai bun la sex oral decât o lesbiană. E dovedit ştiinţific.

— Zău? Spune-mi toate secretele, Solis! Nu pentru mine, ci de dragul bietei Sabrina.

Buzele lui Dani se arcuiesc într-un surâs senzual.

— Știi ce? Chiar o s-o fac!

Apoi îmi predă o lecție foarte explicită despre cum să-i oferi unei fete o partidă reușită de sex oral.

17.

Sabrina

El: *M-am întâlnit cu o veche amică din liceu. E lesbi. Mi-a spus că niciun bărbat nu poate oferi ceea ce poate oferi ofemeie. Am îmbătat-o cu sangria ţi am silit-o să-mi dezvăluie toate secretele. Pregăteşte-te! O să te dau pe spate.*

Primesc mesajul lui Tucker în timp ce sunt la club, în pauză. După ce-mi scot pantofii cu tocuri de doisprezece centimetri, îi trimit un răspuns: *Astea-s doar promisiuni. Faptele vorbesc!*

Cum nu apare niciun alt mesaj, las telefonul deoparte. Mă străduiesc să ţin

dezamăgirea la distanţă. Probabil că e ocupat cu mama şi cu prietenii lui.

Simt din nou nodul care mi s-a înţepenit în gât azi, după ce Tucker a plecat la Dallas. îmi lipseşte. Cred că mă îndrăgostesc de el. John Tucker s-a strecurat în viaţa mea, umplând un gol despre care nici nu ştiam că există.

Nu-mi distrage atenţia de la scopurile mele, aşa cum mă aşteptam. Când am nevoie de linişte, mi-o oferă. Când vreau să mă distrez, e lângă mine, cu zâmbetul pe buze. Şi când îmi vine cheful,

mi-o trage până mă înmoi de tot. Îi place compania mea. Şi mie-mi place să fiu cu el.

Oare mă implic prea mult? Ar trebui s-o rup cu el? Pot să continui legătura asta fără ca vreunul dintre noi să sufere?

Tucker a intuit corect: mi-am planificat întreaga viaţă. Ştiu ce am de făcut: patru ani la Briar, apoi Facultatea de Drept la Harvard, o stagiatură bine plătită, urmată de slujba perfectă: la o firmă de avocatură dintre cele mai tari din ţară. Pe urmă o să mă pensionez şi o să mă retrag într-un loc însorit, pe plajă. În planurile

mele niciodată n-a apărut vreun tip. Nu ştiu de ce. Pur şi simplu aşa a fost.

Bărbaţii sunt pentru... sex. E uşor să te cuplezi cu ei şi apoi să-i laşi baltă. Sau, cel puţin, *a fost* uşor să-i las baltă. Acum, ideea de a-l pierde pe Tucker îmi face stomacul să se strângă ghem.

De fapt, chiar mă simt rău. Trag de câteva ori aer în piept şi încerc să-mi amintesc când am mâncat ultima oară.

— Eşti bine, scumpo? întreabă îngrijorată Kitty Thompson. Kitty este una dintre proprietarele localului Boots&Chutes.

Alături de alte trei foste dansatoare la bară, administrează clubul. E unul dintre cele mai bune locuri de muncă pe care le-am avut vreodată.

îmi frec tâmplele şi-i răspund:

— Da. Sunt doar obosită.

— Mai ai numai două ore de muncă. în seara asta nu avem mulţi clienţi. Poate pleci mai devreme.

Se uită la cele câteva mese ocupate.

— Da, cred că poţi să pleci. Du-te acasă şi odihneşte-te! Nu trebuie să-mi spună de două ori. Mă bucur c-o să pot

dormi două ore în plus, înainte să mă prezint la cea de-a doua slujbă. Mă grăbesc spre casă şi mă arunc în pat.

La trei şi patruzeci de minute dimineaţa porneşte alarma. Mă ridic în capul oaselor, dar sunt cât pe-aci să leşin de ameţeală.

închid ochii şi inspir adânc de câteva ori. Când cred că pot să mă ridic fără să vomit, mă aplec să iau telefonul.

Mare greşeală!

Stomacul meu se revoltă. Nu reuşesc să ajung la baie, ca să vomit în toaletă. Am senzaţia că am vărsat tot ce am mâncat săptămâna trecută.

Dumnezeule, mă simt îngrozitor!

Vărs până când nu mai iese decât fiere apoasă. Stând în genunchi, întind mâna spre un prosop şi-mi şterg faţa. îmi dau seama că transpir şi tremur. Trag de două ori apa, după care mă silesc să mă ridic.

La chiuvetă, îmi clătesc gura cu apă. îmi privesc reflexia palidă în oglindă. Trebuie să merg la muncă. De sărbători, angajatorii duc lipsă de lucrători, aşa că oamenii deja angajaţi pot lucra ore suplimentare. Nu-mi pot permite să stau acasă.

Mă îndrept spre dormitor, dar mă opresc în prag. Aoleu! Apa pe care am băut-o mi se întoarce în gâtlej. Mă reped la toaletă.

După ce trag iarăşi apa, îmi pică fisa. N-am cum să ajung la muncă. Va trebui să-i anunţ că mă simt rău. Ceasul de lângă patul meu arată ora patru şi cinci. Deja am întârziat. Iau telefonul şi formez un număr. Supraveghetorul meu, Kam, răspunde numaidecât.

— Kam, sunt Sabrina. Am vomitat...

— Ai vreo scutire de la doctor? întreabă el.

— Nu, dar...

— Sabrina, îmi pare rău. Trebuie să vii. Toată lumea e la datorie. Tu ai cerut să primești turele astea.

— Ştiu, dar...

— Fără „dar”! îmi pare rău, însă asta-i situaţia.

— Mi-am vomitat toată...

— Trebuie să închid. O să-ți fac o favoare: o să te pontez, ca să nu fii sancționată fiindcă ai întârziat. Însă-i musai să ajungi aici. Avem o mulțime de pachete de sortat. Nici nu mai văd peretele de ele. Oare lumea nu mai cumpără direct din mall?

Kam închide brusc.

Mă zgâiesc o clipă la telefon, după care mă ridic. Deci voi merge la muncă.

Douăzeci de minute mai târziu, intru cu paşi împleticiţi în oficiul poştal. Una dintre ziliere îmi spune:

— Arăţi naşpa. Nu sta lângă mine! Nu vreau să mă molipsesc de ceva.

Îi arunc o privire urâtă.

Kam apare încruntat, cu iPad-ul după el.

— Sabrina, du-te în compartimentul patru şi începe să sortezi! Am rămas în urmă.

Mă simt groaznic. Dimineaţa abia se târăşte. Am senzaţia că mă mişc printr-o mare de smoală. Trebuie să fac mari eforturi ca să schiţez orice mişcare. Probabil că am gripă. Aşa cum m-a avertizat Hope, sunt epuizată din cauza celor două slujbe, a şcolii, a grijilor în legătură cu admiterea la Harvard. în semestrul ăsta m-am forţat cam mult, iar acum trag ponoasele.

Când se termină tura, abia dacă am destulă energie să urc în maşină şi să pornesc motorul. Reuşesc să ajung acasă, dar în secunda când intru în bucătărie, mă loveşte un val de ameţeală. Fug la baie.

— Ce naiba aţi păţit amândouă? mormăie Ray, care stă în uşa deschisă.

Poartă un maiou pătat şi pantaloni de trening. într-o mână ţine o bere.

Tu. Tu eşti problema noastră.

Apoi sensul cuvintelor lui îmi devine clar.

— Cum adică? Şi Nana e bolnavă?

— Ea aşa spune. N-a terminat să-mi pregătească micul dejun. I s-a făcut rău şi s-a dus să se întindă în dormitor.

Mă târâi spre dormitorul ei.

— Nana, te simţi bine?

În cameră, lumina e stinsă. Bunica zace pe pat.

— Da, cred că am gripă.

— Rahat! M-am molipsit şi eu.

— Te-am auzit vomitând azi-dimineaţă.

— Scuze!

— Vino şi întinde-te lângă mine, scumpo! Ai terminat cu munca?

— Da. Sunt liberă până mâine-dimineaţă. Diseară n-am tură la club.

— Foarte bine. Munceşti prea mult.

Mă strecor în pat, lângă ea. Când eram mică, obişnuiam să dorm cu Nana. Uneori, noaptea, mă speriam şi bunica mă găsea ghemuită sub pătură, plângând în pernă. Mama era plecată cu Ray sau cu unul dintre mulţii bărbaţi cu care a umblat înainte ca Ray să apară în peisaj. Nana mă ducea în camera ei. îmi spunea că monştrii nu vor pune mâna pe mine atâta timp cât rămânem una lângă cealaltă.

Dibui mâna bunicii şi-mi împletesc degetele cu ale ei.

— Mai am doar câteva luni de tras, Nana.

— Până atunci, nu te mai da de ceasul morţii!

îmi strânge degetele.

— îmi pare rău pentru ce-am spus, Sabrina.

— Ce anume?

— Că ești cu nasul pe sus. Că mama ta a vrut să te avorteze. Mă bucur că n-a făcut-o. Te iubesc, fetiţo!

Lacrimile îmi înţeapă pleoapele.

— Şi eu te iubesc!

— îmi pare rău că nu sunt un părinte mai de soi.

— Ai făcut o treabă bună! Drept dovadă, o să învăţ la Harvard.

— Da. La Harvard.

Tonul ei e plin de neîncredere şi îndoială.

Ivit în prag, Ray se plânge:

— Şi cu mine cum rămâne? N-ai mai terminat de pregătit micul dejun, iar acum e vremea să mănânc de prânz!

Simt trupul Nanei tremurând lângă mine. Habar n-am dacă e din cauza furiei sau fiindcă se simte rău. Mi-ar fi plăcut să-i spună lui Ray să se ducă dracului.

Mă silesc să mă ridic.

— Nu te mișca, Nana! Rezolv eu. Ce vrei să mănânci, Ray?

Deschid frigiderul și—l găsesc surprinzător de gol. Mă întreb

dacă nu cumva Nana e bolnavă de mai demult, iar eu n-am băgat de seamă.

— Sendviş cu brânză prăjită şi supă de roşii, spune el.

îşi trage un scaun şi se aşază la masa din bucătărie.

— Du-te la televizor! îi propun eu.

Scot din cămară o bucată de brânză, nişte unt şi lapte.

— Nu. îmi place să-ţi văd fundul mişcându-se prin bucătărie. E la fel de distractic ca un show la TV.

îşi duce mâinile la ceafa şi se lasă pe spate. îi simt ochii lipiţi de mine.

Pâinea arată îmbietor. Rup o bucăţică şi o mestec încet. Sper ca stomacul meu să n-o respingă. Mai iau o bucată de pâine. După câteva clipe, ameţeala şi slăbiciunea mea de adineauri se risipesc.

Pun tigaia din fontă pe plită şi fac sendvişul cât se poate de repede.

— Nu uita de supă, domnişorică!

Scot din bufet o conservă cu supă.

— De ce te porţi mereu ca un nemernic? îl întreb, în vreme ce caut desfăcătorul. Pentru că eşti un rahat nefolositor societăţii şi nu suporţi să te vezi în oglindă sau fiindcă singura femeie pe care o poţi convinge să se culce cu tine a ieşit de mult la pensie?

— Am parte de o grămadă de păsărici. Nu-ţi face griji pentru mine! Mai devreme sau mai târziu, o să-ţi pice galoanele şi o să te târăşti la mine.

Ray scoate un zgomot grosolan, apoi adaugă:

— Şi atunci poate c-o să mă îndur să ţi-o trag. Ori poate o să te las să mi-o sugi, când o să am chef.

Mai degrabă m-aş omorî.

Nu. Mai întâi l-aş omorî pe el.

în timp ce desfac conserva, îmi închipui cum desprind capacul tăios şi-l azvârl prin cameră, retezând scula lui Ray. Simt în nări miros de roşii. Brusc, sunt cuprinsă de nevoia copleşitoare de a vomita.

Las totul baltă şi dau fuga la baie, unde vomit pentru a treia oară pe ziua de azi.

18.

Tucker
Prima zi a Anului Nou

La două şi un sfert, Sabrina iese din tura ei de la club. Părul ei întunecat e prins în coadă. Poartă un pardesiu lung peste uniforma strâmtă de chelneriţă. În urma ei iese o femeie vârstnică. Cele două schimbă câteva vorbe, zăbovind sub becurile chioare de la intrare.

Inima mi-o ia la galop. N-am reuşit s-o sărut la miezul nopţii, de Anul Nou, dar plănuiesc s-o sărut toată noaptea, ca să-mi scot pârleala. Cât am stat în Texas, mi-a fost un dor nebun de ea. Deşi mama m-a muncit ca pe hoţii de cai, m-am gândit la Sabrina tot timpul. Am reparat balustrada de la verandă, am ajutat-o pe mama să mute în casă plantele pe care le ţinea în garaj, am schimbat cinci becuri, am înlocuit bateriile de la toate detectoarele de fum, i-am curăţat cuptorul şi am făcut tot felul de treburi, din zori până-n seară. M-am întâlnit şi cu domnul Agent Imobiliar Numărul Unu.

Indiferent cât de mult m-am străduit să mi-o imaginez pe Sabrina mutându-se în Patterson, nu am reuşit.

— Bună, frumosule! mă întâmpină ea. N-am ştiut că vii aici. Credeam c-o să ne vedem mai târziu.

— N-am avut răbdare. La mulţi ani, scumpo!

— La mulţi ani, Tuck!

O trag lângă mine şi-mi îngrop faţa în gâtul ei. Se înfiorează sub mângâierea uşoară. Penisul meu reacţionează imediat.

Mă desprind de ea şi deschid portiera.

— Hai s-o ştergem de-aici. Altfel, intenţiile mele bune o să se ducă pe apa sâmbetei.

— Eu credeam că intenţiile tale bune presupuneau să mi-o tragi vreo două zile încontinuu, mă tachinează ea.

Ştiu că se referă la unul dintre mesajele pe care i le-am trimis în vacanţă, când eram în Texas.

În ciuda tonului jucăuş, îmi dau seama că e foarte obosită. O văd limpede pe chipul ei.

Dau din cap spre clienţii care se îngrămădesc spre maşinile

lor.

— Ei, nu chiar acum. De ce să le oferim ăstora un spectacol gratuit?

— Bine spus! Avem o mică problemă: nu cred că-i bine să mergem la mine. Taică-meu vitreg e acasă. Nu vreau să repetăm experienţa de data trecută.

Ticălosul de Ray cere un pumn în moacă şi un şut în fund, dar acum n-am chef să mă gândesc la el. Am un plan bine pus la punct. Unul care nu-l include pe rahatul ăla cu ochi.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă taică-tău vitreg se bagă în

seamă cu mine. Suntem în vacanţă. Ar trebui să facem ceva deosebit. Urcă!

Sabrina îmi azvârle cheile maşinii.

— Condu tu! Sunt moartă de oboseală.

Descui portiera. Intru şi împing scaunul în spate, ca să nu conduc stând cu genunchii la gură. Sabrina se strecoară pe locul din dreapta mea.

— Unde mergem? se interesează ea.

— În centru.

— O! Sună misterios! îmi plac enigmele.

Iar mie îmi place să te devorez.

îi privesc cu jind gura, după care mă dezmeticesc şi pornesc motorul.

— Cum a fost tura? Te simţi mai bine?

— Sunt OK. Și Nanei îi e mai bine. Probabil trebuie să mai rabd câteva zile ca să scap de gripă.

îmi strecor palma pe după ceafa ei. A trecut așa de mult de când n-am mai atins-o!

— Vrei să te duc la un medic? îi propun.

— Arăt chiar aşa de nasol?

— Nu. Eşti superbă. Dar ai spus că în ultimul timp te-ai simţit rău. Vreau să am grijă de tine.

— Nu merg la medic.

— E din cauza banilor? Dacă nu vrei să plătesc eu consultația, am putea merge la clinica din campus, în Hastings.

Sabrina clatină din cap. îi masez gâtul, iar ea geme de plăcere. Sunetul ăsta are un efect foarte vizibil asupra penisului meu.

— îmi trebuie doar odihnă, insistă ea. Mâine e duminică, deci pot să lenevesc toată ziua.

— Ce coincidenţă! Exact asta am plănuit şi eu.

Când privirile ni se întâlnesc, observ că ochii ei ard de dorinţă. Apăs pedala de acceleraţie.

— Un hotel? exclamă ea zece minute mai târziu, când opresc maşina în faţa Hotelului Fairmont.

Zâmbesc.

— Crăciun fericit!

Valetul îi deschide portiera. Îi mulţumesc şi îi întind cheile maşinii. Toate astea o să mă coste, dar nu contează. Nu-mi pasă nici că portarul rânjeşte sarcastic când vede uniforma Sabrinei. Probabil crede că m-am lăsat dus de val şi am adus o prostituată în camera mea de hotel.

— Cadoul tău de Crăciun e la mine acasă, spune Sabrina.

— Poţi să mi-l dai mâine, când o să lenevim împreună, în pat.

— S-a făcut!

Intrăm în lift. Mă holbez la butoane, ca să nu sar pe Sabrina.

— Probabil toată lumea de-aici crede că-s prostituată, spune ea sec.

— Da, pentru că doar așa o tipă așa de sexy ca tine m-ar lăsa s-o ating.

— Ce compliment drăguţ!

— Te-aş săruta chiar în clipa asta, dar, cum nu te-am văzut de zece zile, probabil că mi-aş pierde controlul şi aş încerca să ţi-o trag în holul hotelului.

— Abia aştept.

Priveşte cu subînţeles umflătura din jeanşii mei.

Sunetul uşilor de ascensor se suprapune peste mormăitul meu lasciv, dar zâmbetul care se lăţeşte pe faţa Sabrinei dă de înţeles că l-a auzit.

Ieşim din lift la etajul patru. Abia apucăm să intrăm în cameră, că o lipesc de uşă. îmi strecor limba în gura ei. O dezbrac frenetic, nerăbdător să ajung la sânii ei.

Ea geme, dar nu de plăcere.

îmi îndepărtez mâinile.

— Te-am rănit?

Mă trage mai aproape de ea.

— Nu. Nu ştiu de ce, sânii mei sunt foarte sensibili.

— Atunci, în seara asta o să fiu foarte tandru.

Mă desprind de Sabrina. îmi aranjez scula în jeanşi.

— Scumpo, lasă-mă să-mi trag sufletul un minut. Nu mi-am pus în cap să sar pe tine din prima, dar ştii că mă scoţi din minţi.

— E valabil şi pentru mine.

își trece o mână peste frunte. Mi se pare că degetele ei tremură.

Fac un semn spre canapeaua de lângă perete.

— Așază-te!

Sabrina se supune. între timp, îi ordon sculei mele să se poarte frumos.

— Cât te-a costat camera asta? întreabă Sabrina.

Aşazată pe canapea, priveşte uimită în jur.

— O nimica toată. Proprietarul hotelului e un fost absolvent al Universităţii Briar. Oferă tarife speciale pentru studenţii de la Briar. Să nu mai spui nimănui!

îşi scoate pantofii şi uniforma, rămânând doar în chiloţi şi sutien. Dumnezeule! E cea mai sexy fată de pe planetă!

— Ce-i asta? întreabă ea.

Se uită la o cutie frumos împachetată, care aşteaptă cuminte pe pat.

— Cadoul meu pentru tine. Vacanţă plăcută! îi urez eu.

Chipul i se luminează. îmi ia cutia din mână. Abia aştept

să-i văd expresia când o să vadă ce i-am cumpărat.

— Ce-i înăuntru? Pare scump.

Pufnesc în râs.

— Poţi să-ţi dai seama de preţ după cât cântăreşte cutia?

— Bineînţeles. Cu cât e mai grea, cu atât a costat mai mult cadoul. Sper că n-ai cheltuit o avere pentru mine.

— Pe cuvânt că nu.

Am minţit. Am dat mai mulţi bani decât am cheltuit vreodată pentru o fată, dar nu m-am putut abţine. Una dintre clientele mamei confecţionează obiecte din piele şi le comercializează on-line. Mi-a vândut cadoul pentru Sabrina la preţ

de producător, pentru că pielea avea un defect. Am fost încântat să-l cumpăr. Nu şi mama. A zis că e un cadou prea scump pentru o fată pe care abia dacă o cunosc.

Sabrina desface hârtia de împachetat şi scoate capacul cutiei. Când simte mirosul puternic de piele, gura ei se

rotunjește de uimire. Vede pielea lucioasă și cataramele de alamă ale unei serviete.

— O, Doamne! E superbă!

Nu mai e nevoie s-o întreb dacă-i place. Este evident din reacția ei și din fiecare gest cu care mângâie obiectul. Da, am nimerit-o!

Zâmbesc.

— Am ales bine?

Sabrina ridică fiecare clapă şi deschide fiecare fermoar, întoarce servieta pe toate părţile.

— Ai ales *nemaipomenit* de bine!

Lasă cadoul deoparte şi se năpusteşte asupra mea.

— Nemaipomenit! repetă ea, cu un sărut. Acum e rândul meu să-ţi dau un cadou.

Se lasă să alunece pe trupul meu şi îmi descheie jeanşii. Scula mea ţâşneşte din boxeri ca şi cum ar avea arcuri. Sabrina o cuprinde în palmă. îmi oferă cel mai murdar şi mai diabolic zâmbet. Apoi penisul meu se strecoară în gura ei. Doamne, cât de bine e! Admir mişcările ademenitoare ale fundului ei. Mă întind şi-mi strecor mâna sub satinul chiloţilor ei, până când degetele mele îi ating păsărică umedă.

Dintr-odată, sexul oral nu mai este de-ajuns. Simt nevoia să fiu în ea.

O ridic în braţe. Din trei mişcări, o întind pe pat. îmi smulge hainele. Eu trag de ale ei. Suntem foarte grăbiţi, necoordonaţi şi plini de dorinţă. înhaţ prezervativul din buzunarul jeanşilor şi în următoarea clipă intru în ea. După ce mă opintesc de trei ori, Sabrina are orgasm.

— A trecut ceva timp de când am făcut sex, icneşte ea.

Sudoarea mi se scurge pe frunte. încetinesc ritmul, încercând

să prelungesc plăcerea cât mai mult posibil.

Dar, ca de obicei, Sabrina are alte planuri.

— Haide, Tuck! Trage-mi-o ca la carte!

îşi înfige unghiile în fundul meu, iar eu îmi dau frâu liber. Mă opintesc cât pot de tare. Urmează al doilea orgasm al Sabrinei. în cele din urmă, îmi dau şi eu drumul.

O iubesc pe fata asta. O iubesc la nebunie. Declaraţia îmi stă pe vârful limbii. Abia mă abţin s-o rostesc. Dar încă nu e sigură de bunele mele intenţii, deci trebuie să am răbdare.

— Mă duc să arunc prezervativul, murmur eu, iar ea dă din cap, somnoroasă.

Când ies din baie, e ghemuită sub cuvertură, deja adormită. Zâmbind, mă strecor lângă ea. îi privesc faţa frumoasă. Pe buze are un surâs mulţumit. Pentru cei din afară, Sabrina James lasă impresia că e o dură şi că nu-i pasă de nimic, dar în realitate e vulnerabilă, dulce şi o scumpă.

îmi strecor un braţ pe sub gâtul ei. Chiar şi în somn, se întoarce spre mine, împletindu-şi picioarele cu ale mele. Dormim lipiţi unul de celălalt: două jumătăţi ale unui întreg mai mare şi mai bun.

Mă trezeşte un zgomot. Cineva vomită. Mă uit la ceas. Nu e nici măcar şase dimineaţa.

Cobor din pat, gol şi încă somnoros. O găsesc pe Sabrina în baie, vomitând. Stă în genunchi, aplecată peste vasul de toaletă. într-o clipită, mă trezesc de-a binelea. Iau un prosop şi i-l pun pe umeri.

— Ai nevoie de ceva?

Ea clatină din cap şi se sprijină de picioarele mele. îi dau părul la o parte de pe faţă. Sunt îngrijorat. Ce naiba să fac?

Umplu un pahar cu apă, mă las pe vine şi i-l întind. îl ia cu degete tremurătoare.

— Mulţumesc.

O mângâi pe spate, în vreme ce ea soarbe încet.

— Bea încet! Nu te grăbi.

în capul meu, deja sun la doctor şi o duc la Urgenţe. Dar e musai să prezint chestiunea cu diplomaţie, fiindcă altfel o să se opună. Nu apuc să abordez subiectul. Se apleacă şi vomită apa pe care abia a băut-o.

O las să-şi revină puţin, apoi o iau în braţe şi o pun în pat.

— Te duc la doctor.

— Nu!

Mă apucă de încheietură, dar strânsoarea ei e anemică.

— în câteva ore o să-mi revin. Pur şi simplu am exagerat cu munca săptămâna asta.

Lacrimile îi curg pe faţă.

— Doamne, ce scârbos a fost! îmi pare rău.

— Scumpo, nu contează.

O strâng la piept şi o înfăşor în cearşafuri. După ce o învelesc, mă duc după prosoape şi îi aduc încă un pahar cu apă. Iau coşul de gunoi şi îl pun pe podea, lângă pat. Situaţia asta nu-mi place deloc. Sabrina arată rău. îi pun un prosop umed pe frunte.

— De cât timp vomiți în halul ăsta?

— Nu știu. Am un virus. Mai întâi s-a molipsit Nana, dar a scăpat de el. Trebuie să am răbdare. Peste câteva ore o să mă simt mai bine.

— Ai febră? Să-ți aduc o aspirină?

îi ating faţa. Nu pare fierbinte.

— N-am febră, murmură ea. Doar mă simt rău. Epuizată.

în mintea mea sună un clopoţel de alarmă.

Trec în revistă simptomele ei: starea matinală de rău, slăbiciunea de după-amiază, sânii sensibili, oboseala. Niciun semn de febră. în plus, de două luni – adică de când am început să facem sex – nu mi-a pomenit niciodată despre faptul că i-a venit ciclul.

— Ai rămas gravidă? izbucnesc eu.

— Poftim?!

— Eşti însărcinată?

îi număr pe degete simptomele.

— Nu. Tocmai am avut ciclu...

Face o pauză şi se gândeşte. Se albeşte la faţă.

— Ultima dată mi-a venit acum vreo trei luni, şopteşte ea. Dar... ciclurile mele sunt mereu neregulate şi scurte. Iar în ultimele două luni am avut nişte mici sângerări. Am crezut că...

îmi adun hainele de pe jos.

— Unde te duci, Tucker?

— Să cumpăr un test de sarcină.

înhaţ un pachet cu biscuiţi din minibar şi i-l arunc.

— încearcă să mănânci, OK? Mă întorc imediat.

în cele din urmă, găsesc o farmacie deschisă non-stop. Au trei teste diferite. Le cumpăr pe toate. Vânzătoare îmi zâmbește complice şi deschide gura. Probabil se pregătește să spună vreo stupizenie. Expresia mea glacială o face să se răzgândească.

Când mă întorc, o găsesc pe Sabrina pe marginea patului, ronţăind biscuiţi.

Desfac cutiuţele cu surprinzător de mult calm.

— Uite! Ţi-am adus trei teste.

— Ne-am protejat, spune ea pe un ton absent, ca şi cum ar vorbi cu ea însăşi, nu cu mine. Şi iau anticoncepţionale.

— Dar prima oară când am făcut-o nu ne-am protejat. Sabrina se strâmbă.

Pufnesc în râs.

— Ei, fa pipi pe beţele astea şi o să aflăm ce şi cum. Termină de mâncat în tăcere. Oare să mă aşez lângă ea sau

pe canapea? Aleg a doua variantă, ca să-i las destul spaţiu. Uneori, e greu s-o citeşti pe Sabrina. în clipa asta, habar n-am ce-i trece prin cap. Se ridică încet şi se apropie precaut de cutiuţe, ca şi cum înăuntru ar fi şerpi veninoşi. Le ia şi intră în baie.

Nu stau cu urechea lipită de uşă, cu toate că tentaţia e mare. Deschid televizorul şi mă uit la teleshopping. După zece minute care par nesfârşite, uşa se deschide. Faţa Sabrinei e la fel de albă ca halatul pe care-l poartă. Ţine în mână o cutie goală.

— E pozitiv? întreb eu.

— Du-te să mai iei zece teste de-astea!

— Nu mai cumpăr niciunul. Vino aici şi aşază-te!

Se apropie îngrozită. Se trânteşte lângă mine, pe canapea, şi-şi acoperă faţa cu mâinile.

— Nu pot să fac un copil, Tucker! Nu pot.

Simt că-mi vine rău. Este un amestec ciudat de uşurare şi dezamăgire. Cuvintele *te iubesc* – cele pe care voiam să i le spun adineauri, când făceam sex – mi s-au înţepenit în gâdej. Acum nu le mai pot rosti. Şoptesc în părul ei:

— O să faci ce crezi că trebuie să faci. Sunt alături de tine. Deocamdată, doar atât pot să-i spun, deşi ştiu că nu e de-ajuns.

19.

Tucker

întotdeauna am crezut că, dacă o să las vreo fată gravidă, voi putea vorbi cu prietenii mei despre subiectul ăsta. însă, deşi am aflat acum o săptămână că iubita mea e însărcinată, n-am suflat o vorbă nimănui.

De fapt, prietenii mei nu ştiu nici măcar că *am* o iubită.

Nici eu nu sunt sigur că am una.

De când Sabrina a folosit cele trei teste şi a obţinut trei rezultate pozitive, evită să mă vadă între patru ochi. Ne trimitem zilnic mesaje, dar susţine că e prea ocupată ca să ne întâlnim şi că vrea să se pregătească mai bine pentru noul semestru. M-am străduit să o las în pace, dar încep să-mi pierd răbdarea.

Trebuie să ne întâlnim şi să discutăm problema. La urma urmei, vom avea un copil. Un *copil.* Iisuse! Mă trec fiorii. Eu

sunt tipul de neclintit, tipul care încasează orice fără să clipească, dar acum inima mea a luat-o razna.

Nu ştiu ce să fac. Sabrina a spus că nu poate avea un copil, iar eu plănuiesc să o sprijin indiferent de hotărârea pe care o va lua. Vreau să mă includă în planurile ei, fir-ar să fie! Mi se rupe inima când mă gândesc că trece singură prin toate astea.

Are *nevoie* de mine.

— O să faci ceva de mâncare sau doar te holbezi la cuptor, ca să treacă timpul?

Vocea lui Garrett mă scoate din gândurile mele negre. Intră în bucătărie, urmat de Logan. Amândoi se duc la frigider.

— Pe bune? se lamentează Logan, privind interiorul pustiu al frigiderului. Hrăneşte-ne,Tuck! Aici nu-i nimic de mâncare.

Săptămâna asta n-am fost deloc la cumpărături. Iar când locuieşti într-o casă plină de hocheişti, să nu cumperi de mâncare nu-i de bine. Mă zgâiesc la oala goală pe care am pus-o pe plită. Cu puţinele ingrediente pe care le am aici, nu prea ştiu ce să gătesc.

— Cred c-o să fac paste, îi anunţ pe prietenii mei.

Să mănânci carbohidraţi la ora asta nu e cea mai bună idee, dar când n-ai de ales, orice e bun.

— Mulţam, mămico!

Mă crispez. Ar fi fost mai potrivit să spună *tăticule,* pentru că sunt pe cale să devin tătic.

Trag aer în piept, ca să mă liniştesc, şi umplu oala cu apă.

Logan îmi zâmbeşte.

— Nu uita să-ţi pui şorţul!

În drum spre cămară, îi arăt degetul mijlociu.

— Faceţi-vă utili şi tăiaţi nişte ceapă! mormăi eu.

— Mă ocup eu, se oferă Garrett.

Logan se aşază la masa din bucătărie. Stă cu mâinile-n sân, ca un nesimţit, în vreme ce eu şi Garrett pregătim o cină târzie.

— Vezi să fie de-ajuns pentru cinci oameni, îmi spune Logan. În seara asta, Dean se antrenează cu Hunter. S-ar putea ca puştiul să vină la noi.

Garrett îmi aruncă o privire amuzată.

— Ba nu. O să gătim paste pentru patru oameni... Aşa-i, Tuck? Dacă vine Hunter în vizită, o să mănânce porţia lui Logan.

— O idee nemaipomenită!

Colegul nostru de apartament îşi dă ochii peste cap şi ne ameninţă:

— O să-i spun antrenorului că mă siliţi să fac foamea.

— Aşa să faci! îi spune Garrett, binevoitor.

în vreme ce aştept să fiarbă apa, scotocesc după legume. Găsesc ardei iute şi doi morcovi. în fine... O să-i toc şi o să-i adaug în sos. Pregătim cina vorbind verzi şi uscate. Sau mai degrabă ei doi vorbesc. Eu sunt preocupat de gândurile mele despre Sabrina.

Deodată, telefonul lui Garrett bâzâie.

— Mă sună antrenorul.

Mă opresc din treabă. Garrett răspunde la telefon. Simt o neliniște inexplicabilă. De regulă, antrenorul Jensen nu ne sună firă un motiv bine întemeiat.

— Bună ziua, domnule antrenor! S-a întâmplat ceva?

Garrett ascultă un moment. Ridică din sprâncene şi spune:

— Nu pricep. De ce v-a zis Pat să mă sunaţi?

Ascultă din nou. Ceea ce-i spune antrenorul Jensen îl face să păleasscă. Iar când încheie convorbirea, e alb ca varul.

— Ce s-a-ntâmplat? întreabă Logan.

Garrett clatină neîncrezător din cap. Pare uluit.

— Beau Maxwell a murit.

Ce?

Logan încremeneşte. Scap din mână spatula. în liniştea care s-a aşternut în bucătărie, zgomotul lemnului izbit de gresie seamănă cu o explozie dintr-un film de război. Mă holbez la Garrett. întreb prosteşte:

— Poftim?

— Beau Maxwell a murit.

Garrett clatină din cap, ca şi cum nu pricepe înţelesul cuvintelor pe care tocmai le-a rostit.

— Cum adică *a murit*? mârâie furios Logan. E o glumă proastă?

Căpitanul nostru de echipă îşi sprijină braţele de blatul de bucătărie. Tremură tot. Nu cred că l-am văzut vreodată aşa de zdruncinat.

— Antrenorul tocmai a vorbit la telefon cu Pat Deluca, antrenorul lui Beau. Pat i-a spus că Beau a murit.

Fără un cuvânt, sting ochiul aragazului şi mă apropii îmbeticit de masă. Mă aşez pe un scaun şi-mi frec fruntea cu pumnii. Nu se poate!

— Cum? izbucneşte Logan. Când?

E şocat. Logan şi Beau erau apropiaţi. Nu aveau o relaţie la fel de strânsă precum cea dintre Dean şi Beau, dar... Iisuse! Dean! Cineva trebuie să-i spună lui Dean!

— Aseară. într-un accident de maşină. Beau s-a dus în Wisconsin, la ziua de naştere a bunicii lui. Antrenorul a zis că era polei pe şosea. Tatăl lui Beau conducea şi a derapat încercând să evite o căprioară. Maşina s-a răsturnat...

Următoarele cuvinte ale lui Garrett se aud înăbuşit:

— Beau şi-a rupt gâtul şi a murit.

Doamne!

Groaza mă cuprinde precum o otravă. Logan are lacrimi în ochi. Stăm nemişcaţi. Tăcuţi. Şocaţi. Niciun prieten de-al meu n-a murit până acum. Tata s-a stins când eram prea mic ca moartea lui să mă afecteze. S-a întâmplat tot într-un accident de maşină. Dumnezeule! De ce naiba conducem maşini?

Un gând sâcâitor îmi dă ghes să fac ceva.

Sabrina.

Da, asta trebuie să fac. Trebuie s-o sun pe Sabrina şi să-i dau vestea. Il ştie pe Beau. Ţine la el.

Dar tocmai când mă pregătesc să mă ridic de pe scaun, uşa de la intrare se deschide. Toţi trei suntem îngroziţi. A venit Dean.

— Rahat! mormăie Logan.

— Îi spun eu, zice Garrett.

Când intră în bucătărie, Dean e absorbit de telefonul lui. Tastează un mesaj, probabil pentru Allie.

— Care-i treaba, băieţi? întreabă el pe un ton absent. Cum nimeni nu-i răspunde, Dean se încruntă şi-şi lasă

mobilul deoparte. Când vede lacrimile lui Logan, se încordează.

— Ce s-a întâmplat? Logan se şterge la ochi.

— Dacă nu-mi spuneţi în secunda asta ce se-ntâmplă... Garrett îl întrerupe:

— A sunat antrenorul. A vorbit cu Patrick Deluca şi... ăăă... Dean e nedumerit. Garrett vorbeşte mai departe. Mi-aş dori

să nu fim nevoiţi să-i spunem lui Dean despre Beau. Mi-aş dori ca niciunul dintre noi să nu-l fi cunoscut pe Beau.

Aş vrea... o mulţime de lucruri. Dar în clipa asta dorinţele n-au nicio importanţă.

— Deluca l-o fi sunat pentru că ştie că suntem prieteni cu Beau...

— E vorba de Maxwell? Ce-i cu el? Eu şi Logan coborâm privirile în poală.

Garrett are mai mult curaj decât noi. Nu-şi fereşte ochii de Dean.

— Beau... a murit.

Deodată, Dean cade în transă. E dureros să asist la scena asta. Habar n-am cum l-aş putea scoate din starea lui. Garrett repetă ce ne-a spus mie şi lui Logan, dar e evident că coechipierul nostru nu-l ascultă. Ochii verzi ai lui Dean sunt înceţoşaţi. Are buzele întredeschise. Respiră anevoie.

Abia când Garrett spune că Beau a murit în accident, Dean clipeşte şi pare să revină la realitate.

— Poţi să repeţi? Mai zi-mi o dată ce s-a întâmplat, cere Dean.

— Rahat! De ce?

— Pentru că trebuie să aud din nou, răspunde Dean. Deschide dulapul de sus al bufetului şi scoate o sticlă de

whisky.

Garrett ia de la capăt întreaga poveste. Hristoase! Nu ştiu dacă rezist s-o aud din nou. Dean îmi pasează sticla de whisky. Iau o duşcă, după care o împing către Logan. Nu trebuie să mă ameţesc. În seara asta am de gând să conduc.

După ce Garrett termină de povestit, Dean se ridică. Ţine sticla de Jack Daniels cu ambele mâini, ca şi cum ar fi o plasă de siguranţă.

— Mă duc sus, murmură el.

Auzim paşi pe scara interioară şi o uşă care se închide.

— Trebuie să plec, îi anunţ pe Garrett şi pe Logan. Nici unul, nici celălalt nu mă întreabă unde.

Sabrina

Mă zgâiesc laTucker, parcă incapabilă să pricep ce-mi spune. Când mi-a scris că vine în seara asta în Boston, ca să ne vedem, mă aşteptam la o discuţie serioasă despre sarcina mea neplanificată. Am intrat în panică. I-am scris că am de învăţat, dar un alt SMS m-a anunţat că oricum vine la mine, fiindcă trebuie să vorbim.

A ajuns după o oră. în tot acest timp, m-am străduit să mă încurajez singură. Mi-am impus să gândesc ca un adult şi să tratez sarcina asta ca pe orice alt lucru din viaţa mea: fără menajamente. Pe deasupra, Tuck m-a asigurat că e alături de mine, că mă va susţine indiferent ce hotărâre voi lua.

Cu toate astea, încă aveam temeri în suflet.

Acum, angoasa era şi mai mare, însă dintr-un cu totul alt motiv.

— Beau a murit? îngaim eu.

Inima mea se zbate. Mă tem c-o să-mi sară din piept.

Mi-e frică de suferința pe care o văd în ochii lui Tucker.

— Da. S-a dus, iubito.

Nu pot să înțeleg. *Nu pot.* Beau era cel mai tare fundaș al echipei de fotbal de la Briar. Beau mi-era prieten. Făcea mereu gropițe în obraji atunci când zâmbea poznaș. Acum, Beau este...

Mort.

într-un accident de maşină. Tatăl lui a supravieţuit, dar nu şi Beau.

Lacrimile cu greu stăpânite izbucnesc dintr-odată şi-mi curg pe obraji. încerc să respir printre suspine. Tucker mă strânge la pieptul lui.

— Inspiră adânc, îmi şopteşte el.

încerc, chiar încerc, dar oxigenul parcă nu pătrunde în plămânii mei.

— Respiră lent!

Palmele lui îmi mângâie liniştitor spatele. Ameţeala începe să dispară. Lacrimile se preling în continuare. îmi simt pieptul ca şi cum cineva îl străpunge cu o lamă incandescentă.

— El e... *era*... Era un băiat tare de treabă,Tuck.

— Ştiu.

— Era bun, *tânăr* şi n-ar fi trebuit să moară, spun eu cu înverşunare.

— **Da.**

— **Nu-i corect!**

— **Ai dreptate.**

Tucker mă strânge şi mai tare în braţe. Mă lipesc de el. Trupul lui puternic este ancora de care am nevoie acum. îmi îngădui să plâng, să înjur şi să mă tângui, fiindcă ştiu că Tuck e aici, ascultându-mă şi spunându-mi să trag adânc aer în piept.

Un ciocănit în uşa camerei mele ne face să tresărim.

— Faceţi linişte! strigă vocea oribilă a lui Ray. Cum naiba să fiu atent la meci, când îţi aud urletele încă din sufragerie? Eşti la ciclu sau ce?

Dumnezeule! Intervenţia neplăcută a lui Ray îmi aduce din nou aminte de dezastrul din viaţa mea. Spre deosebire de ceea ce crede Ray, *nu* sunt la ciclu. Fiindcă o să am un copil.

Tucker continuă să-mi mângâie spatele.

— Dacă nu poţi auzi televizorul, dă volumul mai tare! îi strigă tatălui meu vitreg.

După câteva secunde, se aude iarăşi glasul bolborosit al lui Ray:

— Tu eş', spo'tivule? Nu ştiam că Rina are m'safiri.

— Normal că ştie. Am trecut pe lângă el când mi-ai deschis uşa, îmi şopteşte Tucker.

în seara asta, Ray e mai beat ca oricând. Şi-a petrecut toată ziua la un bar, cu amicii lui.

— Când a venit astă-seară acasă, abia dacă putea merge drept, îl informez eu.

Ray intervine din nou, bolborosind ca un nebun:

— Nu prea te pricepi la sex, dac-o faci pe afurisita aia să plângă!

îl apuc pe Tucker de braţ, fiindcă nu vreau să se repeadă la Ray.

Ridic vocea:

— Du-te la televizor! N-o să mai facem gălăgie. Paşii lui se îndepărtează.

Faţa mi-e udă de lacrimi. Mă cuibăresc iar lângă Tucker.

— Vrei să... Vrei să stai cu mine în noaptea asta?

— Mai începe vorbă! zice el, sărutându-mă cuminte pe frunte. O să rămân oricât de mult timp ai nevoie de mine, scumpo.

20.

Tucker

Stadionul este plin. Mii de oameni au venit la meci. Foarte mulţi dintre ei poartă haine în culorile echipei de fotbal de la Briar, negre şi argintii.

Pe teren a fost adusă o scenă mare, pe care stau familia lui Beau şi coechipierii lui. Au venit foşti absolvenţi din toate colţurile ţării, pentru a-l omagia pe fundaşul mort. Sunt aici chiar şi puşti care nu l-au cunoscut pe Beau. Figurile tuturor sunt grave.

O atmosferă oribil de sumbră.

Stau în tribune, în spatele băncii de rezerve. La stânga mea e Garrett. Lângă el s-a aşezat Hannah, apoi Logan şi Grace, iar ceva mai încolo o văd pe Allie. E singură.

Săptămâna asta, Dean a fost în ultimul hal. Trece printr-o fază autodistructivă: lipseşte de la antrenamente şi se încuie în camera lui, unde bea până pică din picioare. Alaltăieri-seară era aşa de beat, că a adormit pe canapeaua din sufragerie: jumătate pe perne, jumătate pe podea. Logan l-a cărat în pat, urmat de Allie, care abia îşi stăpânea lacrimile.

Aş fi vrut să-i zic că iubitul ei va trece cu bine peste momentul ăsta cumplit, dar în ultima săptămână mintea mea a umblat aiurea.

Motivul neliniştii mele îmi stă alături în clipa asta. Nu cred că Garrett şi ceilalţi prieteni ai mei îşi dau seama că Sabrina e aici. Privirile lor sunt aţintite asupra terenului. Pe un ecran uriaş rulează secvenţe din cei patru ani pe care Beau i-a petrecut la Briar. De fapt, cinci ani. Beau a jucat încă un an cu echipa universităţii, aşa că, de fapt, este al cincilea lui an la Briar. *A fost* al cincilea. Doamne, Beau s-a dus!

E frig. O ţin de mână pe Sabrina. Mi-ar plăcea să o cuprind cu braţul, să o sărut pe obraz, s-o ţin strâns lipită de mine. Dar ceremonia organizată în cinstea lui Beau nu e un moment potrivit să anunţăm public că suntem un cuplu. Pare suprarealist că fata asta e însărcinată cu copilul meu şi că nimeni nu bănuieşte nimic.

N-am vorbit deloc despre sarcină. Habar n-am dacă Sabrina are de gând să facă avort. Poate că deja a scăpat de copil. Aş vrea să cred că n-o să mă lase pe dinafară, dar în săptămâna asta s-a purtat foarte distant. Moartea lui Beau a afectat-o mult. Când mă gândesc la starea pe care dispariţia lui Beau i-a pro- vocat-o lui Dean, ezit şi mai mult s-o presez pe Sabrina să stăm de vorbă. Acum trebuie să facă faţă pierderii unui prieten.

Derularea secvenţelor pe ecranul uriaş a încetat. Joanna, sora mai mare a lui Maxwell, se ridică de la locul ei. E o tipă frumoasă, cu păr scurt şi ochi albaştri, ca ai lui Beau. Poartă o rochie simplă, neagră. Figura ei e răvăşită. La fel şi chipurile părinţilor

Se aşază în faţa unui pian, în partea opusă a scenei. Joanna Maxwell s-a specializat în muzică la Briar şi a primit o slujbă pe Broadway imediat după absolvire. Hannah mi-a zis că este o cântăreaţă incredibilă.

Joanna potriveşte microfonul şi se apropie de el.

— Probabil puţini dintre voi ştiu că fratele meu cânta foarte bine. Dar nu îndrăznea s-o facă în public. Doar trebuia să-şi menţină reputaţia de băiat rău, nu?

Din tribune izbucnesc râsete. E ciudat cum se combină hohotele cu valul de durere care pluteşte deasupra noastră.

— Beau iubea muzica. În copilărie, ne strecuram în biroul tatei şi ascultam muzică la pick-upul lui.

Priveşte sfios spre tatăl ei.

— Scuze că afli abia acum, tati! Jur că nici eu, nici Beau n-am dat iama în dulapul tău cu băutură... Cel puțin nu până am mai crescut puțin.

Domnul Maxwell clatină din cap. Alt murmur străbate tribunele.

— Ne plăcea să ascultăm Beatles, continuă Joanna.

își potrivește din nou microfonul și-și pune degetele pe clape.

— Asta era melodia preferată a lui Beau, așa că o voi cânta acum...

Vocea Joannei se frânge pentru câteva clipe.

— … o s-o cânt acum, în amintirea lui.

Mi se rupe inima când primele acorduri ale melodiei *Let It Be* umplu stadionul. Sabrina îmi strânge mai tare mâna. Degetele îi sunt precum gheaţa. După ce se sfârşeşte cântecul, ochii tuturor înoată în lacrimi. Clipesc repede, ca să le reţin. În cele din urmă, le las să-mi curgă pe obraji.

Joanna se ridică de la pian şi se aşază iar lângă părinţii ei. Urmează câteva cuvântări, iar lacrimile curg din belşug. Antrenorul Deluca ne vorbeşte despre cât de talentat

era Beau ca fotbalist, cât de devotat sportului şi cât de integru. Vorbesc şi câţiva dintre coechipierii lui, făcându-ne să râdem cu poveşti despre prostiile pe care Beau le făcea în vestiar. Mama lui Beau ne mulţumeşte tuturor pentru că am venit la ceremonie, pentru sprijinul acordat fiului ei, pentru că l-am iubit.

La sfârşit, sunt complet dat peste cap.

Tristeţea pluteşte în aer. Oamenii se ridică de la locurile lor şi coboară pe culoare. Sabrina îmi dă drumul la mână şi o ia

înainte. Hope şi Carin o iau între ele, protector.

Când ieşim din stadion, mă apropii de Sabrina şi îi şoptesc la ureche:

— Vrei să vin diseară la Boston?

Ea clatină din cap. Sunt plin de frustrare și dezamăgire. îmi spune:

— Vorbim în curând, bine?

— Bine.

Cu inima grea, o petrec din priviri.

— Ce-a fost asta? zice Garrett lângă mine.

Se uită în direcţia Sabrinei.

— I-am prezentat condoleanţele mele. E Sabrina James... Ea şi Beau se cunoşteau.

Garrett se încruntă.

— Aha! Sabrina lui Dean?

Nu! Sabrina mea!

Mă prefac nepăsător.

— Da, cred că da.

M-am săturat de toate astea până-n gât. Vreau să le spun prietenilor mei despre Sabrina. Vreau să le spun despre copil şi să le cer sfatul, dar ea m-a pus să promit că n-o să suflu o vorbă înainte să luăm o hotărâre. Totuşi, dacă hotărârea înseamnă renunţarea la copil, nu are niciun rost să le

povestesc amicilor mei. Ce-aş putea să le spun? *Am lăsat gravidă ofată, dar afăcut avort, aşa că nu avem ce discuta...*

înghit în sec. Gura mi s-a uscat dintr-odată. Habar n-am cum de-am ajuns în situaţia aici. Prietenii mei mă tachinează că sunt foarte prevăzător. Şi eu credeam că sunt precaut când vine vorba despre sex. Dar a fost de-ajuns o singură greşeală, o clipă de neatenţie, iar acum o să fiu tată. Am doar douăzeci şi doi de ani, fir-ar să fie!

Nu ştiu dacă sunt capabil să cresc un copil.

Panica mă sugrumă.

Sunt un tip răbdător. Te poţi baza pe mine. Sunt cu capul pe umeri. într-o bună zi, vreau să am o familie. Vreau copii, şi o soţie, şi un câine, şi o casă. Vreau toate astea... *într-o bună zi.*

Nu azi. Nu peste nouă luni. Nu...

S-ar putea să n-ai de ales.

Hristoase!

— Hai! îmi zice Garrett, făcându-mi semn s-o iau înainte. Ne întoarcem acasă.

Ieşim în parcare. Mă duc în campus împreună cu Garrett şi cu Hannah, aşa că urc în Jeepul lui Garrett. Allie se aşază lângă mine. Nimeni nu scoate o vorbă pe drumul de întoarcere.

Imediat ce intrăm în casă, Allie dă fuga sus, în camera lui Dean. Nici acum nu-mi vine să cred că a lipsit de la ceremonie. Am senzaţia că, până acum, Dean nu a pierdut oameni dragi lui. Nu cred că ştie cum să facă faţă unei asemenea experienţe. Mă rog ca Allie să-i poată deschide ochii.

Ne descălţăm şi intrăm în sufragerie. Hannah şi Grace pregătesc cafea. Pentru o vreme, stăm în tăcere. Parcă am suferi cu toţii de sindrom de stres posttraumatic. Am pierdut un prieten şi lumea nu mai are noimă.

Garrett îşi scoate cravata şi o aruncă pe braţul canapelei.

— Peste câteva luni absolvim facultatea, declară el.

Dăm cu toţii din cap. Garrett se uită în jur. Chipul lui are

o expresie tristă.

— O să-mi lipsească mult casa asta.

Şi mie. Tot n-am idee unde o să fiu în mai. Planul iniţial era să mă întorc în Texas, dar n-am cum să fac asta atât timp cât între mine şi Sabrina există mari incertitudini. Adevărat, până în mai o să aflu ce se va întâmpla cu copilul. Am făcut cercetări pe internet şi acum ştiu că, dacă Sabrina alege să facă avort, are timp s-o facă până la începutul lui martie.

— îmi vine să urlu de nervi. Dumnezeule! Nu-mi place deloc că nu ştiu în ce punct se află relaţia noastră.

— îmi pare bine c-o să ne căutăm un apartament împreună, spune Hannah.

— însă tonul ei contrazice afirmaţia.

— O să găsim unul super, o asigură Garrett.

Hannah se uită la Grace şi întreabă:

— Voi doi încă mai căutaţi o locuinţă de închiriat la jumătatea distanţei dintre Hastings şi Providence?

Grace se trage mai aproape de Logan. El îşi trece tandru degetele prin părul ei lung.

Mă cuprinde invidia. Habar n-au cât de norocoşi sunt fiindcă-şi pot face planuri de viitor. Agentul lui Garrett negociază cu echipa Bruins, ceea ce înseamnă că Garrett şi Wellsy vor locui în Boston îndată ce el semnează un contract. Grace mai are încă doi ani de petrecut la Briar, dar Logan deja a semnat un contract cu pepiniera echipei Bruins. O să joace hochei în Providence până când va fi chemat să facă parte din echipa principală.

Numai eu nu ştiu deloc cum va arăta viitorul meu.

— După absolvire te întorci direct în Texas sau rămâi aici pe timpul verii?

întrebarea lui Logan îmi stârneşte o senzaţie neplăcută.

— încă nu ştiu. Depinde ce oportunităţi se ivesc.

De fapt, depinde dacă iubita mea hotărăşte să păstreze copilul.

— Ar trebui să deschizi un restaurant, glumeşte Hannah. Ai putea să botezi felurile de mâncare cu nume haioase.

Reacţia mea vine pe loc:

— Nuuu... Nu vreau să fiu bucătar-şef. Şi nici nu-mi doresc stresul de a conduce o afacere aflată mereu sub presiune. Foarte multe restaurante dau faliment. E un risc prea mare.

Plănuiesc să fiu precaut cu banii din asigurarea de viaţă a tatei. Îi economisesc de ani întregi şi nu-s convins că e bine să risc cu un restaurant. Dar nu am altă idee. Ar fi bine să găsesc una, şi încă repede. Absolvirea bate la uşă. Viaţa reală mă ajunge din urmă. Iubita mea e gravidă.

Trebuie să iau un milion de hotărâri, dar pe moment sunt neajutorat.

Nu pot lua nici măcar o singură decizie. Mai întâi e nevoie ca Sabrina să ia cea mai importantă hotărâre dintre toate.

21.

Sabrina
Februarie

Merg pe o alee străjuită de troiene, în Boston Common, iar afară e frig amarnic. Ţin mâinile înmănuşate în buzunarele hainei, iar căciula mea tricotată e trasă aşa de mult pe frunte, încât mai că-mi acoperă ochii.

Azi e ger mare. Regret că i-am propus lui Tucker să ne întâlnim în parc. Voia să vină la mine, dar Ray şi Nana sunt acasă. Nu vreau să risc să tragă cu urechea şi să afle despre sarcina mea. încă nu le-am spus. Nu am spus nimănui.

Mă aşteptam ca Tucker să deschidă discuţia despre copil, dar când ajung la Brewer Fountain, cinci minute mai târziu, primul lucru pe care mi-l spune este:

— Urăsc fântânile.

— Ăăă... bine. De ce?

— Nu au niciun folos.

Apoi mă trage spre el şi mă îmbrăţişează îndelung. Mă lipesc de el, agăţându-mă de trupul lui cald şi puternic. Nu l-am mai văzut de la evenimentul în memoria lui Beau. Adică de două săptămâni. *Două săptămâni.]\ir* că John Tucker are răbdare cu carul. Nu m-a sâcâit să ne vedem. Nu m-a presat să vorbim despre situaţia noastră. Pur şi simplu a aşteptat un semn de la mine.

— Fântânile sunt drăguţe, murmur eu.

Mă sărută scurt.

— Nu la fel de drăguţe ca tine.

Mă îmbrăţişează şi mai strâns, iar eu mă străduiesc din răsputeri să nu izbucnesc în plâns. În ultimul timp, sunt un ghem de hormoni. Mereu pe cale să bocesc. Habar n-am dacă e din cauza sarcinii sau pentru că-mi lipseşte Tuck.

Mi-a fost foarte dor de el, dar când sunt în preajma lui nu ştiu ce să zic şi ce să fac.

Ne desprindem din îmbrăţişare, stingheriţi. Vad în ochii lui că are o mulţime de întrebări, dar nu le dă glas. în schimb, îmi propune:

— Hai să ne plimbăm. Dacă ne mişcăm, poate că n-o să murim îngheţaţi.

Izbucnind în râs, îl las să-mi cuprindă talia cu braţul. Păşim pe alee. Ghetele noastre scârţâie pe stratul subţire de zăpadă.

— Cum e la cursuri? întreabă Tucker.

— Bine.

Mint. Nu e deloc bine. Am descoperit că mi-e imposibil să mă concentrez la altceva în afară de schimbările subtile din corpul meu.

— La tine cum e?

El ridică din umeri.

— Nu foarte bine. Mă concentrez mai greu de când...

Vocea i se stinge.

— De când cu asta? întreb eu, arătând spre burta mea.

— Da. Şi de la moartea lui Beau. Dean n-o duce prea bine şi în casă e multă tensiune.

— îmi pare rău.

— O să treacă.

Doamne, cât aş vrea să am convingerea, rezistenţa şi curajul lui! Mi se face rău la gândul de a aduce în discuţie problemele noastre. Sau poate că sunt doar vestitele greţuri de dimineaţă ale gravidelor.

Ca de obicei, Tucker nu insistă asupra subiectului. II schimbă pur şi simplu. Arată spre peisajul minunat din jurul nostru.

— Veneai des pe-aici în copilărie?

— Da. Pe atunci eram doar eu, mama şi Nana. Veneam în parcul ăsta la fiecare sfârşit de săptămână. Pe Balta Broaştei am învăţat să patinez.

Mă priveşte lung.

— Nu prea vorbeşti despre mama ta.

Simt un val de amărăciune.

— Nu-i nimic de spus. N-a stat mult cu mine. Când am împlinit şase ani, bărbaţii din viaţa ei au devenit mai importanţi decât mine.

Mâna înmănuşată a lui Tucker îmi mângâie umărul.

— îmi pare rău, scumpo.

— Asta-i viaţa. Tu eşti apropiat de mama ta, nu?

Dă aprobator din cap şi declară:

— E cea mai straşnică femeie din câte cunosc.

Emoţia mă sugrumă. Tucker şi-a pierdut tatăl la o vârstă fragedă, dar este evident că mama lui a făcut tot ce-a putut. Din ce mi-a spus el, a muncit pe brânci pentru ca fiului ei să nu-i lipsească nimic. Mama mea – ba chiar şi Nana – ar trebui să ia lecţii de la doamna Tucker.

— Noi doi am avut copilării foarte diferite, îi spun.

— Şi totuşi am devenit amândoi oameni minunaţi.

Poate că-i valabil pentru el. în clipa asta, eu nu mă simt

minunată.

— Mama ta vrea să te întorci în Texas după absolvire?

— Da.

Se oprește pe alee. Oftează din rărunchi, apoi își trece degetele prin păr.

— Tu vrei să te întorci? insist eu.

îmi ţin respiraţia, în aşteptarea răspunsului.

— Nu ştiu. Planul meu a fost de la bun început ca, după absolvire, să mă întorc acasă. Vreau să fiu lângă mama, să am grijă de ea. Dar când am fost acasă, în vacanţa trecută, am văzut că nu prea există oportunităţi în Patterson. Nimic. E un orăşel care nu s-a dezvoltat deloc în ultimii o sută de ani. Şi nici nu pot să muncesc în Dallas, pentru că ar trebui să fac naveta

patru ore, cu maşina. La început, intenţionam să locuiesc în Dallas în timpul săptămânii şi să vin în Patterson în weekenduri, dar, cu cât mă gândesc mai mult la varianta asta, cu atât pare mai obositor.

— Şi atunci ce-o să faci?

— N-am idee.

Aştept să schimbe subiectul şi să mă întrebe ce am *eu* de gând să fac cu copilul, dar n-o face.

— Vrei să ne uităm la patinatori? sugerează el.

— Sigur.

Mergem mai departe. Parfumul lui cunoscut îmi pătrunde în nări, înfiorându-mă. Vreau să-l sărut. Vreau să-l târăsc în camioneta lui şi să-l *devorez.* Vreau să-i simt gura lipită de a mea şi mâinile pe sânii mei.

Chiote vesele de copii ne întâmpină chiar înainte să ajungem la baltă. O senzaţie dulce-amăruie mă cuprinde, pe măsură ce ne apropiem de balustradă. Zeci de oameni gonesc pe lângă noi, pe suprafaţa lucioasă a patinoarului. Copiii sunt înfofoliţi în geci colorate, poartă fulare şi mănuşi. Familiile patinează împreună. Cuplurile alunecă ţinându-se de mână.

Tucker întinde mâna şi-şi împleteşte degetele cu ale mele. Pentru o vreme, ne uităm la patinatori. Inima îmi tresare de bucurie, pentru că semănăm cu un cuplu adevărat. Doi oameni fericiţi care îşi petrec după-amiaza într-un parc şi se bucură de compania celuilalt.

— Hopa! îl vezi pe tipul de colo? spune dintr-odată Tucker. îmi arată un bărbat înalt, cărunt, într-un hanorac albastru,

cu patine negre.

— Da... îl cunoşti? Tucker mijeşte ochii.

— Nu. Pentru o secundă, mi s-a părut că semănă cu...

— Cu cine?

— Cu antrenorul Moarte. Mai că mă înec de uimire.

— Stai puţin! Tocmai ai spus *antrenorul Moarte?* Hohotul lui de râs îmi gâdilă obrazul.

— Da. Şi nici măcar nu glumesc, scumpo. Primul antrenor de hochei pe care l-am avut se numea Paul Death[1]. Se pare că e un nume britanic foarte vechi. Sau velş.

---

1 *Death* – „moarte” (în original)

— Era la fel de malefic cum sugerează numele lui?

— Era cel mai de treabă tip, declară Tucker.

— Pe bune?

— O, da! A fost primul care mi-a zis că am potenţial. Aveam cinci ani pe-atunci. Am rugat-o pe mama să mă ducă să iau lecţii de hochei. Conducea o oră până la patinoar, pentru că în Patterson nu exista aşa ceva. Antrenorul Moarte a dat mâna cu mine şi mi-a spus: „Da-da-da, văd cu ochii mei, puştiule! Ai potenţial”.

Tucker chicoteşte.

— *Da-da-da* era expresia lui favorită. M-am molipsit şi eu.

0 spuneam întruna acasă. Am adus-o pe mama în pragul unei crize de nervi.

Izbucnesc în râs.

— Deci antrenorul Moarte a fost idolul copilăriei tale?

— Cam aşa ceva. Cine a fost idolul tău? îi zâmbesc cu toţi dinţii.

— Am avut cinci idoli. Se numeau NSYNC. Lui Tucker îi pică faţa.

— Nu! Scumpo, spune-mi că nu-i adevărat! Erai pasionată de o formaţie de băieţi?

— Foarte pasionată. Nana m-a dus la un concert NSYNC când aveam doisprezece ani. Jur că în seara aia am avut primul meu orgasm.

Tucker îşi lasă capul pe spate şi hohoteşte.

— Să ştii că nu-i amuzant, mă bosumflu eu. Eram obsedată. Mâzgăleam numele *Sabrina Timberlake* pe toate caietele mele de şcoală.

— Sincer să fiu, nu pot să-mi imaginez aşa ceva.

— De ce nu?

— Pentru că eşti atât de serioasă tot timpul. Când mi te imaginez copil, te văd învăţând şi pregătindu-ţi examenele cu patru ani în avans.

Surâd ironic.

— Ai dreptate. Chiar aşa eram. Dar pentru Justin[1] îmi faceam mereu timp. în pauzele dintre două reprize de învăţat, îi sărutam poza. Franţuzeşte!

1Justin Timberlake şi-a început cariera muzicală în fosta formaţie muzicală NSYNC, despre care vorbeşte Sabrina.

Tucker mai trage o porţie de râs.

— Doamne, Sabrina! Nu ştiu dacă mai putem fi împreună, după ce-am auzit acum.

Fără veste, îmi piere pofta de râs. Nu pentru ce a spus Tucker – ştiu că glumeşte –, ci pentru că... avem o problemă cât carul.

Eu şi Tucker suntem împreună de doar câteva luni, iar acum a picat bomba cu copilul. Oare relaţia noastră mai are un viitor? îmi place să fiu cu el. E *uşor* să fiu cu el, mai uşor decât mi-a fost cu oricare alt tip. *începusem* să cred că ne merge bine, dar... dacă se plictiseşte de mine şi vrea să mă părăsească?

Dacă păstrăm copilul, viitorul e deja stabilit. Vom face parte din viaţa celuilalt, indiferent dacă vrem sau nu.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Tucker, neliniştit.

Mă silesc să-mi înghit nodul din gât. îmi vine să plâng.

— Eu... nu am luat încă o hotărâre.

îmi răspunde cu voce răguşită:

— Ştiu.

— Sunt... speriată. Sunt tare speriată, Tuck.

— Ştiu. Şi eu sunt.

— Serios?

— Glumeşti? Sunt de-a dreptul îngrozit.

îi scapă un geamăt.

— încerc să mă ţin tare de dragul tău, Sabrina. încerc din răsputeri.

— De obicei, eu sunt cea puternică. Dar în momentul ăsta nu mă simt deloc aşa.

Mă trage aproape de el. Iată-ne iarăși agățați unul de celălalt. Sunt sigură că toți patinatorii ne privesc, dar nu-mi pasă. Simt atâtea emoții!

— Nu cred că vreau să-l păstrez.

Tucker face un pas în spate. Expresia lui este sumbră.

— Eşti sigură?

— Nu.

— Atunci ai nevoie de mai mult timp să te gândeşti. Bine?

— Bine, murmur eu.

Mă ia din nou de mână.

— Hai să ne plimbăm. O să-ţi mai povestesc despre antrenorul Moarte şi tu o să-mi povesteşti despre săruturile tale franţuzeşti cu posterele lui Timberlake.

Izbucnesc în râs. Doamne! Ce ţi-e şi cu băiatul ăsta! Vreau să-i mulţumesc. Să-l sărut. Să-i spun că e nemaipomenit.

îmi împletesc degetele cu ale lui şi îl las să mă conducă înapoi pe alee.

22.

Sabrina

Telefonul e ca o cărămidă în mâna mea. Trebuie să programez avortul curând, altfel va trece perioada. Ar fi trebuit s-o fac acum o lună, fir-ar să fie! E aproape sfârşitul lui februarie. Au trecut deja cincisprezece săptămâni. Nu ştiu de ce am amânat atâta.

De fapt, ştiu de ce. Pentru că nu mă pot hotărî. Uneori, îmi zic că o să mă descurc mai bine fără un copil. Dar alteori nu-mi pot scoate din cap imaginea sicriului în care zăcea Beau.

Obrajii mi se umezesc. îmi şterg lacrimile cu gesturi îndârjite. Super! Bocesc în public! Ai fi crezut că am vărsat toate lacrimile la ceremonia organizată în amintirea lui Beau. A fost cu adevărat îngrozitor.

Am ştiut că-i o idee proastă să învăţ azi la Starbucks, mai ales fiindcă în ultimul timp sunt foarte emotivă. Dar nu voiam să fiu acasă când sun la clinică. încă nu i-am spus Nanei despre sarcină şi nu vreau să afle din întâmplare.

Pentru prima oară în viaţă, simt că plutesc în derivă. De la întâlnirea din parc, nu l-am mai văzut pe Tucker. Acum o săptămână, am încetat să-i răspund la mesaje. Zilele astea, nu mă pot concentra la nimic altceva decât la decizia inevitabilă pe care trebuie să o iau.

Nu mă feresc numai de Tucker. De la moartea lui Beau, nu m-am mai întâlnit cu Hope şi cu Carin decât o dată, la un prânz. Am dat vina pe programul meu de muncă, dar nu cred că fetele m-au crezut.

— Sabrina?

Ridic capul. în faţa mesei mele se află Joanna Maxwell, într-o mână ţine un pahar cu cafea, iar în cealaltă – o poşetă albă, elegantă. îmbrăcată într-un palton albastru-intens, arată exact ca o vedetă de pe Broadway.

Sar în picioare şi o îmbrăţişez.

— Joanna! Ce mai faci?

Ea zâmbeşte slab.

— Bine.

— Ce-i cu tine în Boston? Sunteți în turneu cu piesa?

— Nu. Se joacă tot în Manhattan.

O ușoară roșeață îi colorează gâtul.

— Eu... ăăă...Mi-am dat demisia.

Rămân înmărmurită pentru o secundă.

— Serios?

— Da. S-a ivit o ocazie să fac altceva, aşa că am profitat.

în tonul ei simt un amestec de sfidare şi jenă, de parcă s-a

săturat să-şi tot justifice alegerile. însă faţă de mine nu trebuie să se justifice.

— Bravo ţie, Joanna!

Sunt confuză. Beau mi-a zis că visul surorii lui este să joace pe Broadway.

— Exact! întăreşte Joanna. Sunt tânără. Dacă vreau să încerc lucruri noi, acum e momentul potrivit.

Pe mine mă îngrozeşte să încerc lucruri noi, dar, la urma urmei, nu eu sunt cea care şi-a pierdut fratele mult iubit. Probabil că are nevoie de o schimbare.

— Categoric! Şi acum cu ce te ocupi?

— înregistrez o piesă demo.

— Aha! Uau!

Habar n-am despre ce vorbeşte. Probabil că pe faţa mea se citeşte perplexitatea. Joanna adaugă:

— E un fel de probă înregistrată pe care-o s-o trimit caselor de discuri. Dacă am noroc, cineva o să-mi propună să semnez un contract. Dacă nu funcţionează metoda asta, o să cânt *cover-uri* după piese celebre şi o să le postez pe YouTube. Poate că în felul ăsta voi căpăta vizibilitate. O să vedem ce-o să se-n- tâmple.

— Super!

Pur şi simplu nu pricep. De ce naiba să renunţi la rolul plătit într-un music-hall, în schimbul unui lucru care pare foarte riscant? De pildă, dacă aş avea o slujbă bună, poate c-aş păstra copilul. Dacă aş fi rămas însărcinată la terminarea Facultăţii de Drept, nu la începutul ei, aş privi altfel situaţia.

— De fapt, e destul de nasol, îmi zice Joanna. A trebuit să-mi iau o slujbă de chelneriţă, ca să mă pot descurca. Trebuie

să-mi plătesc facturile. E posibil să nu mă mai pot întoarce pe Broadway.

Nu ştiu ce să-i spun, aşa că mă bâlbâi:

— Eu... mmm... ăăă...

Posibilitatea de a pierde tot ce-am planificat în viaţă, din cauza acestei sarcini, mă paralizează. Mi se pare că Joanna se aruncă nebuneşte cu capul înainte.

în cele din urmă, reuşesc să îngaim o replică:

— Sper să-ţi urmezi visul.

— Exact asta fac.

Joanna oftează.

— în ciuda a ceea ce cred ai mei, nu trec printr-o criză existențială din cauza morții lui Beau. De fapt, el ar fi fost total de acord cu mine. Ce părere ai?

Beau îşi iubea sora, aşa că, dacă alegerea ei o face fericită, atunci el ar fi sprijinit-o.

— Beau voia să fii fericită, îi confirm eu.

Joanna îşi muşcă buza de jos.

— Ştii că Beau nu voia să treacă la profesionişti? Anul trecut, echipa lui a cam şchiopătat. A primit oferte să se transfere la alte şcoli. Aşa, ar fi avut şanse mai mari să fie recrutat de o echipă de profesionişti, dar el îşi iubea echipa de la Briar şi nu era interesat să joace în altă parte. Beau nu voia decât să fie fericit.

Vocea Joannei se frânge. Mă rog la Dumnezeu să nu înceapă să plângă. Dacă boceşte, o să dau şi eu apă la şoareci.

Sarcina m-a transformat într-o tipă emotivă şi plângăcioasă.

— Atunci e musai s-o faci, spun eu cu hotărâre.

— Ştiu.

îşi şterge faţa cu mâneca. Scotocesc prin poşetă după un şerveţel. într-un colţ găsesc unul mototolit, dar curat. Joanna îl primeşte cu recunoştinţă.

— Te plăcea tare mult, spune ea cu voce moale. Voi doi aţi fi fost un cuplu formidabil, dar poate-i mai bine că nu te-ai îndrăgostit de el. Măcar acum nu eşti la pământ, ca mine.

Trăsăturile i se schimonosesc. Durerea pe care a ţinut-o în frâu până acum o inundă.

O conduc la masa mea, îi trag un scaun şi mă aşez alături de ea. Aştept, în timp ce Joanna plânge. Câţiva clienţi ne aruncă priviri ciudate. Le răspund cu o căutătură urâtă.

Din fericire, Joanna îşi revine imediat. îşi suflă nasul şi-mi aruncă o privire mâhnită.

— Rahat! Azi n-am plâns deloc, mormăie ea. Dacă mă abţineam, ar fi fost un nou record pentru mine.

— Dac-aş fi în locul tău, nu m-aş da jos din pat.

— în primele două săptămâni nici eu n-am coborât din pat. Pe urmă, într-o zi, m-am gândit că Beau mi-ar trage un şut în fund dacă m-ar vedea cum îmi bat joc de mine. Aşa că iată-mă: încerc ceva stupid şi nou.

O contrazic:

— Mie nu mi se pare stupid.

Joanna e tânără. Dacă visul ei este să apuce pe un alt drum în carieră, mai bine s-o facă acum.

— Chiar crezi asta?

— Sigur că da, o asigur eu.

— Beau mereu zicea că eşti tare ambiţioasă. îmi închipuiam că dispreţuieşti deciziile nesăbuite.

Mă încrunt.

— Joanna, mă faci să par o nemernică.

— Nu asta am vrut să spun. Am zis-o ca pe un compliment. Şi eu eram ca tine. Aveam totul planificat: să absolv Facultatea de Teatru, să primesc un rol fantastic într-o piesă pe Broadway şi să-mi văd numele pe afişe. Pe urmă Beau a murit şi acum totul îmi pare lipsit de importanţă. Ştii ce vreau să spun?

Cred că o înţeleg.

— Ar trebui să plec, adaugă ea.

Se apleacă şi mă îmbrăţişează din nou. De data asta, strân- soarea ei e surprinzător de aprigă.

— Ai grijă de tine, Sabrina! Sper să fii fericită.

Mda... Dac-aş şti pe ce drum pot întâlni fericirea...

A doua zi, iată-mă în faţa biroului îndrumătoarei mele. Profesoara Gibson stă aplecată peste biroul ei. Notează lucrări. Bat uşor în uşă, ca să n-o iau prin surprindere.

— Sabrina!

Cu un zâmbet binevoitor, îmi face semn să intru.

— Cum e în ultimul semestru?

— Uşor. Am învăţat cum să trec cu bine testele.

— Sau poate c-ai învăţat să gândeşti mai critic şi eşti capabilă să analizezi tone de informaţii şi să găseşti în ele principiile simple din spatele teoriei.

— Da. E posibil.

Izbucnesc în râs şi mă aşez.

— Ce te bucură mai mult, că la toamnă o să mergi la Harvard sau c-o să ai vacanţă de vară?

— Cel mai mult mă bucur de Harvard, categoric. O să-mi lipsească locul ăsta.

Privesc interiorul plăcut al biroului: fotoliul confortabil, teancurile uriaşe de cărţi care ameninţă să se răstoarne din clipă în clipă. Peste tot are poze cu studenţii ei, cu soţul ei.

în cap mi se aprinde un bec. Motivul pentru care nu m-am gândit niciodată să am copii este că, din clipa în care am cunos- cut-o pe profesoara Gibson, am vrut să fiu ca ea. E isteaţă, foarte respectată şi cu o inimă mare. Oriunde se duce, oamenii o privesc cu admiraţie. Pentru mine – o puştoaică născută în cartierele rău famate din sudul Bostonului –, să mă bucur de o asemenea admiraţie e un vis. Unul pe care l-am urmărit constant aici, la Briar.

Nu cunosc vreo femeie cu copii care să aibă atâta succes ca profesoara Gibson. Ştiu că există mii de mame care sunt doc- tori, avocaţi, economişti sau oameni de ştiinţă. Hope şi Carin spun că într-o zi, vor să devină mame, dar pentru ele acest „într-o zi" se află într-un viitor îndepărtat. Pentru mine, acea zi deja a venit.

Mă uit la o fotografie în care profesoara pozează alături de soţul ei, în faţa unui vechi castel.

O întreb:

— Aţi fi vrut să aveţi copii?

Doamna Gibson mijește ochii. Și-a dat seama de ce se întâmplă. E clar după expresia ei.

— Of, Sabrina!

Dau aprobator din cap, confirmându-i bănuiala.

închide ochii pentru o clipă. Când îi deschide, nu-mi lasă deloc impresia că mă judecă. însă am zărit străfulgerarea aceea de dezamăgire, şi mă doare.

— Uneori mi-am dorit copii, iar alteori am fost bucuroasă că nu sunt mamă. Am trei nepoţi – ai fratelui meu – şi sunt apropiată de ei. Asta mi-a satisfăcut, într-un fel, pornirile materne. în plus, îi am pe studenţii mei, care-mi aduc o mulţumire foarte mare. Dar n-o să pretind că nu m-am întrebat cum ar fi fost să am un copil.

— Credeți că voi reuși să cresc un copil și, totodată, să absolv Dreptul la Harvard?

— Nu știu. Primul an o să fie foarte greu. însă ești isteață, Sabrina. O să te descurci. Va fi nevoie să faci sacrificii. Poate că n-o absolvi *summa cum laude...*

Nu-i o veste prea plăcută. Să fiu șefa de promoție este, categoric, unul dintre obiectivele mele.

— Şi nici n-o să-ţi apară numele în *Law Review*[1]...

îmi înăbuş un geamăt de exasperare.

— Chiar şi aşa, vei fi absolventă de Harvard. De asta nu mă îndoiesc. Ce spune tatăl copilului?

I Periodice care publică articole şi eseuri pe teme juridice. Periodicele sunt editate de studenţi la Drept, sub îndrumarea unor cadre universitare. Firmele mari de avocatură preferă să angajeze studenţi care scriu în asemenea periodice deoarece procesul de cercetare şi de elaborare a articolelor îmbunătăţeşte considerabil abilităţile necesare unui avocat de succes. (N. red.)

— Mă sprijină, indiferent de hotărârea mea.

Profesoara zâmbeşte larg.

— Atunci ai făcut o alegere bună.

Aşa e. Tucker s-a purtat foarte frumos cu mine, iar asta face parte din problemă, pentru că, dacă aleg să duc sarcina până la capăt, îi voi schimba viaţa într-o mie de feluri, şi nu toate bune.

— Sunt sigură că vei lua decizia potrivită, mă asigură profesoara.

— Mulţumesc.

Mă ridic.

— Pare ciudat c-am venit la dumneavoastră, dar mama mea...

— Mă bucur că ai venit la mine, declară cu hotărâre profesoara.

îi mulţumesc încă o dată şi ies din birou. Ar trebui să vorbesc cu prietenele mele, dar mi-ar zice aceleaşi lucruri pe care le-am auzit de la doamna Gibson. Ca să fiu sinceră, m-am dus să discut cu ea pentru că eram convinsă c-o să-mi spună să fac avort.

Cinci minute mai târziu, stau în maşina mea. Mă uit în gol. în clipa asta, mi-e tare dor de mama. Lipsea de multe ori de acasă şi nu am fost niciodată apropiate, însă e mama mea şi mi-aş dori să fie aici. Vreau să ştiu de ce nu a făcut avort, deşi îi era clar că nu mă voia în viaţa ei.

Când ajung acasă, scot o foaie de hârtie şi încep să înşir punctele pro şi contra-avort şi, în timp ce scriu punctele contra, mă opresc. Rup coala în două şi o arunc.

Am avut răspunsul în faţa ochilor încă de la bun început. Ca să-l aflu nu e nevoie să discut cu Joanna sau cu doamna Gibson, nici să iau legătura cu mama mea absentă. Motivul pentru care nu am programat avortul este că nu vreau să fac aşa ceva. Ar putea fi cea mai bună alegere, dar, pe de altă parte, toată viaţa m-am simţit nedorită. Ce bine-ar fi să am pe cineva care mă vrea alături!

îmi ating protector burta. Sarcina încă nu e vizibilă. O fată deşteaptă s-ar duce imediat la clinică şi ar rezolva chestiunea. Aleg să păstrez copilul.

23.

Sabrina

Stau în faţa sălii unde Tucker are cursul de la ora unsprezece. În loc să-l întreb când ne-am putea vedea, l-am urmărit on-line şi am găsit o postare pe YikYak[1], unde sunt afişate orarele tuturor sportivilor care învaţă la Briar.

1 Aplicaţie pentru telefonia mobilă, care le permite utilizatorilor să iniţieze discuţii on-line şi să participe la ele.

Da, ştiu că mă port ca o obsedată.

Studenţii încep să iasă din clădire. Abia dacă-l recunosc pe câte unul. Şederea mea la Briar se apropie de sfârşit, dar nu m-am ales cu cine ştie ce din perioada asta. Unii termină facultatea având o grămadă de prieteni noi. Eu voi avea doar diploma mea de licenţă, pe Carin şi pe Hope. Şi un copil. Care nu e puţin lucru.

Tucker apare însoţit de Garrett Graham. Sunt arătoşi amândoi, dar Tucker este cel care-mi atrage privirea. Nu că

Garrett nu ar arăta bine, însă nu-l văd decât pe Tucker. S-a bărbierit, îmi plăcea barba lui, dar nu pot să neg că faţa lui proaspăt bărbierită este foarte atrăgătoare. Descopăr că are o gropiţă în bărbie. Dumnezeule! Vreau să explorez gropiţa aia cu limba.

Arată foarte sexy. Poartă o cămaşă cu mâneci lungi, pe jumătate băgată în betelia jeanşilor. Pe creştetul lui stă cocoţată o pereche de ochelari de soare. îşi dă capul pe spate şi râde de o replică a lui Garrett. în spatele lor vine un alai de fete care încearcă din răsputeri să le atragă atenţia. Dar băieţii sunt mai interesaţi să schimbe glume decât să le admire.

Un val de uşurare se scurge prin mine. Din seara aceea, la hotel, nu am mai făcut sex cu Tuck. Tocmai descoperisem că sunt însărcinată. Apoi au urmat moartea lui Beau şi înmormântarea lui. De la Anul Nou încoace, starea mea de spirit n-a fost minunată.

Nu vreau să-l trag pe Tucker în jos, după mine, şi totuşi exact asta fac.

Când ochii lui poposesc asupra mea, râsul îi moare pe buze. Tucker îi spune ceva lui Garrett, care se uită la mine.

Probabil că-l avertizează pe Tucker: „Tipa o să te stoarcă de vlagă. Ţine-te departe de ea!”.

Tucker se desparte de amicul lui şi vine spre mine.

— Mă eviţi, îmi spune el fără ocoliş, când ajungem faţă în faţă.

îi las în plata Domnului pe Garrett, pe fetele care se ţin după el şi pe ceilalţi studenţi. Mă distrag. Trebuie să mă concentrez la discuţia mea cu Tucker.

— Am avut o grămadă pe cap, recunosc eu.

— Şi eu.

— Ai un minut liber, Tucker?

— Pentru tine am întotdeauna timp.

Mi se strânge inima. Nu i-am dat niciun semn de săptămâni întregi, şi totuşi el mă priveşte ca şi cum aş fi singura fată din viaţa lui. Nu-l merit deloc!

Ne îndreptăm spre băncile din curte.

— Te vezi cu cineva? îl întreb, cât de degajată pot.

Se opreşte aşa de brusc, încât aproape că mă împiedic. îşi pune mâinile pe umerii mei şi mă priveşte în ochi.

— Sabrina, glumeşti, nu?

— Nu mi-ai mai trimis mesaje.

Nu-mi place deloc că vocea mea e atât de firavă, atât de plină de nesiguranţă.

Expresia lui se îmblânzeşte.

— Pur şi simplu n-am vrut să te bat la cap. Mă silesc să par indiferentă.

— Dacă te-ntâlneşti cu altă tipă, să ştii că e-n regulă. Un muşchi al maxilarului îi tresare. Strânsoarea lui devine

mai apăsată. Aha... Am interpretat greşit.

Tucker oftează şi-şi trage ochelarii de soare pe nas.

— Nu, nu mă văd cu nicio tipă.

Apoi, după câteva clipe, îl aud mormăind:

— Se pare că nici măcar cu tine nu mă văd.

— Iartă-mă, Tucker! Sper că nu te-am jignit. Voiam să te întreb pentru că...

Gesticulez spre burta mea.

— ... nu voiam ca *asta* să-ţi stea în cale.
Chipul lui se încordează din nou.

— înainte să continuăm discuţia, vreau să mănânc ceva. Hai!

— Unde mergem?

— într-un loc mai intim.

Ne îndreptăm spre parcarea din spatele clădirii. Trecem pe lângă câteva persoane care-i fac cu mâna, dar el nu se opreşte să le salute. Nu-mi adresează niciun cuvânt. Când ajungem la camioneta lui, mă îndeamnă să urc pe locul din dreapta şoferului. Apoi se zgâieşte la mine, de parcă aşteaptă ceva.

— Ce-i? îl iscodesc.

— Centura de siguranţă.

— O să mi-o pun când urci şi tu.

— Pune-o acum!

— Te porţi aşa fiindcă te-am întrebat dacă te vezi cu altă fată?

— Nu. Mă port aşa pentru că eşti însărcinată.

Tucker ridică din sprâncene.

— încă eşti însărcinată, nu?

Roşesc.

— Da. N-aș face avort fără să vorbesc cu tine înainte.

— Bun. Pune-ți centura!

Mă supun. E clar că nu ne vom mișca de-aici până n-o fac.

— Acum e mai bine?

Tucker dă aprobator din cap şi închide portiera.

Porneşte camioneta şi ieşim din parcare. După vreo cinci kilometri, ne oprim în faţa unui mic patinoar. Gheaţa s-a topit, în loc de patinatori, locul este ticsit cu mese de picnic. Văd câţiva clienţi la mese.

— Ia loc! îmi zice Tucker, şi mă ajută să cobor din maşină. Vrei ceva de mâncare sau de băut?

— Vreau nişte apă.

Se duce la tejghea, iar eu mă aşez la o măsuţă.

Dacă m-ar fi pus cineva să aleg un tată pentru copilul meu, n-aş fi reuşit să găsesc unul mai potrivit şi mai bun decât John Tucker. Este superb, înalt, musculos şi isteţ. Dar, mai presus de toate, este un om în adevăratul sens al cuvântului. Indiferent ce se va întâmpla, sigur nu-şi va abandona copilul. Nu-l va face să se simtă nedorit. Nu-i va pune viaţa în pericol în niciun fel. Chiar dacă o s-o mai dau în bară – şi ştiu că se va întâmpla –, Tucker va fi prezent, ca să mă ajute.

Tocmai din cauză că este bun şi sincer mi-a fost aşa de greu să iau hotărârea de a păstra copilul. Dacă aş fi făcut avort, cred că Tucker ar fi suferit. Dar acum, când am decis că-l voi păstra, viaţa lui Tucker se va schimba pentru totdeauna. Din cauza mea. Nu trebuie să uit asta. Nu pot să apelez la el prea des şi nici să-i cer prea multe. Mi-ar da orice fără să crâcnească. însă nu sunt profitoare. Nu mă

folosesc de oameni. Ar fi aşa de uşor să mă îndrăgostesc de Tucker şi să-l las să aibă grijă de toate!

Ar fi foarte uşor. Dar nu şi corect.

Un minut mai târziu, se aşază pe scaunul lui şi îmi întinde o sticlă cu apă. Şi-a cumpărat un hot-dog şi o cafea. Cât timp mănâncă, nu scoatem o vorbă. După ce termină, îşi boţeşte şerveţelul şi—1 aruncă în coşul de gunoi. Pune deoparte ochelarii de soare, cuprinde în palme

paharul cu cafea şi aşteaptă să abordez subiectul arzător.

îmi fac curaj şi încep:

— O să păstrez copilul.

Ochii lui se închid, ascunzând emoţia pe care o simte. Să fie uşurare? Teamă? Nefericire? Când îi deschide iar, privirea lui este limpede.

Zâmbeşte timid.

— Cum te pot ajuta?

E tipic pentru Tucker să spună așa ceva. Vreau să mă asigur că n-o să simtă sarcina mea ca pe o povară și că e liber să caute pe altcineva. Când va hotărî că nu mai vrea să facă parte din peisaj, nu mă voi opune.

— Deocamdată n-am nevoie de ajutor. Fiindcă lucrez la Poștă, am asigurare medicală. Muncesc acolo încă de când am absolvit liceul. La un moment dat, bombăneam din cauză că nu apucam să-mi folosesc asigurarea, dar acum o să-mi prindă bine.

— Şi după ce naşti ce-o să faci? Te mai duci la Facultatea de Drept?

Nu mi-a trecut prin cap să renunţ la Harvard.

— Da, categoric. O să fie ca la o facultate obişnuită, cu trei sau patru cursuri pe zi. în restul timpului, o să învăţ acasă.

Tucker strânge din buze.

— Acasă, cu tatăl tău vitreg?

Roşesc de ruşine.

— Ray e un nemernic, dar nu m-a atins niciodată.

— Nu sună tocmai încurajator.

îmi fac de lucru cu sticla mea de apă. Tucker aşteaptă să vorbesc. Are răbdarea unui sfânt.

— Trebuie să-mi dau demisia de la club. Mă bazam pe banii ăia ca să-mi plătesc taxele pentru facultate. Nu-mi permit să mă mut în altă parte. în plus, sper ca Nana să se ocupe de copil când voi fi plecată la şcoală.

— în mine ai încredere? întreabă Tucker, uşor frustrat.

— Bineînţeles.

— Şi atunci, de ce să n-am eu grijă de copil cât timp eşti la cursuri?

— Pentru că va trebui să lucrezi şi tu. Nana nu munceşte. Trăieşte din ajutorul social.

Tucker îşi freacă fruntea, ca şi cum abia acum conştientizează cât de serioasă e situaţia.

— Ai dreptate. Trebuie să-mi iau o slujbă.

— N-ai găsit încă o oportunitate de afaceri?

Tucker soarbe din cafea.

— Există o mulțime, dar în afaceri, dacă nu iubești ceea ce faci, dai greș. Peste vară o să lucrez în construcții. în domeniul ăsta se câștigă bine. în timpul liber, o să caut oportunități de afaceri, până o să găsesc una potrivită.

— între timp, e normal să mă ajute Nana.

— Deocamdată. Până găsesc ceva mai bun.

După o pauză, Tucker adaugă:

— Trebuie să-i spun maică-mii despre copil. Şi coechipierilor mei.

Simt un val de stânjeneală. Imediat, mă supăr pe mine însămi. La urma urmei, să rămâi însărcinată nu e groaznic şi nici ruşinos. Sunt adult. O să am un copil. Nu e mare scofală.

— Nu vrei să mai aştepţi puţin? propun eu. Nu mă deranjează s-o anunţi pe mama ta, dar deocamdată nu vorbi cu prietenii tăi. Te rog! Eu n-am spus nimănui.

— Nimănui? repetă el, neîncrezător.

— Nu eşti singurul pe care-l evit. Nu m-am întâlnit nici cu Carin şi nici cu Hope.

— Deci recunoşti că mă eviţi.

Mi-e prea jenă ca să-l privesc în ochi. în schimb, mă prefac interesată de ce se află în faţa mea, pe masă. Vreau să-i spun cât de mult mi-a lipsit. E adevărat: mi-au lipsit săruturile, glumele lui, felul în care-mi spune „scumpo” cu accentul lui sudist.

Toată viaţa am fost o singuratică. îi evit pe Nana şi pe Ray ori de câte ori e posibil. La Briar, m-am împrietenit cu Carin şi cu Hope, dar nu am simţit nevoia unui cerc mai mare de prieteni. în

condițiile astea, mă uimește singurătatea cumplită provocată de lipsa lui Tucker.

Dar cum să fiu cu el, știind că i-am dat lumea peste cap? Vinovăția m-ar apăsa mai tare decât singurătatea.

Trag adânc aer în piept și rostesc cuvintele pe care nu vreau să le spun:

— Dacă vrei să te vezi cu altă fată... eşti liber s-o faci. Nu mă deranjează. Eu n-o să mă întâlnesc cu altul. N-am timp pentru asta.

Tăcerea se lasă între noi.

Un deget îmi ridică bărbia. Mă uit în ochii lui Tucker. Mi-e imposibil să-i deslușesc expresia. Mă privește cercetător.

— Uite cum facem: o să-ţi spun dac-o să găsesc pe alta. între timp, noi doi putem fi doar prieteni. Dacă hotărăşti că vrei mai mult, mă anunţi!

— Prieteni? repet eu moale. OK. Aleg să fim prieteni.

Imediat, mă copleşeşte faptul că e aşa de cinstit şi de bun.

Fac o mărturisire dureroasă:

— N-am avut niciodată un iubit. Nu ştiu decât cum să fac sex şi cum s-o dau în bară.

— Scumpo...

La auzul acestui cuvânt, panica mea creşte.

— Nu-mi vine să cred c-o să fiu părinte. Dumnezeule, Tuck! Toată viaţa am vrut un singur lucru: să ies din magherniţa în care trăiesc. Iar acum o să trag pe cineva la fund, odată cu mine. Nu ştiu dacă pot s-o fac…

Dintr-odată, lacrimile pe care le reţin de săptămâni întregi izbucnesc. Tucker îmi cuprinde obrajii în palmele lui calde şi mă priveşte în ochi.

— Nu eşti singură, spune el apăsat. Şi nu tragi pe nimeni la fund. Sabrina, sunt alături de tine. O să-ţi fiu alături în fiecare clipă.

Tocmai de asta mă tem!

Tucker

în hochei, aproape fiecare jucător lucrează în pereche. Linia de atac este formată dintr-o aripă stângă, un centru-înaintaş şi o aripă dreaptă. Apărătorii patinează în

perechi. Doar portarul este singur. Şi mereu ciudat.

Kenny Simms, care a absolvit anul trecut, a fost unul dintre cei mai mari portari ai echipei de hochei de la Briar. Probabil că datorită lui am câştigat campionatul Frozen Four de trei ori la rând. Dar tipul avea nişte obiceiuri al naibii de ciudate. Vorbea de unul singur. În autobuz, stătea în spate. La masă, prefera să mănânce singur. în rarele ocazii când ieşea la băut cu noi, era Gică-contra tot timpul. O dată m-am contrazis cu el pe tema copiilor care au prea mult acces la tehnologie. Am discutat despre subiectul ăsta trei ore.

Sabrina îmi aminteşte de Simms. Nu e ciudată, dar e la fel de închisă ca el. Se crede singură. S-ar putea zice că n-a avut pe nimeni care să „patineze” cu ea, în pereche; nici măcar pe prietenele ei, Carin şi Hope. într-un fel, o înţeleg. în afară de coechipierii mei, tipii pe care-i cunosc sunt OK, dar nu am trăit şi n-am suferit atât de multe împreună cu ei. Nu ştiu dacă m-ar susţine la greu, pentru că n-am avut niciodată ocazia de a le pune loialitatea la încercare.

Sabrina nu ştie cum e să ai pe cineva care să stea alături de tine, şi cu atât mai puţin pe cineva care te susţine când ai probleme. De-asta nu cedez pornirii de-a o zgâlţâi fiindcă mi-a spus că sunt liber să mă văd cu alta. Frica din ochii ei este limpede. îmi amintesc că, în cazul ei, e esenţial să am răbdare.

Opresc camioneta în parcarea campusului, unde Sabrina şi-a lăsat maşina.

— Vrei să te duc acasă? mă ofer eu. Putem să mai stăm împreună, să ne facem planuri.

Clatină din cap. Fireşte că refuză. Fata asta n-a mai fost în stare să se uite la mine de când a izbucnit în lacrimi. Urăşte să plângă în faţa mea. Pentru Sabrina, lacrimile sunt un semn de slăbiciune. Nu

suportă să nu fie considerată o amazoană dârză.

Cobor din camionetă. O conduc la maşina ei şi-i trag trupul ţeapăn spre mine. E ca şi cum aş îmbrăţişa un butuc îngheţat.

— Vreau să merg cu tine la următoarea ta vizită la doctor.

— Bine.

— Hei, nu te entuziasma aşa! O să trezeşti copilul, spun eu sec.

Ea zâmbeşte cu tristeţe.

— Când spui cu voce tare c-o să am un copil e ciudat, nu?

— Există lucruri şi mai ciudate. Simms, fostul nostru portar, obişnuia să mănânce alune în ciocolată înainte de fiecare meci. Cam bizar! O femeie însărcinată mi se pare ceva cât se poate de normal.

Urechile i se înroşesc.

— Mă refer la noi,Tucker. Noi doi o să avem un copil. Asta e ciudat.

— Nu. Nici asta nu-i ciudat. Eşti tânără şi, din câte se pare, foarte fertilă. Iar eu nu mă pot abţine să te ating.

Mă aplec şi o sărut apăsat, luând-o prin surprindere.

— Du-te acasă şi trage un pui de somn! Dă-mi un mesaj când stabileşti următoarea programare la medic. Ne vedem mai târziu.

O şterg înainte să aibă ocazia să mă contrazică.

Bizar? Nu e bizar. Faptul c-o să avem un copil este înfricoşător şi uluitor deopotrivă, dar nu ciudat.

Când ajung acasă, nu e nimeni prin preajmă. Un lucru bun. Dacă ar fi fost acasă colegii mei, poate că mi-aş fi dat drumul la gură şi le-aş fi povestit despre copil. Trebuie să respect dorinţa Sabrinei de a fi discreţi. Acum formăm o echipă, fie că-i place, fie că nu. E speriată de moarte, se simte vinovată şi copleşită de ceea ce urmează să se întâmple. Tot ce pot să fac e să fiu alături de ea.

Atunci când ai un nou coleg de echipă, tipul nu se încrede în tine cât ai bate din palme. O să fie posesiv cu pucul, pentru că aşa s-a obişnuit să înscrie, să aibă succes. Să creşti un copil e ca un sport de echipă. Sabrina va trebui să înveţe să aibă încredere în mine.

Chiar dacă nu-i anunţ despre copil pe coechipierii mei, există cineva care trebuie să afle vestea.

Mă duc în camera mea, mă aşez pe marginea patului şi-i trimit mamei un mesaj.

Eu: Poți vorbi acum?
Ea: Peste 20 de minute, scumpule! O vopsesc pe doamna Nelson.

Petrec următoarele douăzeci de minute căutând pe Google informații despre bebeluși. Până acum, nu mi-am îngăduit s-o fac. Nu știam dacă Sabrina va păstra copilul. Nu voiam să mă atașez de bebeluș, după care să mă aleg cu inima frântă, în cazul în care ar fi ales să facă avort.

Acum, când știu sigur că voi fi tată, sunt liber să explorez internetul. Spre deosebire de Sabrina, nu mă mai simt îngrozit. Dintotdeauna am vrut o familie. Adevărat, nu credeam c-o să am parte de una înainte de a termina facultatea, de a pune pe picioare o afacere bună și de a pune bani deoparte. Dar viața se schimbă în permanență și trebuie să te adaptezi.

Fac un calcul rapid, ca să aflu dacă pot să cumpăr o casă în Boston. îmi dau seama rapid că nu-mi pot permite să cumpăr o afacere şi o casă doar cu banii pe care mi i-a lăsat tata. Locuinţele din Boston sunt absurd de scumpe. Pentru o vreme, va trebui să stau cu chirie.

O să am nevoie de o locuinţă, de o slujbă şi, pe deasupra, trebuie să mă hotărăsc ce am de gând să fac cu viaţa mea, după absolvire. M-am cam lăsat pe tânjală şi nu mă grăbeam să găsesc o oportunitate de afaceri, pentru că până acum nu a fost urgent. Dar voi avea un copil, iar Sabrina locuieşte într-o magherniţă, deci trebuie să pun lucrurile la punct.

Tocmai comand pe Amazon două cărţi despre sarcină şi creşterea copiilor, când sună mama.

— Bună, scumpule! Cum îţi merge? încă două luni şi vii acasă! se entuziasmează ea.

Simt un nod în gât. Nu-mi place deloc s-o dezamăgesc pe mama. Dacă nu mă întorc în Texas, va suferi. Însă de o bună bucată de vreme am dubii în legătură cu întoarcerea mea în Texas. într-un fel, sarcina Sabrinei m-a obligat să iau o hotărâre.

Trebuie să-i spun şi ei asta, ca s-o liniştesc. în sinea ei, Sabrina crede că-mi face viaţa praf.

— De fapt, dacă tot vorbim despre asta... Iubita mea...

Rostesc cu reticenţă cuvântul „iubită”, fiindcă nu găsesc unul

mai bun. Relația mea cu Sabrina e prea complicată ca să i-o explic mamei, la telefon.

— Ții minte că, la Crăciun, ți-am spus că am întâlnit o fată?

— Da...

Tonul ei e precaut.

îmi iau inima în dinți.

— E gravidă.

— E copilul tău? întreabă numaidecât mama.

îmi dau seama ce ar vrea să audă.

— Da, mamă. De-aia am vrut să vorbim.

Urmează o tăcere aşa de lungă, încât mă întreb dacă nu cumva mi-a închis. într-un sfârşit, mă întreabă:

— Vrea să-l păstreze?

— Da. E însărcinată în şaisprezece săptămâni.

Am ftcut socoteala. Data conceperii coincide, probabil, cu prima oară când am făcut sex. Eram aşa grăbit să intru în ea, că am uitat de prezervativ.

— Şaisprezece săptămâni! strigă mama. Ştiai la Crăciun că o să aibă un copil, dar nu mi-ai spus?

— Nu, firește că nu ştiam. De curând am aflat şi eu.

— Vai, John! Ce-o să faci?

Expir încet, prelung.

— Tot ce trebuie să fac.

24.

Sabrina
Trei săptămâni mai târziu

Când ajung la Della's, separeul din colţ este gol. Un semn bun. îmi trag poala gecii peste burtă. Vremea e prea caldă pentru geaca mea lungă, dar sarcina începe să fie vizibilă. Slavă Cerului că s-au inventat pantalonii de trening! Nu ştiu cât timp o să mai pot purta hainele astea obişnuite.

Am Scut o mulţime de cercetări despre sarcină. Din păcate, am aflat că nicio experienţă nu seamănă cu alta. La fiecare femeie care susţine că s-a îngrăşat doar cu echivalentul greutăţii copilului,

plus câteva kilograme, alte cinci femei jură că s-au făcut cât casa în timpul sarcinii. Multe femei recunosc că, la un moment dat, au fost nevoite să renunțe la șofat pentru că volanul le apăsa burta. Nemaivorbind de faptul că centurile de siguranță nu-s făcute pentru femeile însărcinate. Am constatat asta pe pielea mea.

Totul este în schimbare pentru mine și sunt speriată din cale-afară.Tot nu le-am spus Nanei și prietenelor mele.Tucker nu i-a anunțat pe prietenii *lui*, pentru că l-am rugat să nu le spună. Știu că e irațional, dar într-un fel cred că, dacă eu și Tucker tăcem chitic, viața noastră nu se va schimba. Când i-am zis asta lui Tucker, aseară, el a râs ușor și mi-a spus: „Viețile noastre deja s-au schimbat, scumpo”.

în dimineaţa asta, când m-am trezit, nu mi-am putut trage jeanşii pe mine. Realitate m-a izbit din plin. Nu mai pot să ascund că sunt însărcinată. Sarcina asta e pe bune. Aşa că astăzi, în sfârşit, voi face anunţul. Sper că, după ce nu va mai trebui să mă ascund, voi recăpăta controlul asupra vieţii mele. Şi poate că voi reuşi să dorm fără să mă trezesc scăldată într-o sudoare rece.

— Vrei să aştepţi până vin şi prietenele tale sau să-ţi aduc ceva chiar acum? mă întreabă Hannah, când mă aşez în separeu.

Privirea mea cade pe talia ei zveltă. Un fior de invidie mă cuprinde. Mă întreb dacă talia mea va mai fi vreodată la fel ca înainte. Propriul trup îmi e din ce în ce mai străin. Nu pot scăpa prin dietă de umflătura din burta mea. Acolo se află o*fiinţă.* Şi umflătura creşte neîncetat.

— Lapte, îi răspund, cam fără tragere de inimă.

Sucurile sunt pe lista de băuturi nocive pentru corpul meu.

După ce pleacă Hannah, apare Hope. își dă jos trendul și

se așază în fața mea.

— Ce s-a întâmplat? Mesajul pe care mi l-ai trimis era cam sinistru. O să te duci la Harvard, nu?

— Hai s-o aşteptăm şi pe Carin, îi propun eu.

Hope se încruntă.

— Eşti bine? Nana e bolnavă?

— Nu. Şi nici despre Harvard nu-i vorba.

Privesc spre uşă, dorindu-mi să apară Carin odată.

Hope continuă să mă iscodească.

— A căzut Ray în cap, de pe o stâncă? Ar fi o veste bună. Dumnezeule! Nu cumva şi-a rupt piciorul şi acum trebuie să-l slugăreşti?

— Mai tacă-ţi gura! Nu cobi! Nici măcar să nu spui aşa ceva!

— Aha! exclamă Hope. încă poţi să glumeşti. Vasăzică încă n-a venit sfârşitul lumii.

Hope îi face un semn lui Hannah, după care se uită iar la mine.

— Dacă nu e vorba nici despre bunicăta, nici despre Harvard, iar Ray e acelaşi nemernic, atunci ce s-a întâmplat? Nu neam văzut de câteva săptămâni.

— îţi spun când ajunge şi Carin.

Hope ridică braţele, cu un gest de frustrare.

— Carin întârzie mereu!

— Iar tu eşti mereu nerăbdătoare.

Mă întreb cum va fi copilul meu. Va fi nerăbdător, ambiţios, lipsit de griji? Sper că lipsit de griji. Eu sunt foarte agitată din fire. Aş vrea ca Tucker să mă fi molipsit puţin cu răbdarea lui.

— Aşa-i. Ce mai face Tucker? Acum sunteţi împreună pe bune?

— într-un fel.

— Cum adică? Te vezi cu el de la sfârşitul lui octombrie, deci de mai mult de patru luni. Din câte te ştiu pe tine, asta-i ca şi cum aţi fi logodiţi.

Hope nu apucă să-i dea înainte cu interogatoriul, fiindcă prietena noastră, Carin, se apropie repede de noi.

— Scuze c-am întârziat!

Apare Hannah. Aduce laptele meu şi două meniuri, apoi pleacă spre următoarea masă.

Hope o înhaţă pe Carin de încheietură şi o trage în separeu.

— Te iertăm, îi spune ea, după care se întoarce spre mine, cu o privire severă. Zi tot, Sabrina!

— Carin nici n-a apucat să-şi scoată haina! protestez eu.

Nu ştiu de ce mai trag de timp. Este jenant că habar n-am cum să folosesc corect anticoncepţionalele, dar, pe de altă parte, e normal să faci un copil.

— Lasă, naibii, haina lui Carin! A venit. Acum spune!

Trag adânc aer în piept şi mă pregătesc sufleteşte.

— Sunt gravidă.

Carin încremeneşte. Hope cască gura de uimire.

— Cumva azi e întâi aprilie? întreabă Carin, fără să mă scape din ochi.

— Nu cred, dar tot am senzaţia că Sabrina glumeşte.

— Nu glumesc. Sarcina are deja cinci luni.

— Cinci luni? ***ţipă Hope.***

Toate capetele din încăpere se rotesc în direcţia noastră. Aple- cându-se peste masă, Hope repetă cuvintele, de data asta în şoaptă:

— Cinci luni?

Dau aprobator din cap. Apare Hannah ca să ne ia comanda. Pofta de mâncare a lui Hope şi Carin pare să-şi fi luat zborul, dar

eu sunt hămesită, aşa că îmi comand un sendviş.

Hope încă e zăpăcită.

— Se vede că ai burtică?

— Puțin. încă mai pot purta pantaloni mulați. Dar nu și jeanși foarte strâmți.

— Ai fost la doctor? întreabă ea.

Lângă ea, Carin tace. A rămas fără cuvinte.

— Da. Am asigurare de sănătate. Medicul a zis că totul pare în regulă.

— Plănuiai să ne spui abia după ce naşti? izbucneşte Carin.

Mi-e clar că se simte jignită. încerc să le explic.

— Nici măcar nu eram sigură c-o să păstrez copilul. Şi după ce m-am hotărât... mi-a fost ruşine. Habar n-aveam cum să vă spun, fetelor.

— Ştii că încă nu e prea târziu? zice Hope, cu un zâmbet încurajator.

Carin se luminează la faţă.

— Aşa-i. Poţi să faci avort până-n trimestrul al treilea de sarcină.

Faptul că fetele nu mă sprijină mă doare, dar îmi şi întăreşte hotărârea. Toată viaţa, scopul meu a fost să le dovedesc celor care se îndoiesc de mine că se înşală.

— Nu fac avort. îmi doresc copilul.

— Şi cu Harvardul cum rămâne? întreabă Hope.

— O să învăţ acolo. Nu s-a schimbat nimic.

Prietenele mele schimbă o privire care sugerează că sunt

pierdută. Hope spune:

— Tu chiar crezi că n-o să se schimbe nimic? O să ai un *coţii.*

— Ştiu. Dar milioane de femei nasc copii, şi tot reuşesc să se descurce.

— O să-ţi fie al naibii de greu. Cine o să aibă grijă de copil când o să fii la cursuri? Cum o să înveţi cu el alături?

Se apleacă peste masă şi îmi strânge mâna într-ale ei.

— Nu vreau să regreţi mai târziu, să-ţi dai seama că ai făcut o greşeală.

— O să merg la Harvard.

Tonul şi expresia mea le conving că hotărârea mea e fermă. Au înţeles mesajul.

— E băiat sau fată? întreabă Carin. Tatăl e Tucker, da?

— Fireşte că el e tatăl. Nu ştiu încă dacă e fată sau băiat.

— Tucker ce-a spus când a aflat? se interesează Hope.

Că nu sunt singură.

— E de acord. Nu a izbucnit în plâns şi nici n-a făcut o criză de nervi. Pur şi simplu m-a îmbrăţişat şi mi-a spus că nu sunt singură. Cred că e puţin speriat, dar o să mă susţină. Vreau să-l protejez, dar o să accept tot sprijinul lui. E tare egoist din partea mea, dar ideea de a înfrunta viitorul singură mă îngrozeşte.

— E bine că Tucker te sprijină, spune Carin cu blândețe.

— Tucker e uluitor. Nu-l merit.

Dumnezeule! Dacă până și cele mai bune prietene ale mele sunt reticente în privința copilului, nici măcar nu-mi pot imagina ce simte Tucker.

— De ce spui asta? întreabă Hope, contrariată. Doar n-ai rămas însărcinată de una singură.

— Tucker n-a avut de ales.

— Cum să nu aibă de ales? Ori de câte ori faci sex, îţi asumi un risc. Nicio metodă de contracepţie nu-i eficientă sută la sută. Nici măcar vasectomia. Dacă vrei să te distrezi, trebuie să fii gata să plăteşti preţul.

— Un preț piperat, comentez eu.

— Da, dar și tu îl plătești.

— Puteți să terminați cu tristețea? intervine Carin. Hai să vorbim despre chestiile importante. Când te duci la ecografie? Vreau să m-apuc de cumpărat hăinuțe pentru copil.

Deschid gura, vrând să spun că n-am habar, dar suntem întrerupte de telefonul lui Carin. Aruncă o privire la ecranul mobilului şi se ridică.

— E consilierul meu academic. Trebuie să răspund.

Se îndreaptă spre toaletă. Hope îmi aruncă o privire îngrijorată.

— Of, B.! Sper că ştii ce faci.

— Şi eu sper acelaşi lucru.

E neliniştită pentru că mă iubeşte. Nu vreau să insist asupra aspectelor negative. Am luat deja o hotărâre. Faptul că ele îmi tot zic să mă gândesc bine mă face să mă simt aiurea.

— Vreau să fii fericită, adaugă ea.

— Ştiu.

De data asta, e rândul meu să întind mâna spre ea, peste masă.

— Sunt speriată, dar jur că vreau să păstrez copilul.

Ea mă strânge tare de degete.

— Bine. Să ştii că sunt alături de tine. Indiferent de ce ai nevoie.

Carin se întoarce la masă.

— O să învăţ să tricotez, ne anunţă ea.

— Să tricotezi? repet eu, zâmbind.

— Da. Botoşei pentru copil. Eşti însărcinată în cinci luni, nu? Deci am patru luni la dispoziţie ca să învăţ să tricotez. Voi avea un nou hobby!

Acum zâmbesc cu toată gura.

Le am pe prietenele mele şi pe Tucker – mai mult decât am crezut că voi avea vreodată şi, probabil, mai mult decât merit.

25.

Tucker

în bucătărie e aşa linişte, că mă simt ca-n biserică. Nu mă duc des la slujbă. Mama m-a luat cu ea la câteva predici de duminică, în copilăria mea, până când a tras concluzia că ar fi mai bine să doarmă până târziu în weekend. Iar eu am fost total de acord cu decizia ei.

Dar în clipa asta nu Dumnezeu şi pastorul Dave mă cheamă la judecată, ci cei mai buni prieteni ai mei.

— De ce naiba nu ne-ai spus mai devreme? îmi reproşează Garrett.

— Chiar vrei copilul ăsta? îi ţine Logan isonul.

— Cu afurisita de Sabrina James?!

Asta a fost replica lui Dean.

Strâng între degete sticla de bere şi mă încrunt la Dean. ***EI*** e vinovat că trebuie să particip la întrunirea asta. La două secunde după ce le-am dat vestea lui Dean şi lui Allie, Dean le-a şi trimis un SMS lui Garrett şi lui Logan, ordonându-le să vină de urgenţă acasă. Ar fi trebuit să fie în pat, fiecare cu iubita lui. Mă simt ca un nemernic pentru că le-am stricat seara.

— Băieţi, de ce nu-l lăsaţi pe el să vorbească, în loc să-l bombardaţi cu întrebări? propune Allie, pe un ton precaut.

E limpede că nu prea vrea să asiste la scena asta, dar Dean a adus-o în bucătărie, i-a luat mâna într-a lui şi nu i-a mai dat drumul. N-am idee de ce e aşa de supărat. Doar nu ***el*** e pe cale să devină tată. în plus, ştiu sigur că nu o place pe Sabrina, pentru că se uită la Allie ca la luna de pe cer. Relaţia lor a avut probleme după moartea lui Beau, dar adevărul e că sunt dezgustător de îndrăgostiţi.

— Tuck? insistă Allie, ducându-şi părul blond pe după urechi.

Iau o înghiţitură de bere.

— Nu am multe de spus. Eu şi Sabrina vom avea un copil. Asta-i tot.

— De când sunteţi împreună? întreabă Logan.

— De ceva timp.

încruntarea lor îmi transmite că nu le convine
răspunsul, aşa că adaug:

— De la începutul lui noiembrie.

Logan pare uluit. Nu şi Garrett. Amândoi mijesc întrebător ochii.

— Bănuiam, recunoaşte căpitanul nostru.

Consternaţi, ceilalţi băieţi se răsucesc spre el.

— Cum adică? îi zice Logan.

— Pur şi simplu, răspunde Garrett. Tuck, am văzut cum o ţineai de mână pe Sabrina, la ceremonia pentru Beau.

în ochii lui Dean văd o expresie de vinovăţie. Şi-a amintit că zăcea beat mort, la el în cameră, în loc să participe la ceremonia organizată pentru unul dintre cei mai buni prieteni ai lui.

Logan mi se adresează:

— Deci voi doi aveţi o relaţie serioasă?

Mă umflă râsul.

— O să avem un copil. Normal că e serioasă.

Sau cel puțin aș vrea să fie. Dar Sabrina mai are nevoie de timp ca să se acomodeze cu ideea că va deveni mamă, ca să coboare garda, pentru a-și da seama că poate să aibă încredere în mine. Ca să-și dea seama că mă iubește. Știu că asta simte. Doar că e prea speriată ca să recunoască acest lucru față de mine și de ea însăși.

— De ce nu face avort?

întrebarea lui Dean îi aduce o exclamaţie de nemulţumire din partea lui Alli, încruntături din partea băieţilor şi supărare din partea mea.

— Pentru că am hotărât amândoi să-l păstrăm, spun cu asprime.

Tresar cu toţii. Niciodată nu m-au auzit răstindu-mă. De obicei nu ridic tonul, însă Dean a sărit calul. înţeleg că nu o place pe Sabrina, dar ar trebui să fie respectuos faţă de ea, chiar dacă nu e prezentă.

— Hai să ne calmăm!

Garrett vorbeşte calm, pe un ton împăciuitor.

— E viața lui Tuck, continuă Garrett. Nu avem dreptul să-i judecăm deciziile. Dacă asta vrea, atunci trebuie să-l sprijinim. Corect?

După o clipă de ezitare, Logan îl aprobă:

— Corect!

Dean strânge din dinţi.

— Chestia asta o să-ţi distrugă viaţa, omule, mă previne el.

Mi-e tot mai greu să-mi controlez furia care stă să dea în

clocot.

— Dacă-i aşa, viaţa ***mea*** o să fie distrusă, nu a ta, i-o trântesc eu. Iar tu n-ai niciun cuvânt de spus.

— Dar cu Harvardul cum rămâne? insistă el. O să meargă la facultate?

— Da.

Dean clatină din cap.

— Deci o să-ţi paseze toate responsabilităţile?

Sar în apărarea Sabrinei:

— Nu. Le vom împărţi.

Dean clatină iar din cap. Jur că, dacă nu încetează, o să i-l rup!

— Dean! îl avertizează Allie.

— îmi pare rău, dar mi se pare o nebunie, declară el. Fata asta este mai rece ca gheaţa. E calculată. E...

— E mama copilului meu.

Dean mârâie:

— Bine! N-ai decât să-ţi distrugi viaţa! Ce-mi pasă mie?

Rămân cu gura căscată. Pe bune?!

După ce Dean iese din bucătărie, se lasă o tăcere apăsătoare, într-un târziu, Allie se urneşte din loc.

— Mă duc să vorbesc cu el, anunţă ea. Nu-l băga în seamă, Tuck! Pur şi simplu s-a purtat ca un nesimţit.

Nu-i răspund. Sunt prea necăjit.

Allie mă consolează:

— Dacă te ajută cu ceva, să ştii că ai tot sprijinul meu. O să fii un tătic grozav.

Iubita lui Dean iese din bucătărie, iar eu arunc o privire spre băieţi.

— Aţi vorbit serios? Pot conta pe voi?

Amândoi dau din cap. Buzele lui Logan zvâcnesc, ca şi cum se străduieşte să nu râdă.

— Ce-i aşa de amuzant?

— Frate, îţi dai seama ce chestii oribile te aşteaptă?

Sunt nedumerit.

— Caută pe YouTube filmări cu naşteri, mă sfătuieşte Logan. A trebuit să ne uităm la câteva pentru un curs, când eram în anul întâi. Sunt îngrozitoare.

Amicul meu se cutremură.

— Ştiai că optzeci la sută dintre tipe fac pipi pe masa de naştere?

Garrett pufneşte:

— Procentul ăsta e inventat!

— Bine, poate nu chiar optzeci la sută. Dar se întâmplă, şi e ***naşpa.*** Iar placenta e un sac uriaş, plin de sânge, care cade pur şi simplu pe podea, după ce se naşte copilul! După ce vezi aşa ceva, îţi garantez că n-o să mai vrei în veci să i-o tragi vreunei tipe.

— Dintr-odată, parcă-mi pare rău pentru Grace, comentează Garrett.

— Eu, unul, o să încerc s-o conving pe iubita mea să facă cezariană, spune Logan.

Dar licărul din ochii lui dă de înţeles că glumeşte. Poţi conta oricând pe Logan ca să destindă atmosfera.

— Băieţi, ştiu că e un mare şoc. Credeţi-mă, nici eu nu mi-am revenit de tot. Dar o iu... – mă corectez, înainte să-mi iasă pe gură cuvântul care începe cu „i”, fiindcă n-am de gând să-l rostesc în faţa prietenilor mei, înainte să i-l spun ei —... eu ţin la Sabrina. Dean are o părere greşită despre ea. Da, este ambiţioasă,

dar nu rece sau calculată. Are o inimă mare. E uluitoare!

Simt un nod în gât. Aş vrea ca Sabrina să se vadă prin ochii mei. Crede că mă trage în jos, dar greşeşte. îmi oferă singurul lucru pe care l-am dorit dintotdeauna: o familie. Firește, se întâmplă mai repede decât am plănuit, dar nu poţi să-ţi programezi mereu viaţa.

— Pot să fiu eu naşul copilului? întreabă Garrett.

— Pe naiba! obiectează Logan. Tucker o să mă aleagă pe mine drept naş.

— Vezi să nu! E limpede că eu sunt cea mai bună alegere.

— E limpede că eşti cel mai mare înfumurat! i-o întoarce Logan.

Pufnesc în râs.

— Ţineţi-o tot aşa, că n-o să-l aleg drept naş pe niciunul dintre voi. Dar e bine de ştiut că sunteţi aşa de dornici. O să organizez un concurs, să vă pun la întrecere.

— O să câştig, anunţă Garrett imediat.

— Poate în vis! îl contrazice Logan.

Ies din bucătărie, lăsându-i să se certe. Dean s-a purtat ca un măgar când le-am dat vestea cea mare, însă sunt uşurat să ştiu că pot conta pe sprijinul lui G. şi al lui Logan.

Sunt convins c-o să am nevoie de el.

Am ajuns. Unde eşti?

Mesajul lui Fitzy apare tocmai când parchez în faţă la Malone's. Am condus până aici direct de-acasă. Să-i anunţ pe amicii mei c-o să am un copil nu este singurul lucru pe care am planificat să-l fac în seara asta. Trebuie să găsesc o nouă locuinţă şi sper ca Fitz să mă ajute.

Eu: Abia am ajuns. Intru acum.
El: Sunt în separeul din colţ, în spate.

încui camioneta şi mă îndrept spre bar. Mă strecor în separeu şi mă aşez în faţa lui Fitzy care soarbe dintr-o bere. Comandă una şi pentru mine. îl salut şi îi mulţumesc că a acceptat să ne vedem.

El ridică din umeri.

— Nicio problemă! Simţeam c-o iau razna. Apartamentul în care stau e al naibii de mic.

Hm... Nu mă aşteptam ca ocazia de a deschide subiectul să apară aşa de repede.

— De fapt, despre asta voiam să vorbesc cu tine, Fitzy. Amicul meu ridică o sprânceană.

— Despre apartamentul meu mic?

— Cam așa ceva. Contractul tău de închiriere expiră în mai, nu?

— Da. De ce?

— Ai idee ce-o să faci? Vrei să reînnoieşti contractul sau te muţi în altă parte?

Fitzy mustăceşte.

— Suntem la un interogatoriu?

— încerc să aflu ce plănuieşti să faci. După ce sorb din bere, îi zic:

— Nu mă întorc în Texas după absolvire.

— Cum aşa?

— Copilul meu o să se nască în august, începe să tuşească. S-a înecat cu berea.

— T... tu... '

Fitz îşi drege vocea.

— O să ai un copil?

— Da. Sabrina e însărcinată.

— Aha! Uau! Presupun că ar fi cazul să te felicit.

— Mulţumesc! Ochii lui mă cercetează.

— Pari mulţumit.

— Chiar sunt. Trebuie să găsesc o locuinţă de închiriat în Boston. Mi-am zis că nu strică să te întreb dacă eşti interesat să ai un coleg de apartament.

Expresia lui e plină de părere de rău.

— Nu. Mă gândeam că n-o să am probleme cu naveta, dar am discutat cu Hollis. Mi-a adus aminte ce aiurea e să conduci iarna de la Boston până la Hastings, aşa că anul ăsta o să rămân în apartamentul ăsta.

încerc să-mi alung dezamăgirea.

— Bine. Nu-i nicio problemă.

— Poate că-i o întrebare stupidă, dar... de ce nu te muţi cu Sabrina?

Nu-i deloc stupidă. E chiar foarte întemeiată. Născocesc la repezeală un răspuns.

— Relaţia noastră încă n-a ajuns în punctul ăla.

— Tucker, dacă vrei să te muţi în Boston, ştiu pe cineva care are nevoie de un coleg de apartament.

Mă luminez la faţă.

— Cine?

— N-o să-ţi convină, mă avertizează el.

— Cine? insist eu.

— Fratele lui Hollis. Proprietarul i-a scumpit chiria. Nu ştie dacă mai poate plăti de unul singur.

Fir-ar să fie! Brody Hollis, cretinul cretinilor? însă în clipa asta nu prea am de ales. Poate că Brody e nesuferit, dar apartamentul lui e mare, curat şi are două dormitoare.

Şi e la doar cinci minute de mers cu maşina de casa Sabrinei.

Oricât de mult îmi displace perspectiva de a locui cu Brody, nu pot nega că e o opţiune bună şi convenabilă.

— Fitzy, îmi dai numărul de telefon al lui Hollis?

26.

Sabrina

— Am emoţii.

Şoptesc cuvintele la urechea lui Tucker, astfel ca celelalte viitoare mame din sala de aşteptare să nu mă audă. Feţele lor strălucesc de fericire, şi nu vreau să le stric starea. Sunt foarte agitată. Totuşi nu e cazul să-i fac şi pe alţii să se agite.

Mi-e teamă. Este primul consult la care vine şi Tuck. Acum vom afla sexul copilului – dacă suntem amândoi de acord. Eu vreau să aflu. El vrea să fie o surpriză. Situaţia ilustrează perfect diferenţele dintre noi. Mie îmi place să deţin mereu controlul. Dacă ştiu sexul copilului, pot să fac planuri, să cumpăr lucruşoare drăguţe pentru fetiţă sau pentru băieţel, să caut un nume potrivit.

Tucker este genul de om care se lasă dus de val.

— N-ai de ce să fii emoţionată.

Mă strânge de mână şi mă sărută pe obraz.

Tresar fără să vreau. Buzele lui sunt moi şi
calde şi aş vrea să le simt pe gură, nu pe obraz.
Vreau să-i sărut gâtul şi să-i sorb pielea până-l
aud gemând. Vreau să-mi strecor mâna în
pantalonii lui, să-i apuc penisul şi să-l mângâi
până când are orgasm în palma mea.

V-am spus cât de excitată sunt?

Nu ştiu dacă e din cauza faptului că trupul meu e mai sensibil sau din cauza celor peste trei luni de hibernarea sexuală, dar am nevoie să fac sex! Chiar şi când îmi ating din întâmplare sânii mă înfierbânt. Am citit că în primul trimestru de sarcină femeile sunt supraexcitate, dar apetitul meu sexual a luat-o razna abia în al doilea trimestru. Ori de câte ori îl văd pe Tucker, vreau să rup hainele de pe el.

Iar el o ştie.

— Eşti pregătită să fim mai mult decât prieteni, îmi şopteşte el.

îl privesc fix.

— Eu îţi spun că sunt emoţionată, iar tu te gândeşti la sex?

Tucker îmi zâmbeşte.

— Nu, ***tu*** te gândeşti la sex. Privirea ta mă imploră să ţi-o trag.

Mă uit iute în jur, să mă asigur că nu a auzit nimeni.

— Nu-i adevărat! mint eu. îmi fac griji despre ce urmează să vedem la ecografie. Am citit că e posibil să vedem faţa copilului, degetele de la mâini şi de la picioare...

Panica se instalează iar.

— Tuck, dacă n-are decât trei degete la o mână? Dacă nu are nas? Dumnezeule! Dacă avem un copil mutant?

Tucker se sprijină de spătarul scaunului şi începe să se cutremure. Corpul lui e scuturat de un râs tăcut şi dezlănţuit. Minunat! Tatăl copilului meu râde de mine!

— Fir-ar să fie, scumpo! Ştiam eu că n-ar fi trebuit să te uiţi la filmul ăla de groază, aseară.

— Nu era nimic altceva de văzut la TV.

Şi nu voiam să pleci de lângă mine! ***adaug în minte.***

Jalnică mai sunt! Săptămâna trecută, am tot inventat motive ca să-l chem la mine: „Trebuie să căutăm cursuri de respirație”, „Mă dor şalele... n-ai vrea să-mi faci un masaj?” sau „Poate c-ar trebui să nasc în apă, ce crezi”. M-a sfătuit să mă mai gândesc la varianta asta, dar nu vorbisem serios. Gândul de a naşte într-o cadă plină cu apă şi cu fluidele mele corporale îmi întoarce stomacul pe dos.

Pentru că Tucker e un tip foarte de treabă, a condus până la Boston de fiecare dată când l-am chemat. într-un fel, mă tem că profit de el, însă mă tot asigură că nu-l deranjează deloc.

Râsul lui s-au potolit.

— N-o să avem un copil mutant. O să fie perfecţiunea întruchipată. Pe cuvânt!

Sunt strigată pe nume.

Ţâşnesc în picioare. Tucker mă sprijină. îmi cuprinde umerii cu un braţ vânjos. O urmăm pe asistenta îmbrăcată în halat roz. înaintăm pe un hol larg şi bine luminat. Intrăm într-o cameră de examinare şi asistenta îmi spune să mă urc pe masă. Aparatul de ecografie este pregătit.

Când femeia ne lasă singuri, izbucnesc:

— Chiar vreau să ştiu sexul copilului!

Tucker se bosumflă.

— Dar gândeşte-te ce tare o să fie când doctorul o să ne ia prin surprindere şi o să strige: „E băiat!” sau „E fată!”

Nu mai vreau alte surprize în viaţa mea. Situaţia de acasă este deja mult prea tensionată. Nana îmi face morală zilnic pentru că am rămas gravidă. îmi reproşează că păstrez copilul şi îmi repetă că n-o să aibă grijă de el pe gratis, doar pentru că sunt nepoata ei. Firește, Ray face comentarii răutăcioase despre faptul că sunt uşuratică, despre burta mea mare şi

despre prostia mea, fiindcă nu ştiu cum se foloseşte un prezervativ.

Pe părerea lui Ray nu dau doi bani. Dar Nana... Sunt sigură c-o să se dea pe brazdă când o să-şi ţină în braţe strănepotul sau strănepoata. Dintotdeauna a avut o slăbiciune pentru copii.

— Vreau să aflu acum! mă vait eu.

Nu-mi pasă că vorbesc ca o puştoaică arţăgoasă.

Tucker oftează din rărunchi.

— N-o să am câştig de cauză, aşa-i?

— Exact! Uite ce-ţi propun: poţi să pleci din cameră când doctorul o să-mi spună ce sex are copilul, iar eu jur să nu-ţi zic. O să ascund hăinuţele pentru copil în dulapul meu, ca să nu vezi ce am luat.

— S-a făcut!

Suntem întrerupţi de sosirea tehnicienei, care mă felicită călduros şi-mi spune să-mi trag cămaşa, ca să-mi poată unge burta cu glicerină.

— Ai vezica plină? întreabă ea.

— Vezica mea e mereu plină.

Replica mea o face să râdă.

— Nu-ţi face griji. N-o să dureze mult. Curând, o să poţi face pipi.

— Super! O să-mi împlinesc visul.

Tehniciana se apucă de treabă. Când şi când, mai zice câte ceva: cum că şira spinării copilului arată ca un mic şirag de perle sau că – Slavă Domnului! – bebeluşul are zece degete la mâini şi tot zece la picioare.

Tucker urmăreşte imaginile neclare de pe ecran. La un moment dat, se apleacă şi mă sărută pe frunte. Un val de căldură se desfaşoară în trupul meu. Sunt bucuroasă că e aici. Chiar sunt.

— Asta-i tot, zice femeia.

După ce-mi curăţă burta de gel, tehniciana apasă un buton şi ecograful ţiuie, dând la iveală o fotografie.

— Sabrina, medicul o să vină imediat, să-ţi vorbească. Dacă vrei să-ţi goleşti vezica, toaleta e la două uşi mai jos, pe stânga.

— Mă întorc imediat, îl anunţ pe Tucker, apoi dau buzna afară din încăpere.

Când revin în camera de consult, doctoriţa Laura e aici. Stă de vorbă cu Tuck. Femeia pare să-şi cunoască bine meseria. Are vreo treizeci şi cinci de ani şi vorbeşte foarte direct, ceea ce-mi place.

— Tăticul copilului zice că v-ați dondănit dacă să aflați sau nu sexul copilului, mă tachinează ea.

— Tăticul e un încăpățânat, bombăn eu.

Tucker mă contrazice:

— Ba nu! Mămica e o încăpăţânată căreia nu-i plac surprizele.

îmi mângâi burta. în ultima lună s-a mărit şi mai mult.

— Chestia asta n-a fost de-ajuns ca surpriză? întreb eu.

Doctorița Laura râde, după care se concentrează asupra

pozei pe care-o ține în mână.

— Bun, avem o imagine foarte clară. Din moment ce Sabrina este pacienta mea – nu tu, John –, o să-i dezvălui sexul copilului, dacă asta vrea.

Tucker se preface că-mi aruncă o căutătură urâtă.

— Trădătoareo!

— Vreau să ştiu, îi spun doctoriţei. Poţi să ieşi din cameră, tăticule.

— Nuuu! M-am răzgândit. Vreau să ştiu şi eu.

— Eşti sigur?

El dă din cap cu seriozitate.

— OK. Sunt gata să aud! o anunţ pe doctoriţă.

Ochii ei sclipesc.

— Felicitări! Aveţi o fetiţă!

Oxigenul din plămânii mei pare c-a rămas blocat acolo. Pulsul mi se accelerează. E ca şi cum tot ce mă înconjoară devine mai clar. Culorile par mai strălucitoare, aerul e mai uşor şi această experienţă – mica viaţă care creşte în mine – e, dintr-odată, nespus de ***reală.***

— Avem o fetiţă, repet eu.

Mă răsucesc spre Tucker.

— O să avem o fată, murmură el.

Doctorița Laura ne lasă câteva secunde să ne minunăm în tăcere, după care-și drege glasul.

— Deci totul arată foarte bine. Fătul e sănătos, bătăile inimii sunt puternice. Continuă să iei vitaminele prenatale și încearcă să nu te obosești! Ne revedem peste patru săptămâni.

Se opreşte în prag. îi face cu ochiul lui Tucker şi spune ceva enigmatic:

— Referitor la cealaltă chestie despre care ai întrebat, ai undă verde.

După ce doctoriţa pleacă, mă încrunt la el.

— Care „cealaltă chestiune”?

El ridică din umeri şi încearcă să se eschiveze.

— Am pus o întrebare de tătic. Hai să mergem! Vreau să-ţi arăt ceva înainte să te duc acasă.

— Ce să-mi arăţi?

— E surpriză.

— Tocmai ai aflat că nu-mi plac surprizele.

Tucker râde.

— Crede-mă, asta îţi va plăcea.

27.

Sabrina

După un sfert de oră, scrutez bănuitoare strada pe care Tucker tocmai a virat.

— Ce facem aici?

Cartierul ăsta e dubios. E doar la cinci minute de condus de casa mea, deci normal că e dubios.

— Ai răbdare! mă mustră el.

Parchează lângă trotuar, în faţa unei clădiri din cărămidă, cu zece etaje.

Mă înarmez cu răbdare şi aştept să-mi deschidă portiera. Tipul ăsta nu acceptă să-mi deschid sigură portiera. Parcă n-ar înţelege că am şi eu mâini.

Tucker mă conduce la intrarea în clădire. Am un milion de întrebări, dar ştiu că nu-mi va răspunde la ele, aşa că-l urmez supusă într-un hol micuţ. Urcăm cu liftul până la etajul al zecelea, ieşim într-un hol scurt şi ne oprim în faţa apartamentului IOC.

Tucker scoate o cheie din buzunar şi descuie uşa.

— Cine locuieşte aici? întreb eu.

— Eu.

— Ce? De când?

— De trei zile. De fapt, o să mă mut aici la sfârşitul săptămânii. Acum trei zile, noi am ajuns la o înţelegere.

— Noi?

— Fratele unui coechipier de-al meu şi cu mine.

Sunt nedumerită. Nu a pomenit deloc că se mută în Boston.

— Aha! Şi cum rămâne cu casa din Hastings?

— Contractul de închiriere expiră în iunie. Oricum ar fi trebuit să mă mut. Mi s-a părut logic să caut o locuinţă aici, în Boston. O să fiu mai aproape de tine şi de copil. Vrei să arunci o privire?

— Ăăă... sigur.

încă nu mi-am revenit din buimăceală.

Tucker îşi împleteşte degetele cu ale mele şi mă conduce prin apartament. Deşi exteriorul clădirii nu arată grozav, interiorul este surprinzător de frumos. Apartamentul e foarte luminos, are parchet şi este în stil ***open-space.*** în hol se deschid trei uşi care duc spre baie şi spre două dormitoare.

— Nu mi-am adus aici niciun bagaj deocamdată, spune el.

Intrăm într-un dormitor mare şi gol. O fereastră uriaşă lasă

să intre aşa de multă lumină, că aş fi vrut să am ochelarii de soare cu mine. Mă plimb prin camera pustie. Mă apropii de fereastră şi privesc afară.

— Frumos! Camera ta dă spre scara de incendiu.

— Dar şi mai mişto e că duce spre terasa de pe acoperiş. Doar apartamentele de la etajul al zecelea au acces la ea. E şi un grătar acolo.

— Oho! E nemaipomenit!

Ne întoarcem în bucătărie. Tucker deschide frigiderul.

— Vrei să bei ceva? Avem suc de portocale, lapte şi apă. Şi o tonă de bere, dar tu nu pui gura pe aşa ceva.

— Dă-mi, te rog, apă.

Scoate o carafă din frigider şi-mi toarnă apă într-un pahar, îmi trec mâna peste blatul imaculat.

— E supercurat aici.

— Mda. Una dintre puţinele calităţi ale lui Brody e că-i place să aibă apartamentul lună. Ştii tu... pentru că gagicilor le trece cheful de sex când văd haine aruncate alandala.

Zâmbesc.

— Brody nu greşeşte. Tipul ăsta ia toate deciziile în funcţie de posibilitatea de a le-o trage tipelor?

— O, da! Te superi dacă iau o bere?

— Nu! Dar unde-i Brody? La muncă?

— Da. Lucrează la Morgan Stanley, de la nouă la cinci.

Sorb din apă, iar Tucker își deschide o bere. Pe blat, lângă

cuptorul cu microunde, văd un teanc de broşuri colorate, aşezat pe un raft.

— Ce-s astea?

Pe prima broşură de deasupra scrie Fitness. Pentru tine. Pentru ea. Pentru oricine.

— Nişte prospecte. Le-am luat alaltăieri, când căutam o oportunitate de afacere.

Le răsfoieşte.

— Asta-i pentru un cabinet de epilare cu ceară şi epilare cu laser pentru femei. Hollis spune că e ca şi cum ai fi ginecolog, dar fără să fie nevoie să faci Medicina. Vezi păsărici toată ziua.

Buzele mele zvâcnesc.

— Amicul tău pricepe că, doar pentru că epilează părţile intime ale fetelor, nu înseamnă că o să le atingă şi în alte feluri?

— Nu. Probabil crede că asta i-ar da undă verde să le-o tragă.

— Ce drăguţ! comentez eu.

Privesc două fotografii lucioase. În ele se lăfaie picioare lungi, epilate, lângă care un text cu litere îngroşate susţine că laserul cutare e cea mai bună variantă de epilare. Hm... Dacă Tucker îşi cumpără un salon de epilare cu laser, poate că o să-mi ofere epilare gratuit. Din cauza burţii mele în creştere, îmi vine tot mai greu să mă epilez singură.

Tucker scoate altă broşură.

— Asta-i pentru vânzare de lopeţi. Din uşă în uşă.

Mă strâmb.

— Sună groaznic. Şi se câştigă bani din aşa ceva?

— Conform documentaţiei francizei, da. Dar mă cam îndoiesc.

— Ce altceva mai ai acolo?

— Broşuri pentru jucării sexuale, maşini de spălat, cluburi de fitness, o sută de mii de afaceri cu mâncare. Mâncarea sănătoasă e ultimul răcnet.

— Nu eşti deloc entuziasmat.

— Aşa e!

Strânge toate broşurile şi le aruncă în coşul de gunoi.

— Poate că o franciză nu-i o afacere potrivită pentru mine.

îmi muşc buza de jos. Şovăi câteva clipe. în cele din urmă,

întreb:

— Ce-ai fi făcut dacă nu apărea situaţia asta?

îmi plimb mâna pe burta umflată.

— Mi-aş fi luat câmpii, spune el. Mama vrea să cumpăr afacerea unui agent imobiliar din oraşul ei...

îmi muşc şi mai apăsat buza de jos.

— ... dar aş prefera să epilez fundurile tipilor decât să vând case în Patterson. Deci poţi să-ţi ştergi de pe faţă expresia aia neliniştită.

Privirea lui poposeşte iar pe burta mea. De la ecografie încoace, nu se poate abţine s-o privească. Nici eu nu-s mai brează. Mereu pun palmele pe burtica mea. Iar acum, când ştiu că fetiţa mea e chiar sub palma mea, mi se pare de-a dreptul specială.

Mă cocoţ pe un scaun de bar şi-i fac semn să se apropie.

— Vrei s-o atingi?

— Mereu vreau s-o ating.

Tucker se lasă pe vine în faţa mea, cuprinzând cu palmele umflătura.

— Salut, frumoaso! Tati e aici.

Ridică privirea spre mine. Părul lui e ciufulit, iar ochii căprui sunt plini de afecţiune.

— Mai dă din picioare?

— Uneori.

îi călăuzesc mâna în locul unde fetiţa
obişnuieşte să izbească de parcă vrea să iasă la
lumină.

— Atinge aici!

Ne ţinem respiraţia şi aşteptăm. Mâna lui Tuck îmi apasă burta cu fermitate. Căldura palmei pătrunde în pielea mea, răspândindu-mi-se prin trup până când nervii încep să mă furnice.

Te gândeşti la prostii! Tucker vrea să comunice cu copilul, nu încearcă să te pipăie!

Da, numai că... e aşa de bine! Eu şi Tucker n-am mai făcut sex de ceva timp. Iar în ultima vreme, să mă culc cu el e aproape singurul lucru la care mă pot gândi. Noaptea, când copilul mă ţine trează, îmi amintesc cum e să-l simt pe Tucker între picioarele mele. Coapsele lui frecându-se de pielea mea, când se cufunda în mine. îmi amintesc senzaţia iscată de penisul lui în interiorul meu. îmi amintesc atingerea dinţilor lui pe sâni. Toate aceste gânduri îmi înteţesc răsuflarea. Brusc, pielea mea e foarte sensibilă.

— Sabrina – spune Tucker cu voce dogită –, la ce te gândeşti?

— La tine.

— Te gândeşti la mine ca la un amic sau ca la altceva?

— Ca la altceva.

Palmele lui coboară încet şi ajung pe coapse. Fără să vreau, desfac picioarele. Degetele lui mari mângâie betelia pantalonilor de trening.

— Dă-mi mai multe detalii, şoptește el.

Dintr-odată, mă întorc cu gândul la prima noapte petrecută

împreună, când Tucker s-a tolănit în camionetă şi mi-a spus – de fapt, mi-a ordonat – să iau ce-mi doresc.

— Mă gândeam la scula ta în gura mea.

Degetele lui se strecoară între coapsele mele.

— Pe bune? Eu mă gândesc ce mult îmi doresc să-ţi scot pantalonii şi să-ţi ling păsărică până când toate grijile tale dispar.

— Eu... La naiba! Acum sunt grasă.

— Nu. Eşti perfectă.

Tucker se ridică şi mă ia cu totul în braţe. Mă zbat în strân- soarea lui.

— Stai! Sunt prea grea.

— Vorbeşti prostii!

Intră în sufragerie, fără să-mi dea drumul, mă întinde pe canapeaua tapiţată cu piele neagră.

— E canapeaua noului tău coleg de apartament!

— Noul meu coleg de apartament n-o să ştie ce facem noi. Dezbracă-te! Mor de nerăbdare, femeie.

Sângele meu pulsează sub privirea lui aprinsă. Ne repezim să scăpăm de haine. Îşi scoate cămaşa şi o aruncă pe jos. Apoi e rândul bluzei mele şi al pantalonilor de trening să ajungă pe podea. La scurt timp, aterizează jeanşii şi boxerii lui. Când îmi scot sutienul, lui Tucker îi scapă o înjurătură.

— Să fiu al naibii!

Tonul lui are o notă uluită. Se apropie şi se aşază lângă mine, pe canapea. Penisul lui în plină erecţie se leagănă la fiecare pas.

— Ştiu, îi zic eu. Au crescut.

îngenunchează între picioarele mele, întinde mâinile şi cuprinde în palme sânii grei.

— Sunt nemaipomenit de mişto!

Tresar când îşi trece degetele peste sfârcurile tari.

— Şi foarte sensibili, gâfâi eu.

Un licăr poznaş îi apare în ochi.

— Crezi că poţi să ai orgasm dacă-i ling?

— Habar n-am. Hai să aflăm!

Fără zăbavă,gura lui se repede la un sân. Degetele lui îl mângâie pe celălalt. Suge aşa de tare, că mă arcuiesc pe perne. O, Dumnezeule! Parcă ar exista o legătură directă între limba lui şi vaginul meu. Când geme, simt sunetul în tot corpul. Şoldurile mele se desprind de canapea, căutând alinare.

— Trage-mi-o! îl rog eu.

Se aşază şi mă trage deasupra lui. Nu ştiu cum reuşeşte să nu piardă contactul cu sânii mei. îl încalec. încerc să mă frec de scula lui, dar burta

mea voluminoasă îmi stă în drum. Gem de frustrare.

Tucker strecoară o mână între noi. Trăgându-mi chiloţii într-o parte, degetele lui găsesc pielea umedă şi începe să frece. Două degete alunecă de-a lungul despicăturii, în vreme ce degetul lui mare îmi dezmiardă clitorisul. Dintr-odată, senzaţiile mă copleşesc. Am orgasm. îi rostesc numele cu un geamăt. Chiar şi după ce îmi revin, încă nu-mi este de-ajuns. întind mâna şi-i strâng tare penisul.

— Âsta! icnesc eu. îl vreau!

Cu o privire arzătoare, Tucker îmi scoate chiloţii şi mă întinde pe spate. îşi apucă penisul în palmă şi—1 conduce spre despicătura mea. Icnesc tare când vârful penisului îşi croieşte drum înăuntru.

Se opreşte brusc.

— Eşti bine?

îmi dau seama că în el dorinţa se luptă cu îngrijorarea. Vreau să mi-o tragă tare. Vreau să-mi aducă aminte că sunt frumoasă, că merit să fiu dorită şi că încă îi dau lumea peste cap.

îmi încolăcesc picioarele pe după şoldurile lui şi încerc să-l trag mai adânc în mine.

— Sunt mai mult decât bine. Vreau să mi-o tragi. Te rog!

Expresia aprigă care i se întipăreşte pe faţă îmi taie răsuflarea. Pătrunde adânc, tare. Nu l-am mai simţit aşa de aproape de mine de foarte mult timp. E extraordinar de plăcut.

Gura lui se lipeşte de pielea sensibilă din spatele urechii mele. Săruturile umede se înşiră de-a lungul umărului şi al claviculei, îmi suge din nou sfârcurile. De plăcere, văd stele verzi. îşi strecoară o mână sub fundul meu, ridicându-mă puţin de pe canapea. Şoldurile lui se mişcă.

Se opinteşte până atinge locul acela care mă face să strig. Nu se opreşte nicio clipă. Pătrunde în mine iar şi iar. Capul penisului se freacă de mănunchiul de nervi din mine, până mă transform într-un iureş de icnete şi zvârcoliri.

— Mi-a fost aşa dor de tine, spune el cu voce sugrumată.

Nu-i răspund, pentru că am uitat cum se vorbeşte. Plăcerea

este prea intensă. îmi înceţoşează creierul. Tucker continuă să-mi sărute sânii. Apoi se ridică în capul oaselor, mă apucă de şolduri şi mă pătrunde mai apăsat, mai iute. Pielea tapiţeriei se freacă de a mea. Părul mi s-a lipit de faţă. Respir greoi. Sunt pierdută în vâltoarea senzaţiilor. Nu mă pot concentra decât asupra lui. Cât de plăcute sunt senzaţiile pe care le stârneşte în mine! Cât de mult îl doresc şi cât de tare bate inima mea pentru el!

Cât de îndrăgostită sunt de el...

— Dă-ţi drumul! mă îndeamnă el răguşit. Dă-ţi drumul, Sabrina!

Plăcerea se acumulează în mine până când detonează, făcându-mă să-mi pierd autocontrolul, topindu-mi trupul. Tucker îşi lasă capul pe spate şi, cu un geamăt, îşi dă drumul în mine. Zac sub el, complet epuizată.

Habar n-am cum de mai găseşte puterea să se ridice şi să meargă în bucătărie. Sunt moleşită. Murmur un „mulţumesc” când se întoarce cu prosoape de hârtie şi mă ajută să mă şterg.

Se întinde pe canapea şi trage o pătură peste trupurile noastre goale. Mă strânge la piept. Mă rog ca azi Brody Hollis să nu se întoarcă mai devreme de la muncă.

Tucker îmi mângâie părul, iar cuvintele de dragoste care-mi stau pe limbă, grele ca plumbul, se luptă să iasă la lumină. Le reţin cu greu. La urma urmei, a fost doar o partidă de sex. Aveam amândoi nevoie să ne descărcăm energia sexuală, asta-i tot. Nu trebuie să despic firul în patru. Nu pot nici să mă încred în propriile mele emoţii, când hormonii aleargă ca nebunii prin sângele meu. Mă ghemuiesc în trupul lui acoperit de sudoare. Ajunge atât. Orice îmi oferă el este de-ajuns. N-o să cer mai mult.

— Când eram amândoi la ecograf, ce tot şopteaţi tu şi doctoriţa? îl întreb.

Tucker pufneşte în râs.

— Vorbeam despre asta.

— Despre ***asta?***

— Da.

Bagă o mână sub pătură şi mă ciupeşte de un sfârc.

— Am întrebat-o dacă putem face sex.

Nu-mi vine să cred!

— I-ai cerut voie obstetricienei mele să mi-o tragi?

Tucker se apără:

— Voiam să fiu sigur că nu-i fac rău copilului. Iisuse! Scuze că mă port ca un tată grijuliu!

Nu-mi pot stăpâni un zâmbet.

Când sună telefonul lui, bombănim amândoi, nemulţumiţi. Se apleacă fără tragere de inimă şi scotoceşte prin buzunarele pantalonilor. Pescuieşte mobilul şi se cuibăreşte iarăşi lângă mine.

Plină de curiozitate, trag cu ochiul la ecran.

Scot un strigăt îngrozit.

Ridicându-mă dintr-odată în capul oaselor, smulg telefonul din mâna lui Tucker.

— Dumnezeule! ţip eu. Ce mai e şi ***asta}***

28.

Tucker

Ştiu că n-ar trebui să râd. Mama copilului meu este supărată. Ultimul lucru pe care ar trebui să-l fac este să râd de ea, dar expresia oripilată de pe faţa ei e nemaipomenit de comică.

Sabrina mă pocneşte în umăr.

— Tucker! Nu mai râde şi spune-mi ce naiba e asta!

Mă uit la poză şi din nou mă copleşesc hohotele de râs.

— Cu asta ar trebui să liniştim copilul, bâigui eu.

Sabrina mă pocneşte din nou.

— Logan a făcut asta pentru copil. E testul de liniştire a copilului.

— Tuck, jur pe Dumnezeu că, dacă nu-mi explici, trimit poza asta la poliţie.

încerc să-mi stăpânesc râsul.

— Tucker!

Cu respiraţia întretăiată, reuşesc să mă ridic de pe canapea. Mă uit la arătarea împăiată etalată pe ecranul mobilului. Probabil că e un ursuleţ, dar arată oribil. Cusăturile animăluţului par desprinse dintr-un film regizat de Tim Burton. Un ochi este alcătuit dintr-un nasture, iar celălalt arată ameninţător: un X cusut cu aţă neagră. O porţiune de blană falsă lipseşte de pe o latură a capului. Labele sunt de mărimi diferite.

Sub poză Logan a scris:

Grace crede că asta o să sperie bebeluşul. Zi-mi că nu-i adevărat!

Grace nu greşeşte.

— De ce ne-a făcut Logan aşa ceva? întreabă Sabrina.

— E un concurs. Logan vrea să fie naşul copilului.

— Vorbeşte clar!

— El şi Garrett vor să fie naşii copilului. Am făcut o glumă idioată, cum c-o să-i pun să se întreacă pentru titlu, şi li s-a părut o idee grozavă. Aşa că acum rivalizează pentru onoarea de a năşi.

Sabrina ridică din sprâncene.

— Te-ai gândit vreo clipă că, poate, eu nu vreau ca niciunul dintre ei să fie naşul copilului?

— Bineînţeles. M-am gândit că, la un moment dat, o să vorbim despre viitorii naşi. Sincer, cred că Garrett şi Hannah ar fi nişte naşi grozavi.

— Vor trebui să negocieze cu Hope şi cu Carin. Şi ele vor să fie naşe. Dar deja l-ai exclus pe Logan din concurs?

Privirea mea fuge iar la poza de pe ecran.

— Hm... Da.

În cele din urmă, un zâmbet firav se iveşte pe buzele ei.

— Şi ce presupune întrecerea dintre Garrett şi Logan?

Oftez.

— E complicat. Tâmpit de complicat.

— Nu mă miră deloc, declară Sabrina, înveselită.

— Există vreo cinci categorii. Fiecare este făcută să dovedească o calitate absolut necesară pentru un naş.

Sfinte Sisoe! Nu-mi vine să cred că zic prostiile astea. A trebuit să ascult explicaţia ridicolă a lui Logan. Mă simt de parcă, repetându-le, aprob nebunia asta.

Sabrina pare fascinată.

— Care sunt categoriile?

— Liniştirea copilului. Stăpânirea de sine. Suport psihologic. Hm... finanţe. Şi... La naiba! Nu pot să-mi amintesc care era ultima.

— Cum anume aduce consolare cumpărarea unui animal de pluş?

— Cumpărarea? Iubito, creatura aia e făcută de mână. Băieţii au cumpărat un kit pentru a confecţiona singuri propriul animal de pluş.

Sabrina rămâne cu gura căscată.

— Doamne! Ăsta da, devotament!

— Suntem jucători de hochei.
Devotamentul faţă de o cauză e în firea noastră.

— Cum o să ştiţi cine câştigă? Le acorzi
puncte?

— Trebuie să aleg un câştigător la fiecare categorie.

— Ţi-au arătat copii după declaraţiile de venit, ca să hotărăşti cine câştigă la categoria finanţe? întreabă ea sec.

— Nu. Dar va fi remiză, pentru că amândoi vor juca la profesionişti. La fel şi la suportul psihologic: în niciun caz nu aveam de gând să aleg între Hannah şi Grace. N-am chef ca fetele să mă castreze.

Sabrina chicoteşte.

— Deci cine câştigă la categoria liniştirea copilului?

— Dacă Garrett nu coase ceva şi mai înfiorător decât animăluţul lui Logan – îndrept degetul spre telefonul meu –, sunt sigur că el o să câştige.

— Ştii că prietenii tăi sunt al naibii de ciudaţi?

— Sunt foarte conştient de asta. Mâine după-masă lucrezi la Poştă?

— Nu. De ce?

— Speram să vii la apartament să mă ajuți să împachetez niște chestii. Băieții vor fi acolo, cu Hannah, Grace, poate și cu Allie. Am închiriat o dubă și toată lumea mă ajută să mut mobila în noul apartament.

Mă grăbesc să adaug:

— Bineînțeles că n-o să te las să ridici nimic greu. M-am gândit că m-ai putea ajuta cu lucrurile ușoare, cum ar fi hainele. O să comandăm pizza, așa că vom avea mâncare...

Las cuvântul „mâncare” să plutească ispititor în aer. Ştiu cât s-a mărit apetitul ei în ultima vreme.

Dar fruntea Sabrinei se încreţeşte a ezitare.

— Eşti sigur că nu-i va deranja să mă vadă acolo?

— Normal că nu. Chiar vor să te cunoască. Ieri, Wellsy a spus că-i pare rău că niciodată nu vii pe la noi.

— Wellsy? se miră Sabrina.

— Hannah. Numele ei de familie este Wells, iar Garrett a poreclit-o Wellsy.

Dintr-odată, mă neliniştește gândul că noi doi suntem împreună din iarnă, dar ea nu prea ştie mare lucru despre cei mai apropiaţi prieteni ai mei.

— Nu ştiu ce să zic, Tuck...

Îi arunc un zâmbet radios.

— Te rog! Pentru mine ar însemna mult.

— Aha...

încruntarea ei se topeşte ca untul la soare.

— Bine. O să vin.

Sabrina se ţine de cuvânt şi apare la apartament a doua zi, pe la ora două. Când ajunge, mai să fie lovită de salteaua pe care Logan şi Fitzy o trag spre dubă. Aici e un adevărat haos.

O trag departe de pericol şi o sărut pe buze.

— Bună, scumpo! Mulţumesc că ai venit.

Roşeaţa i se ridică în obraji când realizează că Hannah şi Grace stau chiar în spatele meu şi că au fost martore la sărut. Mie, pe de altă parte, nu mi-ar păsa nici dacă ne-ar vedea făcând amor sprijiniţi de un zid. Sabrina e extraordinar de frumoasă în rochie ei de vară cu flori albastre şi cu părul întunecat prins în coadă. în ultimele luni obrajii ei sunt mereu roz, ceea ce demonstrează că femeile chiar strălucesc când sunt însărcinate.

— Bună! le zice ea.

Vocea ei sună ciudat de timid.

Le-o prezint fetelor, care o salută călduros. Sabrina se obişnuieşte repede cu ele. Se pare că o cunoaşte deja pe Hannah, fiindcă o vede mereu în restaurantul în care lucrează ea.

— Vrei să bei ceva? o întreb, în vreme ce o conduc spre bucătărie.

Hannah şi Grace vin după noi.

— Nu, mulţumesc. Pune-mă la treabă!

— Oricum aveam de gând să facem o pauză. Fitzy a apărut mai devreme decât am stabilit şi trebuie să plece peste o oră. Deja am scos mobila din camera mea. Tot ce ne rămâne de făcut este să golim dulapul şi sertarele. Ia loc! Să-ţi aduc nişte apă?

— Sigur.

Hannah şi Grace i se alătură la masă. Nu-mi scapă felul în care privirile lor alunecă spre burta Sabrinei. Se vede clar că este gravidă, deşi burta ei încă nu e foarte mare. Poate cam cât o minge de baschet. Fiica mea e acolo,

înăuntru. De fiecare dată când mă gândesc la asta, mi se umple inima de mândrie. Fiica mea. Dumnezeule! Viaţa e ciudată, imprevizibilă şi absolut minunată.

— Cum te simţi? o întreabă Hannah pe Sabrina. Mai ai greţuri matinale?

— Nu. De două luni nu le mai am. Acum sunt doar obosită şi înfometată şi am nevoie să merg la baie din două în două minute. Pe deasupra, îmi este din ce în ce mai greu să-mi zăresc picioarele. Probabil că-i un lucru bun;

cred că sunt umflate şi de două ori mai mari decât de obicei.

— Ce naşpa! spune Grace, înţelegătoare. Dar trebuie să vezi partea bună. O să ai o minune cu obrăjori bucălaţi.

Sabrina zâmbeşte.

— Ha! O să vă sun la trei dimineaţa, când minunea mea cu obrăjori bucălaţi va urla din toţi bojocii. ***Atunci*** să-mi spuneţi cum e cu „partea bună”!

Hannah pufneşte.

— Are dreptate, Grace.

îi aduc Sabrinei un pahar cu apă. Fetele continuă să glumească despre toate lucrurile „minunate” care ne aşteaptă pe mine şi pe Sabrina: lipsa de somn, schimb de scutece, colici, apariţia primilor dinţi.

Sincer, nimic din toate astea nu mă sperie. Dacă nu muncești din greu pentru un anumit lucru, cum te poţi bucura cu adevărat de el ?

Se aud paşi dinspre bucătărie. Intră Garrett, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Când o observă pe Sabrina, se luminează.

— Ce bine că eşti aici! Stai puţin! Trebuie să iau ceva.

Sabrina se întoarce spre mine, parcă întrebând: ***Cu mine***

vorbeşte?

Garrett dispare la etaj.

La masă, Hannah îşi trece o mână prin păr şi-mi aruncă o privire rugătoare.

— Aminteşte-ţi că Garrett e cel mai bun prieten al tău, da? îmi spune ea.

Replica ei sună rău-prevestitor.

Când Garrett se întoarce, are în mână un blocnotes şi un pix. Le pune pe masă şi se aşază în faţa Sabrinei.

— Tuck, ia loc! E important.

Sunt tare nedumerit. Expresia resemnată a lui Hannah nu mă lămureşte deloc. După ce mă aşez lângă Sabrina, Garrett deschide blocnotesul.

— Bun. Haide să discutăm despre nume!

Sabrina ridică din sprâncene şi-mi aruncă o privire. Ridic din umeri. Pur şi simplu nu ştiu despre ce naiba vorbeşte tipul ăsta.

— Am pregătit o listă mişto. Cred c-o să vă placă, în clipa următoare îi cade faţa.

— Rahat! Nu putem folosi nume de băieți.
Sabrina ridică o mână.

— Stai! Vrei să zici că tu alegi nume pentru copilul nostru? Garrett dă aprobator din cap. Răsfoiește paginile, cu un aer

preocupat.

Mama copilaşului meu cască gura la mine. Din nou, ridic din umeri.

— De curiozitate, care erau numele de băieţi pe care le-ai ales? Grace îşi acoperă faţa, luptându-se cu un zâmbet. Prietenul

meu se înveseleşte din nou.

— Ei, cea mai tare alegere era Garrett.

Râd îndeajuns de tare încât paharul cu apă al Sabrinei începe să vibreze.

— Aha, spun eu, intrând în jocul lui. Şi care era pe al doilea loc?

— Graham. Hannah oftează.

— Dar e-n regulă, ne asigură Garrett. Am şi câteva nume bestiale de fete.

Bate cu pixul în blocnotes şi rosteşte două silabe:

— Gigi.

Sunt siderat.

— îţi baţi joc de mine? Nu vreau ca pe fiică-mea s-o cheme ***Gigi***!

Sabrina e nedumerită.

— De ce Gigi? îl întreabă ea.

Imediat, îmi pică fisa. Fir-ar să fie!

— „G.G.” mormăi eu. Inițialele pentru Garrett Graham.

O secundă, Sabrina rămâne tăcută. Apoi izbucneşte în râs.

Se molipseşte Grace şi, în final, chiar şi Hannah, care mai adineauri clătina dezaprobator din cap.

— De ce vă hliziţi? spune Garrett, contrariat. Naşul trebuie să aibă un cuvânt de spus în alegerea numelui. Aşa scrie în regulament.

— Ce regulament? izbucneşte Hannah. Inventezi „reguli”!

— Şi ce dacă?

— în afară de asta, încă n-ai fost ales naş, subliniez eu cu un zâmbet, chiar în clipa când Fitzy şi Logan intră în bucătărie.

Gesticulez spre Logan şi adaug:

— Nemernicul ăsta încă n-a părăsit competiţia.

Garrett radiază de mulţumire.

— De fapt... Logan a renunţat.

Mă răsucesc pe scaun şi mă uit la coechipierul nostru.

— Cum adică?

Logan pare ursuz.

— Am hotărât să mă retrag, mormăie el. Să fii naş e o responsabilitate prea mare.

Garrett pufneşte ironic.

— Să te „retragi”? Mai nou, aşa se zice?

Logan se încruntă la el.

— Da. Pentru că-i adevărat.

Garrett sare în picioare.

— Chiar aşa? Mă întorc imediat.

Eu şi Sabrina schimbăm priviri uimite. Garrett iese din bucătărie. îl aud mişcându-se prin sufragerie. Un minut mai târziu, apare din nou şi flutură ceva pe la nasul lui Logan.

— Dacă te-ai retras, cum explici ***asta?***

Sabrina scoate un ţipăt de groază.

Sunt foarte curios să aflu de ce Garrett ţine în mână o păpuşă micuţă, care înfăţişează un bebeluş fără cap.

— Ai adus-o acasă? se scandalizează Logan.

— Da. La ce dracu' le folosea lor acolo? Păpuşa n-are cap, frate.

— Unde este „acolo”? întreb eu atent, deşi nu sunt convins că vreau să aud răspunsul.

— Cursul de resuscitare a nou-născuţilor, explică Garrett. Azi-dimineaţă am fost la un curs, la centrul de sănătate din campus.

Sabrina pare buimăcită.

Garrett zâmbeşte trufaş şi adaugă o precizare:

— Era testul pentru stăpânirea de sine în situaţii de presiune. Logan l-a picat. Normal că eu l-am trecut cu brio.

— E vina mea că nu-mi cunosc propria putere? protestează Logan.

— Da! râde Garrett. E ***doar*** vina ta.

Ridică păpuşa în aer şi o agită batjocoritor.

— Arată-mi pe păpuşă unde-i creierul tău! Aha! Nu poţi, pentru că ai decapitat-o.

— Hai să mergem sus şi să împachetăm, îmi propune Sabrina.

— Băieţi, o speriaţi! le reproşează Hannah celor doi idioţi care se ceartă. Iubitule, lasă păpuşa deoparte! Logan, n-o să te las niciodată să ai grijă de viitorii mei copii.

Hannah îşi concentrează iar atenţia asupra Sabrinei.

— La ce alte nume pentru copil te-ai gândit?

— Nici măcar nu am discutat cu Tucker despre asta, recunoaşte iubita mea.

— Dar ce nume îţi plac?

Sabrina stă să se gândească.

— îmi place „Charlotte”.

— Ador numele ăsta! exclamă Grace. „Charlotte Tucker” sună bine.

— Charlotte James, o corectează Sabrina.

îi arunc o căutătură urâtă şi declar:

— Numele ei de familie o să fie Tucker.

— Ba nu! mă contrazice Sabrina. O să fie James.

— Ce zici de Tucker-James? strigă Fitzy care tocmai îşi ia o bere din frigider.

— Nu! strigăm noi doi, la unison.

Nu c-am avea ceva împotriva cratimelor. Problema e că suntem amândoi nişte idioţi căpoşi.

Pentru mine e important ca fiica mea să-mi poarte numele de familie. La naiba! Dac-ar fi după mine, şi Sabrina l-ar purta. Dar asta ar însemna să ne căsătorim, ceea ce ar presupune s-o cer de nevastă. Sunt sigur că ar fugi pe un alt continent dacă i-aş propune aşa ceva. Chiar dacă facem sex din nou, încă nu acceptă ideea că avem o relaţie adevărată.

Fata asta prostuţă crede că trebuie să facă totul de una singură.

— Ce-aţi ace să amânăm discuţia asta până rezolvaţi dilema cu numele de familie? propune Hannah.

E o idee bună. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să mă cert cu Sabrina în faţa prietenilor mei.

— Hai să mergem sus, să împachetăm, îi spun Sabrinei.

O ajut să se ridice de pe scaun.

Expresia lui Garrett devine mohorâtă.

— Nu-mi vine să cred că te muţi, se lamentează el.

îmi dau ochii peste cap.

— Şi voi vă mutaţi.

— Da, dar peste două săptămâni.

Observ că şi Logan arată la fel de deprimat de gândul că mă mut. Au vrut să organizeze o petrecere de adio, dar am refuzat. De fapt, nu ne spunem „adio”. Doar mă mut la Boston, unde vor veni şi ei amândoi, peste câteva luni.

însă Dean se va duce la New York. Va renunţa la Drept şi-şi va lua un job de profesor la o şcoală privată. Allie a pus mâna pe un rol într-un showTV care se filmează în Manhattan, deci presupun că se vor muta împreună.

Sunt deopotrivă trist şi liniştit că Dean va locui în alt stat. Nu a fost chiar înţelegător cu privire

la faptul că voi deveni tată, dar încă se numără printre cei mai buni prieteni ai mei.

— V-ați hotărât cine se va muta în dormitorul mare? îl întreabă Garrett pe Fitzy, care ridică din umeri.

— Evident că eu mă mut în el! zice Fitzy.

— Nu ştiu ce să zic, îl atenţionează Logan. Hollis şi bobocul o să încerce să-ţi sufle dormitorul de sub nas.

Fitzy ridică o sprânceană, apoi îşi flexează bicepşii.

— N-au decât să-ncerce!

îmi vine să râd. Hollis şi Hunter n-au nicio şansă împotriva lui Colin Fitzgerald. Având în vedere firea lui retrasă, m-a uimit că a fost de acord să preia contractul nostru de închiriere şi să se mute cu băieţii. M-am gândit că o să caute un alt loc singuratic, dar probabil că Hollis i-a forţat mâna.

Eu şi Sabrina ne ducem la etaj. Mă uit prin camera mea goală. Patul a fost scos, deci n-avem unde să ne aşezăm. Sabrina îşi masează şalele. Nu trebuie s-o las să stea prea mult în picioare.

— Bun, spune ea cu hotărâre în timp ce deschide uşa dulapului cu haine. Trebuie să împăturim toate hainele sau le aruncăm alandala în cutii?

Trag mai aproape o cutie de carton plină cu pungi din plastic, pentru gunoi.

— Ce cutii? Punem hainele aici.

— O, Doamne! Tipic masculin!

— Serios? N-ai vrea să inspectezi „marfa”, ca să fii sigură cât de masculin sunt?

— M-ai chemat aici ca să împachetăm sau ca să ne-o tragem?

— De ce nu amândouă?

Ea gesticulează în jur şi explică:

— Păi, nu avem pat.

— Cine are nevoie de pat?

— Eu. O biată femeie gravidă şi grasă, răspunde Sabrina cu un zâmbet pe jumătate dezaprobator.

— Am o propunere. Hai să împachetăm cât de repede putem şi apoi vin la Boston, să ne-o tragem ca apucaţii pe patul tău mare şi confortabil.

Se ridică în vârful degetelor şi mă sărută pe buze.

— S-a făcut!

Sabrina

Nu prea am fost încântată de ideea de a-mi petrece timpul cu prietenii lui Tucker, dar mi-am făcut griji degeaba. Sunt chiar de treabă. îmi face plăcere să stau la taclale cu Hannah şi cu Grace. Garrett şi Logan sunt foarte amuzanţi şi mult mai potoliţi decât m-am aşteptat. Şi, pe

deasupra, arată superb. Nu toţi hocheiştii sunt superîncrezuţi, ca...

Ca tipul ***ăsta.***

înţepenesc când Dean Di Laurentis apare în prag. Tucker tocmai a ieşit să-şi ia la revedere de la Fitzy. M-a lăsat să golesc singură ultimul sertar al dulapului. Mă opresc din treabă când Dean intră şi închide uşa în urma lui.

Simpla lui prezenţă mă irită. Nu-i corect că un tip atât de idiot este ridicol de atrăgător. Dean este, probabil, cel mai arătos tip pe care l-am văzut vreodată în afara unui ecran de cinema. Are păr blond, trăsături cizelate şi un corp spectaculos. Unde mai pui că e fermecător. Aşa a reuşit să mi se strecoare în chiloţi. Poate că m-aş mai fi întâlnit cu el, dacă nu aş fi aflat că i-o trăgea asistentei profesorului, în schimbul unor note bune.

— Trebuie să vorbim, îmi zice Dean, fără preambul.

— Serios? zic eu cu ironie. Şi despre ce trebuie să vorbim noi, Richie?

Se strâmbă. L-am poreclit Richie Rich după ce am descoperit că-şi foloseşte banii şi corpul pentru a trece cu bine de examene.

— Ştii foarte bine despre ce! mi-o trânteşte el.

Mă încrunt.

— Dacă te referi la ***asta*** – arăt spre burta mea –, atunci nu avem nimic de discutat. Eu şi copilul meu nu suntem problema ta.

— Tucker este problema mea, zice Dean, încrucişându-şi braţele la piept. Sabrina, am ştiut dintotdeauna că eşti o scârbă ambiţioasă, dar nu mi-am închipuit că eşti şi egoistă.

Furia fierbe în mine.

— Uau! Beau a încercat să mă convingă că eşti un tip cumsecade, dar e clar că se înşela.

Dean izbucneşte:

— Nu-l amesteca pe Beau în chestia asta! E vorba despre tine şi Tuck.

— Chiar vrei să te iei la ceartă cu o tipă gravidă? Te previn: hormonii mei au luat-o razna. Aş putea să-ţi scot ochii cu unghiile.

Dean nu pare afectat de ameninţare.

— Distrugi viaţa prietenului meu. Chiar crezi c-o să stau deoparte?

Îi imit postura, încrucişându-mi braţele la piept, peste sânii umflaţi.

— Tucker e adult. E tatăl copilului meu. Dacă vrea să contribuie la creşterea lui, n-am cum să-l opresc.

Faţa lui se întunecă de frustrare.

— O să-i dea viaţa peste cap, Sabrina. Nu înţelegi? Tuck renunţă la tot ce a muncit pentru o tipă care nici măcar nu-l iubeşte.

Indignarea mea atinge noi cote. Ce vrea să zică?

— Ce te face să crezi că nu-l iubesc? îi zic sfidător.

— Dacă l-ai fi iubit, acum ai fi avut o verighetă pe deget. Tucker nu face lucrurile pe jumătate. El te iubeşte, iar tu o să-i naşti copilul. Dac-ar fi crezut că-l iubeşti, s-ar fi căsătorit cu tine înainte să naşti. În schimb, se mută în Boston, cu toate că încă din primul an de facultate spune că vrea să se întoarcă în Texas.

Din nou, vinovăţia mă apasă. Dean nu se dă bătut:

— Iar acum o să accepte prima slujbă care-i iese în cale, în loc să deschidă o afacere. A cheltuit timp şi energie întorcând pe toate părţile posibilitatea unei afaceri.

Dean clatină dezaprobator din cap.

— Chiar nu pricepi?

Are dreptate. Tucker nu face lucrurile pe jumătate. Şi totuşi iată-l aici, mutându-se cu un tip pe care nici măcar nu-l place, luând în considerare cumpărarea unor francize de rahat. Toate astea doar pentru că, într-o noapte, am fost atât de copleşită de dorinţă, încât am uitat că nu e nevoie de o penetrare completă ca să rămân însărcinată.

îşi schimbă întreaga viaţă pentru mine. îşi schimbă ţelurile, planurile şi stilul de viaţă ca să-l întâmpine pe copilul nostru. ***Eu*** sunt cauza acestor schimbări.

Am amenințat că o să-i scot ochii lui Dean, însă nu mă simt deloc feroce. Mă simt... distrusă. Nu-mi pot stăvili hohotele de plâns. Mă pierd cu firea în fața afurisitului de Dean. Mă prăbușesc pe podea și-mi îngrop fața în mâini. Plâng atât de tare, că nu pot să respir. Lacrimi fierbinți îmi alunecă pe obraji și-mi udă palmele. Sunt o epavă. Când o mână fermă mă apucă de umăr, îmi dau seama că Dean s-a așezat pe podea, lângă mine. Pare neajutorat.

— Hei, Sabrina... N-am vrut să te fac să plângi.

— Merit să plâng!

— Sabrina...

Mă atinge din nou pe umăr. Mă feresc şi îl privesc cu ochi înlăcrimaţi.

— Ai dreptate. îi distrug viaţa! Crezi că asta mă bucură? Tucker e bun, şi amabil, şi extraordinar. Nu merită să-i întorc lumea pe dos. Ar trebui să-şi facă o grămadă de planuri şi să fie entuziasmat că absolvă facultatea, că începe un nou capitol din viaţa lui. în schimb, pentru el e ***sfârşitulpoveştii.*** Cel mai cumsecade tip de pe planeta asta e legat de min***c.,pentru totdeauna,*** din cauza a ceea ce-ar fi trebuit să fie o aventură de-o noapte!

îmi închei discursul suspinând şi ştergându-mi îndâijită lacrimile. Lângă mine, Dean pare complet şocat.

— La naiba! exclamă el. îl iubeşti.

— Da.

— Dar nu i-ai spus.

— Exact.

— De ce naiba nu i-ai zis?

— Pentru că...

Simt că mă apucă din nou plânsul.

— Pentru că vreau să-i fie cât mai uşor. Dragostea complică lucrurile, iar situaţia asta deja e destul de complicată. Şi...

— Şi ce? întreabă Dean.

Şi nu ştiu dacă el mă iubeşte.

Câteodată cred că mă iubeşte, dar am mereu o fărâmă de îndoială. Habar n-am dacă Tucker vrea să fie cu mine pentru că mă iubeşte sau pentru că are impresia că trebuie să fim împreună de dragul copilului nostru.

— N-are importanţă. Ai dreptate. Copilul ăsta strică toate planurile lui Tucker.

îmi şterg faţa din nou.

— Trebuie să mă asigur că nu-i dă viaţa peste cap şi mai mult. O să-mi asum eu mai mult responsabilitatea copilului. Aşa, Tucker o să aibă mai mult timp la dispoziţie, ca să pună pe picioare o afacere care-i place.

Dean ezită o clipă, după care întreabă:

— Şi cum rămâne cu Harvardul?

Amărăciunea se împleteşte cu durerea care mă sugrumă.

— O să învăţ acolo. Nu-ţi face griji! O să ai încă trei ani la dispoziţie să mă urăşti şi să mă numeşti „scârbă”.

— De fapt, eu n-o să merg la Harvard, recunoaşte el.

Mă încrunt.

— Cum aşa?

— Am acceptat un post de profesor la o şcoală privată din Manhattan. Mi-am dat seama că Dreptul nu-i ceea ce-mi doresc.

— Aha...

Mă întreb de ce Tucker nu mi-a spus vestea.

— După ce a murit Beau..., începe Dean.

Vocea i se stinge. Tace câteva secunde, ca să-şi vină în fire.

— După ce a murit, am cam luat-o razna. Dar, după un timp, m-am îmbărbătat şi mi-am luat viaţa în mâini. înţelegi ce spun?

înţeleg. Joanna Maxwell a făcut acelaşi lucru. Şi eu la fel. Moartea lui Beau m-a făcut să realizez cât de importantă este viaţa şi cât de scurtă poate fi. Mă întreb dacă pierderea lui Beau a schimbat perspectiva tuturor celor care l-au cunoscut şi au ţinut la el.

— Moartea lui Beau m-a schimbat şi pe mine, mărturisesc

eu.

E rândul lui Dean să dea aprobator din cap.

— Am observat. Câteodată, nu-mi vine să cred că noi doi ne-am cuplat. Parcă s-a întâmplat cu milioane de ani în urmă.

Reuşesc să râd, în ciuda tristeţii.

— Exact.

— Chiar îl iubeşti pe Tuck, nu?

— Da.

Dean răsuflă prelung.

— Ar trebui să-i spui.

— Nu. Și nici tu n-o să-i spui.

— Trebuie să afle...

— Nu! repet eu, puțin mai ferm. Vorbesc serios, Dean. Să nu-i sufli o vorbă! îmi ești dator.

Expresia din ochii lui e amuzată.

— Cum așa?

Bărbia mea împunge sfidător aerul.

— N-ai meritat nota maximă la Statistică, în al doilea an.

— Tacerea mea e pedeapsa pentru o notă nemeritată?

— Deci recunoşti că n-a fost meritată!

— Bineînţeles.

Părerea de rău care răzbate din tonul lui e de netăgăduit.

— Crede-mă, Sabrina, am făcut totul ca să-l conving pe profesor să mă pice.

— Pe naiba!

— E adevărat. După ce noi doi am lucrat împreună la proiectul ăla de Statistică, iar tu ai luat doar un opt, m-am prins că asistenta profesorului îmi umfla notele. L-am rugat pe profesor să verifice toate testele şi lucrările mele. S-a dovedit că ar fi trebuit să pic cursul.

— Doamne! Eram sigură!

în mod uimitor, nu mă simt atât de mulţumită pe cât am crezut că mă voi simţi. Resentimentul meu faţă de Dean devine, dintr-odată, neînsemnat. Aşa cum a spus şi el, parcă s-a întâmplat acum un milion de ani.

— Ştiu că tu crezi că i-o trăgeam asistentei pentru note...

Rânjind, Dean adaugă:

— Dar i-o trăgeam pentru că avea nişte ţâţe grozave şi cel mai mişto fund.

Mă prefac că mă înec de indignare.

— Dean, de ce nu mi-ai spus niciodată asta?

Di Laurentis pufneşte în râs.

— Pentru că nu suntem prieteni.

întorc situația pe toate fețele și trag o concluzie:

— Poate c-ar trebui să îngropăm securea războiului.

— Hopa! Cumva porcii au început să zboare?

Mă simt ruşinată.

— Eşti unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Tucker. în curând, o să-i nasc copilul. E de bun-simţ să ne străduim să ne înţelegem.

— Aşa-i, recunoaşte el.

Sare în picioare şi-mi întinde mâna. Mă ajută să mă ridic de la podea.

— Mulţumesc.

O linişte ciudată se aşterne între noi. Nu încerc s-o destram făcând conversaţie. încă nu sunt convinsă că Dean nu e un fustangiu superficial. Probabil că încă mă consideră o scârbă, însă ostilitatea dintre noi a dispărut. Chiar dacă n-o să fim cei mai buni amici, ştiu că Tucker va aprecia eforturile mele de a mă înţelege cu Dean.

Măcar atât să fac, având în vedere câte a sacrificat Tucker pentru ***mine.***

29.

Sabrina

Iunie

Carin intră în dormitorul meu încărcată cu trei sacoşe.

— Dumnezeule! De câte lucruri au nevoie bebeluşii! se lamentează ea.

L-am luat cu noi pe iubitul lui Hope, ca să care pătuţul pe care l-am cumpărat de la un târg din Dunham.

D'Andre şi Tucker îl duc înăuntru şi se uită împrejur, la spaţiul îngust.

— O să bagi toată mobila aia aici? întreabă D'Andre.

îmi mângâi burta. Mi se pare că nimic nu mă mai încape:

nici hainele mele, nici pantofii. Nici pătuţul nu pare să încapă ca lumea aici. Dormitorul meu este destul de mare pentru un birou şi un pat, dar nu pentru un birou, un pat ***şi*** un pătuţ.

Oftez.

— Cred c-o să renunţ la birou.

Deşi Tucker îşi ţine gura, văd limpede frustrarea care i se aprinde în ochi. Am mai discutat despre asta. El vrea să mă mut de aici, dar refuz.

În ultima lună, am procedat exact cum i-am spus lui Dean c-o să procedez: încerc să-i fac lui Tuck viaţa cât de uşoară.

Nu-i cer nimic. Nu-l las să plătească nici măcar jumătate din preţul obiectelor cumpărate pentru bebeluş. Nu-l sun în toiul nopţii, când bebeluşul dă din picioare şi când mă doare spatele. În niciun caz n-o să mă mut cu el într-un apartament. N-aş putea să-mi permit unul cât de cât decent, iar eu vreau să plătesc singură chiria. Altfel, relaţia asta n-o să meargă.

Totuşi să-i cer lui Tucker să nu mă ajute este ca şi cum i-aş cere soarelui să nu răsară. Mă însoţeşte la doctor, îmi masează spatele şi picioarele de fiecare dată când stăm pe canapea împreună, citeşte toate cărţile despre bebeluşi care îi pică în mână şi mereu îmi cumpără mici gustări: îngheţată, o pungă de Oreo, un borcan de măsline. Am început să ţin secrete poftele mele pentru că, dacă-i zic că mă tentează o anumită gustare, Tucker sare în camionetă şi dă fuga la magazin.

— Dacă scapi de birou, unde-o să înveţi? întreabă alarmată Carin.

D'Andre icneşte şi încearcă să apuce mai bine pătuţul.

— în bucătărie, răspund eu.

În timp ce bărbaţii aduc piesele pătuţului în cameră, încep să golesc sertarele biroului. Carin sare să mă ajute.

— Ai fost inspirat când ai propus să mergem în Dunham, îi spun lui Tucker.

A fost ideea lui să ne ducem în orăşelul ăla elegant, la douăzeci de minute de Boston.

Ridică din umeri, de parcă nu-i mare lucru.

— Am făcut nişte cercetări despre proprietăţile imobiliare de acolo. Cea mai ieftină casă se vinde pentru o sumă din şase cifre. M-am gândit că în Dunham am putea găsi o locuinţă bună pentru noi.

— Ce căutai în Dunham? îl întreabă D'Andre.

— Nişte afaceri de vânzare. O să cumpăr una cu banii primiţi din asigurarea de viaţă a tatei.

Tucker se ghemuieşte lângă mine şi începe să analizeze piesele dezmembrate ale pătuţului.

— Ai găsit ceva interesant?

— Multe francize, dar nimic nu pare potrivit. Nu mă văd făcând sendvişuri pentru tot restul vieţii, chiar dacă statisticile despre profituri şi pierderi sunt promiţătoare. Aş putea cumpăra două mici locuinţe pe care să le închiriez. Se câştigă bine din asta.

— Super! exclamă D'Andre. Ce altceva mai e prin Dunham?

— Majoritatea, afaceri mici. Există vreo două săli de fitness, o mulţime de restaurante şi alte câteva afaceri care mi se par o pierdere de bani.

— Trebuie să găseşti ceva ce-ţi place, zice D'Andre.

— Evident!

Tucker sare în picioare.

— Mă duc să aduc restul lucrurilor din camionetă.

Am scos toate obiectele din birou. Eu şi Hope încercăm să-l urnim. D'Andre sare în picioare şi mă dă deoparte.

— Glumeşti, Sabrina?! Du-te şi aşază-te! Ce minte ai! Fata e mare cât casa, şi tot încearcă să pretindă că nu e gravidă, mormăie el.

Cu coada între picioare, mă aşez pe pat şi încep să aranjez lucrurile. Va trebui să fac ordine în sertarele dulapului şi ale comodei mele. Aşa cum a spus Carin, bebeluşii au nevoie de o grămadă de lucruri. Scutecele sunt deja

stivuite într-un colţ al dulapului. Au fost un dar de la Hope. Nu cred c-o să le folosesc pe toate, chiar dacă în cărţile de specialitate scrie că scutecele se schimbă de şase până la zece ori pe zi.

Cărţile pe care le-am cumpărat de la anticariat sunt vechi. Presupun că unele informaţii din ele nu mai sunt valabile.

De ce să schimbi copilul de şase până la zece ori pe zi? Cine are timp de aşa ceva?

Hope mi se alătură pe pat.

— „Cel mai probabil, o să devii avocată”, citeşte ea, cu voce tare, apoi se strâmbă. Erai tare amuzantă în copilărie, nu-i aşa?

Îi smulg din mână fişa aia tâmpită.

— Nu eram bună la ştiinţe exacte, dar nu mă deranja să le spun celorlalţi ce gândeam despre ei.

— Aşa ceva e bun dacă vrei să fii prezentator de talk-show, nu avocat.

Hope îmi mângâie burta.

— Ce face bebeluşul nostru astăzi?

— Doarme.

— Vreau s-o simt lovind. Trezeşte-o!

Hope a luat-o puţin razna. De fiecare dată când ne întâlnim, vrea să-mi frece burta. Din nefericire pentru Hope, eu şi bebeluşul nu avem acelaşi program. Când eu mă mişc, ea doarme. Când mă bag în pat, ea se trezeşte. Doctoriţa Laura mi-a explicat că se întâmplă aşa din cauză că mişcările mele îndeamnă copilul la somn. Toate bune şi frumoase, dar lipsa noastră de sincronizare nu mă ajută să dorm bine noaptea.

— Cum să-l trezesc, Hope? Să ţopăi?

— Dac-ai ţopăi, crezi că bebeluşul ar pica din tine? De exemplu, dacă ai fi aproape de

soroc, ai putea să-l zgâlţâi bine ca să iasă la lumină?

Mă holbez la ea.

— Te rog, Carin, spune-mi că, indiferent ce domeniu ştiinţific o să studiezi, n-o să fie unul vital pentru omenire!

Carin îmi arată degetul mijlociu. Se duce şi ia una dintre sacoşele pe care le-am umplut la Goodwill[I]. Le goleşte pe podea şi începe să sorteze în două teancuri hainele albe şi pe cele colorate. Ne-am înţeles la magazin că totul trebuie spălat în apă foarte fierbinte, mai ales că unele au un anumit miros.

— Ştiai că, atunci când bebeluşul începe să se mişte, chestia asta se cheamă Străfulgerarea[II]? spune Hope.

I Numele unui lanţ nord-american de magazine în care se vând articole de îmbrăcăminte şi de încălţăminte la mâna a doua. (N. red.)

II în original, *the Quickening*. Concept din franciza cinematografică *Nemuritorul*. „Străfulgerarea" este energia cu care nemuritorii din serial se nasc. Aceasta le conferă imunitate în faţa morţii, cu excepţia cazului în care sunt decapitaţi. (N. red.)

Pufnesc în râs.

— Deci fetiţa va ţâşni din burta mea ţinând o sabie în mână şi provocându-mă la duel?

— Posibil. Unele femei mor la naştere, nu? De fapt, bebeluşul e un parazit. Trăieşte din substanţele tale nutritive, te stoarce de energie.

Eu şi Carin ne uităm îngrozite la ea.

— Hope, ia mai taci! îi ordonă Carin.

— Spun doar atât: din punct de vedere medical, teoria mea e posibilă.

Hope întinde mâna şi mă mângâie pe burtă.

— B., nu-ţi face griji! Eşti în siguranţă. Ar fi trebuit să cumperi mai multe haine pentru gravide, spune ea, schimbând subiectul.

— Nu. Hainele pe care le-am văzut în Goodwill erau hidoase. Deja sunt cât un vapor. N-am nevoie să arăt ca un vapor ***urât.***

— Dacă aş fi gravidă, m-aş îmbrăca numai cu capoate şi rochii-sac, spune Carin.

— Femeile chiar poartă aşa ceva?

— Ar trebui.

Dau aprobator din cap. La naiba! Aş purta şi eu capoate în locul jeanşilor oribili, cu marsupiu elastic în talie. Ştiu că o să le apreciez peste câteva săptămâni, dar acum nu aştept cu nerăbdare să mă măresc şi mai mult.

— Azi-dimineaţă am încercat să mă aplec şi să-mi ating degetele de la picioare, le spun fetelor. M-am împiedicat, m-am lovit cu capul de birou şi a trebuit s-o chem pe Nana ca să mă ajute să mă ridic. Sunt imensă.

— Eşti cea mai frumoasă din lume, declară Hope.

îmi îndrept greoi spatele şi mă duc să inspectez pătuţul.

— Iată teoria mea despre părinţi, zice Hope. O s-o dăm în bară de multe, multe ori. Copiii noştri vor avea nevoie de psihoterapie. Ţelul este să reducem cât mai mult numărul de ore de terapie de care vor avea nevoie.

D'Andre apare în prag. Transpiraţia străluceşte pe pielea lui ciocolatie. Toate trei ne întoarcem spre el cu priviri rugătoare.

— De ce vă uitaţi aşa la mine? întreabă el bănuitor.

— Poţi să montezi pătuţul? întreb eu, plină de speranţă.

— Şi dacă poţi, îţi scoţi, te rog, tricoul? îl roagă Carin.

D'Andre pufneşte ţâfnos:

— Nu mă trata ca pe o bucată de came! Am şi eu sentimente.

Totuşi îşi scoate tricoul. îi mulţumesc lui Dumnezeu că a

creat un exmplar masculin ca D'Andre, al cărui
piept arată de parcă a fost sculptat în marmură.

El râneşte.

— V-aţi holbat destul?

— Nu.

Carin îşi sprijină bărbia în palmă şi face o propunere:

— De ce nu-ţi scoţi şi şortul?

D'Andre este un tip masiv. Recunosc că sunt curioasă. Nu m-ar deranja să-i văd dotările.

Hope protestează:

— Nu. Fără dezbrăcat! Suntem aici ca să ajutăm la montarea pătuţului. Dragule, te pricepi la chestii de-astea?

— Eu mă specializez în contabilitate, îi aminteşte el. Sunt bun la numere şi la ridicatul obiectelor grele. Pătuţul o să-l monteze Tucker. E afară. Tocmai convinge un străin să ia biroul. Sabrina, îl aşteptăm pe bărbatul tău ca să ne apucăm de montat.

— Nu are nevoie de un bărbat, spune Hope. Ne are pe noi.

— Atunci eu de ce mai sunt aici? întreabă el.

— Pentru că mă iubeşti şi nu vrei să te pun să dormi pe canapea, spune Hope dulce.

— Aia nu-i o canapea, Hope. E o bucată de lemn cu nişte spumă pe ea.

Izbucnesc în râs. Noua locuinţă a lui Hope, din Boston, este plină de obiecte din podul bunicii ei, unde poţi găsi suficientă mobilă cât pentru trei case.

— Este un Saarinen original, îl informează Hope.

— Asta nu-nseamnă că-i o canapea adevărată, insistă el.

— Te aşezi pe ea. Are trei perne. Deci este o canapea. Am terminat discuţia! Fetelor, avem nevoie de un inginer.

Hope îndreaptă un deget spre Carin şi îi ordonă:

— Du-te înapoi la Briar şi agaţă un student de la Politehnică!

— Bine, dar va trebui să fac sex cu el înainte, aşa că o să mă întorc târziu, glumeşte Carin.

— Suntem oameni mari, intervin eu. Putem monta pătuţul împreună.

Le fac semn să se aşeze pe podea, alături de mine. După trei încercări de a mă aşeza şi după ce Carin şi Hope aproape că fac pe ele de râs, lui D'Andre i se face milă de mine şi mă ajută.

Tucker intră în casă.

— Ăsta-i un ritual de fertilitate? zice el din uşă, cu un umăr sprijinit de cadru. Deja e însărcinată, să ştiţi!

— Vino-ncoa', albule, şi montează drăcia asta! se răsteşte D'Andre.

Tucker se opreşte lângă mine. Profit de ocazie şi mă sprijin de picioarele lui. Chiar şi să îngenunchez e greu, când car după mine paisprezece kilograme în plus.

— L-am demontat împreună. Cum de nu ştiţi să-l montaţi la loc?

D'Andre repetă scuza de dinainte:

— Eu mă specializez în contabilitate.

Tucker îşi dă ochii peste cap.

— Ai o cheie franceză? mă întreabă el.

— Îţi baţi joc de noi? mormăi eu. N-am niciun fel de cheie, darămite una franceză!

Tucker zâmbeşte.

— Lasă-mă pe mine, iubito! Montez eu pătuţul.

— Vreau să ajut, spune Hope. Asta-i ca şi chirurgia, doar că e cu lemn, nu cu oameni.

— Vai de capul nostru! se vaită D'Andre.

Carin mă trage de mână.

— B., hai să spălăm hainele pe care le-am cumpărat.

Cu puțin ajutor din partea lui Tucker, mă ridic. O iau pe urmele lui Carin.

— Cum e să nu mai trebuiască să servești la mese? întreabă ea, în drum spre spălătorie.

— Ciudat. E greu să găsesc o slujbă pentru care nu se cere muncă fizică grea. M-am dus la o agenție pentru angajări temporare, să aflu dacă au vreun post pentru mine, dar nu erau optimiști. Femeile gravide nu prea sunt la căutare printre angajatori.

— Tucker chiar nu se întoarce în Texas?

— Nu. Vrea să fie aproape de copil.

Fac o grimasă.

— Dar maică-sa... Tucker e foarte apropiat de ea. Cred că o să apară probleme.

— Doamne! Nu e bine să ai probleme cu mama unui băiat din Sud, mă atenționează Carin. Am auzit de la Hope tot felul de lucruri nasoale despre terciul care se găteşte acolo.

Şi eu am auzit acelaşi lucru. Dar am de ales?

— Deci ar trebui să renunţ la Harvard şi să mă mut în Texas?

— Nu. Pur şi simplu mănâncă-ţi porţia de terci, ori de câte ori trebuie! Indiferent cât de rău îţi face.

Ne apucăm să umplem maşina de spălat.

— Te-ai gândit ce-o să faci cu bebeluşul când vei fi la cursuri?

— încă nu ştiu. Harvardul nu are grădiniţă. Voi încerca să găsesc o bonă.

Mă stresez pur şi simplu gândindu-mă la toate astea, dar nu vreau să mă plâng, fiindcă Hope şi Carin deja se simt vinovate că nu mă pot ajuta mai mult. Au şi ele viaţa lor.

— Dar bunica ta?

— Dumnezeule! Ar fi trebuit să-i vezi faţa când am întrebat-o dacă mă va ajuta cu copilul. Mi-a spus că deja a crescut un copil – adică pe mine – care nu e al ei şi că nu vrea să mai crească încă unul.

— Ce aiurea!

Ne mutăm în bucătărie şi începem să spălăm biberoanele.

— O fi aiurea, dar e adevărat. Nu pot s-o împovărez pe Nana.

Carin scutură un biberon curat şi-l pune în scurgător.

— Şi Tucker?

— Ce-i cu el?

— Tucker e tatăl copilului. Trebuie să te ajute. Ai putea să-l dai în judecată şi să-l obligi să-ţi plătească pensie alimentară.

îmi pică fața.

— N-o să fac una ca asta. Tucker o să mă ajute atât cât o să-l las eu să mă ajute.

Carin scoate un zgomot de dezaprobare.

— Eşti atât de încăpăţânată! Nu trebuie să te chinui de una singură, scumpo. Vorbeşti de parcă Tucker e doar de decor. Ce se-ntâmplă cu voi doi?

Iau un biberon curat şi răsucesc tetina. încerc să mă imaginez ţinând bebeluşul în braţe, hrănindu-l.

— Tucker nu avea de gând să stea aici. A rămas din cauza mea şi a copilului. Simt că-i distrug viaţa.

Prietena mea pufneşte.

— Şi el a contribuit la sarcină. Nu ai rămas gravidă din senin.

— Ştiu. Dar aş fi putut face avort.

Acest gând mă apasă în fiecare clipă pe care o petrec încercând să-mi închipui cum o să mă descurc.

— Dar n-ai făcut avort, aşa că nu te mai gândi la trecut.

— Mda...

— Simți ceva pentru el, nu?

Mă ocup să găsesc un loc pentru biberoanele curate și alte lucruşoare de-ale bebeluşului.

— îl plac pe Tucker.

— Poţi să spui cuvântul care începe cu „i”. N-o să mori.

îi arunc o privire supărată.

— De parcă tu eşti mai brează! Ai fobie de relaţii serioase. Tu alergi din floare în floare şi le spui băieţilor cu care te combini că-i iubeşti?

— Nu, dar cel puţin mie nu mi-e frică s-o zic.

— Nu mi-e frică.

Mă înşel?

Carin îşi dă ochii peste cap.

încerc s-o îmbunez:

— Bine! Cum zici tu. Oricum nu are importanţă. Tucker se implică pentru că iubeşte copilul. Pentru mine, e suficient.

Carin se pregăteşte să mă apostrofeze, dar în clipa următoare Tucker intră în bucătărie.

— Eşti gata? mă întreabă el.

Rahat! Ceasul de pe perete îmi arată că mai avem douăzeci de minute până la începerea cursului.

— Da. Voi, fetelor, va trebui să plecaţi, îi zic lui Carin. Tuck şi cu mine mergem la cursul de respiraţie.

Ea ridică o sprânceană.

— Care-i scopul cursului?

— O să-i prindă bine Sabrinei când o să fie în travaliu, explică Hope.

Ea şi D'Andre intră în bucătărie. Hope se apropie de mine şi mă sărută pe obraz.

— Sună-ne mai târziu, da?

— O să vă sun. Vă mulţumesc pentru ajutorul de azi.

— Nu-i nevoie de mulţumiri, spune Hope, iar Carin şi D'Andre dau aprobator din cap. Suntem mereu alături de tine, iubito.

Emoţia mă gâtuie. Habar n-am ce-am făcut ca să merit asemenea prieteni minunaţi.

Douăzeci de minute mai târziu, ajungem la centrul comunitar. Ne întâmpină un indicator galben, decorat cu baloane.

— Nu pari entuziasmată, comentează Tucker.

— Adică tu eşti entuziasmat? Travaliul e aşa de greu încât trebuie să învăţ să respir? Nu-i normal.

— Te-ai uitat la vreun filmuleţ cu naşteri, pe YouTube?

— Dumnezeule, nu! N-am vrut să mă îngrozesc. Tu?

— Am văzut câteva. -Şi?

— Nu-ţi recomand să le vezi. Mă întreb de ce folosim expresia ***a avea ouă*** ca să descriem pe cineva foarte puternic. Când am început să mă uit la al doilea filmuleţ, ouăle mele încercau să se ascundă.

— Ha! De-asta nu m-am uitat la niciun filmuleţ cu naşteri. Dacă o să te uiţi la locul „acţiunii”, n-o să mai vrei să faci sex cu mine.

— Prostii!

Palma lui alunecă pe spatele meu şi poposeşte pe fund. La fel ca sânii mei, a crescut.

— Fundul ăsta e făcute să fie atins, comentează el.

— Deci după naştere o să primesc doar sex anal?

El zâmbeşte larg.

— De ce nu sex obişnuit ***şi*** anal?

înainte să pot răspunde, o doamnă mai în
vârstă, cu păr creţ, vine spre noi să ne salute.
Poartă o fustă largă, viu colorată.

— Bine aţi venit la cursul „Travaliul Dragostei”! Eu sunt Stacy.

— Suntem John Tucker şi Sabrina James.

Stacy nu-i strânge mâna. în schimb, face un gest ceremonios şi ne invită:

— Vă rog, aşezaţi-vă pe o saltea!

— Ce prostie de hipioţi..., mormăi eu.

Ne apropiem de cele trei rânduri de saltelute întinse pe podea. încăperea este aproape plină, dar reuşim să găsim un spaţiu liber în spate.

Tucker mă ajută să mă aşez.

— E o lecţie despre respiraţie, Sabrina. La ce te aşteptai? Preferi să exersez cum să-ţi fac injecţii?

— Poate că da.

Glumesc, dar numai pe jumătate. Am citit că apar complicaţii când foloseşti medicaţie la naştere. încă nu m-am hotărât dacă vreau să mi se facă anestezie.

Luminile se micşorează. Stacy înaintează în cameră, cu mâinile împreunate, într-o poziţie de rugăciune.

— Probabil că Stacy ştie ceva ce noi nu ştim, îmi şopteşte Tucker la ureche. De-aia se roagă tot timpul.

— Da. Ştie că nu contează cât de mult meditezi, fiindcă meditaţia nu te scapă de durerile naşterii.

Bărbatul de lângă noi îşi drege glasul, cu subînţeles. încheiem discuţia.

Ajunsă în faţa noastră, Stacy porneşte un proiector. Apar cuvintele „Bine aţi venit la Travaliul Dragostei!". începe să citească textele diapozitivelor cu voce tare.

— „Suntem aici ca să vă ajutăm să vă relaxaţi în timpul travaliului. Mass-media şi organizaţiile de sănătate vă alimentează frica, dar adevărul este că nu e obligatoriu ca naşterea să fie o experienţă dureroasă. Astăzi o să începem călătoria noastră spre un travaliu plăcut şi plin de bucurie. Aceste trei cursuri vă vor ajuta să vă îndepărtaţi sentimentele negative, atrăgând liniştea şi îndepărtând frica.”

— Suntem la un curs de respiraţie sau ne înscriem într-o sectă religioasă? şopteşte Tucker.

— Parteneri şi susţinători, aşezaţi-vă în spatele mămicilor!

— Deja o urăsc pe femeia asta, şuier eu printre dinţi, în timp ce Tucker se mută în spatele meu.

— Pentru că te-a numit ***mămică*** sau fiindcă spune că naşterea nu-i o experienţă dureroasă?

Un bărbat ridică mâna.

— Unde-ar trebui să ne punem mâinile?

— Bună întrebare, Mark!

Doamne! Stacy îşi aminteşte numele tuturor!

— în timpul travaliului, poziţia potrivită a palmelor este pe şale, dar azi ne concentrăm pe relaxare, aşa că vă rog să vă puneţi mâinile pe umerii partenerelor.

Lângă mine, o gravidă ia zelos notiţe, de parcă Stacy ar fi Oracolul Travaliului şi ar vorbi despre cele zece porunci ale naşterii.

— Dac-o să spună „Singurul motiv de teamă este teama însăşi”, am şters-o de-aici, zic eu, puţin cam tare.

Tipul silitor şi partenera lui la fel de serioasă se răsucesc spre mine. Sunt pe cale să izbucnesc în râs. Oare putem fi arestaţi pentru deranjarea ordinii publice la cursul de respiraţie?

Stacy arată spre ecranul proiectorului

— Mai întâi o să vedem un filmuleț despre cum trebuie să respirăm, apoi vom exersa.

Filmuleţul durează cinci minute: o femeie gâfaie. Buzele ei se schimonosesc în diverse forme, în timp ce partenerul ei numără.

— Crezi că naşte pe bune sau are o burtă falsă? întreabă Tucker.

— E falsă, răspund eu repede. Tipa nici măcar nu transpiră.

După ce filmuleţul se termină, Stacy face ocolul camerei ca

să verifice toate poziţiile noastre de respiraţie.

— Respiră mai profund, Sabrina! John, te rog, masează mai apăsat. Mai aproape de gâtul ei! Gâtul Sabrinei are nevoie de mai multă atenție.

Degetele lui încep să-mi maseze gâtul, smulgându-mi un geamăt. La naiba! Ce bine!

— Bravo, John! îl laudă Stacy.

Se răsuceşte spre ceilalţi participanţi şi spune:

— Vă rog să evocaţi o amintire preferată. Ceva foarte pozitiv din viaţa voastră. Închideţi ochii şi aduceţi acea amintire în prim-plan!

— Eu îmi imaginez că unul dintre noi este un ciclop, zice Tucker.

Respirația lui îmi gâdilă urechea. încep să simt ceva total necuviincios între picioare.

— Poate că ochiul ciclopic este scula ta, glumesc eu.

Cuplul de lângă noi pufneşte tare. îi ignorăm.

— Tacerea asta îmi aminteşte de bibliotecă.

Buzele lui Tucker îmi mângâie lobul urechii.

— De fapt, e mai rău decât la bibliotecă, pentru că aici nu există mese sub care să ascund faptul că am strecurat o mână sub fusta ta.

Mă simt jenată.

— Tucker, taci!

— Mi-a spus să aleg o amintire preferată. În majoritatea amintirilor mele preferate, fie capul meu mare, fie celălalt cap se află între picioarele tale.

— Lucrul important – spune Stacy, ridicând vocea şi privind în direcţia noastră – este să găsiţi liniştea lăuntrică. Acum închideţi ochii şi imaginaţi-vă că sunteţi în locul vostru fericit!

Tucker fredonează.

Trebuie să recunosc: toate momentele mele bune îl implică pe Tucker, dar acum clar nu este nici timpul şi nici locul potrivit să mă excit. încerc să-mi reamintesc de euforia pe care am simţit-o când am aflat c-am fost admisă

la Facultatea de Drept. Şi asta e o amintire frumoasă.

— Parteneri, în timp ce mămicile respiră, vă rog să le masaţi temeinic gâtul şi umerii. Multe mame acumulează tensiune acolo. Nu fiţi prea gingaşi! Mămicile sunt ca nişte stâlpi puternici. Următorul filmuleţ pe care-l vom vedea este despre naşterea propriu-zisă.

Stacy atinge un buton al laptopului. Pe ecran apare imaginea unor cleşti uriaşi de bucătărie. OK, nu sunt cleşti ***de bucătărie,*** dar

seamănă foarte mult. Aparatul de filmat se deplasează în spate. Apare un medic cu mască. Ţine în mână cleştii cu pricina. Pe măsură ce scena se derulează, toată lumea izbucneşte în exclamaţii.

Se văd picioarele desfăcute ale unei femei. Nu e o imagine tocmai plăcută. îmi acopăr ochii. Degetele lui Tucker îmi masează mai apăsat gâtul.

Vocea veselă a lui Stacy răsună iar:

— Folosiţi amintirea voastră plăcută în timp ce urmărim filmuleţele. Ustensila folosită nu este un dispozitiv de tortură, ci un forceps. Dacă nu puteţi împinge cu destulă forţă, doctorul va fi obligat să se folosească de forceps ca să scoată bebeluşul din uter, ceea ce poate afecta forma capului bebeluşului şi poate răni creierul. Continuaţi să respiraţi, mămici! Parteneri, continuaţi să masaţi! Asta se va întâmpla, dacă nu vă puteţi învinge durerea. Amintiţi-vă că mintea voastră controlează totul!

Se aude un alt icnet colectiv când pe ecran apare un bisturiu care taie pielea unei femei.

Strângerea lui Tucker devine şi mai pronunţată.

— Mă sugrumi, mormăi eu.

Nu-mi dă drumul. Ba chiar mă strânge şi mai tare.

— Iată o cezariană, anunţă Stacy. Bebeluşul o să se ascundă de lumină când cavitatea uterului este deschisă. Doctorul trebuie să bage mâna înăuntru şi să scoată bebeluşul. Repet: dacă nu sunteţi în stare să vă faceţi treaba de mame şi să împingeţi bebeluşul pe canalul vaginal, doctorul va fi obligat să vă taie şi să scoată copilul afară.

Trag de degetele lui Tucker.

— Mă sufoci!

Stacy continuă cu altă scenă. Un jet de sânge şi de alte fluide corporale se scurge din femeia întinsă pe masă.

— E cel mai natural lucru din univers, după cum se vede la naşterile animalelor, spune Stacy, cu voce visătoare.

Urmează un montaj cu scene în care diverse mamifere fată. îl apuc pe Tucker de degetul mijlociu şi—1 trag cât de tare pot.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

— Mă sufocai!

Ne holbăm unul la celălalt, îngroziți și amuzați totodată.

— Comunicarea este mereu soluția, fredonează Stacy. Râsul învinge. Eu și Tucker ne prăbușim unul peste celălalt.

Hohotim incontrolabil. După ce ne strigă zadarnic pe nume şi bate din palme ca să ne atragă atenţia, Stacy ne cere să plecăm.

30.

Tucker

4 Iulie

— Pe o scară de unu la zece, cât de speriată eşti?

Sabrina întoarce capul spre mine. Până acum a admirat îndelung peisajul din Boston, de parcă nu l-a mai văzut niciodată.

— Se vede că sunt agitată?

Strâmbă din buzele cărnoase.

— Ţi s-au albit degetele.

Cu colţul ochiului, văd că desface uşor degetele, le flexează, până îşi recapătă culoarea firească.

— N-am mai întâlnit niciodată părinţii vreunui tip, recunoaşte ea, căutând un post de radio.

— Chiar niciodată?

Mi-a zis că n-a avut iubiţi, dar am crezut că se referea doar la perioada facultăţii. Sabrina este superbă. Dacă aş fi văzut-o când eram în liceu, m-aş fi întins pe podea, în faţa dulapului ei de la şcoală, şi m-aş fi ridicat doar când ar fi acceptat să iasă cu mine la întâlnire.

Acum înţeleg de ce s-a agitat atât de mult când i-am spus că mama vine încoace fiindcă vrea s-o întâlnească. La început, am vrut să călătorim cu avionul până în Texas, dar costurile biletelor de avion şi al închirierii unei maşini ar fi fost prea mari. Pe deasupra, multor companii aeriene nu le convine să transporte femei însărcinate. Probabil că nu le încântă perspectiva naşterilor la bord.

Partea bună a faptului că locuiesc în oraş e că pot lucra în weekendul ăsta de sărbătoare şi apoi să-mi iau nişte zile libere. Lucrez cu jumătate de normă într-o echipă de construcţii, în oraş. Câştig binişor. încerc să nu intru în economiile mele decât dacă e absolut necesar.

— Ţi-am mai zis că n-am avut iubiţi, bombăne Sabrina.

Se lasă pe spate cu un oftat. Burta ei e atât de mare, încât

nu-şi poate încrucişa braţele decât dacă le sprijină pe ea.

— Băieţii din liceul tău erau surzi, cretini şi orbi?

— Nu. Alergau după mine, dar nu aveam timp de ei.

Absentă, îşi freacă burta.

De fiecare dată când o privesc, sunt cuprins de uimire că fetiţa mea se află în corpul Sabrinei. în plus, gândul ăsta mă excită şi al naibii de tare. Slavă Domnului că facem sex din nou!

— Mă zbăteam mereu să obţin bursă, continuă ea. Lucrez la Poştă, cu normă întreagă, de la şaisprezece ani. în vacanţele de vară, munceam noaptea, chelneriţă, iar ziua – la Poştă. Băieţii erau... inutili. Cu excepţia sexului. Dar în liceu puştii nici nu ştiau cum să-şi folosească „echipamentul”. Eram mai mulţumită cu masturbarea.

Scula îmi zvâcneşte sub fermoar. Imaginea Sabrinei mas- turbându-se îmi provoacă ameţeală. Trebuie să aştept un moment, până când sângele reîncepe să-mi circule prin creier.

— Dar tu, Tucker? Ai ieşit cu multe fete când erai în liceu? Ai fost regele balului?

— în total, am ieşit cu trei fete. în Texas, băieţii care sunt aleşi regii balului sunt întotdeauna jucători de fotbal.

— Nu ai jucat fotbal?

— După clasa a noua, nu. Jucam hochei tot anul. Patinoarul antrenorului Moarte era la o oră distanţă de casa mea. Mergeam cu maşina acolo aproape în fiecare zi.

— Povesteşte-mi despre cele trei fete!

— Vrei atât de mult să-ţi distragi atenţia?

— Da!

Bat darabana în volan şi încep să scot amintirile de la naftalină.

— Am fost cu Emma Hopkins în clasa a şaptea, până când a fost invitată la un bal de un elev de-a noua. După aceea, nu a umblat decât cu băieţi mai mari.

— Fascinant! Continuă!

Zâmbesc. Pot să îndur puţină jenă, dacă asta o ajută să nu-şi facă atâtea griji pentru întâlnirea cu mama.

— în clasa a noua m-am îndrăgostit de June Anderson. Aveam aproape toate cursurile împreună. Cel mai tare mi se părea că putea să înnoade cu limba codiţele de cireşe. în clasa a noua, toţi puştii o considerau o mare realizare.

Sabrina râde.

— Pentru unii băieţi, ***încă*** este cea mai mare realizare. Pun pariu că, din punctul de vedere al lui Brody, înnodatul codiţelor de cireşe cu limba se numără pe lista de calităţi obligatorii ale fetelor, încheie ea, batjocoritor.

Prima oară când s-au întâlnit Sabrina şi Brody, a ieşit urât. El a sugerat că vaginul ei va fi distrus de naştere, iar Sabrina i-a trântit-o că, indiferent de starea vaginului ei, Brody n-o să-l vadă niciodată.

— Tipul ăla e un cretin monumental, declară ea. Este nasol să locuieşti cu el?

Chiar este.

— Am avut şi colegi de apartament mai buni.

Mă gândesc cu nostalgie la perioada minunată pe care am petrecut-o în facultate, împreună cu Dean, Logan şi Garrett.

Nu mă deranjează că Brody e ca un câine în călduri şi aleargă după fuste de dimineaţa până seara. La urma urmei, şi amicii cu care am împărţit casa aveau o mulţime de aventuri de-o noapte. La naiba! Chiar şi eu am făcut nebunii – inclusiv sex în patru, la beţie, într-un ajun de An Nou. E greu să n-o iei puţin razna când joci

hochei la nivelul nostru. La noi acasă fetele intrau şi ieşeau non-stop.

Şi totuşi, chiar şi după ce am trecut prin experienţa a trei perechi de sâni frecându-se de mine şi a trei limbi lipite de scula mea, tot pe Sabrina aş alege-o. Dar, deşi e un compliment, nu-i un lucru pe care să-l poţi spune unei fete.

Problema lui Brody este că nu are niciun pic de respect pentru sexul opus.

— Chiar refuză să facă selfie-uri cu o fată sau a scornit-o ca să facă mişto de mine? mă întreabă Sabrina.

— E adevărat. Tipul ăsta crede că, dacă apare în vreo fotografie cu o fată lipită de el, ar putea să-i strice ploile şi să nu mai aibă parte de sex cu alte fete. Brody consideră că selfie-urile sunt un semn că e implicat într-o relaţie serioasă.

Brody mi-a vorbit pe larg despre subiectul ăsta, apoi m-a sfătuit să-mi menţin activ contul de Tinder şi să nu spun nimănui că voi avea un copil.

— Bleah! Ce scârbos! se oripilează Sabrina.

— Mi-am făcut un cont fals pe Instagram, ca să-l pot lua peste picior. Când postează câte o poză, pun un comentariu despre cât de mișto mi se pare că el și bunicul meu poartă același model de cămașă. Am făcut-o de două ori până acum. De fiecare dată, l-am văzut aruncându-și cămașa cu pricina la tomberon.

Sabrina pufnește în râs și declară:

— Nu te cred.

— Toată lumea trebuie să se distreze cumva, nu? Eu mă distrez necăjindu-l pe Brody pe Instagram şi sugrumând-o pe mama copilaşului meu, la cursuri de respiraţie.

Râde şi mai tare. Burta ei saltă. Mă întind şi o ating. îmi pare bine c-o văd râzând din nou.

— Mama o să te adore, o asigur eu. O să vezi.

MAMAOURÂŞTE.

Sau reuşeşte să ascundă foarte bine c-o place pe Sabrina. întâlnirea iniţială nu a fost atât de aiurea. Am luat-o pe mama de la hotel şi am adus-o la apartamentul meu. în acest moment, Brody nu e acasă. Slavă Domnului! El şi Hollis sărbătoresc ziua de 4 Iulie în New Hampshire, cu familia lor.

în drum spre casă, mama şi Sabrina au purtat o conversaţie puţin stânjenitoare, dar tensiunea a fost suportabilă.

Acum tensiunea din aer mai că mă sufocă.

— Unde locuieşti, Sabrina? întreabă mama, în timp ce inspectează apartamentul.

— Cu bunica şi cu tatăl meu vitreg.

— Hm.

Sabrina se crispează când aude mormăitul dezaprobator.

îi arunc mamei o privire iritată.

— Sabrina economiseşte bani. Nu vrea ca datoria ei să fie foarte mare când termină Facultatea de Drept.

Mama ridică o sprânceană.

— Şi cât de mare va fi datoria aia?

— Prea mare, glumeşte Sabrina.

— Sper că nu te aştepţi ca John să ţi-o plătească.

— Bineînţeles că nu! exclamă Sabrina.

— Mamă! strig eu, scandalizat.

— Pur şi simplu am grijă de tine, dragule.
La fel cum şi tu va trebui să ai grijă de fiica ta.

Mama schiţează un gest spre burta Sabrinei.

Iubita mea zâmbeşte încordat şi schimbă subiectul:

— Mi-ar fi plăcut să putem veni la Patterson. Sigur că-i un loc minunat pentru a creşte copii. Categoric, l-aţi crescut frumos pe Tucker.

Sinceritatea ei este evidentă. Chiar şi mama îşi dă seama de acest lucru. Slavă Domnului că se înmoaie puţin!

— Aşa-i, aprobă mama. E un loc minunat. în Patterson se organizează un picnic superb de 4 Iulie. Anul ăsta, organizatoarea a fost Emma Hopkins.

— Fosta ta prietenă, Tuck! mă tachinează Sabrina. Ar fi trebuit să mergem în Texas.

— Compania aeriană nu ne-a permis, spun eu sec. Pe deasupra, putem să ne îmbătăm şi să ne uităm la focurile de artificii şi aici. Ar fi exact ca în Patterson. Că tot veni vorba de băutură: mamă, vrei un pahar cu vin?

— Da. Vin roşu, te rog, spune ea, aşezându-se pe un scaun.

Sabrina scoate din frigider chiftelele din carne de vită, pe

care le-a gătit mai devreme. Aş fi putut găti, dar nu m-a lăsat să ridic un deget. A pregătit totul: de la salata de cartofi până la mâncarea de fasole.

începem să mâncăm. Sabrina îi pune mamei o mulţime de întrebări despre Patterson, despre salonul ei de coafură şi chiar despre tata. Mama e mai mult decât dornică să vorbească despre tata.

— A zis că i s-a stricat maşina, dar nu l-am crezut, declară ea, printre înghiţituri.

Ochii Sabrinei se măresc.

— Credeţi că a înscenat totul doar ca să rămână în Patterson şi să vă cunoască mai bine?

— Nu „cred”. Ştiu!

Am auzit povestea de o mie de ori, dar de fiecare dată e la fel de amuzantă. Cu atât mai mult mă amuz acum, pentru că Sabrina nu crede în dragoste. Devotamentul mamei faţă de tata e de netăgăduit.

— Când am rămas gravidă, John Senior, adică tatăl lui Tucker, a recunoscut că a fost o prefăcătorie. Mi-a spus că a scos o bujie din motorul maşinii. S-a inspirat din filmul ***Sunetul muzicii.*** L-am întrebat şi pe Bill – mecanicul din Patterson –, care mi-a confirmat că singura problemă cu maşina lui John era lipsa unei bujii.

— E cea mai romantică chestie pe care am auzit-o vreodată, declară Sabrina.

Nu-mi scapă că iubita mea nu prea mănâncă. În mare, a reuşit să-şi ascundă agitaţia, dar lipsa ei de apetit o dă de gol.

— Condoleanţe pentru soţul dumneavoastră! adaugă Sabrina, compătimitor.

— Mulţumesc, scumpo.

Zâmbesc în sinea mea. Reticenţa mamei pare că s-a topit.

Sabrina mă întreabă:

— Câţi ani aveai când tatăl tău a murit? Trei sau patru?

— Trei.

— Atât de mic!

îşi atinge absentă burta.

— Nu ştiai? întreabă mama.

Din nou, tonul ei e rece.

— B... ba da, se bâlbâie Sabrina. Doar că am uitat ce vârstă avea Tucker atunci.

Mama nu ne menajează deloc:

— Voi aţi discutat pe bune despre relaţia voastră? E ceva serios sau e vorba doar de atracţie fizică? Să ştiţi că nu puteţi creşte un copil doar bazându-vă pe atracţie.

— Mamă!

Dar mama nu se dă bătută.

— O să locuiţi împreună? Veţi ţine toţi banii la comun? Cine va avea grijă de copil când veţi fi la cursuri?

Sabrina are o privire hăituită.

— Eu... eu.. .bunica mea o să ne ajute.

— John mi-a zis că bunica ta nu prea e de acord. Nu cred că-i o idee bună să se ocupe ea.

Sabrina mă priveşte cu reproş. Probabil că se simte trădată.

— Mamă, ţi-am zis că nu ştiu ce fel de ajutor o să ofere bunica Sabrinei. O să fie bine.

Replica mea se adresează amândurora, dar se pare că nu are deloc efect.

— Nu poţi creşte un copil oricum, John. Ştiu că mereu vrei să faci ce e corect. Dar în cazul ăsta, dacă voi doi nu vă puteţi ocupa de bebeluş, ar trebui să luaţi în considerare şi alte opţiuni. V-aţi gândit să-l daţi spre adopţie?

Sabrina păleşte. Se simte insultată. Tocmai i s-a zis că, poate, nu-i potrivită să fie mamă.

întind o mână spre ea.

— Sabrina, o să rezolvăm...

Se ridică fulgerător şi iese în fugă din bucătărie, zguduită de suspine.

Sar din scaunul meu.

— Sabrina!

— Las-o puţin!

O uşă se trânteşte. Mă răsucesc spre mama.

— Sabrina e un om bun, îi spun cu severitate. Va fi o mamă perfectă. Chiar dacă ar fi una groaznică, tot ar trebui s-o accepţi, pentru că bebeluşul e şi al meu.

E rândul mamei să pălească.

— John, mă amenințî?

îmi trec degetele prin păr.

— Nu. Tot ce vreau să zic e că nu-i nevoie să fim în tabere opuse. Toţi trei facem parte din aceeaşi echipă.

Mama îşi ridică sfidător bărbia.

— Asta rămâne de văzut.

Atitudinea ei mă dezamăgeşte.

Mă duc să văd dacă Sabrina şi-a revenit. Când intru în baie, observ că ochii ei sunt roşii de plâns.

— îmi pare rău că am fugit din bucătărie.

— Nu-i nimic, scumpo.

Mă lasă s-o strâng la piept.

— O să fii o mamă minunată. Am încredere în tine.

— Nu te supăra pe mama ta, îmi şopteşte Sabrina. îşi face griji. Vrea ce-i mai bun pentru tine.

— O să se dea pe brazdă.

Dar nu sunt convins că-i adevărat.

31.

Tucker
August

— O, Doamne! O, Doamne! Brody! Da! Da, da, ***da!*** Chiar acolo, iubitule! O, ***Doaaaaamneee!***

Nici măcar volumul televizorului – pe care l-am dat la maximum – nu reuşeşte să acopere zbieretele lascive care răzbat din dormitorul lui Brody. Dacă aş avea un patent, mi-aş smulge urechile ca să nu fiu nevoit să le aud. Din nefericire, Brody nici măcar nu are o cutie cu scule. Am aflat acest detaliu când m-am mutat şi am căutat unelte ca să repar robinetul de la chiuvetă. Body a ridicat din umeri şi a spus:

— Se-ntâmplă şi de-astea, omule. Viaţa nu-ţi dă întotdeauna uneltele necesare.

Am vrut să-l contrazic. De fapt, viaţa îţi ***dă*** unelte. Sau poţi să le cumperi din magazine. Dar să mă pun cu logica lui Brody ar fi inutil.

Nu ştiu cât mai pot suporta. Fratele lui Hollis e imposibil. În fiecare seară aduce acasă o altă fată. Vine fie cu starlete porno, fie cu tipe care se pricep grozav să exprime clar ce le place în pat.

Pe deasupra, Brody lasă prosoape ude pe podeaua din baie. Pentru el, să gătească presupune să pună în cuptor o pizza congelată. După ce o mănâncă, anunţă că nu s-a săturat şi comandă una de la pizzerie.

— O, da! Mai tare, iubitule!

— Şi mai tare?

— Da!

— Ce fată neastâmpărată!

Dumnezeule! Urăsc din toată inima
apartamentul ăsta.

Mă ridic de pe canapea şi mă pregătesc să ies. Îi trimit un mesaj Sabrinei.

Eu: Iubito, vrei să vin să te masez pe spate ?

îmi răspunde imediat.

Ea: Nu în seara asta. Prietenii lui Ray au venit în vizită. Sunt cam beţi.

Mă încrunt, închipuindu-mi scena. Nu suport gândul că locuieşte cu nenorocitul ăla. Dar de

fiecare dată când îi propun să găsim un apartament de închiriat pentru amândoi, Sabrina nu e interesată. Iar de când mama s-a întors în Texas, iubita mea a devenit mai distantă.

O iubesc pe mama la nebunie, dar sunt supărat pe ea. înţeleg că se frământă pentru mine şi crede că e o idee foarte proastă să am un copil la vârsta mea, dar nu mi-a plăcut felul în care a interogat-o pe Sabrina. Nu s-a purtat aşa doar în prima zi. Vizita ei a fost presărată cu remarci neplăcute şi cu critici voalate. îmi închipui că Sabrina s-a simţit superaiurea. Nu pot s-o condamn.

Eu: Pe bune? Nu-mi place k eşti înconjurată de beţivi. O să naşti peste 4 zile. Trebuie să fii printre adulţi responsabili.
Ea: Nu te îngrijora. Nana e trează. Ea nu bea alcool.

Mda. Totuşi nu-mi place că nu sunt acolo, cu ea.

— Oooooo! Daaaaaa! urlă Brody.

Destul! Nu mai pot sta aici nici măcar o secundă.

îndesându-mi telefonul şi portofelul în buzunar, ies din apartament. E trecut de nouă seara şi soarele a apus deja. Când păşesc pe trotuar, o adiere plăcută îmi mângâie faţa. Nu am o destinaţie anume în minte. Pur şi simplu nu vreau să stau în apartamentul ăla. Fiindcă lucrez şi sunt ocupat cu altele, încă n-am avut ocazia să explorez vecinătăţile.

Trec pe lângă cafenele cu terase pitoreşti, pe lângă câteva clădiri drăguţe de birouri, pe lângă saloane de manichiură şi o frizerie. La un moment dat, ajung în faţa unui bar aflat la colţ de stradă. Admir faţada din cărămidă roşie. Mica terasă e înconjurată de un grilaj din fier ruginit. Are o copertină verde deasupra uşii.

Plăcuţa pe care stă scris numele barului este veche, uzată şi uşor strâmbă. Localul se numeşte „Barul Irlandezului”. Intru pe uşa scârţâitoare, din lemn. Barul este mai mare decât ai crede când îl vezi de afară. Totul pare că a fost construit, cumpărat şi administrat în anii '70.

În afară de un beţiv aşezat la capătul tejghelei, locul e gol. E vineri seara, în Boston. Nu am fost niciodată în vreun bar care să nu fie plin ochi în serile de vineri.

— Ce să-ţi aduc de băut? mă întreabă bărbatul din spatele tejghelei.

Are peste şaizeci de ani, păr cărunt, piele ridată şi bronzată, în ochii lui citesc limpede o oboseală profundă.

— Vreau o...

îmi dau seama că n-am chef de alcool.

— ... o cafea.

Mă aşez pe un scaun de bar şi-mi împreunez mâinile pe tejghea. Aştept ca barmanul să-mi pregătească băutura. Când îmi pune ceaşca de cafea în faţă, mă uit prin încăpere.

— Nu merge treaba în seara asta? întreb eu.

El zâmbeşte strâmb şi răspunde:

— De zece ani nu mai merge treaba.

— Aha! îmi pare rău.

Bănuiesc de ce barul nu are succes. Aici, totul e învechit. Tonomatul funcţionează cu monede. Cine mai foloseşte monede? Ţintele de ***darts*** au găuri atât de mari, încât nu cred că săgeţile s-ar mai putea înfige în ele. Separeurile sunt jerpelite. Mesele sunt înclinate. Duşumeaua arată de parcă se va surpa din clipă-n clipă.

Şi nu există televizoare. Care bar nu are televizor?

Şi totuşi, în ciuda defectelor evidente şi a dezavantajelor, locul are potenţial. Locaţia este super. Tavanele sunt înalte, cu bârne expuse. Pe pereţi văd lambriuri frumoase. Dacă ar face renovări, proprietarul ar putea schimba complet locul ăsta.

Iau o gură de cafea, studiindu-l pe barman.

— Tu eşti proprietarul?

— Da.

— Te-ai gândit vreodată să vinzi barul?

— De fapt, sunt...

Soneria mobilului meu îl întrerupe.

— îmi cer scuze, spun eu repede, băgând mâna în buzunar.

Când văd numele Sabrinei intru în alertă.

— Trebuie să răspund. Mă sună iubita mea.

Bătrânul zâmbeşte şi se îndepărtează. Ridic telefonul la ureche.

— Bună, scumpo! E totul în regulă?

— Nu. Nu e-n regulă!

Ţipătul ei mă asurzeşte. Neliniştea ei mă face să intru în panică.

— Ce s-a întâmplat? Te simţi bine? Oare nemernicul ăla de Ray a atins-o?

— Nu, mormăie ea, apoi geme de durere. Nu mă simt bine. Tocmai mi s-a rupt apa.

32.

Tucker

Nu există senzaţie mai nesuferită decât să vezi că fata pe care o iubeşti suferă, iar tu eşti neputincios.

În ultimele opt ore, m-am simţit tot atât de folositor precum un peşte pe uscat.

De fiecare dată când încerc s-o încurajez pe Sabrina să respire aşa cum a învăţat, se uită la mine foarte urât. Când i-am oferit bucăţele de gheaţă, ca să le sugă, m-a invitat să mi le bag undeva. Singura dată când am tras cu ochiul peste umărul doctoriţei Laura, la părţile intime ale Sabrinei, mi-a spus că, dacă mai fac asta încă o dată, o să-mi rupă crosa de hochei şi o să mă bată cu ea.

— Dilataţie de patru centimetri, anunţă doctoriţa Laura. încă mai avem de aşteptat, dar totul merge bine.

— De ce durează atât de mult? întreb îngrijorat. Apa s-a rupt acum câteva ore.

— Unele femei nasc la câteva ore după ce s-a rupt apa. Pentru altele, contracţiile încep abia după patruzeci şi opt de ore. Fiecare travaliu e diferit. Nu te îngrijora! Ajungem şi acolo.

Sabrina, să-i spui asistentei dacă durerea devine prea mare. O să-ţi facem o injecţie cu anestezic. Dar nu aştepta prea mult! Dacă fătul înaintează prea mult, anestezia n-o să te ajute deloc. Mă întorc imediat.

— Mulţumesc, doamnă doctor!

Tonul Sabrinei este dulce ca mierea. Probabil fiindcă doctoriţa Laura decide când e momentul potrivit să i se administreze anestezicul.

în secunda în care doctorița părăsește camera, zâmbetul iubitei mele dispare. Mă fixează cu o privire încruntată.

— ***Tu*** mi-ai făcut asta, mârâie ea. Tu!

încerc să-mi stăpânesc râsul.

— E nevoie de doi oameni ca să concepi un copil, iubito. Aşa spune ştiinţa.

— Nu-ndrăzni să-mi vorbeşti mie de ştiinţă! Măcar îţi pasă de ce se întâmplă cu corpul meu acum? Eu...

Un geamăt izbucneşte din gâtul ei.

— Nuuuuuuu! Ah, Tuck! Altă contracţie.

Intru în acţiune. îi masez şalele, aşa cum m-a învăţat Stacy. îi zic să respire şi număr fiecare respiraţie. în acelaşi timp, urmăresc monitorul la care e conectată Sabrina. Aparatul ăsta măsoară şi înregistrează durata contracţiilor.

Contracţia trece repede. Următoarea întârzie să apară, ceea ce mă demoralizează. Am citit despre travaliu. Din câte am aflat, Sabrina este abia la începutul acestuia. Nici măcar nu a ajuns la faza activă. Mă rog în sinea mea ca bebeluşului să nu-i ia câteva zile să iasă la lumină.

— Mă doare! se vaită ea, după ce trece o altă contracţie.

Faţa ei e scăldată de sudoare. Are buzele foarte uscate.

îi umezesc gura. O sărut pe tâmplă.

— Ştiu, scumpo. O să se termine în curând.

Ce minciună! Mai trec patru ore până când dilataţia ajunge la cinci centimetri. După alte trei ore, ajunge la şase centimetri. Deja au trecut cincisprezece ore de când apa Sabrinei s-a rupt. Nu prea mai are energie. în plus, o doare şi mai rău. La ultima contracţie, m-a strâns de mână atât tare, încât mi-am auzit oasele pârâind.

Când contracţia se sfârşeşte, se prăbuşeşte pe pat.

— Vreau anestezic. La naiba! Accept până şi forcepsul! Scoateţi copilul ăsta din corpul meu!

îi netezesc părul umezit de transpiraţie.

— Bine. Când se întoarce, o să-i spunem doctoriţei Laura

— Acum! ţipă Sabrina. Du-te după ea ***acum***!

— O să vină la noi imediat, scumpo. Contracţiile sunt la intervale de trei minute. încă mai avem timp până la următoarea...

O mână micuţă şi aprigă mă înşfacă de tricou. Sabrina rosteşte printre dinţi:

— Tucker, dacă nu te duci după doctoriţă ***chiar acum,*** o să-ţi rup capul şi o SÂI-L DAU COPILULUI SĂ-L MĂNÂNCE!

îi desprind degetele de tricoul meu. După ce o sărut pe frunte, îmi iau picioarele la spinare şi mă duc să o caut pe doctoriţă.

Timpul petrecut în travaliu: nouăsprezece ore. Perioada între contracţii: şaizeci de secunde. Numărul total de ameninţări cu moartea din partea Sabrinei: treizeci şi opt.

Numărul de oase rupte din mâna mea: cine mai
ştie? Partea bună este că, în sfârşit, travaliul e
pe ultima sută de metri. în ciuda anestezicului
administrat, Sabrina tot suferă. Faţa ei e
purpurie. Plânge încă de când doctoriţa Laura i-
a spus

să împingă. Dar nu ţipă. Singurele sunete pe
care le scoate sunt gemete de durere şi
mormăieli.

Iubita mea e supercurajoasă.

Acum câteva ore, am reuşit s-o şterg din cameră şi să mă duc la toaletă. Le-am trimis mamei şi prietenilor mei un mesaj, dar de când a început partea grea a travaliului, Sabrina nu m-a lăsat să plec de lângă ea. Nu mă deranjează. N-am de gând să ies de-aici decât când fetiţa noastră va fi în siguranţă, în braţele noastre.

— OK, Sabrina, împinge încă o dată! ordonă doctoriţa Laura, postată între picioarele Sabrinei. Văd capul copilului, încă o împingere şi o să-ţi vezi fata.

— Nu pot, geme Sabrina.

— Ba da, poţi! o încurajez eu, trecându-i părul pe după urechi. Poţi s-o faci. Mai împingi o dată şi gata.

Când lacrimile reîncep să i se rostogolească pe obraji, o apuc de bărbie şi mă uit în ochii ei.

— Poţi s-o faci. Eşti cea mai puternică persoană pe care o ştiu. Ai terminat facultatea cu brio, ai muncit ca o nebună ca să fii admisă la Drept, iar acum o să te străduieşti încă puţin. Aşa e?

Sabrina trage adânc aer în piept. Chipul ei capătă o expresie de hotărâre.

— Aşa e.

Apoi, după aproape douăzeci de ore de gâfâială şi de suferinţe, Sabrina naşte o fetiţă sănătoasă.

Pruncul micuţ şi alunecos ajunge în mâinile doctoriţei Laura. Un plânset ascuţit răsună în sala de naşteri.

— Plămânii par sănătoşi, zice doctoriţa, cu un zâmbet. Vrei să tai cordonul ombilical, tăticule?

Sunt foarte emoţionat. Tai cordonul care o leagă pe fiica mea de mama ei. Apuc să întrezăresc o mogâldeaţă acoperită de sânge, după care o asistentă o ia repede şi o cântăreşte. între timp, doctoriţa face nişte cusături discrete între picioarele iubitei mele.

îmi pare tare rău că a suferit atât de mult. Pe de altă parte, Sabrina pare mai senină ca niciodată.

— Are trei kilograme şi două sute şaizeci de grame, anunţă asistenta, punând bebeluşul în braţele Sabrinei.

Inima mi se umple de fericire.

—^ O, Doamne! îngaimă Sabrina. E perfectă.

Chiar este. Mai că-mi dau lacrimile de fericire. Nu-mi pot lua ochii de la feţişoara fetiţei şi de la smocul de păr castaniu de pe capul ei mic. Nu mai plânge. Are ochi mari, albaştri, care se uită curios la noi, fără să clipească. Are buze roşii, obrăjori roz şi degete minuscule.

— Ai reuşit, scumpo!

Mângâi părul Sabrinei. Iubita mea se uită la mine, oferindu-mi un zâmbet minunat.

— ***Noi*** am reuşit, Tucker.

Ceva mai târziu, stăm amândoi întinşi pe patul de spital al Sabrinei şi ne minunăm de omuleţul pe care l-am adus pe lume. Acum douăzeci şi patru de ore, Sabrina m-a sunat ca să-mi spună că e în travaliu. Trebuie să rămână în spital două nopţi. Doctorii vor să-i monitorizeze şi pe ea, şi pe copil.

Un expert în lactaţie a trecut pe la noi acum o oră, ca s-o înveţe pe Sabrina tehnicile corecte de alăptare. Fiica noastră e minunată. S-a lipit imediat de sânul mamei şi a supt fericită. Eu şi Sabrina o priveam de-a dreptul uimiţi.

Acum este sătulă şi doarme. Stă pe jumătate în braţele Sabrinei, pe jumătate într-ale mele. Niciodată nu m-am simţit atât de liniştit.

— Te iubesc, şoptesc eu.

Simt că Sabrina se încordează. Nu-mi răspunde.
Probabil crede că mă adresez copilului.

— Vă iubesc pe amândouă.

— Tucker...

Tonul ei parcă mă avertizează.

Regret imediat că am deschis gura. Fiindcă nu ţin morţiş s-o aud spunându-mi că nu mă iubeşte şi nici nu vreau să-mi îndruge un pretext ca să-mi explice de ce nu poate să-mi facă aceeaşi declaraţie, mă prefac că zâmbesc vesel şi schimb subiectul:

— Trebuie să alegem un nume.

— Ai dreptate.

Cu blândeţe, îmi trec degetul mare peste guriţa perfectă a fiicei noastre. Copilul scoate un sunet firav şi se mişcă uşor în braţele noastre.

O întreb:

— Vrei să alegem prenumele sau numele?

Nici măcar nu am discutat despre prenumele ei. Am fost prea ocupaţi cu alegerea numelui de familie al fetiţei: James, Tucker sau James-Tucker?

Răspunsul Sabrinei mă surprinde:

— Ştii... cred că numele James Tucker nu-i o idee rea.

— James Tucker.

— Asta am spus şi eu.

— Nu. Vreau să spun că ăsta ar trebui să fie numele ei complet: James Tucker.

— Ai înnebunit? Vrei ca prenumele ei să fie James"?

— Da. De ce nu? Când vorbim cu ea, o să-i spunem Jamie" Dar pe certificatul de naştere va scrie James Tucker". Aşa, va

avea câte ceva din numele ambilor părinţi. Şi unde mai pui că scăpăm de cratima din numele James-Tucker”!

Sabrina râde. Se apleacă şi sărută obrazul perfect al bebeluşului nostru.

— Jamie... îmi place prenumele ăsta. Şi aşa am rezolvat o mare problemă.

33.

Sabrina

Micuţa Jamie stă pe bancheta din spate a camionetei. Mâinile lui Tucker sunt pe volan, dar nu ne urnim din loc.

— De ce nu plecăm?

Tucker îşi roteşte ochii injectaţi de oboseală
către bancheta din spate.

— Avem un bebeluş în camionetă, Sabrina.

— Ştiu.

— E aiurea! N-ar trebui să ni se permită să părăsim spitalul cu un bebeluş. N-am avut acasă nici măcar vreun căţel sau vreo pisică.

N-ar trebui să mă amuz de spaima lui Tuck. Expresia lui frustrată şi terorizată e atât de neobişnuită, dat fiind firea lui calmă, încât nu mă pot abţine să hohotesc.

— Ce nostim că tu eşti cel speriat! Porneşte maşina, Tuck! Familia din spatele nostru vrea să plece.

Cu băgare de seamă, mă întind spre scăunelul de maşină al lui Jamie şi dau deoparte păturica. Chiar dacă fetiţa doarme şi nu ar trebui s-o deranjez, îmi doresc să mă uit din nou la chipul ei frumos şi bucălat. Gura ei minusculă stă întredeschisă.

— Să mergem acasă! spun eu ferm.

îmi simt braţele goale. Da, eu şi Tuck avem doar douăzeci şi doi de ani. Nu avem joburi stabile. Locuiesc cu bunica mea bezmetică şi cu nemernicul de taică-miu vitreg. Tucker locuieşte cu un tip al cărui vis este să fie figurant în serialul ***Anturaj.*** Şi avem un copil.

Dar acum, când mă uit la fața dulce a lui Jamie, mă gândesc la cât de mult îi iubesc pe ea... și pe Tucker.

Tucker iese cu grijă din parcare. Mașina înaintează cu viteza melcului, dar cel puțin ne mișcăm. Durează aproape patruzeci și cinci de minute să parcurgem drumul spre casă, pentru că Tucker rulează cu un kilometru sub limita de viteză.

în cele din urmă, ajungem la mine acasă.

— Mă mir că nici măcar poliţistul ăla din Boston, care ţi-a făcut semn să accelerezi, nu te-a convins să conduci mai repede, îi zic lui Tucker.

— Idiotul ăla ar trebui reclamat. Nu te mişca! Vin eu să te ajut să cobori.

în ultimele zece luni, am învăţat că Tucker chiar mă ajută să cobor din maşină, ca un adevărat gentleman. Recunosc că m-am obişnuit cu purtarea asta. Are maniere pe bune. De pildă, îmi deschide mereu uşa, lăsându-mă să intru prima. Ţine morţiş să merg pe partea dinspre interior a trotuarului, în caz că apare

vreun pericol pe stradă. Ba chiar îmi ţine haina, când mă îmbrac.

Mama lui l-a crescut cum trebuie. Aş putea învăţa multe de la ea. Fiindcă acest copil ne leagă pe mine şi pe doamna Tucker, am hotărât că trebuie să ne înţelegem. Chiar dacă mă jigneşte, o să-i demonstrez că merit să fiu mama nepoatei ei.

— Mă întreb dacă ar trebui să cumpăr un semn din ăla pe care scrie „bebeluş la bord” şi să-l lipesc de lunetă, spune Tucker.

Poate că aşa idioţii din spatele meu ar învăţa să fie mai răbdători, în loc să claxoneze de parcă suntem cu toţii într-o goană disperată.

— Ce-o să faci când unul dintre idioţii ăia – după cum i-ai numit – o să vină la uşa ta ca s-o scoată pe Jamie în oraş, la o întâlnire?

Tucker se opreşte brusc din mers.

— Jamie o să meargă la o şcoală numai pentru fete, declară el.

— OK. Atunci ce-o să faci dacă o să te trezeşti cu ***o fată*** la uşa ta? O fată care vrea să o invite pe Jamie la întâlnire?

— N-am mai purta discuţia asta dacă am fi rămas în spital, aşa cum am propus eu, spune acuzator Tucker.

Mă grăbesc să ajung la scumpetea mea. Trupul lui vânjos mă apasă când Tucker se apleacă, să arunce o privire.

— E atât de frumoasă! Nu-mi vine să cred că noi am făcut-o, îmi şopteşte la ureche. O să cumpăr o centură de castitate pentru ea.

— Nu cred că Jamie are nevoie de aşa ceva acum.

— Vreau să fiu prevăzător.

Tucker se pregăteşte să decupleze scaunul de bebeluş de bancheta din scaun.

— Am auzit că, o dată, ai avut parte de o partidă de sex în trei, îi zic.

Tucker mai că se împiedică de o crăpătură inexistentă din trotuar.

— Sex în trei? De la cine ai auzit asta?

Aha! Nu a negat. Amuzată la culme, trec pe lângă el şi ajung la uşa din faţă.

— De la Carin. A zis că băieţii tăcuţi sunt cei mai nebunatici.

— Ei bine, Jamie n-o să aibă parte de sex în trei, mă anunţă el. Poate c-ar trebui să înveţe de acasă până împlineşte treizeci de ani.

— începem să devenim ipocriţi.

Tucker dă cu însufleţire din cap.

— Exact! Iar în cazul ăsta propria ipocrizie nu mă deranjează deloc.

Chiar înainte de a intra în casă, Tucker face o precizare:

— Apropo, a fost o partidă de sex în patru.

Icnesc de uimire.

— Adică doi tipi şi două fete?

Tucker zâmbeşte.

— Eu şi trei fete.

Sunt mai degrabă impresionată decât supărată.

— Uau! Bravo ţie, armăsarule!

Chicotind, intră în holul din faţă şi se descalţă.

Casa este surprinzător de tăcută. Probabil că Ray încă e în pat. Televizorul este deschis, dar volumul e scăzut. Cineva se uită la o emisiune-concurs.

— Tu eşti, Sabrina? strigă Nana, din bucătărie.

— O să duc bebeluşul în dormitor, zice Tucker, încercând să fie cât mai tăcut.

Intru în bucătărie.

— Bună, Nana! Am supravieţuit!

Ridic victorios braţele în aer.

Nana îşi şterge mâinile pe un prosop. Şunca sfârâie în tigaie, iar mirosul de ouă şi de cârnaţi umple aerul. Stomacul meu chiorăie. Mâncarea din spital e groaznică.

— Copilul doarme?

— Da.

Deschid uşa cuptorului. Felii groase de pâine se lăfâie într-un sirop din suc de piersici. îmi lasă gura apă.

— Ce bine arată!

— Ar trebui să mănânci şi să te întinzi în pat, mă sfătuieşte Nana. Primele săptămâni de după naştere nu sunt uşoare.

Mă împinge uşor către masă. Vocea şi atingerea ei sunt surprinzător de iubitoare.

— Vrei s-o vezi pe Jamie? întreb eu.

încerc să nu-mi fac speranţe prea mari. Cain şi Hope m-au vizitat ieri, în spital, dar Nana n-a venit. Bineînţeles că m-am întristat, dar, având în vedere că bunica e o persoană foarte importantă pentru mine, nu vreau să par necioplită.

— Nu acum, răspunde Nana. Bebeluşul doarme. O să fie timp destul pentru ţinut în braţe când micuţa se trezeşte. Bebeluşii nu dorm mult. Ar trebui să profiţi de răgazul ăsta. Ai venit cu iubitul tău?

— Sunt aici, doamnă James! Cu ce vă pot ajuta?

Tucker păşeşte cu hotărâre în bucătărie. Corpul lui înalt şi

umerii laţi umplu camera.

— Stai şi tu jos! îl invită bunica. O să luăm micul dejun.

— Aş vrea să pot rămâne la masă, dar trebuie să plec. Şeful meu m-a sunat. Un coleg a căzut de pe o scară şi nu poate veni la muncă. Şefu' a spus că mă plăteşte suplimentar dacă ajung repede pe şantier.

— Banii în plus sunt bine-veniţi, spune Nana.

Tucker mă sărută pe obraz.

— Sabrina, mă conduci până la uşă, te rog?

Mă ridic în tăcere. Ieşim din casă şi ne apropiem de camionetă. Mă simt ciudat. Tucker m-a văzut când eram în cea mai jalnică stare, dar a rămas lângă mine.

— Mulţumesc pentru tot.

— N-am făcut mare lucru, zice el.

— Mi-ai fost alături. înseamnă mult pentru mine.

îmi mângâie bărbia.

— La spital, parcă erai în transă. îţi mai aduci aminte de ceva?

Ce să-mi amintesc? Că mi-ai spus că mă iubeşti?

— Nu-mi amintesc multe, mint eu. Funcţionam pe pilot automat.

Pe faţa lui se citeşte dezamăgirea. Tucker deschide portiera.

— Bine. Dacă asta vrei, deocamdată o las baltă. Ne vedem după ce plec de la muncă. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Vreau să-mi spună că mă iubeşte, dar nu când urlu de durere sau când plâng de frica travaliului. Sub pojghiţa autocontrolului meu pulsează nenumărate emoţii. Mă simt vulnerabilă. Fac un pas în spate.

— O să fim bine. Vino pe-aici când poţi.

După felul în care strânge din dinţi, ghicesc că nu asta vrea să audă.

Mă grăbesc să intru. în sufragerie, o găsesc pe Nana cu Jamie în braţe.

— Plângea, îmi explică Nana.

— Pot să mă duc să fac duş? Mi-e silă de mine însămi.

Privirea ei nu se desprinde de chipul lui Jamie.

— Du-te! Ne descurcăm. Micuţa o iubeşte pe bunica ei, nu-i aşa? Nu-i aşa, scumpo?

Cu inima ceva mai uşoară, mă duc să fac duş. Pun pariu că Nana e pe jumătate îndrăgostită de Jamie. Cine n-ar fi? Fetiţa e minunată.

Fac un duş plăcut, lung şi fierbinte. în ciuda durerii, îmi pare bine că nu mai sunt pe patul de spital. După ce mă şterg cu prosopul, îmi pun o pereche de pantaloni vechi şi un tricou şi mă analizez în oglindă. încă îmi simt corpul ciudat şi străin. Capilarele din ochii mei

au plesnit în timpul travaliului, aşa că arăt ca un demon: am ochii injectaţi şi părul vâlvoi. Parcă m-aş pregăti să mă costumez de Halloween. Burta mea încă e mare şi rotundă, dar acum seamănă la atingere cu un burete înmuiat. Sânii mei sunt caraghios de mari.

E bine că nu am voie să fac sex şase săptămâni după naştere. Nici măcar eu nu mă pot uita la mine fără să tresar, darămite ***Tucker.***

Când intru în sufragerie, Nana mă întreabă:

— Alăptezi? Eu am folosit lapte praf. Şi tu, şi mama ta v-aţi dezvoltat foarte bine.

— La spital au spus că alăptatul e cel mai potrivit.

— Hm... Cred că am citit în revista ***People*** un articol despre alăptat. Ei, în cazul ăsta, probabil că ar trebui s-o faci.

îmi dă bebeluşul. O pun cu grijă pe Jamie la piept şi o duc în dormitorul meu. Aşezată pe marginea patului, îmi ridic tricoul şi o apropii pe Jamie de sfârc. Adulmecă, la fel ca un animăluţ, până când găseşte sfârcul. Slavă Domnului că-l apucă!

Oftez de uşurare. Consultantul pe teme de lactaţie m-a avertizat că alăptatul e destul de dificil, deci mă bucur că deocamdată treaba merge bine.

Ridic telefonul şi scriu câteva mesaje, cu o singură mână.

Eu: Am ajuns acasă.
Hope: Când pot să vin în vizită?
Carin: Nuuuu!N-am terminat de tricotat botoşeii. Du-te înapoi la spital!
Eu: Parc-aiji Tucker. Nici el n-a vrut să plecăm din spital.
Carin: Ascultă-lpe tătic!
Hope: Carin, B. nu se întoarce la spital doar pentru că n-ai terminat botoşeii. Dacă naşti pe cale naturală, spitalele te ţin internată doar două zile. Cum te simţi?
Eu: Obosită. Speriată. La spital, Tucker mi-a spus că mă iubeşte.
Hope: OMG!

Carin: ***OMG!***

Hope: Tu ce i-ai spus?
Carin: I-ai zis că nu crezi în dragoste, aşa-i?

Chiar dacă fetele nu mă pot vedea, scot limba la telefon.

Eu: M-am prefăcut că nu l-am auzit.
Hope: OMG!
Carin: Vezi? Cefi-am zis eu?
Hope: Ce urât din partea ta, B.!

Oare Hope are dreptate?

Eu: Am trecut amândoi printr-o perioadă plină de emoţii. Nu cred c-a vorbit serios.
Hope: Ce proastă eşti! Gata! Rup prietenia cu tine.
Carin: Nu eproastă, ci altruistă.
Eu: Mersi pt susţinere, C.!
Hope: Tot proastă eşti.
Eu: Nu-sproastă. Maică-sa mă urăşte. T. e obligat să locuiască în Boston. Nu vreau să-l leg de mine. T. ar trebui să fie liber să cutreiere barurile, să pipăie fetele.
Carin: îmi retrag cuvintele. Chiar eşti proastă.

Hope: ***Ha!***

Carin: Recunoaşte că ai omorî orice tipă care s-ar uita de două ori la el.

În mintea mea se încheagă o imagine: Tucker alături de o altă femeie şi ţinând în braţe un alt copil. O durere surdă se naşte în pieptul meu. Carin nu se înşală. Indiferent cât de tare mă străduiesc să fiu nepăsătoare, nu sunt pregătită ca Tucker să plece de lângă mine.

Jamie scoate un ţipăt ascuţit. Mă uit la guriţa ei minunată, care caută din nou sfârcul.

Eu: Trebuie să închid. Plânge bebeluşul.

Hope: Baftă!
Carin: Nu-i ura baftă! Nu-i ca şi cum joacă într-un meci.
Hope: Care-arficea mai neinspirată replică atunci când cineva iţi zice că te iubeşte?
Carin: Să taci 2 secunde şi pe urmă să zici: vrea să simt şi eu acelaşi lucru pentru tine".
Hope: Eu cred că J)e ce?" e cea mai idioată replică.
Carin: Sau „Ce drăguţ!".
Hope: De-a dreptul oribil!
Eu: Gata! Am terminat discuţia.

Jamie începe să urle cât o ţine gura. Parcă are un amplificator în gât.

— Ssssst!

Iau păturica din port-bebe. După vreo trei încercări, reuşesc s-o înfăşor pe Jamie ca pe o clătită. În tot acest timp, mă străduiesc s-o alin. On-line, o mulţime de oameni scriu că funcţionează cel mai bine Sistemul Celor Cinci S-uri: Schimbi Scutecul, Susuri, o Sprijini pe o parte sau pe burtă... şi... Fir-ar să fie! Nu-mi amintesc care-i ultimul S.

Lui Jamie nu-i place că am uitat. Feţişoara ei se contorsionează într-o strâmbătură nefericită.

— Susuri, schimbi scutecul, o sprijini pe o parte sau pe burtă şi... scorneşti cântecele?

Fredonez câteva note.

Jamie urlă în continuare.

Se vede treaba că Ray s-a trezit. îmi bate la uşă,
strigând:

— Hei! Ce naiba se-ntâmplă acolo?

— Haide, micuță Jamie, nu mai plânge! Mami e aici, cu tine.

Lui Jamie nu-i pasă. Urlă şi mai înverşunat.

— Suge! exclam victorioasă. „Suge” e ultimul S!

Mă reped spre dulapul din colţ, unde am pus toate hăinuţele şi lucrurile lui Jamie. Uşa dormitorului se deschide brusc şi Nana intră vijelios.

— Ce-i faci copilului? ţipă ea.

— Ţi-am spus eu c-o s-o dea în bară! comentează Ray.

Nesuferitul e în spatele Nanei şi de-abia
aşteaptă să-şi dea

cu părerea, deşi nimeni nu i-a cerut-o.

Nana se răsteşte la el:

— Ray, du-te să-ţi mănânci pâinea prăjită!

Bunica mă împinge deoparte.

— Ce cauţi?

— Suzeta.

Cotrobăi printre hăinuţe, pături şi bavete, până găsesc o suzetă.

— Parcă ziceai că vrei s-o alăptezi, comentează Nana, în timp ce eu încerc să strecor suzeta în gura lui Jamie.

Mă dau bătută după ce Jamie o scuipă pentru a cincea oară.

— Ce să fac? întreb disperată.

— Vrea să sugă, sugerează Ray.

Oare are dreptate? îmi ridic tricoul, fără să-mi pese că Ray poate să-mi vadă pieptul gol. Aproape imediat, Jamie se agaţă de un sân. încă suspină, dar cel puţin ţipetele au încetat. Mă aşez pe pat, ceva mai liniştită.

Nana clatină din cap a dezaprobare.

— Nu trebuie s-o faci dependentă de sân! Pe urmă, doar atât o să vrea să mănânce.

— îmi place imaginea asta! declară Ray.

Mulţumit, nemernicul rânjeşte cu toţi dinţii.

— Frumoase ţâţe, Rina!

— Ieşi! Pe bune, cară-te de-aici! Nana, te rog...

— Ar trebui să-ţi scoţi tricoul, intervine Ray.

Strâng din dinţi.

— Am nevoie de intimitate. Vă rog...

— Cum o s-o hrăneşti când vei fi la cursuri? întreabă Nana.

Jamie plânge iar. îmi ridic tricoul, în ciuda faptului că Ray

se holbează la mine. îi arunc încă o privire rugătoare Nanei. în cele din urmă, se urneşte spre uşă.

— Pleacă, Ray! Micul dejun o să se răcească.

— Nu-i bine, Joy, mormăie el. Copilul nu poate sta agăţat de ţâţa Rinei toată ziua.

Nana îi aruncă o privire urâtă.

— Lasă-le în pace! Bebeluşii mai şi plâng.

După ce uşa se închide, îmi scot tricoul. Jamie tace când sfârcul îi atinge buzele. Se agaţă de el din nou, iar încordarea începe să mă părăsească.

Fir-ar să fie!

Nu ştiu dacă pot s-o duc aşa. E epuizant. Dar când ochişorii ei se deschid şi mânuţa ei începe să-mi frământe sânul, mă simt inundată de dragoste şi mă înmoi toată.

Intervalul de linişte durează mai puţin de cincisprezece minute. Urmează două ore de chin. Nu pot s-o las din braţe. De fiecare dată când încerc, începe să plângă, ceea ce provoacă o nouă rundă de ţipete din partea lui Ray şi a Nanei. Aşa că o duc prin casă după mine. Trebuie să mănânc doar cu o mână. Când încerc

să o schimb, stric trei scutece, pentru că rup benzile adezive de la primele două.

Pe la prânz, când Tucker mă sună, sunt epuizată.

— Sună tăticul tău, îi spun lui Jamie, care se uită la mine cu ochii întredeschişi.

— Cum merge? întreabă Tucker.

O salt pe Jamie pe un umăr. Feţişoara ei se lipeşte de gâtul meu.

— Nu prea bine. Ai avut dreptate. N-ar fi trebuit să plecăm din spital.

— Acum nu ne mai putem întoarce. Povesteşte-mi cum a fost până acum!

Sunt atât de recunoscătoare să-i aud vocea calmă, că aproape izbucnesc în lacrimi. Reuşesc să-mi păstrez cumpătul. îi zic lui Tucker că Jamie o să câştige medalii olimpice la ridicarea de greutăţi, pentru că e nemaipomenit de puternică. Sau ar putea lucra ca magician, pentru că a evadat din toate păturicile în care am încercat s-o înfăşor.

Tucker râde şi mă îmbărbătează. Când încheiem conversaţia, sunt convinsă că o să mă descurc cu bebeluşul.

34.

Sabrina

Septembrie

Să fii mamă e mai greu decât mi-am imaginat. E mai dificil decât să învăţ pentru examenele de admitere. Mai solicitant decât lucrarea pe care a trebuit s-o scriu pentru cursul de Studii Feministe, care mi-a fost înapoiată plină de însemnări cu pix roşu. E mai obositor decât să am două slujbe şi să mă duc la cursuri patru ani încheiaţi.

Respectul meu pentru Nana a crescut enorm. Dac-ar fi trebuit să cresc doi copii, aş fi şi eu cam arţăgoasă.

Cu ajutorul ei şi al lui Tucker, am intrat într-o rutină acceptabilă. La începerea celei de-a doua săptămâni de cursuri la Harvard, sunt convinsă că o să mă descurc. La urma urmei, trebuie să asist la cel mult trei ore de cursuri pe zi. Unde mai pui că acum nu am două joburi.

E uşor.

Uşor...

însă azi, la sfârşitul cursurilor, sunt încărcată cu biberoane, tuburi, cu două kilograme de cărţi şi laptopul meu. în weekendul ăsta am de citit mai mult de o mie de pagini. Iar lecturile obligatorii se tot aduni Când profesoara Malcolm ne-a anunţat că trebuie să citim tot capitolul despre vinovăţie şi intenţie, mă aşteptam ca vreun coleg să protesteze. Dar nimeni n-a scos o vorbă.

După curs, colegii mei nu par afectaţi de faptul că ni s-a cerut să citim în două zile

echivalentul unui curs întreg. în schimb, trei puşti aşezaţi pe acelaşi rând cu mine pornesc o discuţie aprinsă despre sistemul de notare de la Harvard. Aştept nerăbdătoare să încheie conversaţia, ca să putem pleca din sala de curs. Trebuie să mă apuc să citesc. Şi mai important, sânii mei sunt gata să explodeze. Nu am alăptat-o pe Jamie de aproape trei ore. Dacă nu mă duc în camera de alăptat, aflată în bibliotecă, laptele o să-mi păteze bluza.

— Nu-mi place sistemul lor fără note! mormăie băiatul blond, cu nas ascuţit, de lângă mine. Ce-i prostia asta cu calificative?! „Foarte bine”, „Bine”, „Insuficient” şi „Picat”!

— Am auzit că e nasol dacă iei „Insuficient”, intervine o fată de lângă el. Ori primești „Foarte bine”, ori „Bine”. Ca să încasezi un „Picat”, trebuie s-o dai în bară rău de tot.

Pomeții fetei sunt incredibil de ascuțiți.

încep să-mi strâng ostentativ lucrurile și să le îndes în geantă, sperând să le pice fisa, dar nimeni nu se mișcă.

O altă fată, care poartă o fustă lungă, intră în vorbă:

— Vărul meu a absolvit aici acum trei ani şi mi-a spus că firmele mari de avocatură calculează singure notele absolvenţilor, pe baza calificativelor primite. „Foarte bine” echivalează cu nota zece şi aşa mai departe.

— Marea mea nemulţumire e că la Harvard o singură persoană din promoţie poate fi absolvent ***summa cum laude.*** La orice altă facultate de Drept, dacă ai note mari, absolvi ***summa cum laude.*** Să acorzi doar unui

student titlul ăsta e aiurea, declară domnişoara Pomeţi-Ascuţiţi.

Fustă-Lungă încearcă s-o liniştească:

— Dar există Bursa Decanului.

— Da. Totuşi numai doi studenţi o pot primi.

— Sunt foarte zgârciţi cu ridurile şi bursele acordate, adaugă blondul.

îmi dreg glasul cu subînţeles. Colegii mei mă ignoră.

— Dar studiezi la Harvard, aşa că firmele mari oricum o să te aibă în vedere, spune Pomeţi-Ascuţiţi, cu nonşalanţa unuia care sigur va avea o carieră imediat după absolvire. Cât de repede poţi să te înscrii pentru PIT?

— Programul de Interviuri Timpurii? întreabă Fustă-Lungă. Ia-o mai uşor! De-abia din al doilea an de Drept. Mai întâi învaţă cum să scrii un memoriu!

Fustă-Lungă schimbă o privire batjocoritoare cu băiatul. Pomeţi-Ascuţiţi se înroşeşte. Nu-i plăcut

să fii bătaia de joc a altora. Decid să mă bag în discuţie:

— Eu nu-mi fac probleme despre note, ci despre cât de mult avem de citit. Aş vrea să încep chiar în după-masa asta.

N-aţi priceput aluzia? Mişcaţi-vă, naibii, oameni buni!

Pomeţi-Ascuţiţi ridică sfidător bărbia, bucuroasă că are ocazia să fie cea care ironizează, şi nu ţinta ironiilor.

— Să citeşti nu-i greu, mi-o trânteşte ea. Greu e să alegi tema corectă a articolului pe care o să-l scrii pentru ***Law Review.*** Cititul e floare la ureche.

Se răsuceşte cu o mişcare dispreţuitoare, îşi strânge cărţile şi se îndepărtează, lăsându-mă cu gura căscată. Ceilalţi doi o urmează. Tipul îi şopteşte lui Fustă-Lungă:

— Am auzit că există un grup de studiu în care intri doar dacă depui o cerere. Sunt interesat. Cum să fac?

Ea pufneşte.

— Dacă trebuie să întrebi ca să afli, înseamnă că n-ai ce să cauţi în grupul ăla.

Ce drăguț!

Cel puţin acum ne mişcăm.

Mă dor sânii. Mă grăbesc să ajung la uşă. Trec pe lângă doi colegi care s-au oprit să discute cu un alt student. Tipii ăştia n-au nimic mai bun de făcut decât să stea la taclale?

Afară, un student împarte broşuri. Iau una. E o invitaţie la un curs de informare despre cum poţi fi ales să scrii pentru publicaţia ***Law Review.*** întâlnirea are loc peste cincisprezece minute. Pieptul meu zvâcneşte dureros.

— Te-ai pătat pe bluză, spune amuzată o voce de bărbat.

Cobor privirea şi toată culoarea mi se scurge din obraji.

Două pete umede se lăţesc pe bluza mea, în zona sfârcurilor.

— Nu ştiu ce se-ntâmplă, dar ar trebui să te duci la medic pentru infecţia asta. Pare nasoală, comentează tipul.

îl recunosc imediat. E Kale, dobitocul de la departamentul de asistenţă juridică gratuită. Părul lui e aranjat la perfecţie. Totul la el dă de înţeles că e bogat şi că se bucură de privilegii, îl înghiontește pe studentul de lângă el, care pare scârbit de bluza mea pătată.

îl pocnesc peste braţ cu broşura.

— Alăptez, idiotule!

Unul dintre ei se preface că mugeşte. Când mă răsucesc spre ei, gata să le zic vreo două, văd că tipii se îndepărtează.

îmi ia cincisprezece minute să traversez campusul. La fiecare pas, laptele îmi umezeşte şi mai mult bluza. Emoţiile mele sunt un amestec de jenă, furie şi frustrare. Jenă pentru că laptele meu se scurge. Furie pentru că m-a afectat ce a zis idiotul ăla de Kale. Frustrare pentru că laptele meu, atât de preţios pentru Jamie, îmi umple cupele sutienului şi-mi pătează bluza. Nu ajută cu nimic dacă-mi încrucişez braţele la piept. Presiunea face ca laptele să ţâşnească şi mai mult.

Când ajung la bibliotecă, sunt varză. Funcţionarul care are cheile camerei de lactaţie mi le întinde cu mare grijă, atent să nu mă atingă.

O fată tocmai pleacă.

— Camera e ta, spune ea vesel.

— Mersi, îi răspund mohorâtă.

În timp ce îmi ţine uşa, femeia întreabă:

— Ai o zi proastă, nu?

Vocea ei este atât de blândă şi de înţelegătoare,
încât aproape că izbucnesc în lacrimi.

— Nici nu-ţi închipui! răspund eu. Sau poate că-ţi închipui. Da, e o zi de rahat.

— Stai o clipă!

Scotoceşte prin geantă. îmi întinde un pacheţel de plastic.

— Uite! Mai am unul acasă. Nu le-am folosit niciodată.

— Ce-i asta?

întorc pachetul pe o parte, examinând suporturile din silicon. Au formă de petală.

— Le pui pe sfârcuri. Opresc scurgerea laptelui.

Am rămas cu gura căscată.

— Serios?

— Da. Nu-s soluţia perfectă, iar dacă aştepţi prea mult, laptele va dizolva adezivul, dar funcţionează.

Strâng pachetul în pumn, cuprinsă de uşurare. Trebuie să mă lupt ca să-mi stăpânesc lacrimile. îi zic necunoscutei:

— Te-aş îmbrăţişa dacă n-aş avea bluza leoarcă. îţi mulţumesc foarte mult.

Observ în geanta ei un manual roşu. Pe cotor are litere negre şi aurii.

— Eşti în primul an la Drept? întreb eu.

— în al treilea. Speram să aştept până la absolvire înainte să rămân însărcinată.

Gesticulează spre geanta termoizolantă pe care o duce pe umăr. Probabil că-şi ţine laptele acolo.

— Dar tu în ce an eşti?

— Primul.

— Baftă, scumpo! Aminteşte-ţi: după primul an, e din ce în ce mai uşor. Primul e doar un război de uzură.

Mă bate încurajator pe spate şi adaugă:

— O să fie bine.

Intru în camera de lactaţie şi îmi potrivesc pe sân pompa medicală gradată. E drum lung de la Facultatea de Drept până la Biblioteca Widener, dar slavă Domnului că aici au un dispozitiv de pompare! înseamnă că trebuie să iau cu mine doar biberoane, pompițe şi tuburi. Nu va fi nevoie să cheltui bani pentru un dispozitiv portabil de pompare. Contul meu bancar deja suferă după ce am cumpărat manuale scumpe.

Desfac nasturii bluzei de mătase şi-mi scot sutienul. Sunt al naibii de obosită. Şi puţin iritată, având în vedere că durează douăzeci de minute ca idioţenia de dispozitiv să scoată din sânii mei cincizeci şi şase de grame de lapte.

Scot telefonul, ca să citesc mesajele primite. Hope şi Carin mi-au trimis veşti, dar sar peste mesajele lor şi îl deschid pe cel de la Tucker.

Tucker: în pauza de prânz am fost s-o văd pe J.

Sub mesaj văd o poză: Jamie doarme pe braţul lui. Inima mi se strânge şi locul dintre picioare – pe care îl credeam terminat după travaliu – pulsează sălbatic. Nu-i nimic mai sexy decât un tată iubitor.

Datorită lui Tucker, hormonii mei se prind într-o horă euforică.

Eu: E un îngeraş.
Tucker: Urăsc să plec de lângă ea.
Eu: Azi mi s-a scurs laptele pe bluză. A fost superjenant.
Tucker: Au! Sărăcuţa de tine! O să vin mai târziu să te masez pe spate.
Eu: Am de citit 1000 de pagini.
Tucker: O să am eu grijă de J. Tu învaţă liniştită!
Eu: Accept oferta.
Tucker: Foarte bine. Nu mă laşi să fac destul.

Pentru că nu vreau să te pun pe fugă, zic în sinea mea, dar bineînţeles că nu-i scriu asta.

Eu: Eşti cel mai bun tată!
Tucker: Standardele tale sunt modeste, iubito, dar îmi place ce spui. ***Eu:©***
Eu: O să trag un pui de somn. La urma urmei, o fiinţă micuţă îmi soarbe toată forţa vitală. Acum sunt conectată la o maşinărie. Parc-aşfi în ***Matrix.***
Tucker: Ai luat pastila roşie sau pe cea albastră[/]?
Eu: Care dintre ele oface pe Jamie să doarmă? Pe aia o s-o iau!
Tucker: Mă duc după somnifere.
Eu: Ce păcat că n-am voie să iau somnifere!
Tucker: Mama mi-a spus că bunica obişnuia să-i frece gingiile cu rom, ca s-o adoarmă.
Eu: Doamne! Şi funcţiona?
Tucker: Nu ştiu. O să las o sticlă de brandy lângă somnifer, pentru orice eventualitate.
Eu: Vezi? Am zis eu că eşti cel mai bun tată din lume.
Tucker: LOL. Dormi, iubito!

Icare îi va revela realitatea „matricei". (N. red.)

Hope şi Carin mi-au dat o carte cu tidul ***Adormi, naibii, odată!.*** I-am citit-o lui Jamie de o sută de ori. Nu funcţionează, în weekendul ăsta Jamie hotărăşte că e alergică la somn. închide ochii doar când mă mişc prin casă.

Pot să citesc şi să mă plimb de colo colo în acelaşi timp, dar să dorm ***şi*** să mă plimb totodată e imposibil. Din cauza asta, încep a treia săptămână cu numai două sute de pagini citite.

Luni mă târăsc până la facultate. N-am citit nici măcar un cuvânt pentru cursul de Contracte. Am citit numai materialul pentru cursul de Drept penal.

Să sperăm că astăzi profesorul Clive o să pună pe altcineva să vorbească.

— Săptămâna trecută am discutat despre primele două elemente care alcătuiesc un contract. Domnule Bagliano, te rog, povesteşte-ne despre cele două elemente şi despre desfăşurarea cazului „Carlill 1898”

Domnul Bagliano recită ascultător cele două principii pe care le-am învăţat.

— Ofertă şi acceptare. Cazul „Carlill 1898” a pus în discuţie dacă un anunţ poate fi interpretat drept o ofertă. Cazul a fost rezolvat de Curtea Britanică de Apel, care a susţinut că un anunţ este o ofertă unilaterală legală, care putea fi acceptată de orice persoană care răspundea la anunţ.

— Excelent, domnule Bagliano!

Profesorul Clive consultă hârtia pe care are scrise toate numele participanţilor la curs.

închid ochii şi mă rog ca numele meu să dispară într-un fel magic.

— Domnişoara James, spuneţi-ne despre al treilea element al convenţiei şi despre desfăşurarea cazului Borden!

Inima aproape că-mi sare din piept. Privesc cu disperare prin încăpere, de parcă aş putea citi răspunsul în ochii vreunui coleg. Lângă mine, un tip mormăie ceva în colţul gurii. Parcă a zis „confederaţie”? Nu cred că-i corect. Se preface că tuşeşte, bâiguind cuvântul „confederaţie”. Râsete agitate răsună în amfiteatru. Simt că roşesc.

Jos, la baza amfiteatrului, profesorul Clive strânge din buze.

— Domnul Gavriel a spus „consideraţie”, domnişoară James. Domnule Gavriel, având în

vedere că ştii răspunsul, vorbeşte-ne despre desfăşurarea cazului!

Colegul îmi aruncă o privire compătimitoare. îşi scoate notiţele şi începe să turuie despre promisiuni false, despre reciprocitate şi despre alte aiureli despre care habar n-am.

Trag discret un caiet peste notiţele mele dezordonate şi mânjite.

Mi-e greu să mă concentrez la ultima parte a prelegerii, din cauza stânjenelii mele copleşitoare. Iau notiţe cu sârg, sperând că, atunci când o să le recitesc, cuvintele vor căpăta înţeles.

După ce se termină cursul, profesorul Clive îmi face semn să mă apropii.

— Domnişoară James, profesoara Fromm mi-a vorbit despre situaţia dumitale de acasă. Deşi înţeleg cât de greu îţi este, să ştii că exigenţele faţă de studenţii mei nu se schimbă datorită faptului că au un copil.

îi răspund înţepat:

— Nici nu m-am aşteptat să se schimbe. îmi cer scuze pentru astăzi şi promit că în viitor nu voi mai avea scăpări!

— Sper să fie aşa. Din păcate, unii studenţi trebuie să fie printre ultimii. E inevitabil.

Simt dorinţa copleşitoare de a-l pocni.

— N-o să fiu printre ultimii, îl asigur.

Se uită lung la mine, apoi mă expediază cu o mişcare a capului.

— Vom vedea...

35.

Tucker

Vineri după-amiaza, Sabrina soseşte la apartamentul meu cărând destule lucruri cât să umple un magazin întreg cu articole pentru bebeluşi. De când s-a născut Jamie, am învăţat că nu mai pot pleca de acasă doar cu portofelul, telefonul şi cheile.

Ca s-o scot pe Jamie la plimbare am nevoie de o sacoşă cu de toate: de la şerveţele pentru bebeluşi şi suzete până la raţa de pluş, după care Jamie ţipă ca din gură de şarpe dacă încerci să i-o iei. Plus cărucior, o căciuliţă şi haine de rezervă, în caz că regurgitează.

De obicei nu folosesc decât un scutec şi un biberon. Restul calabalâcului îl car degeaba.

Totuşi nu mă deranjează. îmi place să fiu tătic. Aş dori să le văd pe Sabrina şi pe Jamie în fiecare zi, dar acum trebuie să mă mulţumesc

cu vizitele acasă la Sabrina, în fiecare seară. De fiecare dată când sunt acasă la ea, mă ofer să rămân peste noapte. Dar Sabrina refuză. Cred că se jenează să fiu în preajma dubiosului ei tată vitreg. Cu cât îl cunosc mai bine pe Ray, cu atât îl detest mai mult. Nemernicul se poartă grosolan cu mine, e bădăran şi obscen. Pe scurt, nu e un tip de treabă.

— Bună, Tucker!

Sabrina împinge căruciorul pe uşa din faţă. Observ că are cearcăne vineţii.

Azi-dimineaţă, când am vorbit cu ea la telefon, mi-a zis că n-a dormit aproape deloc azi-noapte, fiindcă Jamie a trezit-o din oră în oră. Fiica noastră are un apetit extraordinar. Ştiu că-i plac sânii Sabrinei la fel de mult cum îmi plac şi mie, căci de fiecare dată când încercăm s-o hrănim cu lapte de mamă în biberon, îi ia de două ori mai mult timp să mănânce decât atunci când se hrăneşte la sân.

— Bună! Ce face fata mea astăzi?

— E neaşteptat de veselă, având în vedere că m-a ţinut trează toată noaptea.

— Când am zis „fata mea” vorbeam despre tine, scumpo.

O sărut.

Poartă un luciu de buze cu gust de fructe. E atât de gustos, că-mi aplec gura ca să-l mai gust o dată. îmi trec limba peste buza ei de jos. Mi-ar plăcea s-o sărut în neştire. Sau, şi mai bine, să-i smulg hainele şi să mă pierd în trupul ei pentru o săptămână. Dar cele şase săptămâni de abstinenţă impusă încă nu s-au scurs. Chiar dacă ar fi trecut, nu ştiu dacă Sabrina are chef de sex. Este foarte obosită tot

timpul. Cred că e pe cale să se transforme într-un zombi.

Habar n-am cum se descurcă să facă atâtea: să meargă la cursuri, să citească, să scrie lucrări şi să-şi facă timp pentru fiica noastră. Acest lucru dovedeşte cât de puternică şi de hotărâtă este Sabrina. Dar aş vrea să-mi permită să fac mai multe, ca să-i uşurez povara. La naiba! Când am rugat-o să vină la mine, unde poate învăţa în linişte, în timp ce eu am grijă de copil, a trebuit să duc muncă de lămurire. în cele din urmă, a cedat.

îi e foarte greu să învețe acasă. Bunică-sa trăncănește tot timpul despre familia Kardashian, iar Ray se tot fâțâie prin casă.

Colegul meu de apartament lucrează în timpul zilei, așa că aici e liniște. Pe lângă asta, în ultima vreme n-am avut mult de lucru în construcții. A plouat non-stop, așa că săptămâna asta am stat acasă, pierzând vremea și căutând oportunități de afaceri.

Un chițăit de nemulțumire se aude dinspre cărucior. Izbucnesc în râs.

— Micuţei prinţese nu-i place să fie ignorată, aşa-i?

Mă aşez pe vine, în dreptul căruţului. Desfac cu grijă capsele şi închizătorile. O iau în braţe. Cu o mână îi cuprind poponeţul, iar cu cealaltă îi susţin gâtul şi o ridic în dreptul ochilor mei.

Aşa cum se întâmplă de fiecare dată, când o privesc mi se taie răsuflarea. Este cel mai frumos copil din lume. Chiar şi maică-mea e de acord cu mine. îi trimit poze în fiecare zi şi mama se minunează de perfecţiunea

domnişoarei James Tucker. Moare de nerăbdare să o cunoască pe Jamie personal, dar nu poate pleca din Patterson înainte de Sărbători, adică peste două luni. Pentru moment, se mulţumeşte cu pozele primite zilnic.

— Ce face în dimineaţa asta micuţul îngeraş al lui tata?

Jamie gângureşte şi-mi aruncă un zâmbet. Da, e un zâmbet

adevărat. Sabrina susţine că fetiţa face grimase din pricină că e balonată, dar eu ştiu când fiica mea îmi zâmbeşte.

îi sărut obrăjorul moale. Bebeluşul îşi ascunde feţişoara dulce la pieptul meu. Simt o înţepătură ascuţită într-un sfârc. Gura ei nerăbdătoare încearcă să-l apuce, iar eu ţip de durere. Rahat! Am uitat că nu port tricou. Lui Brody nu-i place să pornească aerul condiţionat dacă nu e absolut necesar, aşa că în majoritatea timpului lăsăm ferestrele deschise. M-am obişnuit să umblu prin casă purtând doar şort.

— Uşurel, scumpo! o dojenesc, îndepărtându-i faţa de pieptul meu.

Gura fetiţei se deschide şi se închide rapid. încearcă să sugă, iar asta îmi topeşte inima.

Mă uit la Sabrina. Ochii ei întunecaţi au o privire pierdută.

— Ce s-a întâmplat?

Răspunsul mă ia pe nepregătite:

— Tocmai mi-ai oferit sute de ore de material mental pentru masturbare.

Pufnesc în râs.

— Pe bune, Sabrina? Te excită faptul că fiica noastră încearcă să sugă la pieptul meu?

— Nu. Mă excită ***asta.***

Face un gest vag spre noi doi.

Tot nu mă prind.

— Un bărbat superb, la bustul gol, care ţine un bebeluş în braţe! mă lămureşte ea. E cea mai sexy privelişte pe care am văzut-o vreodată.

Să fiu al naibii dacă scula mea nu se întăreşte pe loc!

— Serios?

— O, da!

înciudată, Sabrina oftează.

— Fir-ai tu să fii,Tuck! Acum n-o să mă pot concentra să învăţ pentru Contracte.

— O să-mi pun tricou.

— Aşa să faci!

Sabrina lasă la podea sacoşa cu scutece, dar ţine geanta masivă atârnată pe celălalt umăr. Se apropie de masa din sufragerie, pune geanta acolo şi începe să scoată cărţi din ea. Frate! A cărat sacoşa aia grea într-o mână, plus o grămadă de cărţi în cealaltă? Trebuie că are forţă, nu glumă!

— Cum a fost cursul de dimineaţă?

— Interminabil. Să învăţ aici sau în camera ta?

— Poţi să rămâi aici.

O mut pe Jamie pe celălalt braţ. îmi place la nebunie să-i simt mica greutate şi obrăjorul lipit de umărul meu gol.

— Mă gândeam s-o iau pe prinţesă la o plimbare, în jurul blocului.

Sabrina dă aprobator din cap.

— OK. Dar să n-o ţii în soare!

Amândoi am citit aceleaşi cărţi despre bebeluşi. Ştiu că lumina directă a soarelui este dăunătoare pentru ei. Ori de câte ori o iau pe Jamie afară, mă asigur că poartă pălăriuţă şi că stă ascunsă sub parasolarul căruţului. O tratez de parcă ar fi un vampir.

— Poţi să ţii, te rog, marfa asta preţioasă cât timp îmi pun un tricou?

I-o pasez pe Jamie Sabrinei. Mă înduioşez când o privesc depunând săruturi pe obrăjorii şi pe fruntea lui Jamie. Drept răspuns, fetiţa se

răsuceşte şi loveşte aerul cu pumnii. N-a învăţat încă să râdă, dar am descoperit că, atunci când se zvârcoleşte aşa, e un semn că se distrează.

Intru în camera mea şi mă îmbrac. În hol, îmi leg şireturile pantofilor de sport. Apoi o iau în braţe pe Jamie. împing căruciorul către uşă. Sabrina ne face cu mâna.

— Spor la învăţat, mami!

— Să vă distraţi! ne urează ea.

Notează ceva pe un blocnotes galben, cu privirea pierdută într-o carte de-a ei.

Câteva minute mai târziu, eu şi Jamie ne plimbăm pe trotuar. Soarele s-a ascuns în spatele unui nor mare şi cenuşiu, aşa că ridic puţin parasolarul căruţului lui Jamie, să se bucure şi ea de privelişte.

Nu numai ea se bucură. De când am copil, am aflat că fetele înnebunesc când mă văd cu un bebeluș.

Tipele mă opresc ca să se minuneze de Jamie. Se uită la mâna mea stângă, să vadă dacă port verighetă. Apoi, când nu văd niciuna, dau din cap satisfăcute. Cele mai îndrăznețe nu se sfiesc să mă întrebe direct dacă mama îngerașului încă face parte din peisaj. Sunt dezamăgite când le răspund că da. Pe urmă le zâmbesc politicos, le urez o zi bună și îmi continui plimbarea. O dată, când Logan m-a însoțit într-una dintre plimbările astea, a clătinat din cap a uimire. A zis că-i mare păcat că avem deja iubite, căci Jamie atrage fetele ca un magnet.

Prietenii mei o adoră. Știu că ar vrea s-o vadă mai des pe Jamie, dar toți suntem ocupați. De la începutul sezonului de hochei, Garrett se antrenează mult și e mereu plecat, fiindcă are meciuri în deplasare. Logan se antrenează

intens, împreună cu echipa lui. El şi Grace încă au treabă la noul lor apartament. Cu toate astea, toţi vin s-o vadă pe Jamie de fiecare dată când au puţin timp liber. Mai ales Hannah, care lucrează cu jumătate de normă.

Ne oprim la o trecere de pietoni.

— Ei, ia uite, scumpo! îi spun fiicei mele. Un căţel!

Cățelul cu pricina încearcă să adulmece căruţul. El şi stăpâna

lui se apropie de noi. La naiba! Ar fi trebuit să-mi ţin gura. Acum am atras atenţia stăpânei.

— O! Ce îngeraş de copil! exclamă ea.

Se lasă pe vine şi întinde mâna spre Jamie, ceea ce mă face să mă zbârlesc. E normal ca străinii să-ţi atingă copilul? Se întâmplă mult prea des, şi nu-mi convine deloc. Femeia sărută degeţelele micuţe ale lui Jamie. îmi propun să le şterg imediat ce străina dispare. Nu vreau ca microbii altora să aterizeze pe copilul meu.

— Cum o cheamă? întreabă femeia.

— Jamie.

Mă uit fix la semafor, sperând ca lumina verde să apară înainte ca tipa să scoată flirtul la înaintare.

— Și pe tăticul ei cum îl cheamă?

Prea târziu!

— Tucker, dar soţia mea îmi spune „Tuck”.

Asta-i închide gura. De obicei nu vorbesc atât de direct când sunt agăţat pe stradă, dar chiar nu-mi place că mi-a atins copilul fără să-mi ceară voie.

Când se face verde, împing căruţul mai departe, mormăind un „la revedere” în direcţia femeii.

— Măcar câinele a fost drăguţ. Nu-i aşa scumpo?

Jamie nu răspunde, dar n-are importanţă. M-am obişnuit

să port conversaţii întregi cu copilul. Mi se pare liniştitor.

Trecem pe lângă un părculeţ.

— Vezi chestia aia de colo? E un leagăn. Când o să mai creşti, tăticul o să te ducă în parc şi o să te dea în leagăn.

Mai mergem puţin. Când ne apropiem de un sex-shop, grăbesc pasul.

— Iar ***aici*** n-o să intri în veci, spun eu, înveselit. Pentru că nu vei face sex niciodată, aşa-i, prinţeso?

Cineva pufneşte zgomotos.

Privesc peste umăr. Un cuplu vârstnic păşeşte în spatele meu. Cei doi îmi amintesc un pic de Hiram şi de Doris. Aş fi dorit să fi păstrat legătura cu ei.

— Da, cum să nu! îmi strigă ironic bărbatul, adresându-mi un zâmbet strâmb.

— Avem patru fete, îmi spune femeia. Sărmanul Freddie n-a putut să le convingă să rămână virgine.

Le dau replica imediat:

— Cred că nu s-a străduit destul. Freddie, ţi-a trecut prin cap să cumperi o puşcă?

Cei doi izbucnesc în râs.

Eu şi Jamie ne continuăm plimbarea. După câteva minute, ajung la un colţ familiar de stradă. N-am mai fost la „Barul Irlandezului” din noaptea în care Sabrina a intrat în travaliu. Fără să ştiu cum, m-am trezit iar aici.

în fereastră văd un semn pe care scrie „DE VÂNZARE”.

36.

Sabrina

Intru în „Della's” şi mă aşez.

— îmi pare rău c-am întârziat, le zic fetelor.

Carin şi Hope au comandat deja băuturi. Am sosit mai târziu decât stabiliserăm. Sau au venit ele mai devreme. De când s-a născut Jamie, mi-e tare greu să ajung oriunde la timp.

— Unde-i copilul? întreabă Carin.

— Cu Nana.

Iau meniul şi caut felul de mâncare cel mai gustos.

Prietenele mele se bosumflă.

— Am vrut să vedem copilul! exclamă Hope.

— Exact! Ideea era s-o aduci pe Jamie aici, ca să ne minunăm de ea. Aproape am terminat de tricotat botoşeii.

Carin scoate din geanta ei un mănunchi de fire care nu arată deloc a botoşei. Nici măcar a şosete.

— Ce-i chestia asta?

Las meniul deoparte, ca să mă uit mai
îndeaproape la obiectul pe care-l ţine în aer.

— O şosetă. E prea mare sau prea mică?

O întinde. Observ că învălmăşeala de fire seamănă vag cu un vapor.

— Ăăă... Eşti sigură că-i o şosetă?

Hope chicoteşte, ascunzându-şi faţa în spatele unui meniu.

Carin se uită urât la mine.

— Ai încercat vreodată să tricotezi? E al naibii de greu.

îşi îndeasă amestecul pestriţ în geantă.

— Cum e la MIT, Carin?

Hope se luminează la faţă.

— Carin a reuşit să elimine bărbile de pe lista ei de preferinţe. Şi-a tras-o cu un bărbos.

— Bravo! o laud eu. Povesteşte-mi!

— Ei, nu-i mare lucru...

— Domnul Bărbos e un asistent universitar care-i predă lui Carin, explică Hope. Credea c-o să te superi, de-aia nu vrea să-ţi povestească.

— Nu îmi predă! obiectează Carin.

— Bine, zice Hope. E asistent universitar la un alt curs, la care Carin probabil o să asiste la anul.

— Şi ce dacă? Nu mă deranjează.

Studiez din nou meniul. Şovăi între hamburgerul cu brânză cu mucegai şi cel cu friptură. Dacă alăptez, oare am voie să mănânc brânză cu mucegai? Las jos meniul ca să-i pun întrebarea asta lui Hope. Prietenele mele se holbează la mine.

Intru în panică.

— Ce-i? îmi curge laptele?

Bluza mea e uscată. Slavă Domnului! Discurile alea de silicon chiar sunt eficiente.

— Ne-am gândit c-o să te înfurii fiindcă aventura mea o să-ţi aducă aminte de faza cu Dean, mă lămureşte Carin.

— Eu şi Dean am făcut pace. Plus că, din câte ştiu, nu i-a spus lui Tucker că sunt înnebunită după el.

Chelneriţa apare şi noi comandăm. Hope ia o salată, Carin vrea supă şi salată, iar eu comand sendviş cu friptură şi brânză, cu o porţie de cartofi prăjiţi. Mi-e o foame de lup.

— Cum e la Medicină? o întreb pe Hope.

— Bine. Cantitatea de cursuri e năucitoare.

— Te înţeleg.

— Medicina mă stoarce de energie. Nu mai am timp nici măcar pentru D'Andre. în vacanţă, mi-a împuiat urechile vorbind despre cum o să schiem noi doi de Crăciun, dar tot ce vreau să fac e să zac în faţa şemineului, în cabană, şi să dorm. Nu ştiu cum te descurci tu la Harvard, Sabrina.

— N-aş putea fără Tucker. Mă ajută foarte mult. E mereu prezent. Mă rog, în majoritatea timpului, mă corectez eu.

în ultima vreme a fost cam ocupat.

Hope se încruntă.

— Hopa! Au apărut probleme în paradis?

— Nu. De fapt, Tucker mă ajută mai mult decât am îndrăznit să visez. Mă simt vinovată.

— Ei, pe naiba! se indignează Carin. Jamie e şi copilul lui. Dacă Tucker trage chiulul, o să-i trag un şut în fund.

— Nu trage deloc chiulul. Este...

Ezit să-mi exprim teama în cuvinte, de parcă, dacă le rostesc, spaima mea s-ar împlini. Dar ele sunt prietenele mele cele mai apropiate, aşa că cedez tentaţiei de a mă confesa:

— Cred că şi-a găsit pe alta.

Hope mă contrazice.

— Nu! Când ar fi avut timp de asta? Ai spus că vine la tine acasă aproape în fiecare seară şi-l vezi şi în weekenduri.

— Tocmai asta-i ideea, îi explic eu. înainte, era în preajma mea tot timpul, dar în ultimele două săptămâni a fost foarte ocupat.

— Poate că echipa lui de muncitori încearcă să termine treaba înainte de venirea ninsorilor, sugerează Carin. Probabil că toată lumea lucrează ture duble.

— Poate. Dar nu mă pune pe gânduri doar faptul că nu mai stă cu mine la fel de mult ca înainte. E cu mintea aiurea şi tăcut. Simt că vrea să-mi spună ceva, dar se teme de cum voi reacţiona.

— Spune-i că-l iubeşti! ordonă Hope, agitându-şi furculiţa în direcţia mea. De fapt, sunt şocată că nu i-ai zis-o deja. Măcar când îi scrii mesaje.

— E foarte greu să mă abţin să i-o zic. Ieri s-a întins după un pahar cu apă şi i s-a ridicat puţin tricoul. Mi s-au înmuiat genunchii,

atât de mult îl doream în clipa aia! Iar când e cu Jamie, devine aproape imposibil să nu-i zic că-l iubesc. Aseară stătea pe canapea şi o hrănea. A fost cât pe ce să-mi scape cuvintele. Am îngăimat un „te”, iar pe urmă am reuşit să tac. Până la urmă, am spus: „Te... plac când porţi şosetele alea”.

— „Te plac când porţi şosetele alea”? exclamă Carin.

— Ştiu că sună ridicol.

— De ce nu-i spui pur şi simplu că-l iubeşti?

— Pentru că o să se simtă legat de mine. E atât de cinstit şi de cumsecade, încât nici măcar n-o să se uite la altă tipă.

— Vorbeşte pe şleau şi întreabă-l dacă se vede cu altă tipă! mă sfătuieşte Carin. Dacă nu se-ntâlneşte cu alta, atunci spune-i că vrei să fie doar al tău. Dacă spune că şi-a găsit pe altcineva, cel puţin vei şti cum stă treaba. Este mai bine să ştii decât să înnebuneşti întrebându-te.

— Categoric e cel mai bine, aprobă Hope.

Le arunc un zâmbet strâmb şi schimb subiectul. O întreb pe Carin mai multe despre asistentul universitar sexy şi bărbos pe care-l călăreşte. îmi răspunde cu plăcere. Partea proastă este că discuţia despre sex îmi aminteşte că în ultima vreme nu am deloc parte de acţiune între aşternuturi. înainte să nasc era greu să găsesc o poziţie confortabilă ca să fac sex cu Tucker, iar acum, când perioada de abstinenţă forţată a trecut, nu cred că vreau ca Tucker să mă vadă goală. în acest moment, corpul meu seamănă cu o bucată de gelatină.

în sfârşit, ni se aduce mâncarea. încep să mănânc. Vreau un pretext ca să tac şi să ascult. Nu sunt de acord cu sfatul dat de prietenele mele. Dacă aflu că Tucker iubeşte pe altcineva, chestia asta o să mă dărâme.

Prefer să trăiesc în incertitudine decât să-l pun în situaţia de a-mi spune că iubeşte o altă fată.

Când ajung acasă, Nana doarme lângă Jamie. Deci am la dispoziţie câteva ore de învăţat, înainte de cină. Ray zace pe canapea, cu televizorul dat la maximum, ceea ce

înseamnă că nu pot citi în bucătărie. M-am săturat să stau închisă în dormitorul meu înghesuit. Acolo stau îngrămădite un pătuţ de copil, patul meu dublu şi o mie de obiecte pentru bebeluşi. Dar nu am de ales. îmi pun în urechi nişte dopuri. Reuşesc să citesc despre delicte şi prejudicii.

Deodată, aud scâncetul copilului meu flămând.

— Eşti acasă, Sabrina? strigă Nana, dincolo de uşa închisă. O invit să intre.

— Da. Am ajuns acasă acum două ore. Voi două dormeaţi. O iau pe Jamie din braţele ei. Păpuşica mea se smiorcăie şi

se răsuceşte, morfolindu-mi bluza.

— Ar fi bine s-o hrănesc.

— Da. O să dau o fugă la magazin, să cumpăr câteva lucruri. Nu mai avem lapte şi brânză.

— Bine.

Dau să închid uşa, dar Nana mă opreşte.

— Ar trebui să mai ieşi de-acolo, spune ea, uitându-se la spaţiul strâmt al dormitorului meu. O să-nnebuneşti.

— Sunt OK, răspund eu.

însă are dreptate. Camera parcă devine din ce în ce mai mică, în fiecare zi.

înainte să închid uşa, o aud ţipând:

— Ai dat prea tare sonorul, Ray! Asurzeşti copilul! Taică-miu vitreg mormăie câteva cuvinte nedesluşite. Am

impresia că a zis: „Dă-l naibii de copil!”

încă trei ani. Mai am de îndurat trei ani. Apoi voi pune mâna pe un job la o firmă mare de avocatură şi o să plec de-aici.

Nana şi Ray schimbă câteva replici scurte. Vocea ei este ascuţită. A lui – nervoasă. Energia din casa asta e supernegativă. O strâng pe Jamie la piept.

— O să ne cărăm de-aici în curând, îi promit eu. Plânge. Cred că e înfometată. îmi deschei bluza şi o apropii

de pieptul meu, legănând-o fără încetare. Cu toate astea, fetiţa continuă să plângă.

Ray loveşte în uşa camerei mele.

— Fă-o să tacă! A început meciul.

închid ochii şi mă rog să am răbdare. Jamie urlă de supărare. Când privesc în jos, observ că bucata de silicon care-mi acoperă sfârcul o împiedică să sugă. O smulg şi o arunc pe podea. Ray izbeşte din nou în uşă.

— Cu tine vorbesc, Rina!

Deschid uşa violent, cu Jamie agăţată de sânul meu. Vreau să-i zic vreo două idiotului.

— E un bebeluş, nu o maşinărie! ţip la Ray. N-o pornesc şi n-o opresc când vreau, pricepi? Nu-mi face plăcere s-o aud plângând, cretinule! Fac tot ce pot ca să fie fericită.

— Nu eşti bună decât ca jucărie de supt, mormăie el.

Respiraţia lui fierbinte duhneşte a bere.

Sunt enervată la culme. Dau să închid uşa, dar Ray propteşte o palmă în ea.

— Ieşi!

Nu-l vreau pe omul ăsta lângă fiica mea. Nu-mi pasă dacă voi fi nevoită să-l pocnesc între picioare ca să-l fac să înţeleagă mesajul. Ray nu e cu mult mai înalt decât mine şi e slăbănog, însă câştigă lupta pentru controlul uşii. înaintează în dormitorul meu.

Păşesc de-a-ndăratelea. Picioarele mele lovesc salteaua patului.

— Ieşi! repet eu.

Inima îmi bubuie în piept. Până acum, Ray nu s-a purtat violent. N-a ridicat niciodată mâna asupra mea, dar acum privirea lui îmi zbârleşte părul de pe ceafa. O strâng pe Jamie mai mult. Fetiţa scânceşte.

— Ţaţele tale sunt imense.

Limba i se iţeşte printre buze. Trag de o latură a bluzei, vrând să-mi acopăr pieptul. Dar Jamie e agăţată de celălalt sân, deci nu am cum să-mi ascund sânii.

— Ce gust are laptele ăla? întreabă Ray.

Un fior îmi cutreieră şira spinării.

— Trebuie să pleci imediat! mârâi eu.

— Ai două ţâţe, şi doar una e „ocupată”

Se apropie de mine încet, înfricoşător.

Mă dau înapoi.

— Stai departe de noi, Ray! Vorbesc serios. Dacă te apropii, jur că-ţi scot ochii.

— De ce nu mă laşi să gust? Sunt sigur că eşti o bucăţică gustoasă. Le-am avut pe maică-ta şi pe bunică-ta. De ce să n-o am şi pe cea mai tânără din familie? Record personal!

Mă întind în spatele meu, bâjbâind după vreun obiect pe care să-l pot folosi drept armă, dar nu mai e nevoie să mă apăr. Aud un urlet. O torpilă de un metru nouăzeci înălţime se năpusteşte asupra lui Ray. Tucker îi arde un pumn în faţă înainte ca nemernicul să-şi dea seama că în camera mea a mai apărut cineva.

Mă ghemuiesc într-un colţ. Trag o pătură peste pieptul meu, ca s-o feresc pe Jamie de scena din faţa ei. Tucker îl izbeşte pe Ray de perete, cu degetele unei mâini încleştate pe gâtul lui.

— Nemernic pervers! Ai noroc că iubita şi copilul meu sunt aici! Dac-am fi singuri, te-aş ***terminal***

Strânsoarea lui se întețește. Oricât de mult mi-ar plăcea mie ca ochii lui Ray să-i sară din cap, nu vreau ca în următorii douăzeci de ani Jamie să-şi viziteze tatăl în închisoarea din Massachusetts.

— Ar trebui să aştepţi până absolv Dreptul, dacă vrei să-l omori pe Ray, îi spun lui Tucker.

Mă simt fără vlagă, dar uşurată.

îl lasă pe nenorocit să alunece la podea.

— Vino! îmi ordonă Tucker, răsucindu-se spre mine.

Pupilele lui sunt dilatate şi nările îi freamătă.

— Ne cărăm de-aici, Sabrina!

Mă supun fără să comentez.

— De cât timp se-ntâmplă porcăria asta? întreabă Tucker. Camioneta lui tocmai părăseşte parcarea.

— Ce anume? Faptul că Ray se poartă ca un idiot? El e aşa mereu. Dar e prima oară când încearcă să mă pipăie în timp ce o alăptez pe Jamie.

— Nu poţi să rămâi acolo, spune apăsat Tucker.

îmi frec obrajii.

— N-am de ales. E costisitor să ai grijă de un bebeluş, iar contul meu bancar e aproape gol. Hope mi-a dat un pachet cu scutece – cam două sute cincizeci de bucăţi. Am râs când am văzut cât de multe erau. Ei bine, le-am terminat în primele trei săptămâni după ce am născut. Nu pot să mă mut la tine. Locuieşti cu Brody, care se poartă de parcă dormitorul lui e un bordel.

Tucker îşi muşcă buza de jos.

— Ştiu. Nu eram gata să fac asta, pentru că aşteptam momentul potrivit... Dar trebuie s-o fac.

— Momentul potrivit pentru ce?.

Se desparte de mine?

O, Doamne!

Din cauza agitaţiei, mi se întoarce stomacul pe dos.

Opreşte camioneta în faţa unui bar. Clădirea e tipică pentru Boston: exterior din cărămidă roşie, marchiză verde şi, în spate, o curte minusculă.

— Nu pot să beau alcool. Alăptez, îi amintesc eu.

— Ai răbdare!

Tucker coboară din camionetă. Cât timp o scoate pe Jamie din port-bebe, cobor şi eu pe trotuar.

— Nu putem aduce un bebeluş într-un bar.

— Păi nici n-o facem.

Mă călăuzeşte spre o latură a clădirii. Câteva trepte duc către etajul al doilea.

— Intră! mă îndeamnă el.

— Ai închiriat un apartament?

încerc să-mi ascund îngrijorarea. Sunt banii lui. E liber să facă orice vrea cu ei. Dar să închirieze singur un apartament pentru că eu am probleme acasă e o pierdere de bani.

— Numai gura e de Ray. Latră mult, dar nu muşcă.

— Cum să nu! Adică faptul că te atacă în dormitorul tău nu e grav?

— Era beat.

Dumnezeule! De ce încerc să găsesc scuze pentru psihopatul ăla?

Tucker mă împinge ușor.

— Ai de gând să urci sau trebuie să vă iau pe sus pe amândouă?

— Bine, urc.

Clanţa se răsuceşte sub mâna mea. Observ că în dreptul ei a fost montat de curând un dispozitiv electronic cu taste.

— Se deschide de la distanţă, mă informează Tucker.

— Poftim?

— Se deschide când un dispozitiv împerecheat cu broasca e în apropiere. Dacă ai mâinile ocupate, poţi să intri.

— Mişto!

E doar una dintre multele surprize care mă aşteaptă.

Intrăm într-un apartament imens, cu două dormitoare. Bucătăria e mică şi echipamentele vechi, dar sunt multe ferestre. Sufrageria este plină de praf. Pereţii sunt din cărămidă expusă.

Tucker gesticulează spre pereţi.

— Am dat jos rigipsul. Nu m-am atins de dormitor pentru că m-am gândit că o să vrei să-ţi dai cu părerea. Dar aici era nevoie să-l dărâm. Vino!

În hol se deschid uşile a două dormitoare. Intră în primul, lasă jos port-bebeul şi se apleacă s-o scoată din el pe Jamie, care doarme. Micuţa mereu adoarme în maşină.

E o cameră de copil, frumos decorată.

— Doamne! îngaim eu.

Este zugrăvită în roz-pal. Perdele albe atârnă la ferestrele mari. Lângă un perete văd un pătuţ alb. Ceva mai încolo, o comodă dotată cu masă pentru înfăşat. între ele stă un fotoliu moale, frumos tapiţat.

Arunc o privire uimită către Tucker, care e ocupat s-o alinte pe Jamie. Dumnezeule! Băiatul ăsta e atât de arătos, încât nici nu-l pot descrie în cuvinte. Bicepşii lui sunt mai mari decât capul fetiţei, dar cu ea e blând ca un mieluşel.

Exact aşa e Tucker: puternic, echilibrat. Are tot ce trebuie ca să le facă pe fete să se topească. Eu, una, m-am înmuiat deja. Îmi desprind cu greu privirea de la scena asta înduioşătoare. Dacă mă mai holbez mult, o să sar pe el.

La dreapta mea, în capătul camerei, zăresc o uşă întredeschisă. Mă apropii ca să cercetez şi descopăr că dormitorul are baie proprie. Formidabil!

— Care-i faza, Tucker? Ai câştigat la Loto?

îmi aruncă un zâmbet strâmb.

— Nu. Am cumpărat un bar. Apartamentul a fost un bonus.

Gesticulez în jurul meu şi mă minunez cu glas tare:

— Toate astea? Camera roz, leagănul, uşa cu încuietoare electronică?

— Clădirea a venit la pachet cu apartamentul. N-am terminat cu renovările aici. O să mai dureze un timp. Speram să ţi-l arăt abia prin noiembrie, la inaugurarea barului.

Simt că mă lasă puterile, aşa că mă sprijin de perete.

— Nu ştiu ce să spun.

Se apropie de mine şi-mi cuprinde bărbia în palmă.

— Poţi să zici că aici este acasă. Pentru tine, pentru Jamie şi pentru mine.

închid ochii ca să-mi ascund emoţiile: uşurarea, recunoştinţa, dragostea copleşitoare pe care o simt pentru el. Nu-l merit niciun pic, dar, din cine ştie ce motiv, Tucker mă vrea în viaţa lui.

îmi lipesc buzele de pielea caldă a palmei lui.

— îmi place apartamentul ăsta. E extraordinar. Tu eşti extraordinar.

Nu mă pot stăpâni. Mă ridic în vârful picioarelor şi—1 îmbrăţişez.

— Mulţumesc!

Cu un braţ mă strânge la piept, iar cu celălalt ţine copilul nostru.

— O să fie bine, şopteşte el. O să vezi. Sper.
Dumnezeule, chiar sper!

37.

Tucker

— Să-mi trag una! Locul ăsta e ***demenţial.***

Auzind exclamaţia lui Logan, mă înroşesc de mândrie. După săptămâni de muncă grea, am reuşit să termin renovările. Eforturile mele parcă devin şi mai valoroase când asist la reacţia prietenilor mei.

Sunt foarte emoţionat că toţi prietenii mei au venit aici în seara asta, să-mi fie alături. Dean şi Allie au sosit cu trenul, de la New York. Chiar şi antrenorul Jensen a anulat un antrenament de seară, aşa încât toţi foştii mei coechipieri de la Briar să poată fi prezenţi la marea inaugurare a barului.

Dar cele mai importante musafire sunt fetele mele. Jamie stă agăţată la pieptul meu, într-un port-bebe. Poartă o salopetă roz, făcută la comandă. Pe ea scrie cu litere aurii: „Barul lui Tucker”.

Sabrina e lângă mine. Poartă jeanşi spălăciţi şi un tricou mulat, verde. Sânii ei plini mai că ies din decolteul adânc, în formă de V. De fiecare dată când mă uit la ea, scula mea se întăreşte ca oţelul. Sabrina se plânge că încă nu şi-a recăpătat forma de dinaintea sarcinii. Chiar şi aşa, sunt excitat non-stop.

— Mă duc la toaletă, spune Logan. Mă întorc imediat.

Când dispare în mulţime, Garrett îşi plimbă privirea prin

barul arhiplin.

— Nu-mi vine să cred cât de reuşite sunt renovările! se minunează el.

Mă uit de jur împrejur, încercând să văd încăperea prin ochii lui. După ce am restaurat complet lambriurile şi bârnele expuse, m-am dus la vânătoare de suveniruri sportive, pe care le-am atârnat pe pereţi. De fapt, acesta nu e un bar cu specific sportiv, dar, la urma urmei, sunt jucător de hochei. ***Nu se poate*** să nu am în barul meu poze şi postere cu sportivi.

E ca lumea că am prieteni sus-puşi. Garrett mi-a făcut rost de tricouri semnate de câţiva coechipieri de-ai lui. Mulţi dintre ei sunt aici în seara asta. Una dintre tipele care stau lângă masa de biliard a anunţat imediat evenimentul pe reţelele de socializare. După o oră de la deschiderea oficială, oamenii stăteau la coadă ca să intre în barul meu, cu speranţa de a pune mâna pe un autograf sau de a intra în vorbă cu hocheişti profesionişti.

Şi totuşi suporterii au fost neaşteptat de discreţi, lăsându-i pe coechipierii lui Garrett să bea în linişte, fără să-i hărţuiască. Am apreciat acest lucru. Vreau ca atmosfera de aici să fie intimă. Un loc unde oamenii pot veni după serviciu (sau după antrenamentele de hochei), ca să se relaxeze. Undeva unde nu este mult zgomot şi agitaţie.

E exact aşa cum mi-am dorit.

— Mulţumesc pentru ajutor! îi spun lui Garrett.

Merită să-i fiu recunoscător. A renunţat la multe zile libere

ca să mă ajute să desfac pardoseala veche şi să curăţ băile.

— Şi ţie îţi mulţumesc! îi spun lui Fitzy.

După ce am cumpărat barul, a venit cu maşina la Boston în fiecare vineri seară. A dormit pe podeaua din camera lui Jamie şi s-a trezit cu noaptea-n cap ca să mă ajute cu renovările.

Am plătit oameni care să facă treburile pe care eu şi prietenii mei nu le-am putut face singuri. Am făcut şi angajări pentru bar, deoarece n-am de gând să lucrez la tejghea decât dacă sunt nevoit. Adevărata mea treabă e să administrez afacerea.

Samira şi Zeke, cei doi barmani care lucrează în seara asta, sunt fantastici. Deşi e prima lor tură aici, deja se ciondănesc ca un cuplu căsătorit de zeci de ani.

— A fost distractiv să lucrez cu tine, zice Fitzy, înainte de a trage o duşcă din sticla de Coors.

Dean se apropie şi-i dă un ghiont zdravăn lui Fitz.

— Omule, weekendul trecut aţi avut un meci grozav! îl laudă Dean. I-aţi terminat pe ăia de la Yale.

Fitzy se declară nedumerit:

— Păi, tu erai în New York. Ai văzut meciul? Nu ştiam că l-au dat la TV.

Dean îl lămureşte:

— Cineva l-a transmis live pe Twitter. Am urmărit postările.

La fel şi eu. Plănuisem să merg cu maşina la Briar, să văd

meciul pe viu, dar Jamie se agitase în noaptea de dinainte, iar eu şi Sabrina eram rupţi de oboseală. În sezonul ăsta, echipa îi arde pe toţi. Acum, când Briar conduce în clasament, cu cinci meciuri câştigate consecutiv, toată lumea a uitat de rezultatele ei de rahat, de anul trecut.

— Hunter a marcat o frumuseţe de gol în a treia repriză, spune Hollis. De bucurie, mai că mi-am dat drumul în pantaloni.

îl apostrofez imediat:

— Nu fi vulgar în faţa copilului!

— Frate, tu ai adus un copil într-un ***bar.***

Toată lumea chicoteşte.

Hannah o cheamă pe Sabrina să stea de vorbă cu fetele.

— Da.

Iubita mea mă întreabă:

— Vrei s-o iau eu pe Jamie?

— în niciun caz! sare Dean. Nu poţi să ne-o iei! Abia apucă să stea cu unchii ei!

O scoate pe Jamie din port-bebe şi o strânge la piept.

— Dă-i unchiului Dean un pupic, prinţeso!

Dean lipeşte gura fiicei noastre de obrazul lui şi începe să ţocăie din buze, de parcă fetiţa chiar îl sărută.

Sabrina îşi dă ochii peste cap.

— Eu mă duc acolo, cu oamenii normali, spune sec, apoi se îndreaptă spre separeul fetelor.

Prietenii mei o pasează pe Jamie de la unul la altul, până când, în cele din urmă, fetiţa ajunge în braţele lui Fitzy. Poartă tricou, iar tatuajele lui sunt la vedere. Copilul e fascinat de ele. Se uită cu ochi mari la tatuaje. Guriţa ei ca un boboc de trandafir formează un „O”.

— Sfinte, ce copil frumos! exclamă Garrett, clătinând uimit din cap.

Logan tocmai se întoarce de la baie. A auzit remarca lui Garrett.

— Da, e mortală! încuviinţează el. Mi-am făcut griji că Tucker o să aibă un copil urât, iar eu o să trebuiască să mă prefac că e adorabil. înainte s-o întâlnesc pe Jamie, am exersat o oră la oglindă: „Vaaaai! Ce drăguţă e!”.

îi arăt degetul mijlociu.

— E adevărat! întreab-o pe Gracie dacă n-a fost aşa. Relaxează-te, Tucker! Până la urmă, n-a trebuit să mint, nu? Jamie e o scumpă.

— Sperma lui Tuck e magică, declară Dean.

Hollis are o altă părere:

— Nu! Mama copilului e foarte mişto.

Dean se bagă în discuţie, ridicând dintr-o sprânceană:

— Că tot veni vorba de mama copilului...

Mă încrunt.

— Ce-i cu ea?

— Voi doi sunteți împreună la modul oficial? se interesează Dean.

— Locuim împreună. Asta-i tot ce pot spune.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Privirea mea se îndreaptă spre capătul opus al încăperii. Sabrina râde cu lacrimi de o replică de-a lui Hope. Cu ochii ei întunecați, adânci, cu chipul fără cusur, este categoric cea mai sexy femeie din bar. O ***doresc.*** O iubesc atât de mult, că mă doare.

Dar, după ce mi-a ignorat total declarația, în noaptea când a născut-o pe Jamie, să fiu al naibii dacă o să-i repet c-o iubesc!

— Suntem împreună, răspund eu, în cele din urmă. Nu ştiu dacă relaţia e serioasă. Eu vreau să fie, dar o las pe ea să decidă.

Dean are o expresie bulversată, însă nu zice nimic. Schimbă subiectul complet. Cu un zâmbet, se răsuceşte spre Fitzy şi-i spune:

— Hei, ar trebui să te pun în gardă.

— în legătură cu ce?

— îţi aduci aminte de Summer?

— Cine?

Dean râde.

— Soră-mea, Summer!

îmi reţin un zâmbet când îl văd pe Fitzy strângând din pleoape. Nu-i un secret că vizita lui Summer Di Laurentis, în iarna trecută, l-a speriat. N-am fost de faţă la scena cu pricina, dar se pare că sora lui Dean – o tipă foarte directă – s-a aruncat în braţele malacului.

— Ce-i cu Summer?

— în semestrul următor se transferă la Briar, anunţă Dean.

Fitzy păleşte.

— De ce se transferă? se interesează Fitzy, rostind cuvintele printre dinţi.

Dean oftează.

— A fost exmatriculată de la Brown. Sau, aşa cum îi place ei să spună, i s-a cerut politicos să se care. Tata este prieten cu şeful comisiei de admiteri de la Briar şi i-a cerut o favoare. Soră-mea o să înveţe la Briar din ianuarie.

— Summer încă vrea să vadă cocoşelul lui Fitzy? sare Hollis.

Proprietarul numitului cocoşel îmi pasează copilul, apoi ia

sticla de bere şi o goleşte dintr-o suflare. Rânjetul meu iese la iveală. Sărmanul! Fetele sunt înnebunite după Colin Fitzgerald, dar în toţi anii de când îl cunosc, a fost extraordinar de selectiv cu fetele. De fapt, cred că e de modă veche, ca mine.

— Tuck! îmi strigă Zeke, de după tejghea. Am o întrebare despre meniul de băuturi!

O pun pe Jamie înapoi în port-bebe şi le fac semn prietenilor mei că o să lipsesc puţin. Apoi mă duc să mă ocup de afacere. Afacerea ***mea.***

— Bună! spune Sabrina, câteva ore mai târziu.

Zâmbeşte când intru împleticit în dormitorul nostru. Stă lungită în pat, cu un manual în poală. Imaginea asta nu mă surprinde. Sabrina învaţă oricând are răgaz. Cele mai prielnice momente sunt când Jamie doarme. în majoritatea serilor, stă cu nasul în cărţi mult timp după ce eu adorm.

Partea bună e că acum am terminat renovarea barului. Am deschis barul în mod oficial, aşa că voi putea sta cu Jamie în timpul zilei, când Sabrina este la cursuri. Apoi o să facem cu schimbul: ea va fi de serviciu cu copilul în timp ce eu mă duc la lucru. Avem programe aglomerate, dar facem tot ce putem. în plus, totul e mult mai uşor de când Sabrina s-a mutat cu mine.

OK, recunosc: e mai uşor ***şi*** mai greu. Tot nu sunt sigur în ce punct se află relaţia noastră. N-am făcut sex de trei luni, chiar dacă dormim în acelaşi pat. De obicei, unul dintre noi se plimbă prin camera copilului, cu Jamie în braţe, cât timp celălalt doarme. Nu mi-a spus că mă place, darămite că mă iubeşte. Câteodată cred că mă iubeşte, dar alteori mi se pare că suntem doi oameni care, din întâmplare, cresc împreună un copil.

Un lucru ştiu sigur despre Sabrina: dacă o forţezi, obţii rezultatul opus. Şi totuşi o înţeleg. A fost singură toată viaţa. Tatăl ei a şters-o din peisaj înainte ca Sabrina să se nască. Mama ei a abandonat-o. Oricât de mult pretinde c-o iubeşte, bunica ei se poartă ca şi cum i-a făcut o favoare imensă prin simplul fapt că a crescut-o.

Sabrina James nu este obişnuită ca oamenii s-o iubească. Din când în când, mă întreb dacă ştie cum să iubească, dar apoi o văd alături de fiica noastră, văd cum chipul ei se înmoaie de dragoste şi de fericire de fiecare dată când se uită la Jamie. Şi atunci ştiu că este capabilă să simtă o iubire imensă.

Tare-aş vrea să simtă acelaşi lucru şi pentru ***mine!***

— De ce eşti aşa de serios? mă tachinează ea, punând cartea deoparte. Ai fost

mortal în seara asta! Ar trebui să zâmbeşti cu toată gura.

îmi desfac jeanşii şi-i las să cadă la podea. încep să-mi deschei cămaşa în carouri.

— Zâmbesc pe dinăuntru. Sunt prea epuizat ca să-mi mişc muşchii feţei.

— Serios? Păcat! Eu nu sunt obosită deloc.

Nota poznaşă din vocea ei îmi trezeşte trupul la viaţă. La naiba! Te rog, te rog, ***te rog,*** spune-mi că se referă la ce cred eu că se referă!

— Jamie doarme dusă în cealaltă cameră, adaugă ea. În ultima vreme, pot trece chiar şi două ore până începe să plângă...

Două ore!

Scula mea se întăreşte şi încearcă să-şi croiască
drum afară din boxeri.

Sabrinei nu-i scapă reacţia corpului meu.
Lingându-şi buzele, apucă de tivul tricoului ei
şi-l ridică peste cap.

— Iubito...

— Hm?

— Dacă e o glumă proastă şi n-ai de gând să mi-o tragi chiar acum, trebuie să-mi spui imediat! Scula mea n-o să poată suporta dezamăgirea.

Sabrina izbucneşte în râs, apoi duce repede o mână la gură, ca să înăbuşe sunetul. Din fericire, din cealaltă cameră nu se aude niciun sunet. Apoi îşi desface sutienul. Uau! Sânii ei sunt magnifici.

— Nu-i o glumă, îmi spune ea. Toată seara am vrut să te călăresc.

Mă apropii de ea.

— Da?

— îm-hm. M-am gândit la asta toată ziua. Habar n-ai cât de sexy eşti când le dai indicaţii angajaţilor.

îşi scoate pantalonii de trening şi chiloţii.

Rămân fără suflare când privirea mea
poposeşte pe păsărică ei. E complet fără păr.
Chiar că s-a pregătit pentru momentul ăsta.

Sar pe Sabrina cât ai clipi. Gura mea se apasă
pe a ei, într-un sărut care ne lasă pe amândoi
fără aer. Dar, indiferent cât de mult îmi place
gura ei, nu asta vreau să sărut acum. Trei luni.
Au fost trei luni de tortura naibii de când limba
mea a fost în paradis. îmi desprind gura de a ei
şi mă las să alunec până când faţa mea ajunge
în dreptul păsăricii ei.

— Pregăteşte-te, iubito!

îmi strecor limba printre faldurile catifelate de piele şi mă delectez cu gustul ei. Penisul meu e dureros de rigid. îl simt zvâcnind. Dumnezeule, cât mi-a lipsit chestia asta! Mi-a fost dor de Sabrina.

— Tucker, te rog! mă imploră ea.

Scula mea e foarte tare. încerc să-l ignor, îngropându-mi faţa între picioarele iubitei mele. Călcâiele ei mi se înfig în umeri. Sabrina se zvârcoleşte şi scoate nişte sunete înnebunitor de sexy.

Haide, iubito. Dă-ţi drumul!

— Da! Ah, da! Acolo e bine!

Scoate un ţipăt, apoi duce din nou o mână la gură.

încremenim amândoi, aşteptându-ne să auzim sunete din cealaltă cameră. Când nu se întâmplă nimic, răsuflu uşurat, iau o pernă şi i-o arunc Sabrinei.

— Chiar dacă-mi place când faci zgomote de-asta, mai bine ţipi în pernă.

îşi pune perna pe faţă şi-mi face semn că pot continua. Râzând pe înfundate, mă reapuc de treabă.

Gustul ei mă înnebuneşte. Coapsele ei se strâng sub palmele mele şi vaginul ei se strânge sub atingeri, dându-mi de înţeles că se apropie de orgasm. Sug mai tare. O muşc, o sărut şi o ling până ţipă în pernă şi îşi dă drumul.

E o senzaţie fantastică.

Mă ridic şi îmi şterg gura.

— Să-mi pun prezervativ? o întreb.

Aruncă perna deoparte.

— Iau pilule.

îmi cuprind penisul în palmă şi o mângâi cu vârful. Răsuflarea ei se înteţeşte când penisul meu se strecoară înăuntru. A trecut mult timp de când n-am făcut sex. în ciuda faptului că a născut, vaginul ei tot strâmt este. Corpul feminin e cu adevărat magic!

în timp ce alunec înăuntru, nu-mi pot stăpâni un geamăt. Este atât de plăcut! Când intru cu totul, mă opresc. Mușchii vaginului pulsează în jurul sculei mele.

— Ar fi fost bine dacă m-aș fi masturbat în seara asta. O să ejaculez în zece secunde.

— Nu te opri! Te rog! Este atât de bine.

Pare surprinsă de propria constatare.

— Credeai c-o să fie nasol? glumesc eu.

îi proptesc picioarele pe umerii mei, ca să pătrund mai adânc.

— Păi, am născut un copil.

— Corpul tău e frumos. Perfect.

îi sărut o gleznă.

— Dac-ar fi mai frumos de-atât, mi-aş da duhul. Eşti strâmtă şi umedă precum paradisul.

Sabrina pufneşte în râs.

— De unde ştii că paradisul e umed?

îmi rotesc coapsele. Amândoi gemem.

— Paradisul ***meu*** e umed şi fierbinte şi îi aparţine unei fete pe care o cheamă Sabrina.

Zâmbind, îşi strânge muşchii în jurul penisului meu.

— Opreşte-te! Vrei să-ţi dai iar drumul sau să mă fac de râs?

Vaginul ei mă strânge mai tare. închid ochii şi încerc din

răsputeri să mă controlez. După ce se mai domoleşte nevoia de-a o penetra, încep să mă mişc lent. Privirea ei se pironeşte într-a mea. îi transmit telepatic tot ce simt, toate vorbele pe care nu le pot rosti.

Eşti singura fată pentru mine.
Soarele meu răsare şi apune când -zâmbeşti.

Inima îmi bate pentru că a ta bate.

Coapsele ei saltă, venind în întâmpinarea fiecărei opintiri.

— Ține-te de mine, iubito!

Picături de sudoare mi se preling pe frunte. înfig un genunchi în saltea, ca să pătrund mai tare, mai adânc. Mă trage mai aproape. Sânii ei se freacă de pieptul meu.

— O să-mi dau drumul, şopteşte ea. Sărută-mă! Vreau să mă săruţi când termin.

O sărut. Limbile noastre se împletesc lacome. Asta-i tot ce-mi voi dori vreodată: trupul ei sub al meu. Gustul ei pe buzele mele. Mirosul ei în nările mele.

Când extazul loveşte, Sabrina strigă cu gura lipită de a mea. îi sorb ţipătul. Apoi orgasmul meu îmi cutreieră trupul. O penetrez cu atâta înverşunare, încât probabil c-o să aibă vână- tăi. După ce valul de plăcere se retrage, mă las să

cad lângă ea. Reuşesc să mă rostogolesc pe o parte, ca să n-o strivesc cu greutatea mea.

— Lasă-mă zece minute. După aia, pot s-o fac din nou, mormăi eu, cu faţa lipită de saltea.

O mână moale alunecă pe spatele meu şi mă apucă de fund. Simt fiori prin tot corpul. Penisul meu zvâcneşte uşor. Sabrina râde.

— Ai cinci minute la dispoziţie, Tucker.

Mă întorc pe spate. îi cuprind umerii cu un braţ şi o trag spre mine.

— M-ai omorât, Sabrina! Sunt terminat.

Degetul ei trasează o linie pe interiorul coapsei mele. Deloc surprinzător, scula mea se întăreşte.

— Dacă asta înseamnă că eşti terminat, mă cam tem de cât o să dureze următoarea rundă.

— Să-ţi aduci un sendviş! O să te ţin în pat mult timp.

Picioarele ei se împletesc cu ale mele, de parcă nu poate îndura nici măcar un centimetru de spaţiu între noi. Mie îmi convine de minune.

— Se pare că aranjamentul ăsta funcţionează, murmură Sabrina.

Din nou, pare surprinsă.

— De ce n-ar funcţiona? Amândoi vrem asta, nu?

îmi ţin respiraţia, în aşteptarea unui răspuns. Am întins puţin coarda. Mă aştept să sară cât colo şi să încerce să fugă.

însă nici pomeneală de aşa ceva.

Sabrina inspiră profund.

— Da. Aşa-i.

— înseamnă că pot să mă opresc din a căuta o altă fată?

— înseamnă că ***trebuie*** să te opreşti, declară ea.

Degetele ei delicate mă apucă posesiv.

— Foarte bine! Deja a trebuit să le spun câtorva tipe de pe-aici că sunt însurat.

— De ce?

— Jamie atrage fetele. în viaţa mea nu s-au dat la mine atâtea tipe.

Şi apoi, de parcă simpla pomenire a numelui fetiţei îi atrage atenţia, telefonul meu mă atenţionează că Jamie plânge în camera de alături.

Sabrina se ridică şi-şi dă la o parte părul de pe faţă.

— Ce-i asta?

— Fitzy a montat sistemul. în pătuţ sunt senzori care îmi trimit o alertă pe telefon, ca să anunţe dacă Jamie nu se mai mişcă sau dacă plânge. O să instalez aplicaţia şi pe telefonul tău, mai târziu.

Mă ridic din pat.

— Stai aici! O s-o aduc pe Jamie.

Când ajung la uşă, mă uit peste umăr. Sabrina s-a rezemat de tăblia patului. Aranjează pernele, pregătindu-se pentru alăptat. Ridică fruntea şi zâmbeşte. Arată ca un înger.

Nu plănuisem să devin tată aşa de devreme, dar n-aş renunţa la viaţa asta nici pentru tot aurul din lume.

Emoţionat şi fericit la culme, mă duc s-o aduc pe fetiţa noastră.

38.

Sabrina

După studiul de grup, mă întorc acasă. Mă simt vinovată, fiindcă am întârziat o oră. Când intru în apartamentul nostru, îl salut cu voce tare pe Tucker. Am braţele pline de cărţi. în plus, car o mică sacoşă cu cumpărături.

— îmi pare ***foarte*** rău,Tuck! Mi-am închis telefonul şi...

Glasul mi se stinge în gâtlej când dau cu ochii de mama lui

Tucker, în bucătărie. îmi aruncă o privire
dușmănoasă.

— John s-a dus la magazin. A încercat să-ți
trimită mesaj, să întrebe dacă faci tu
cumpărături în drum spre casă, dar n-ai
răspuns.

Cuvintele ei sunt mai reci decât un crivăț.
Tremur sub haina mea matlasată.

— Am crezut că vii abia vineri, mă bâlbâi eu.

— Ar fi trebuit să coafez câteva fete, pentru o nuntă, dar evenimentul s-a amânat, aşa că am profitat de ocazie şi am venit mai devreme. Vreau să petrec mai mult timp cu nepoata mea.

— Aha. Super! E... super.

M-am transformat într-o idioată. Dar e de înţeles. Mama lui Tucker e foarte intimidantă. N-am mai văzut-o din vară, de la vizita aia dezastruoasă. Chiar dacă Tucker îi trimite mesaje zilnic şi vorbeşte cu ea prin video-chaturi la care participă şi Jamie, femeia asta nu a cerut nici măcar o dată să-mi vorbească.

— De ce ai întârziat?

Sună ca o acuzaţie. De altfel, asta şi este.

înghit în sec şi îi dau explicaţii:

— Fac parte dintr-un grup de studiu. Am avut de învăţat. Se apropie examenele de sfârşit de semestru.

Schiţez un gest în direcţia sufrageriei.

— De-asta apartamentul nu-i tocmai curat.

Mă cuprinde groaza. în ultima săptămână n-am avut timp să fac ordine, iar starea jalnică a apartamentului o dovedeşte din plin. Rafturile dulapului din bucătărie sunt goale. Cel puţin vasele sunt curate şi stivuite pe masă. Aveam de gând să le pun la locul lor diseară, după ce o hrăneam pe Jamie. în sufragerie, manuale, foi cu notiţe şi ghiduri suplimentare de studiu ocupă fiecare locşor liber. Baia lui Jamie – cea pe care o va folosi doamna Tucker – parcă a fost măturată de un uragan. Totul arată groaznic deoarece am crezut că mai am două zile la dispoziţie.

— Plănuisem să fac ordine înainte să soseşti.

Sprânceana ei arcuită îmi transmite clar că scuza mea e de

toată jena.

— Mda. Faci tot ce poţi, corect? mi-o trânteşte ea.

Femeia asta răsuceşte cuţitul în rană. Indiferent câte eforturi

fac, nu e de ajuns în ochii doamnei Tucker.

Simt o greutate în piept. Mă descalţ şi intru
fără tragere de inimă în bucătărie.

în tăcere, pun în frigider laptele, ouăle şi untul.
Minimarketul din care le-am cumpărat are
preţuri mari, dar e aproape de casă.

Mă simt neînsemnată şi incompetentă.

— Jamie e cu Tucker? întreb eu.

Apartamentul este liniştit ca o cameră de studiu de la Harvard.

— Jamie e în pătuţul ei. Doarme, spune doamna Tucker, fără să ridice privirea.

Tocmai toacă nişte ceapă.

încerc să zâmbesc.

— Te-ai bucurat s-o vezi pe Jamie pentru prima oară?

— Ce fel de întrebare-i asta? Bineînţeles că m-am bucurat. E singura mea nepoată.

Doamne! Vizita asta o să fie un chin.

— Mă duc să văd ce face fetiţa, o anunţ eu.

în camera copilului, patul nefacut – unde Tucker şi Fitzy au dormit weekendul trecut – parcă îşi bate joc de mine. Cearşafurile adunate la un capăt arată nepriceperea mea ca mamă şi neglijenţa mea ca gospodină. Probabil că, în ochii doamnei Tucker, eşuez lamentabil.

Jamie doarme fericită în pătuţul ei, învelită cu păturica. Deşi ştiu că m-aş simţi mai bine ţinând în braţe corpul drăgălaş al fiicei mele, mă împotrivesc dorinţei de-a o lua din pat. Jamie are nevoie să doarmă, iar eu am treabă.

Fac patul cât pot de încet, ca să amân inevitabilul, apoi mă duc în bucătărie.

— Vrei ceva de băut? mă interesez.

A pus ceapa într-o tigaie. Apartamentul e inundat de mirosul ierburilor aromate şi al usturoiului.

— Nu, mersi!

— Pot să te ajut să faci...

Gesticulez spre plită.

— ***Chili?*** completează ea. Nu.

Bine... Mi-ar plăcea să mă refugiez în dormitor până vine Tucker acasă. Dar când văd iar muntele de vase, hotărăsc că ordinea trebuie să fie prima mea opţiune, chiar dacă va trebui să fac conversaţie cu o femeie care mă consideră un trântor.

— Ţi-a arătat Tucker barul? întreb eu, aranjând castroanele. A făcut o treabă minunată şi deja câştigă bani buni.

încă de la deschidere, barul lui Tucker e plin de clienţi.

— Majoritatea barurilor dau faliment în doi ani, zice doamna Tucker. Nu pe asta aş fi vrut să cheltuiască banii din asigurarea lui taică-său.

Strânge din buze, după care adaugă:

— I-aş fi spus-o, dacă mi-ar fi cerut părerea.

Noroc că n-a făcut-o! Tucker adoră barul. Vrea să cumpere încă unul. Mi-a spus că fluxul de numerar pe care estimează că-l va aduce barul în primul an o să-i permită să investească într-o altă afacere. Este om de afaceri, nu barman. Oricine stă de vorbă cu el cinci minute poate să confirme acest lucru. Tucker discută despre risc controlat, rentabilitatea investiţiilor, maijă de profit şi oportunităţi ascunse.

— Cred că barul o să fie un mare succes, declar eu încrezătoare.

Mama lui pufneşte.

— ***Tu*** crezi asta. Tucker ar fi putut cumpăra afacerea imobiliară din Patterson. Ar trebui să lucreze într-un birou, nu într-un bar.

Pronunţă cuvântul „bar” de parcă a zis „bordel”, apoi oftează din rărunchi.

— Şi unde mai pui că locuieşte deasupra barului! Nu asta şi-ar fi dorit tatăl lui.

Nu ştiu cum să răspund, aşa că deviez conversaţia spre Jamie. Cu siguranţă, n-ar putea fi critică faţă de fetiţă.

— Jamie era trează când ai ajuns acasă? E atât de deşteaptă! îi citim în fiecare zi. Am găsit un articol în care scrie că, dacă-i citeşti bebeluşului cel puţin două ore pe zi, o să-şi dezvolte mult vocabularul când va începe şcoala.

Fir-ar să fie! Parc-aş fi Nana: debitez pseudoadevăruri citite în articole on-line.

Mama lui Tucker ignoră remarca mea.

— Tuck mi-a zis că alăptezi şi că fata ia foarte puţin în greutate. Pare riscant. Când eram tânără, toată lumea folosea lapte praf. îi sătura pe bebeluşi şi-i ajuta să crească.

Mă resemnez cu gândul că nu există un lucru legat de mine pe care doamna Tucker să nu-l critice.

Mă agăţ de ultimele fărâme de răbdare.

— Acum majoritatea doctorilor insistă asupra importanţei alăptatului. Laptele matern satisface nevoile bebeluşilor şi s-au făcut studii care...

— Există studii care „dovedesc” orice, mă întrerupe ea dispreţuitor.

Micşorează flacăra ochiului de aragaz.

— Am auzit despre un studiu care susţine că bebeluşii care trăiesc în preajma alcoolului au o mulţime de probleme când cresc. Sper să nu fie şi cazul lui Jamie.

îmi muşc apăsat buzele, cu speranţa că durerea îmi va distrage puţin atenţia. Din păcate, nu mi-e de ajutor. îmi repet în gând că doamna Tucker îşi iubeşte fiul şi că atitudinea ei foarte critică izvorăşte din dragoste. Nu din dragoste pentru mine, ci pentru fiul ei. Ar trebui să respect acest lucru.

— N-o să trăim aici toată viaţa, spun eu cu falsă veselie.

Termin de aranjat vasele şi mă duc în sufragerie. Poate că

să mă aflu în altă cameră decât doamna Tucker mă va împiedica să spun ceva nepotrivit. Ar înrăutăţi şi mai mult relaţia deja dificilă dintre noi două.

Dacă vreau să fiu în continuare împreună cu Tucker, trebuie să fac aşa încât relaţia mea cu mama lui să fie cât de cât reuşită.

— Facultatea de Drept merge bine. Am intrat într-un grup de studiu foarte bun. Ne ajutăm unii pe alţii. La început, credeam că n-o să-mi fac nici un prieten.

Turui în neştire, în vreme ce fac ordine printre manuale, notiţe şi cărţi.

— Din grupul meu face parte şi Simon, care-i un geniu. Are memorie fotografică şi capacitate de sinteză. Eu mă pierd în detalii.

— Simon? exclamă mama lui Tucker. înveţi cu alţi bărbaţi?

Auzindu-i tonul suspicios, intru imediat în gardă.

— Da, avem băieţi în grupul nostru.

— John ştie?

Se uită la mine de parcă tocmai i-am destăinuit că mi-o trag cu un alt student pe la spatele fiului ei.

— Da. Tucker l-a întâlnit pe Simon. Am învăţat împreună aici.

De fapt, am învăţat în bar. Ne place la nebunie să ne întâlnim cu toţii la bar.

Clatină dezaprobator din cap.

— Asta-i... Exact la ce mă aşteptam, declară ea.

Mă încrunt.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că profiţi de fiul meu încă din ziua în care v-aţi întâlnit prima dată.

îmi ţin respiraţia pentru o clipă.

— C... ce?!

Expresia ei e glacială.

— După ce ai auzit de moştenirea lui, cât de repede ai hotărât să pui mâna pe el, Sabrina? Este foarte convenabil că el plăteşte pentru tot, în timp ce tu te duci „să studiezi” cu un alt bărbat.

îşi bate joc de mine?

îmi îndrept spinarea. Indignarea mă sufocă.

Una e ca mama lui să critice felul în care am grijă de casă. Pot să îndur. Pot să trec şi peste observaţiile ei despre alăptat. Adevărul e că şi pe mine mă îngrijorează cât de puţin ia Jamie în greutate, chiar dacă doctorul mă asigură că e absolut normal ca bebeluşii alăptaţi să fie puţin mai slăbuţi decât restul. Nu-mi

pasă dacă mama lui Tucker îşi bate joc de cum îmi cresc copilul şi de cum mă ocup de treburile casnice.

Dar ***nu*** voi accepta să sădească în sufletul lui Tucker bănuieli oribile şi suspiciuni nefondate.

Pot supravieţui singură. N-am ***nevoie*** de Tucker. Îl ***vreau*** pe Tucker. Îl vreau atât de mult, încât aş renunţa la toate pentru el şi pentru Jamie.

Cu toată demnitatea de care sunt capabilă, o înfrunt pe doamna Tucker.

— Te respect foarte mult. Sunt mamă de abia patru luni. Îmi închipui că am greşit de o mie de ori. E greu, dar îl am pe Tucker, fiul tău extraordinar, care mă ajută la fiecare pas. Nu-mi pot închipui cum ai reuşit să-l creşti de una singură. Dar, deşi te apreciez atât de mult, nu te las să insulţi orice fac aici. Asta-i casa mea. Nu sunt perfectă, dar mă străduiesc cât pot de mult. O iubesc pe Jamie, îl iubesc pe Tucker, iar dacă Harvardul, munca mea sau orice altceva le-ar ameninţa vreodată fericirea, aş renunţa imediat la acel lucru.

Ochii ei căprui se măresc.

— El şi Jamie sunt cei mai importanţi oameni din viaţa mea, adaug înverşunat. Vreau să mă asigur că-i păstrez în viaţa mea, că pot susţine familia noastră şi îi pot oferi lui Jamie o copilărie mai bună decât cea pe care am avut-o eu. Iar dacă asta presupune să învăţ împreună cu un tip, aşa să fie! Apropo, tipul respectiv e căsătorit şi are doi copii.

Se aude un foşnet în spatele doamnei Tucker. Văd o umbră profilându-se dincolo de ea. E Tucker. S-a oprit în prag.

Zâmbeşte radios şi anunţă:

— Carevasăzică mă iubeşti!

39-

Tucker

Sabrina pare că vrea să intre în pământ. Ştiu că nu-i place să fie pusă în situaţii delicate. N-aş învinovăţi-o dacă ar rupe-o la fugă.

Indiferent ce i-a spus mama mea înainte să intru în apartament – şi intenţionez să aflu fiecare cuvânt pe care l-a rostit mama –, categoric i-a insuflat Sabrinei curaj. Se încruntă scurt în direcţia mamei, apoi se întoarce spre mine şi se uită drept în ochii mei.

— Da. Te iubesc.

— De când?

— Dintotdeauna,la dracu!

Când mama tresare, Sabrina îi aruncă o privire sfioasă.

— Scuze! Eu şi Tuck încercăm să ne schimbăm vocabularul, încă mai avem de muncă. O să-mi faci morală şi din cauza asta?

Buzele mamei zvâcnesc de parcă încearcă să nu râdă. îşi pune paltonul şi cizmele.

— Nu, îngaimă ea. De fapt... Mă duc să mă plimb puţin, îmi place zăpada.

— Pe naiba! exclam eu.

Mama urăşte iarna. O ştiu foarte bine.

— Te rog, John, grăbeşte-te cu schimbarea vocabularului!

Mama iese din apartament. Eu şi Sabrina schimbăm o privire.

— îmi pare rău, spune Sabrina.

— Pentru ce?

Mă apropii de ea. îi cuprind şoldurile zvelte în palme.

— N-am vrut să fiu nepoliticoasă cu mama ta. Mi-a zis nişte lucruri jignitoare. Nu merită să ţi le reproduc acum. în plus, presimt că acum n-o să le mai repete.

— Pentru că ştie că mă iubeşti?

— Da.

îi cercetez chipul frumos şi zâmbesc.

— Deci mă iubeşti dintotdeauna?

— Ei, poate că nu chiar dintotdeauna, recunoaşte ea. N-o să mint, Tuck: când ne-am întâlnit prima oară, mi-ai vorbit despre o legătură care s-a creat între noi. Ai zis că ai simţit ceva când ochii noştri s-au întâlnit pentru prima dată.

Sabrina oftează.

— Dar, Tucker, în noaptea aia am simţit numai dorinţă.

— Ştiu.

— Acum nu mai simt doar dorinţă. Asta s-a schimbat de mult.

Nu mă pot abţine s-o tachinez.

— De când? Când ai realizat că eşti moartă după mine?

— Nu ştiu. Poate la întâlnirea aia ridicolă în patru. Sau când ai avut grijă de mine, când mi-a fost rău. Când mi-ai dăruit servieta. Când l-ai pocnit pe Ray, după ce a vrut să mă pipăie. Nu ştiu de când, Tuck. Tot ce ştiu e că te iubesc.

Simt un nod în gât.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Pentru că mi-a fost frică. Nu eram sigură că şi tu mă iubeşti...

— Râzi de mine? Mi-am pierdut capul după tine în secunda în care ne-am întâlnit. Doar o ştii.

— M-am gândit că judeci cu scula. Băieţii au obiceiul ăsta.

Are dreptate, dar eu nu sunt aşa.

— Şi apoi am rămas însărcinată. M-am temut că, de fapt, confunzi sentimentele tale pentru bebeluş cu ceea ce simţi pentru mine.

îşi trece o mână prin părul mătăsos.

— Dar lucrul cel mai important este... a fost... că eu... eu...

îi mângâi coapsele.

— Tu ce?

Lacrimile i se agaţă de genele lungi.

— Refuz să fiu tipa care-ţi distruge viaţa. Deja te-am făcut tată mai devreme decât plănuiai. N-am vrut ca dragostea să complice totul. N-am vrut... N-am vrut ca, într-o zi, să-ţi dai seama că mă urăşti.

Mârâi agasat.

— Să te urăsc? Dumnezeule, femeie!

O trag la pieptul meu şi-mi îngrop faţa în gâtul ei.

— Tot nu pricepi, nu-i aşa?

— Ce să pricep? întreabă ea, cu voce stinsă.

Vorbesc din inimă. Spun exact ce-mi trece prin cap:

— Tu. Eu. Noi. Situaţia asta. Tu eşti unica fată, Sabrina. Pentru mine nu mai există alta pe lume. Dacă aş fi fost la volan şi te-aş fi văzut mergând pe marginea şoselei, aş fi smuls şi eu din motor vreo două bujii ca să pot petrece măcar cinci secunde în prezenţa ta. Tu eşti aleasa!

Respiraţia ei se poticneşte.

Vorbesc mai departe:

— Chiar dacă nu mi-o dăruiai pe Jamie, care e cel mai uimitor cadou din lume, tot aş fi vrut să fiu cu tine. Chiar dacă nu mi-ai fi zis că şi tu mă iubeşti, m-aş fi mulţumit cu ceea ce ai fost dispusă să-mi dai, doar ca să putem fi împreună. Nu-mi pasă dacă ceea ce-ţi zic acum mă face să par jalnic.

în clipa asta, expresia Sabrinei e îndâijită.

— Nu eşti jalnic! Niciodată n-ai putea fi jalnic.

îi cuprind faţa în palme şi-i şterg lacrimile.

— Sabrina James, eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat.

Zâmbeşte.

— Nu. Tu eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat ***mie.***

Dau s-o sărut, însă un plânset izbucneşte în apartament.

— Iar ***ea*** – şoptesc eu – e cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat amândurora.

O lacrimă se prelinge din genele ei şi îi alunecă pe obraz.

— Da. Ai dreptate.

Jamie ţipă din nou. Ne grăbim să ajungem la ea. La uşă, în faţa camerei copilului, mă opresc în loc şi o iau de mână.

— Las-o să mai ţipe cinci secunde, îi propun. Parcă stabiliserăm să încercăm şi metoda asta.

Buzele ei tremură, gata să schiţeze un surâs.

— Am crezut că nu eşti de acord cu asta.

Sabrina îşi îngroaşă vocea şi încearcă să-mi imite accentul sudist:

— „N-o s-o las pe prinţesa mea să sufere, scumpo. Care tată ar face asta?”

Dându-mi ochii peste cap, o trag spre mine. îi muşc uşor buza de jos. Drept răspuns, Sabrina geme, ceea ce mă aţâţă la culme.

— Am vrut un sărut, nu sunete sexy, bombăn eu.

— Ghinion! Ai parte de amândouă.

îşi strecoară limba în gura mea şi mă sărută apăsat. Amândoi scoatem zgomote sexy. Când ne desprindem din îmbrăţişare, pufnim în râs. Jamie încă ţipă.

— Hai să ne ocupăm de prinţesă! spune Sabrina.

Mă pălmuieşte în joacă peste fund. Intrăm mână în mână în camera fiicei noastre.

EPILOG

Sabrina

Un an mai târziu

Tucker păşeşte în faţa mea, în separeul arenei TD Garden. O ţine în braţe pe Jamie, care se agită. Eforturile ei de a-i scăpa din strânsoare sunt inutile, căci Tuck este puternic. De când a început să meargă, cu greu o mai prinzi. E teribil de rapidă. Jur că e de ajuns să întorc capul şi copilul ***dispare.*** În ultima vreme, am început să-i înţeleg pe părinţii care-şi ţin copiii în lesă şi ham.

— îmi pare rău c-am întârziat, spune Tucker.

Câteva capete se întorc în direcţia noastră. Abia dacă-i cunosc pe jumătate dintre prezenţi în separeul pentru management. Dar vederea celor pe care îi recunosc îmi aduce un zâmbet fericit pe buze.

Grace aleargă la noi.

— Ce bine c-aţi venit! Logan o să fie încântat că aţi reuşit.

— A fost cât pe ce să nu reuşim, spune Tucker încruntat, după care ciufuleşte părul roşcat al fetiţei noastre. Prinţesa nu se putea hotărî jacheta cărui unchi s-o poarte.

— Ha! pufnesc eu. ***Ea*** nu se putea hotărî?

O îmbrăţişez cu drag pe Grace şi fac acelaşi lucru cu Hannah, care a venit să ne salute.

— Tuck este cel care se plângea şi se lamenta.

— Până la urmă, n-a ales niciuna, comentează Hannah.

Zâmbind, îmi arată tricoul roz de hochei pe care îl poartă

Jamie. Pe spatele tricoului sunt cusute litere care alcătuiesc cuvintele „Fata lu' tata”. E făcut la comandă, bineînțeles. Lui Tucker îi plac lucrurile făcute la comandă. Chestiile ridicole care i se năzare nu sunt disponibile pentru clienţii normali.

— O să le poarte pe rând, promite Tucker. La un meci o să poarte jacheta lui G., la următorul, pe cea a lui Logan. Bună, Jean! Mă bucur să te văd.

O îmbrăţişează pe mama lui Logan, care străluceşte de mândrie.

O înţeleg. Fiul ei se pregăteşte să-şi facă debutul în liga profesioniştilor, după ce un an de zile a jucat pentru ceea ce Tuck numeşte „echipa fermierilor”. încă nu m-am ostenit să aflu mai multe despre hochei. Sunt prea ocupată cu al doilea an la Harvard. Nu ştiu cum, am reuşit să trec de primul an fără să am o cădere nervoasă. Ba chiar am început să scriu pentru ***Law Review,*** spre marea invidie a lui „Căpăţână de Varză” – adică Kale.

Şi Tuck o duce bine. Barul i-a adus un profit mai mare decât ne aşteptaserăm. O parte din bani au fost puşi deoparte, pentru viitoarele taxe de facultate ale lui Jamie. Tucker plănuieşte să investească restul de bani în a doua locaţie. De data asta, locul va fi în centrul oraşului. Va fi ori un eşec strivitor, ori un succes imens. Am încredere în iubitul meu, aşa că mizez pe a doua variantă.

— La naiba! exclamă Tucker. A început meciul?

— De două minute, zice Hannah. Logan nici măcar n-a intrat.

— S-ar putea să nu joace deloc, spune Grace, morocănoasă. M-a avertizat că s-ar putea să nu-l bage pe gheaţă.

— Firește c-o să-l pună să joace, declară Jean. Logan e un superstar.

îmi ascund zâmbetul. Ştiu cum e să fii o mamă mândră de puiul ei. Săptămâna trecută, Jamie a rostit primul ei cuvânt – Boo –, iar eu mai c-am ţopăit de fericire. Am înregistrat-o spunându-l de trei ori, apoi i-am trimis clipul mamei lui Tucker. M-a sunat imediat şi am petrecut treizeci de minute sporovă- ind despre cât de deşteaptă e Jamie.

Mă înţeleg minunat cu mama lui Tucker încă de când a acceptat faptul că-l iubesc pe fiul ei şi că nu am de gând să mă despart de el. Nu ştiu dacă ne vom înţelege la fel de bine în primăvara viitoare, când se va muta la Boston. Sunt puţin agitată la gândul de-a o avea în preajmă. După prima zi de naştere a lui Jamie, la care doamna Tucker nu a fost prezentă, mama lui Tucker a hotărât că pur şi simplu ***nu poate*** locui atât de departe de scumpa ei nepoată. Mai întâi vrea să economisească bani şi apoi se va muta pe Coasta de Est ca să-şi deschidă propriul salon de coafură. Tucker

insistă, bineînţeles, să-i ofere capitalul necesar pentru afacere.

Viitorul meu soţ este un sfânt. Când m-a cerut de nevastă, după mica petrecere aniversară a lui Jamie, aproape că am refuzat. Câteodată mă sperie cât de bun e omul ăsta. Mi-e teamă c-o s-o dau în bară, dar Tucker îmi reaminteşte că noi doi vom fi ***împreună.*** Pentru totdeauna.

— Unde-i Dean? întreb eu.

— N-a putut ajunge la timp, explică Hannah. Antrenează echipa de hochei de fete de la şcoala lui. Au antrenamente marţea şi în serile de joi.

Ca să ajung la acest meci de marţi seara a trebuit să renunţ la o întâlnire de studiu, cu grupul meu. Dar pentru Dean şi Allie este mai greu să lase totul deoparte, fiindcă locuiesc în Manhattan. Totuşi au reuşit să ajungă la petrecerea pentru ziua de naştere a lui Jamie. Dean i-a cumpărat un unicorn de pluş. Jamie îl ia cu ea peste tot.

Hannah, Carin, Hope, Grace şi eu ne întâlnim o dată pe lună, orice-ar fi, ca să discutăm despre facultate, viaţă şi dragoste. Carin a rupt-o cu asistentul universitar bărbos. Este îndrăgostită nebuneşte de un lector londonez, venit temporar la universitatea ei. Zice că e mai sexy pentru că are accent britanic. Nu pot s-o contrazic. Ador vorba tărăgănată a lui Tucker. Sper să nu-şi piardă niciodată accentul sudist.

Hope mi-a spus că ea şi D'Andre plănuiesc să se căsătorească şi să întemeieze o familie. Ne invidiază c-o avem pe Jamie. Hope mi-a zis că vor să devină părinţi cât mai curând.

Una peste alta, suntem fericiţi.

Câteodată mă îngrijorez că suntem ***prea*** fericiţi, dar apoi, când o vizitez pe Nana, îmi vin în fire. Eu şi Tucker suntem fericiţi pentru că vrem să fim, pentru că ne investim energia şi emoţiile unul în celălalt, în cel mai bun mod posibil.

Mai demult, scopul meu era să am succes în viaţă. Nu pricepeam că succesul nu e reprezentat de note, de burse universitare sau de realizări în carieră, ci de oamenii pe care am norocul de a-i avea în viaţa mea.

Privesc împrejurul meu. Vreau să-i îmbrăţişez pe toţi şi să le mulţumesc că mă iubesc la rândul lor.

Dragostea este scopul final. Şi am fost suficient de norocoasă – al naibii de norocoasă! – încât să am parte de ea.

NOTA AUTOAREI

Nu-mi vine să cred că aceasta este a patra carte din seria „Off-Campus”! întotdeauna

e tare trist să-mi iau rămas-bun de la personajele pe care le iubesc. Dar nu vă neliniştiţi, dragi cititori! Cărţile acestea vor avea şi ecranizări.

Ca întotdeauna, n-aş fi putut duce la bun sfârşit acest proiect fără ajutorul unor persoane formidabile. Le mulţumesc cititoarelor primelor versiune ale manuscrisului, Viv, Jen, Sarina şi Vi, pentru feedbackul lor nepreţuit şi, în general, pentru prietenia lor sinceră. Îi sunt recunoscătoare editoarei mele, Gwen, cea mai mare iubitoare de câini de pe planetă şi, prin urmare, cea mai de treabă persoană.

Publicistei/susţinătoarei/sufletului meu pereche, Nina Bocci, îi sunt recunoscătoare că iubeşte seria aceasta la fel de mult cât o iubesc eu.

Lui Nicole şi Natashei, îngerii mei trimişi din Cer.

Kristy, mulţumesc că munceşti atât de mult pentru grupul de pe Facebook. Lui Sharon Muha, doar aşa!

în sfârşit, vă mulţumesc VOUĂ, bloggerilor şi celor care fac recenzii, care sunteţi încântaţi de această serie şi o recomandaţi on-line. Le sunt recunoscătoare cititorilor care mi-au trimis cele mai drăguţe şi entuziaste mesaje despre cărţile mele. Le mulţumesc membrilor grupului de Facebook „Everything Elle Kennedy”, care zilnic mă fac să râd. Mulţumesc că v-aţi făcut timp să-mi citiţi cărţile!

[1] Aluzie la scena din primul film al trilogiei *Matrix*, în care personajul Mor-
pheus îi oferă lui Neo posibilitatea de a alege între pilula albastră şi cea roşie,